

Giới thiệu Hoàng Hậu Ngổ Nghịch

Nàng ở thời hiện đại là một cô gái không sợ trời, không sợ đất ...

Là bang chủ, đại tỷ của một bang hội, cùng anh trai đi phá khắp nơi, không ai là không biết danh ...

Vậy mà chỉ vì tính tò mò, nàng lại quyết tâm muốn đi trộm mảnh ngọc cổ ở hẻm địa ....

Bất ngờ khi vừa chạm tay vào, nàng rơi vào vòng soáy thời gian ...đưa về cổ đại ...

Nhưng tại sao chỉ có hồn nàng vậy ....nàng cứ nhiên lại nhập vào cơ thể của một nữ nhân khác thời cổ đại ..đã vậy còn là một hoàng phi trong hậu cung bị thất sủng nữa chứ ...

Nàng oán thán ông trời cũng chẳng kịp, tự tạo ra thú vui nơi đây ...

Ai ngờ, nàng lại đi trúng sét ái tình của tên hoàng thượng chết tiệt nữa chứ !

Hắn là một tảng băng ngàn năm không chảy, vậy mà khi gặp nàng lại động tâm nữa chứ, nữ nhân chết tiệt!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xuyên không

Nàng Bách Ngọc Lan, nghe tên thì có vẻ trong sáng nhưng nàng lại ngược lại, là một người trời không sợ, đất cũng chẳng sợ, nói chung nàng vô cùng quậy .

Anh trai nàng cũng chẳng kém, cùng nàng đi chơi khắp tứ phương, ba mẹ cũng chẳng thêm nói ...

Danh tiếng hai anh em nhà họ Bách ko ai ko biết, ko ai ko sợ cô em, thằng anh nhà này ...

-” Ngọc Lan, nghe nói ở đảo Thiên Trường có một hẻm địa mới mở, nghe nói có một mảnh ngọc cổ vô cùng có giá trị trong đây “- Anh nàng nói.

-” Thế á, đi chúng ta đi xem đi, em cũng muốn xem thử mảnh ngọc ấy “- Nàng nói vô cùng vui vẻ đầy sự hưng phấn

-” Không được rồi, ba mẹ bắt anh về làm việc, chán muốn chết “- Anh thờ dài

-” Ha..ha..ha..tiếc quá, em đi một mình vậy “- Nàng nói rồi nhanh chóng bước đi

Bách Ngọc Lan sai người chuẩn bị máy bay riêng, ngay lập tức đến đảo Thiên Trường ..

Đây là một hòn đảo khá vắng vẻ, những đoàn người nặng dần theo cũng nháo không kém, vô cùng tò mò.

Đi đến hẻm địa, nàng thấy một lỗ hổng nhỏ, chắc chỉ có thân nàng mới chui vừa, không nghĩ ngợi ngay lập tức nàng lách mình chui vào, vừa vào được bên trong, tính háo hức càng lớn

-” Mọi người cứ ở bên ngoài, tí nữa tui ra ngay ấy mà “- nàng hét to vọng ra ngoài, báo đoàn người kia, còn nàng tiếp tục cầm đèn pin đi tiếp

Đến sau vào bên trong, có cái gì đó lấp lánh, ngay lập tức, nàng chạy nhanh đến ..

Trước mắt nàng bây giờ có một mảnh ngọc màu lam lục, trông có vẻ rất cổ đang lấp lánh ở bên phiến đá..

Bách Ngọc Lan vươn tay cầm lấy, vừa chạm vào mảnh ngọc, ngay lập tức, nàng cảm thấy thân mình mềm nhũn và một mảng màu đen trước mặt ...

Một luồng sáng kì ảo hiện ra...

.....

Bách Ngọc Lan nhú mồm, mắt từ từ mở ra..

-” Tiểu thư, người cuối cùng cũng đã tỉnh làm Tiểu Hằng sợ mất hồn “- một cô gái có dáng người nhỏ bé tầm 14, 15 tuổi đang đứng bên cạnh nàng .

Ngay lập tức , theo phản xạ tự nhiên , Bách Ngọc Lan nhanh chóng bật dậy, làm mọi người hết hồn

-”Đây là đâu, các người là ai mà muốn bắt cóc ta “- nàng to giọng nói

-” Tiểu thư , người làm sao vậy “- Người con gái tự xưng Tiểu Hằng nói

Bây h nàng mới để ý, người con gái trước mặt nàng mặc một bộ y trang cổ đại giống trong phim cung đình xưa, lại nhìn quang cảnh xung quanh , xa haa , mái đình khắc điêu tuyệt mỹ .. một đám người bên ngoài cũng mặc y phục như cung nữ thời xưa ..

Bách Ngọc Lan giật mình, nhìn lại mình, một thân y màu trắng toát , tóc dài mềm mại vương trên mặt..

Nàng nhanh chóng tiến lại cái gương gần đây , nhìn khuôn mặt đang chiếu trong gương

Dung mạo phải gọi là tuyệt thế giai nhân, mày cong lá liễu , mũi cao thanh toát , môi nhỏ nhắn như hoa anh đào, làn da trắng trong như tuyết , tóc đen mượt óng ả , đặc biệt là đôi mắt , trong như nước hồ thu .

Đẹp không còn từ gì diễn tả, nàng vỗ vỗ mặt mình mấy cái ...

Chẳng lẽ mình ..xuyên không .

Nàng lại gõ gõ vào đầu mấy cái , chuẩn bị lấy đầu đập vào tường xem có phải mơ hay không ..

Thì một lần kí ức xuất hiện trong đầu, kí ức về chính nàng.

Khi nàng chạm vào mảnh ngọc thì bỗng đặt ở hẻm địa lập tức xuất hiện và chân nàng hụp vào một hố sâu , nàng rơi xuống đó và tỉnh dậy ở nơi này.

Kí ức của thân thể này cũng xuất hiện trong đầu nàng, nàng đương là Bách Lệ Băng (ý: một khối băng đẹp) là khuê nữ của Bách tể tướng , hiện là hoàng phi đương triều .

Là một người hiền lành , ko có dã tâm, nhưng bị hãm hại bởi đám phi tần chốn hậu cung .

Bách Lệ Băng đã chết ,hồn của Bạch Ngọc Lan nhập vào ..

Sau một hồi chấn tỉnh, nàng nhìn kĩ lại mình, cười tươi vui vẻ, cũng được , đã vậy ở đây chơi cũng vui ..

Bách Ngọc Lan nàng là một người rất lạc quan trong hoàn cảnh nào cũng tự tìm được thú vui ..

Đã vậy , ở trong thân thể này chơi đùa một chút,...

(Bây h gọi nàng là Bách Lệ Băng luôn nhé) ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tình cờ nhìn thấy , rung động

-” Nay , người tên Tiểu Hằng đúng ko ?”- Bách Lệ Băng quay qua hỏi cung nữ đang đứng cạnh mình

-” Tiểu thư, người làm sao vậy ?”- Tiểu Hằng hoảng hốt nói , thấy tiểu thư nhà mình không được bình thường cho lắm

-” Ày , không có gì , chán quá , ta ra ngoài chơi một lát ”- Nàng nói rồi phát tay , định bước chân ra ngoài

-” Tiểu thư, y phục của người ..”- Tiểu Hằng hốt hoảng kêu lên

Bách Lệ Băng bây giờ mới để ý lại y trang của mình, một thân màu trắng mỏng manh, nhưng nàng thấy vô cùng ngọt ngào , ko muốn mặc thêm gì nữa ..

-” Ta mặc như thế được rồi, khỏi lo ”- Nàng quay lại nói, bước tiếp ..

-” Ko thể được thưa tiểu thư, xin người mặc thêm y trang , không phạm vào điều cấm ” Tiểu Hằng chạy tới chỗ Bách Lệ Băng quỳ xuống , chưa bao giờ Tiểu Hằng lại phải van xin tiểu thư mình vì vốn dĩ tiểu thư vô cùng phép tắc, ăn mặc luôn nhã nhặn , vậy sao mà bây giờ lại ngang bướng như vậy , thật ko

hiếu nổi ?

- "Ta vốn ko thích mà, sao người cứ ép ta vậy !" - Bách Lệ Băng bực mình

Mọi người từ đầu đến cuối vẫn vô cùng ngỡ ngàng nhìn hoàng phi - là nàng sao bỗng thay đổi tính nết , thường thường luôn nhỏ nhẹ mà bây giờ có vẻ ngang bướng , không bao giờ để người khác quỳ trước mình, vậy mà bây giờ lại đứng đưng như ko ..

- " Tiểu Hằng xin tiểu thư , hãy mặc y trang vào " - Tiểu Hằng vẫn sốt ruột nói, để tiểu thư mặc như vậy ra cùng thì có mười cái đầu cũng không hết tội , tiểu thư chỉ mặc mỗi một mảnh áo trong mỏng manh như thế thì...

- " Được rồi, mặc thì mặc " - Nàng miễn cưỡng quay lại ..

Tiểu Hằng cuối cùng cũng trút hơi thở dài, nhìn vị tiểu thư kì lạ của mình, cảm y phục tới rồi mặc vào cho Bách Lệ Băng ..

Mặc được đến lớp thứ 5 thì nàng chịu hết nổi, bực mình quát to :

- " Ko mặc nữa, ko mặc nữa, nóng bức khó chịu " - rồi quay bước nhìn vào gương thấy tóc tai bù xù gọi Tiểu Hằng tới

- " Ngươi lại đây , búi tóc cho ta " - nàng cau kinh nói

Mọi người còn đang ngầy ra nhìn tiểu thư mình hết , ai cũng thầm nghĩ chắc bây giờ tiểu thư tỉnh táo rồi ..

Tiểu Hằng hoàn hồn, tới búi tóc cho nàng, loay hoay mãi rồi cuối cùng cũng búi được tóc lên, đang định cài trâm thì nàng đã lắc đầu cái đầu

- " Rách việc quá đi thôi , ko cần ngươi nữa " - Nàng nói rồi thả dài mái tóc xuống, ở thời hiện đại , lúc nào nàng cũng để tóc tự nhiên , búi lên hoặc tết lại cho nhanh gọn , bây giờ bắt nàng búi cầu kì thì trời cũng không bắt được ..

Bách Lệ Băng đã thả tay ra , quay đầu sang một bên rồi tết từ bên này sang bên kia, gọi theo thời hiện đại là tết xương cá chéo, vừa đẹp vừa gọn

Mọi người ngỡ ngàng nhìn Bách Lệ Băng

- " Tiểu thư,,người học cái này ở đâu " - Tiểu Hằng ngạc nhiên nói

- " Học ở đâu còn lâu mới nói " - Bách Lệ Băng lè lưỡi rồi bước đi trước sự ngỡ ngàng của mọi người

Nàng đi ra ngoài mới thấy được sự nguy nga , tránh lệ của nơi này ...quả thực so với những gì xem trong TV thì đẹp hơn rất nhiều ...

Đi theo sau nàng còn có một đám cung nữ lúc nào cũng cúi đầu , làm nàng có hơi khó chịu nhưng cũng kệ, ở thời hiện đại nàng cũng thường xuyên đứng trên vạn người ...vì nàng đương là đại tỷ , thuộc hạ phải nghe lệnh nàng thôi ...

Nàng vô cùng lạ lẫm với những thứ trong cung , mọi người có hơi khó hiểu nhìn nàng trông giống như chưa bao giờ bước vào cung vậy !

Người trong cung lạ lẫm nhìn nàng trong bộ dạng mới , đi đến đâu người ta cũng cúi chào nàng những câu như " Hoàng phi cát tường ", làm nàng bực mình , nhức óc .

Mọi người không khỏi ngạc nhiên tột độ , khi thấy vị hoàng phi bình thường nhã nhặn, ôn hòa , bây giờ lại chạy nhảy trong cung như thiếu nữ phong trần ...bộ dáng cũng khác ,đặc biệt mái tóc, buộc kiểu gì mà trông là lạ ..

Nàng đi đến đâu, người người nhìn đến đó...

Bách Lệ Băng đi tới ngự hoa viên để thưởng hoa nơi đây ...

Quả thật nơi này vô cùng đẹp, có muôn vàn loài hoa quý hiếm mà nàng đã từng nhìn thấy trong sách ...

Bách Lệ Băng cúi xuống bứt một bông hoa lên mũi ngửi ...làm mọi người đang đứng đấy tròn mắt ngạc nhiên ...

Bất chợt có tiếng hô lên

- " Hoàng thượng vạn tuế , vạn tuế , vạn vạn tuế "

Những lời đó đầu có lọt vào tai nàng, vì nàng đang chăm chú chơi ...

Hoàng thượng bước vào ngự hoa viên để nghỉ ngơi thì thấy một thân ảnh màu trắng đang vui đùa bên hoa , tóc lại được buộc vấn trông khá lạ nhưng lại đẹp kì lạ, vài sợi tóc còn bay bay , hoàng thượng bỗng chốc ngẩn người ...

Bách Lệ Băng vẫn chơi đùa vô tư, không biết mọi người đã lui đi từ lúc nào, đang tung tăng trong hoa viên thì thấy một nam nhân bất chợt đứng lại và người bỗng lão đảo, nàng biết mình chuẩn bị hôn đất ..

Trong nháy mắt nàng cảm thấy êm ái lạ thường , mở mắt ra thì nhìn thấy mình đã đứng vững ..

- "Oa, lạ quá , cứ tưởng ngã , may quá ông trời còn thương cho nhan sắc của mình , cảm ơn ông trời nha "- Nàng vui mừng hét to mà không biết bên cạnh có một người đang đứng , miệng giật giật vài cái ..

Vừa quay lại, thì nhìn thấy một nữ nam nhân ..

- "AAAAAA...ngươi là ai ?"- Bách Lê Băng hét to, làm người kia giật mình

Bỗng chốc , Bách Lê Băng thấy tim mình rung động lạ thường , nam nhân này quả thật là yêu nghiệt mà, đẹp đến say hồn luôn, ,mũi thẳng tắp , mày rậm tựa kiếm, mặt tron nhẵn, môi mỏng đào hoa , đúng là nữ nam nhân mà, nếu ở thời hiện đại thì không làm người mẫu cũng phải làm người nổi tiếng .

Hình như mũi nàng có cái gì chảy ra hay sao ấy (chảy máu mũi rồi nàng ơi) , yêu nghiệt !, nàng thề từ trước đến nay nàng không bao giờ rung động trước bất cứ thẳng nào , mà giờ lại có người sử dụng nữ nam nhân kể với nàng lại hiệu quả.

Còn nam nhân kia thì miệng giật giật vài cái mạnh mẽ nhìn nữ nhân trước mặt ...hắn thề đây là lần đầu tiên hắn rung động trước nữ nhân (ko nữ nhân thì nam nhân chắc)

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Ngịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Cư nhiên không biết

- "Ta mới là người phải hỏi ngươi , ngươi là ai mà dám tự tiện vào nơi này "- Mạc Phong Thần hỏi , nhìn nữ nhân trước mắt, xem ra không phải người bình thường nhìn y trang của nàng cũng đủ biết .

- "Đợi chút...ngươi xem ta bị làm sao vậy ?"- Bách Lê Băng chỉ tay vào mặt mình rồi đưa tay lên

- "Á..sao lại chảy máu mũi thế này "- Nàng hét toáng lên

Mày kiếm của Mạc Phong Thần khê chau lại, nữ nhân này có vẻ không bình thường , tự nhiên , ngây ngô như con nít, lại còn dám xưng " ta" và " ngươi" với hoàng đế cao cao tại thượng là hắn .

- "Này , ta hỏi nè , ngươi là ai "- Bách Lê Băng sau khi dùng tay quẹt máu mũi thì ngược lên hỏi

Mạc Phong Thần bỗng ngây mình, chẳng lẽ nữ nhân này ko biết mình là ai , mới dám lên giọng .....

- "Ta là ai , ngươi ko cần biết , trả lời câu hỏi của ta !"- Mạc Phong Thần lạnh lùng hỏi

- "Kiêu , hỏi mà không trả lời...đừng nói ngươi là ..là ..là.."- Bách Lê Băng bỗng dừng nghĩ đến cái gì đó, mặt chuyển màu đen, ắp a ắp ứng nói, nhìn hắn ...

- " Là.."- Mạc Phong Thần nhìn sâu vào đôi mắt nàng , nghĩ là nàng đã đoán ra , nhìn hắn tuần tú, khí chất thế này thì đã đoán ra phần nào ..(tự kiêu)

- "Đừng nói ngươi là ...thái giám nha!"- Bách Lê Băng ắp ứng nói , lạnh quan sát biểu hiện của hắn..

Mạc Phong Thần vừa nghe xong , mắt giật giật vài cái, mặt bỗng chuyển từ trắng sang đen rồi lại sang đỏ, hắn tức rồi .....nhìn hắn như này mà giống thái giám ư !

- "Ngươi nhắc lại lần nữa "- Mạc Phong Thần gần giọng nói

- "Ồi , không sao, ta hiểu mà , thái giám thì có sao đâu, ngươi ko nên quá xấu hổ làm gì, ta hiểu mà "- Nàng nói xong đã thế còn vỗ vỗ vào vai hắn vài cái như khích lệ ..

Lần này Mạc Phong Thần hận không thể bóp chết nàng ngay tại chỗ , cư nhiên dám nói hoàng thượng là hắn như thế ..bàn tay hắn đang nắm chặt , mồ hôi cũng toát ra , đây sát khí ...

Bách Lê Băng cảm thấy có cái gì đó lạnh lạnh sống lưng nhưng ko hiểu ..

- "Ngươi biết mình vừa nói cái gì ko ?"- Mạc Phong Thần nói bằng giọng lạnh nhất

- "Đương nhiên ta biết, thôi thôi .. chuyển đề tài khác , nếu ngươi là thái giám chắc người đã từng nhìn qua lão công ta "- Bách Lê Băng có vẻ hứng thú nói...

Mạc Phong Thần giật mình, nàng đã kết thân với người khác, là gái đã có chồng ư, người như nàng mà có người lấy ....(tí rồi biết chàng ơi!)

"Người đã có chồng , vậy người ở trong cung này làm gì, còn dám tự tiện vào nơi này "- Mạc Phong Thần có chút khó hiểu ..

" Sao người khờ thế, ta nói người gặp lão công ta chưa là nói người đã gặp hoàng thượng chứ ài"- Bách Lê Băng nói mà không biết lời vừa nói như sét đánh ngang tai Mạc Phong Thần

" Người đừng nói người là phi tần của hoàng thượng "- Mạc Phong Thần có chút hoảng

" Chứ sao, này nhớ, bốn cung là hoàng phi đó , người tốt số lắm mới gặp được người như ta mà hàn duyên đây , há..há..há "- Bách Lê Băng kiêu hãnh nói

" Đoàn ", sét nổ ngang tai, nàng là hoàng phi , là nương tử của hần mà hần không biết ...

Mạc Phong Thần kinh ngạc nhìn nàng , hồn vẫn đang bay ở đâu ...

" Đây người sao thế, ồm ak "- Bách Lê Băng tự nhiên đưa tay lên trán hần

Mạc Phong Thần nhìn dáng vẻ ngây ngô của nàng , tâm đột nhiên trấn tĩnh lại, mặc dù không biết là nàng giả ngây hay không nhưng nếu nàng thích chơi đùa , trầm sẽ chơi đùa cùng nàng ..

" Không sao, người vừa nói , người là hoàng phi ?"- Mạc Phong Thần hỏi lại

"Đúng thế, sao ?" - Bách Lê Băng hỏi lại ..

" Người chưa từng gặp tướng công của mình ?"- Mạc Phong Thần chú ý từng nhất cử nhất động của nàng ..

" Ngốc quá, đương nhiên là ta chưa gặp mới hỏi người "- Bách Lê Băng bồng to tiếng

Mạc Phong Thần người lại tỏa ra sát khí, nàng dám nói trảm ngốc , nhưng trảm nhện , trảm nhện vì xem nương tử của mình ..

" Aish...chán chết , chắc là lão công ta lại giống mấy lão trong phim, toàn những hoàng đế ngu ngốc , râu ria lùm xùm , già nua nhưng háo sắc , ta nói thế đúng ko ...này ! người làm sao thế "- Bách Lê Băng hoảng hốt nói.

Mặt của Mạc Phong Thần bây giờ ko thể đen hơn được nữa, hần sắp ko chịu nổi nữa rồi..mà bóp chết nàng mất .....đành cố nhẫn nhịn, theo lập trường im lặng , nếu cãi nhau với nàng chắc sẽ bị nội thương mất ...

" Tiếc cho người quá , đẹp trai rạng ngời thế này , anh tuấn thế này , tự đứng lại là thái giám , nếu không phải chắc chắn ta sẽ đem người cưới về làm chồng của ta "- Bách Lê Băng mặc kệ mặt người kia đang đen thế nào , châm dầu vào lửa, đưa tay vuốt ve khuôn mặt của Mạc Phong Thần , mặt tràn đầy vẻ nuối tiếc ..

Mạc Phong Thần lúc này , hỏa bốc lên đến tận trời cao, chưa gì đã nghĩ đến ý định hồng hạnh xuất tường , nữ nhân này quá lớn mật, để xem sau này trầm sẽ xử nàng thế nào ?

" Đây trước khi đi, ta có thể hôn người cái được không , ta thật nuối tiếc ỉnh nếu không hôn được một người đẹp trai như người"- Bách Lê Băng , mặt không thể dày hơn nói ..

Nói là làm, nàng ngay lập tức vươn người đưa môi mình dán vào môi Mạc Phong Thần nhẹ nhàng như chuồn chuồn nước..

Nhưng lại làm cho hần toàn thân bất động rồi máu lại nổi lên, đám hôn nam nhân lạ , hần tự ăn dấm chua của mình ...

Bách Lê Băng cảm thấy lòng bỗng nhiên xao động rồi mỉm cười tươi nhìn Mạc Phong Thần làm hần cứng đờ ...

" Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế, hoàng phi nương nương vạn tuế vạn vạn tuế"- một đám người hầu cùng cung nữ từ đầu bước đến , quỳ xuống đầy kính cẩn ..

Bách Lê Băng trở mắt ra nhìn , rồi đầu óc quay cuồng, hần cư nhiên , cư nhiên là.....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Hoàng thượng

Nàng ngạc nhiên tột độ, ở nơi này chỉ có nàng và thái giám lấy đầu ra hoàng thượng !

"Này này, các người mau đứng lên đi, hoàng thượng đâu mà hoàng thượng, các người định hù chết ta àk !!!"- Bách Lệ Băng hét to tưởng làm cho đám cung nữ đang quỳ sợ đến tái mặt, hoàng thượng đang ở trước mặt đó đấy thôi, hoàng phi mất người để đi đâu vậy !

"Bình thân, các người lui ra "- Mạc Phong Thần uy nghiêm nói

Bách Lệ Băng càng ngạc nhiên hơn khi thấy cung nữ đứng dậy rồi lui xuống đầy cẩn trọng, uy! sao tên thái giám này có quyền to thế nhỉ

"Này này ....người rớt cuộc là ai vậy ! dám lừa bòn cung ta đây, muốn chết ak "- Bách Lệ Băng ra giọng côn đồ nói .

Mạc Phong Thần nhìn nữ nhân trước mặt, dám to tiếng với trẫm, xem ra nàng ăn phải gan hùm rồi !

"Trẫm chính là người mấy người kia vừa chào "- Mạc Phong Thần lạnh nhạt nói nhìn sắc thái của nàng .

"Gì chứ, ở đây chỉ có ta với người, hoàng thượng đâu ra.....á.... đừng bảo..đừng bảo..người là..là..hoàn..g..thư..ơng"- Bách Lệ Băng kinh sợ nói ..

"Đúng, trẫm chính là lão công của nàng, là hoàng đế râu ria lùm xùm, già nua, háo sắc ..."- Mạc Phong Thần gần giọng nói, sát khí lại tỏa ra .

"CÁI GÌ ! Á ...Hoàng thượng..lão công ..ôi giờ ời "- Bách Lệ Băng hét to giả vờ choáng mà ngất .

Mày kiếm của Mạc Phong Thần nhứ lại thật chặt, để xem tiếp theo nữ nhân này sẽ làm gì ..

Bách Lệ Băng đột nhiên giữ lại bình tĩnh, tự nhiên quay qua nhìn Mạc Phong Thần nở một nụ cười tươi như nắng ban mai làm hấn lỗ mất một nhịp tim

"Người, tại sao lại nói dối ta là thái giám, đường đường là hoàng thượng vậy mà dám nói dối"- Bách Lệ Băng trách mắng ..

Mạc Phong Thần ngạc nhiên, biết hấn là hoàng thượng sao vẫn giữ cái thái độ đó là thế nào !

"Trẫm hỏi nàng, trẫm đã từng nói mình là thái giám chưa !"- Mạc Phong Thần nhìn nàng

"Tất nhiên là...chưa..nhưng sao ta nói người ko phản bác?"-Bách Lệ Băng, ngờ ra đúng là hấn chưa thừa nhận, là tự nàng nghĩ vậy, tự nhiên nàng nhớ đến nụ hôn lúc này, mặt đỏ bừng lên nhìn Mạc Phong Thần ...

Mạc Phong Thần thấy bộ dạng của nàng lúc này tự dưng thấy buồn cười, miệng khẽ nhếch lên một đường cung tuyệt đẹp ..

"Hoàng phi, nàng có nên giải thích chút được không ?"- Mạc Phong Thần lấy lại uy nghiêm hỏi

"Giải..giải..thích cái gì ?"- Bách Lệ Băng mặt đỏ nhưng vẫn cố cãi lấp bắp

"Có cần trẫm nói hấn ra là nàng vừa hôn trẫm không, nàng có biết như thế là phạm thượng ko ?"- Mạc Phong Thần nín cười hỏi nàng, nụ hôn nàng giành cho hấn làm hấn rung động .

"Ách...cái gì!...người vừa nói là phạm thượng "- Bách Lệ Băng ngạc nhiên hỏi, nàng tưởng đó chỉ là tên thái giám nhưng thực sự hấn rất đẹp trai, là người làm nàng lần đầu tiên rung động lên nàng mới liều một phen, ai ngờ lại là lão công của nàng thực chứ ...

"Nàng dám phạm vào thân thể trẫm như thế không phạm thượng thì sao, trẫm chưa trách tội nàng là còn nhẹ cho nàng !" Mạc Phong Thần giải thích, từ trước đến giờ hấn chưa bao giờ động chạm nữ nhân, hấn không thích vì hấn nghĩ toàn là những nữ nhân ham danh lợi, tiền bạc, hấn nạp về một đám phi tần chẳng qua để cho có, chứ thực sự hấn còn chưa liếc qua, ngay cả nàng, bây giờ hấn mới gặp lần đầu, nhưng Bách Lệ Băng này gây cho hấn một niềm hứng thú ..nụ hôn lúc này hấn rất thích (háo sắc nha!)

"Này nhớ, lão nương đây đã dâng tặng nụ hôn đầu cho người mà người còn dám nói ta phạm thượng, hôn chồng mình mà cũng là phạm tội thì ta thà ra ngoài hôn nam nhân khác cho rồi "- Bách Lệ Băng bực mình quát lên tay chống nạng .

Mạc Phong Thần tròn trĩnh mắt nhìn nàng, lửa giận bắt đầu bốc lên, nữ nhân này đúng là khiến hấn tức chết, ở trước mặt trẫm đường hoàng công khai ra ngoài tìm nam nhân khác, nàng quá to gan !

"Nàng dám "- Mạc Phong Thần tức giận

"Tại sao ta không dám, người đường đường là hoàng thượng hậu cung ba ngàn nữ nhân, ta đương chi là hoàng phi, người có nhiều phụ nữ thế, ta đây cũng phải có nhiều nam nhân, thế mới cân bằng "- Bách Lệ Băng không sợ, cổ cãi làm cho hấn tức muốn chết

"Nàng cứ thử, nàng đến gần nam nhân nào ta lập tức giết người đó, không tin nàng có thể thử"- Mạc Phong Thần lên tiếng cảnh cáo, tỏa ra đầy sát khí .

"Này này, tính chiếm hữu của người tại sao lại tăng lên vậy ?"- Bạch Lệ Băng cố ý trêu tức hấn

"Nàng là hoàng phi của trẫm đương nhiên cũng chỉ mãi là của trẫm, ai dám đụng vào thì kẻ đó coi như chết "- Mạc Phong Thần nói rồi mới gạt mình

bởi lời nói của hấn, sao tự dưng hấn lại để tâm đến nàng nhiều thế .

- "Ta không thích ở trong cung ta muốn ra ngoài làm nữ hiệp , hành tẩu giang hồ....."- Bách Lệ băng nói

Mạc Phong Thần ngạc nhiên, không phải nữ nhân chỉ thích tiền bạc, xa hoa sao nàng lại ngược đời vậy, quả thật nàng không giống như nữ nhân bình thường, là một người trong sáng , lương thiện , ngây thơ không màng danh lợi , sau một hồi quan sát hấn rút ra kết luận (cứ thử sau này rồi biết nàng có lương thiện , trong sáng ko ha !).

- "Nàng tên Bách Lệ Băng "- Mạc Phong Thần hỏi, có chút ngơ ngẩn , ngay cả tên hoàng phi của mình cũng ko biết

- "Này đừng bảo người không biết tên ta, ta là hoàng phi của người nha !" - Bách Lệ Băng ngạc nhiên hỏi .

- "Trăm biết "- Mạc Phong Thần nói dối..

- "Ách ...ta quên ...người tên gì "- Bách Lệ Băng ngượng ngùng hỏi, tên tướng công mà cũng ko biết ra thế thống gì

- "Gọi trăm là Phong Thần "- Mạc Phong Thần có chút tức giận nhưng rồi cũng bỏ qua, vì hấn cũng có biết tên nương tử của mình đâu, nói rồi phát tay áo rồi đi...trong lòng bỗng tự dưng thanh thản đi phần nào, hình ảnh của nàng cứ quanh quẩn trong đầu hấn

- "Ách....có thân thiết quá ko...kệ gọi là Phong Thần cũng được "- Bách Lệ Băng tự nói, hấn lão công của nàng nên cũng chẳng sao, nàng ko biết tên Mạc Phong Thần hấn không ai dám gọi ngay cả mẫu hậu cũng không được phép gọi như thế ..mà hấn lại cho nàng gọi..

Bách Lệ Băng tiếp tục vui vẻ, vì nàng đã gặp lão công ,cũng tương đối hài lòng, đẹp trai , tuấn tú , ưa nhìn , tính tình thì có hơi lạnh lùng chút , nhưng nàng thích ...ha..ha..ha

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Yên tiệc

Trong một buổi sớm mai nóng nực, Bách Lệ Băng đang nằm rũ rượi trên ghế bên ngoài đình viên..

- "Nóng quá đi thôi, người quạt nhanh lên, nóng quá "- Bách Lệ Băng cau gắt quát lên với tên thái giám đang đứng bên cạnh mình phe phẩy cái quạt quạt

Mọi người thì đang chảy mồ hôi ròng rã mà nàng thì đang thản nhiên , ung dung ngồi nghỉ còn kêu ca.

Hôm nay trời quả thực rất nóng, Bách Lệ Băng bắt đầu chán ngắt với thế giới này, chẳng có điều hòa đã thế còn phải mặc cái bộ y phục nóng nực này , bức chết người !

Nàng đứng phắt dậy làm mọi người giật mình đánh thót một cái :

- "Hoàng phi , người có gì không vừa ý ..."- tên thái giám mồ hôi chảy nhễ nhại nói .

- "Không có gì, ta muốn đi dạo một chút "- Bạch Lệ Băng nói rồi chuyển bước đi

Nàng đi đến ngự hoa viên để dạo mát , chợt nhớ đến hôm gặp hoàng thượng cũng là lão công của nàng, sao mấy hôm nay chẳng thấy hấn đâu vậy ?

Vừa nhớ đến tào tháo thì tào tháo đến..

Nàng đang ngồi bẻ hoa thì thấy có bóng lưng ai đó trên mặt đất , lập tức ngửa mặt lên nhìn cũng đúng lúc bắt gặp ánh mắt sắc bén như chim ưng của lão công nàng..

- "Nàng ngồi đây làm gì ?"- tiếng nói trầm ổn của Mạc Phong Thần vang lên , vừa nãy hấn đi ngang qua đây thấy có bóng dáng nhỏ nhắn của nàng liền kìm không được bước chân lên đến đây xem nàng làm gì , ai ngờ nàng đang ngồi bẻ hoa của hấn .

- "Hoàng.... Mạc Phong Thần "- Bách Lệ Băng đang định gọi hấn là hoàng thượng nhưng nhớ đến tên của hấn liền gọi ra mà không kiêng nể , vừa nói vừa đứng dậy , tay bắn xóa vào y phục trắng ngần của mình làm ra một vết loang lổ trên váy ..

Mạc Phong Thần nhử mày kiểm thật sâu, nữ nhân này không biết phép tắc , đứng trước mặt hấn mà không hành lễ, đã vậy hành xử còn không chút uy nghi...Nàng vừa gọi tên của hấn khiến trái tim hấn có hơi hơi rung động ...

- "Người đến đây làm gì ?"- nàng mỉm cười hỏi hấn

- " Trẫm hỏi nàng trước "- Mạc Phong Thần mấy hôm nay bận việc triều chính lên chưa đến thăm nàng được , xem ra hôm nay phải dành thời gian để tìm hiểu nữ nhân này thôi ...

- " Ách.....ta đến đây đi dạo "- Bách Lê Bằng trong tay nàng mấy đóa hoa đã bị bóp nát ....

- " Vậy sao vừa nãy trẫm thấy nàng nàng ngắt lá bẻ hoa "- Mạc Phong Thần thấy nàng đang bơ thì càng hỏi kĩ hơn

- " Đâu có nha! Ta đang chăm sóc cây cảnh đó người thấy không, phải bẻ hoa đi thì hoa mới mới có thể mọc đẹp được , người nghĩ có đúng không !"- Bách Lê Bằng cứu chữa cho lỗi lầm của mình không quên nở nụ cười nhìn hân

Mạc Phong Thần buồn cười nhưng nén lại, có ai giải thích như nàng không cơ chứ, thôi thì đã không nhận cũng không bắt ép nàng làm gì nữa ..

Trước kia , hân đã điều tra có tin tức là nàng chỉ là một nữ nhân yếu đuối , hiền lành , lễ nghĩa , sao lúc hân gặp lại trái chiều thế này !

- " Nàng là Bách Lê Bằng "- Mạc Phong Thần bỗng dừng chuyện chủ đề , hỏi một câu có hơi ngớ ngẩn

- " Người bị thần kinh ak, vậy thì người nghĩ từ nãy đến giờ người nói chuyện với ma ak "- Bạch Lê Bằng chẳng thèm để ý nét mặt của hân mà cứ nói thản nhiên

Mạc Phong Thần hiện tại mặt đang xám đen, gân xanh trên trán nổi lên, nữ nhân này dám nói hân bị thần kinh , quả là không muốn sống nữa mà ..Nhưng hân sẽ nhẫn..

- " Mấy hôm nay người làm gì mà mà chẳng thèm đến đây chơi gì vậy ,hại ta suýt chết vì chán "- Bạch Lê Bằng bỗng dừng nổi như quả trách hân làm hân có hơi giật mình

Nàng là đang " nhớ " hân ...

- " Nàng nhớ trẫm sao ?"- Mạc Phong Thần cười nói

- " Nhớ cái đầu người ấy "- Bách Lê Bằng nổi nóng quát

Mạc Phong Thần nghe xong vừa bực vừa buồn ....

- " Tôi nay có yến tiệc , nàng không lo chuẩn bị còn ra đây chơi nữa "- Mạc Phong Thần mặc dù vốn biết là nàng sẽ không ham mấy thứ kia nhưng hân vẫn muốn hỏi ..

- " Thế à ,có yến tiệc , sao ta không biết , Phong Thần tối nay người cũng sẽ đi chứ "- Bách Lê Bằng mừng rỡ, cuối cùng cũng có cái chơi rồi, nàng đã từng xem trên TV yến tiệc thời xưa , chắc phải xa hạo ,lộng lẫy lắm

- " Trẫm đương nhiên phải đi , nàng có đi không ?"- Mạc Phong Thần thấy điệu bộ của nàng có hơi buồn cười vì tính trẻ con nhưng hân có biết tối nay sẽ là tối làm hân mất mặt nhất .

- " Tất nhiên phải đi, hôm nay người đi cùng hoàng hậu đúng không ?"- nàng có hơi tò mò không biết hoàng hậu sẽ là người như thế nào nhỉ ?

- " Đúng , nàng muốn đi cùng trẫm "- Mạc Phong Thần thấy vậy cũng vui vẻ lên, từ trước đến giờ hân chưa đến gần nữ nhân nào, hoàng hậu lấy về chỉ trên danh nghĩa chứ gặp mặt cũng chỉ vài ba lần, nhưng gặp nàng hân lại thấy khác , hân muốn tiếp xúc với nàng nhiều hơn ...

- " Đúng vậy , ta muốn đi cùng lão công của ta ,Phong Thần hôm nay người nhất định phải đi cùng ta , người mà đi cùng hoàng hậu kia , ta đảm bảo sẽ không gặp lại người lần nào nữa "- Bách Lê Bằng nói ra đầy kiên quyết nghĩa là hân không đi không được , mọi giả phải đi cùng nàng, tính chiếm hữu nàng cũng cực kì cao đó

Mạc Phong Thần vừa bực mình vừa buồn cười, nữ nhân này chưa gì đã tranh giành hân như vậy rồi , còn đảm bảo sẽ không gặp mặt hân nữa , hân tuyệt đối không để chuyện đó xảy ra ..

- " Được, trẫm sẽ đi cùng nàng , nàng cũng phải đền ơn trẫm chút gì đó chứ "- Mạc Phong Thần cười gian nhìn nàng ,bắt đầu ép sát vào người nàng

- " Phong Thần, người rõ là tướng công của ta mà còn muốn nương tử của mình đền ơn , có phải độc ác quá không hả ?"- Bách Lê Bằng giải thích , người cùng giật lùi về phía sau ..

- " Nàng đền ơn cái gì nhẹ nhàng thôi , giống như lần trước vậy ?"- Mạc Phong Thần cười gian , nghe lời nàng nói cũng thấy ngọt lòng, " tướng công và nương tử "

- " Lần trước "- Bạch Lê Bằng bỗng ngó người nhất thời chưa nghĩ ra , lúc nghĩ ra rồi thì đã muộn ..

Mạc Phong Thần cười rồi cúi xuống, bắt lấy đôi môi của nàng mà hôn , hân bạo gan hôn môi của nàng mà như muốn ăn xương nuốt vào bụng vậy....

Cả người Bạch Lê Bằng như có dòng điện chạy qua .....

Khi cả hai đều ngộp thở, hần mới buông nàng ra ..

- " Phong Thần , ngươi dám hôn trộm ta "- Bạch Lệ Băng tức giận nói tay hung hăng tiến về phía hần

- " Trẫm là đường hoàng hôn hoàng phi của mình , là một việc thiên kinh địa nghĩa (việc hiển nhiên không sai)"- Mạc Phong Thần vừa cười vừa nói, quả thật môi nàng rất ngọt nha , đây là lần đầu tiên hần hôn nàng, còn lần thứ nhất đã bị nàng cướp mất rồi ...

- " Mạc Pong Thần .."- Bách Lệ Băng tức giận hét to , dám ngang nhiên hôn nàng muốn chết rồi! kể cả hần có phải hoàng thượng hay không , nàng trực tiếp lấy tay dấm một nện vào bụng hần ..

- " Hự....Bách Lệ Băng nàng to gan "- Mạc Phong Thần không ngờ nàng sẽ làm vậy, mặc dù chẳng tổn hại gì đến thân thể hần nhưng hần vẫn giả vờ đau bụng

- " Ngươi đau làm sao ?"- Bách Lệ Băng ra về mặt lo lắng đến bên hần ...

Mạc Phong Thần nghĩ đã lừa được nàng đang định nở nụ cười thì nghe tiếp câu sau ..

- " Đáng đời ngươi "-Bách Lệ Băng nói xong quay ngoắt đi , bỏ về tẩm cung của nàng

- " Bách Lệ Băng ..."- mấy chữ này là hần rặn ra từ kẽ răng, mặt hần đen xì lại, có thể nói bây giờ hần đang vô cùng tức giận

Để xem , tối nay yến tiệc sẽ như thế nào ?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Ngịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Yến tiệc (2)

Dòng người như nêm kéo xô vào thành, ai nấy đều vận y phục vô cùng cao sang và rực rỡ, ai cũng muốn mình trở thành người đẹp nhất ..

Các tiểu thư khêu các, vận váy áo thướt tha , thân hình liễu yếu đào tơ uyển chuyển bước vào khiến nhiều nam nhân trầm trồ khen ngợi..

Cả hậu cung cũng trở nên náo loạn, các phi tần thì nhau chuẩn bị sao cho đẹp nhất yến tiệc đêm nay vì muốn nây lòng vị hoàng đế lạnh lùng kia, kể cả hoàng hậu cũng ráo riết sai người chuẩn bị tươm tất ..

Chỉ riêng có một người – Bách Lệ Băng đang vô cùng ung dung , thành thoi..

-” Hoàng phi, người mẫu thay y phục, yến tiệc sắp bắt đầu “- tiểu Hằng đang vô cùng sốt ruột chờ vị hoàng phi của mình, những phi tử khác đều chuẩn bị xong hết rồi , riêng có Hoàng phi là chưa chuẩn bị bất cứ thứ gì .

-” Cần gì, tí nữa ta thấy ù một phát là xong ngay ấy mà “- Nàng vẫn còn thời gian chống cằm suy nghĩ cái gì đó !

Đám hạ nhân bên ngoài cũng đang lo thay cho vị Hoàng phi của mình

Đột nhiên lúc này , một giọng nói uy nghiêm vang lên:

-” Hoàng thượng giá lâm “- lời vừa dứt thì tất cả hoảng hốt đến suýt nữa thì rụng tim, đùa gì chứ , hoàng thượng đến vào lúc này ư .

Một thân long bào, gương mặt lạnh lùng tỏa ra một vẻ đẹp rạng ngời như thần tiên hạ phàm khiến tất cả phải ngừng hô hấp , quỳ rạp xuống .

Khi tất cả hành lễ còn chưa kịp hô thì đã nghe thấy tiếng nói lạnh như băng cứ người nào đó

-” Bình thân “- Mạc Phong Thần tiêu sái bước vào , và cảnh tượng mà hần nhìn lúc này là Hoàng Phi của hần đang ngủ gục trên bãi , quần áo xô xệch đầu tóc bù xù chứng tỏ nàng chưa chuẩn bị tí gì!

tiểu Hằng vừa run vừa sợ nhìn , lo lắng vô cùng cho Hoàng Phi của mình

Đúng lúc này thì Bạch Lệ Băng bốc dung mở to mắt, khi đã xác định người trước mặt là ngôi nào thì vô cùng vui mừng , đứng chồm dậy

-” Phong Thần , người đến rồi “- thấy hần giữ lời , đến đi cùng nàng , nàng vô cùng vui vẻ

Mặt của Mạc Phong Thần đang xám xịt bỗng lộ ra vẻ ôn nhu nhìn nàng ..

-” Sao nàng còn chưa chuẩn bị, đã đến giờ “- Mạc Phong Thần nói, giống như hòa đi rất nhiều khiến nhiều người phải kinh hãi

Đám người phía ngoài khi này thấy Hoàng phi xưng thẳng tên hoàng thượng đã thế còn không hành lễ đã sợ hãi lắm rồi, bây giờ còn nghe thấy giọng nói ôn nhu của hoàng thượng còn kinh hãi hơn nữa, có ai nói cho họ biết đây là ai ko? Hoàng thượng của họ nổi tiếng là lạnh lùng, tàn nhẫn cơ mà ..

-” A, đến giờ rồi sao , đi thôi “- nàng chưa kịp bước ra khỏi tấm cung thì đã bị một bàn tay to chặt giữ lấy

-” Người đâu, vào chuẩn bị cho Hoàng phi “- Mạc Phong Thần uy quyền ra lệnh, lập tức một đám cung nữ bước nào , bắt đầu chuẩn bị cho nàng

Mạc Phong Thần đứng đợi ở ngoài , chưa đầy ít phút sau Bách Lệ Băng đã chuẩn bị xong, vừa bước ra khiến cho toàn bộ phía kinh ngạc, ngay cả hân

Vẻ đẹp của nàng phải nói là khuynh quốc khuynh thành, mái tóc đen óng ả thả nhẹ xuống, phần điều mây ngọc, thân thể như băng , như tuyết , đôi môi anh đào đỏ thắm, không trang điểm mà màu sắc như ánh ban mai ...

Quả thật không thể diễn tả nổi được ...

Mạc Phong Thần có vẻ nén tâm can ,

-” Đi thôi ” -hắn lạnh lùng

Tất cả quỳ xuống , sợ sệt nói

-” Cung tiến hoàng thượng , hoàng phi ”

Bách Lệ Băng mặt đang cau có vì bị bắt ép mặc y phục nóng bức này, Mạc Phong Thần cũng để ý thấy hành động của nàng nhưng ko nói gì

Hai người đi song song với nhau, đằng sau là một hàng dài cung nữ và thái giám cúi đầu theo hầu.

Vừa bước vào sáng yến tiệc, lập tức tiếng hô vang lên :

-” Hoàng thượng giá lâm, hoàng phi nương nương giá lâm ”

Lập tức tất cả mọi người quỳ rạp xuống , hành lễ kính cẩn

-” Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế, hoàng phi nương nương vạn tuế vạn vạn tuế ”

Ai cũng rất ngạc nhiên khi thấy hoàng thượng đi cùng hoàng phi, khoảng cách lại gần như thế, đây là chuyện trăm năm mới gặp một lần, hoàng thượng nổi tiếng không gần gũi sắc nữ , hoàng phi này ngoại lệ chắc chắn có ẩn tình .

-” Chúng khanh bình thân “- Mạc Phong Thần uy quyền nói

-” Tạ hoàng thượng ”

Bách Lệ Băng rất có hứng thú không ngờ ở cổ đại lại nhiều người đẹp thế này, nàng liếc từ này giờ đã có biết bao mỹ nữ và soái ca rồi, nhưng thật tiếc chẳng ai vừa mắt nàng, riêng có nam nhân bên cạnh mình gọi là tạm được .

Hoàng hậu nàng nhìn thấy rồi , một thân hồng y rực rỡ, quả nhiên là mỹ nữ đối ngược hoàn toàn với nàng một thân bạch y .

Nhưng Mạc Phong Thần lại chẳng để tâm , liếc mắt lạnh lùng nói

-” Yến tiệc cũng đến lúc bắt đầu ,ban ngồi “- nói xong thì đi đến hoàng vị ngồi xuống, mọi người sau đó mới ngồi theo

Ai cũng nom nớp lo sợ trong lòng, chỉ cần sai sót điều gì lập tức có thể đến với cái chết

Theo thứ tự thì hoàng hậu phải ngồi cùng hoàng thượng nhưng hôm nay Mạc Phong Thần phá lệ để cho hoàng phi là nàng ngồi bên cạnh

Hoàng hậu chính là Diệp Mị Như – con gái của tể tướng Diệp Khúc, đồng thời còn là cháu gái nuôi của thái hậu

Diệp Mị Như trong lòng vô cùng ghen tị , nàng là hoàng hậu mà chưa từng được ân sủng đến vậy..trong lòng vô cùng ghen tức ..rất nhiều phi tần khác cũng đang nảy sinh lòng ghen tị ..

Phải nói là khi này nhìn thấy nàng, mọi người đã vô cùng ngạc nhiên Hoàng Phi trước giờ nghe nói là hiền nữ, đoan trang , lễ nghĩa, sao hôm nay lại mang vẻ đẹp phong trần đến lạ thường ..

Bách Lệ Băng sau khi nhìn thấy ánh mắt của vô số người, trong lòng thầm khinh bỉ..

Mạc Phong Thần đưa bàn tay ngọc ngà cầm đũa gấp một miếng son vị cho nàng, hành động này đã vô cùng đã kích mọi người, nhiều đại thần còn suýt nữa thì ghen

-” Ta ăn cái gì để tự ta gấp là được “- Nàng lập tức tránh lấy đôi đũa trong tay Mạc Phong Thần gấp một miếng thịt nhét vào mồm

Tất cả mọi người kinh hãi, trong lòng thầm cầu nguyện cho nàng , dám mạo phạm hoàng thượng tội chỉ có thể chết ..

Một viên quan đồng dặc nói

-” To gan, ngươi dám mạo phạm hoàng thượng , tội thật chỉ cả thể chết, người đầu đem ả này giam vào ngục ” – lời vừa dứt thì một đám thị vệ tiến lên kéo nàng

Mạc Phong Thần mặt còn đang đen xít, hần lần đầu tiên quan tâm đến người khác mà dám làm thế này, xem ra phải dạy dỗ nàng cho từ tế mới được ..

Thấy người đến bắt nàng , hần cũng muốn xem nàng xử trí thế nào ..

Thôi xong, lần này thì tanh banh thật rồi, Bách Lê Băng nổi giận đùng đùng ..

Một phát đã phi ngay đôi vào ngực tên quan kia, khiến hần phải bất tỉnh, mọi người bắt đầu kinh hãi , Mạc Phong Thần thì nhú mồm xem tiếp

-” Ngươi là ai mà dám bắt ta, ta cho ngươi chết “- Nàng vô cùng bức mình, đang ăn ngon thì bị quấy rầy , thấy thái độ của tên hoàng thượng kia thì càng tức hơn ..

-” Người đầu, mau bắt lấy ả tiên nữ này “- tiếng của một vị quan nữa vang lên, một đám thị vệ xông tới .

-” Đúng là thích chết mà “- nàng nói xong thì giờ chân đá một nhát vào tên thị vệ tiếp đó lại thêm người nữa, chưa đầy ít phút đã nằm liệt dưới chân nàng, tất cả hóa đá tại chỗ ..

Nàng đường đường là bang chủ ở thế giới của nàng , thì mấy tên nhãi nhép này đã là !

Nàng phui tay, mặt đặng đặng sát khí chỉ tay về phía Mạc Phong Thần tức giận hét

-” Phong Thần , ngươi đúng là chẳng ra gì thấy nương tử của mình bị ức hiếp như vậy mà dám ngồi yên ko nhúc nhích, nhớ đấy từ bây giờ đừng hòng ta gặp lại ngươi “- nói xong tức giận bỏ về

Mọi người vô cùng kinh diễm , nghĩ rằng hoàng thượng chắc chắn phải xử tử hoàng phi kia, các phi tần thì cười nhạo trong lòng ..

Nhưng mà Hoàng thượng đã đi đâu mất rồi !

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Hả giận

-” Đúng là bức chết ta , bức chết ta “- Bách Lê Băng vô cùng khó chịu trong lòng , đi đi lại lại đã thế còn lấy chân hất tung mọi thứ nữa chứ.

Hạ nhân đứng bên ngoài mà mồ hôi chảy ròng ròng, chưa từng thấy vị phi tử nào dám làm cản ngay trước mặt hoàng thượng như thế ...

Các quan đại thần trong triều nghe tin còn sợ run người , chỉ sợ hoàng thượng nổi giận mà liên lụy đến bọn họ ..

-” Tên hoàng thượng chết dẫm, Mạc Phong Thần thói tha, ...v...v “- Sau một hồi trút ra bức tức , nàng bức bội nằm ra giường trên mặt còn hiện rõ vẻ hờn giận

Người đứng ngoài thì đang thầm cầu nguyện cho chính mình mau chóng chết đi , chứ đứng dậy bên cạnh vị hoàng thượng đang đen xì của họ thì thà chết cho rồi ...

Mạc Phong Thần đứng ngoài cửa mặt đen xít, gân xanh nổi rõ mồn một trên trán, người toát ra sát khí lạnh băng ..

Nữ nhân này , làm hần tức chết mà ....

-” Hoàng thượng , hoàng phi chỉ tức giận, mong người thứ tội “- Tiểu Hằng quỳ xuống mà tạ lỗi thay hoàng phi của mình .

Mạc Phong Thần chẳng để vào tai trực tiếp bước vào khiến mọi người kinh sợ, thôi xong hoàng phi lần này chết chắc rồi !

"Không biết tên hoàng thượng mà hoàng phi đang nói tới là ai ?"- Mạc Phong Thần lạnh lùng nói

"Còn ai vào đây , chính là tên Mạc Phong Thần chết dẫm kia chứ ai ?"- Nàng vẫn luôn miệng nói không thềm để ý đang nói với ai

"Không biết người đó có phải trẫm không ?"- Hấn chỉ hận bản thân không thể bóp chết nữ nhân này

"Không phải người thì l...a.."- Đang định nói mới giật mình ,từ nãy đến giờ mình đang nói chuyện với ai nhỉ ?

Qyau đầu lại, cha mẹ ơi! Mạc Phong Thần đó !

"Hoàng thượng.."- Nàng có hơi sợ sệt nói .

"Nàng thật to gan , đại náo yến tiệc rồi quay về tắm cung buồng lời đại nghịch bất đạo, xem ra lần này trẫm nhất định phải trừng phạt nàng thật nặng mới được "- Mạc Phong Thần đè nén cơn giận bước chân càng lúc càng nhanh bước đến Bách Lệ Băng .

Vừa nãy thấy nàng đã đánh mấy tên thị vệ hấn có hơi kích động , con mắt hấn càng tỉnh táo hơn, rõ ràng nàng đã thay đổi, không phải tiểu thư khuê các trước kia, ôn nhu lễ phép . Mặc dù biết nàng có võ công nhưng chỉ là vài chiêu mèo cào thôi, những người có nội lực nói rõ hơn là có võ công thực sự thì liếc mắt cũng có thể nhìn ra nàng ko có nội công.

Nàng lần này có hơi hoảng , mặc dù nàng có võ thật đấy nhưng đây là cô đại a, người có thể bay như chim còn có nội lực, võ công của nàng cũng chỉ có thể hạ được mấy kẻ yếu kém mà thôi đừng nói đến nam nhân này .

"Ách ta..không có ý , ai kêu mấy kẻ đó dám khi dễ bản cô nương đây , ngay cả người cũng thế, còn trơ mắt nhìn "- Nàng bỗng nhớ lại, cơn tức xông thẳng lên mà chổng tay hếch cằm mà nói .

Mạc Phong Thần đúng là không đầu lại được nữ nhân này, đang chuẩn bị dạy dỗ nàng thì thấy vẻ mặt tức giận hằm hằm đỏ lừ của nàng thì lại thấy buồn cười .

Cuối cùng hấn lại ngừng lại, kẻ đó bất ngờ sùng nịnh kéo lấy nàng ôm vào lòng

"Vậy nàng muốn trẫm làm gì, bọn họ giao cho nàng toàn quyền quyết định "- Mạc Phong Thần nhẹ giọng nói trong lời có đôi chút ôn nhu

Lần này Bách Lệ Băng thật sự sock đó, ai dám nói hấn là tảng băng ngàn năm không chảy hà, ai bảo hoàng đế này không gần nữ sắc, nàng mà biết ai nói thì chắc chắn sẽ ấy nhất .

Nàng lại được hoàng thượng cho toàn quyền xử lý, Mạc Phong Thần rốt cuộc bị làm sao vậy hà ?

"Thật không, người cho ta quyết định "- Nàng khúm núm nói, bị hấn ôm vài lần nên quen rồi, mà trong lòng hấn ảm áp thật đấy

Mạc Phong Thần không nói gì chỉ ôm lấy nàng nhẹ nhàng gật đầu , tiếp đó không ngờ bị nàng một lực đẩy mạnh ra, chớp mắt đã thấy nữ nhân tinh quái này đi ra ngoài :

"Bách Lệ Băng ...."- Hấn nghiêng răng nghiêng lợi nói rồi cũng nhanh chóng khai triển khinh công đuổi theo, chớp phát đã đến chỗ nàng .

Hình tượng của nàng phải gọi là quá giống mấy nữ tặc phong trần đi cướp bóc người dân ..

"Các người mau nộp ra đây mười vạn hoàng kim , hoàng thượng đã cho ta toàn quyền xử lý "- Bách Lệ Băng lớn giọng nói trong khi tất cả các quan đại thần cùng cả phi tần vẫn đang ngơ ngẩn tiếc cho dù hoàng thượng vắng mặt .

"Lớn mật !Dám giả thánh chỉ tội không thể tha , người quả thật coi sống chết ra gì, Mạc quốc không thể tồn tại một nữ nhân đại nghịch như này , người đâu mau bắt nữ nhân to gan này lại cho ta !"- Quan tể tướng đại nhân hằm hằm tức giận đứng dậy nói

"Hoàng phi, tỷ thật không coi quốc pháp ra gì "- Một phi tần thấp giọng nói

"Quốc pháp, ta đây chính là Quốc pháp, mấy người các người mới là kẻ không coi sống chết ra gì , để cho bản cô nương phải tổn lời , tổn sức ra tay "- Bách Lệ Băng hồng hách nói , lời chưa dứt đã bị một lời nói sắc bén xuyên thủng

"Hỗn xược, dám ở trước mặt bản cung mà náo loạn , mau tới bắt ả tiện nữ này lại cho ta "- Hoàng hậu sau cùng lửa giận cùng lên ngút trời , mà hét to

Khi tất cả chưa kịp động thủ thì ..

"Hoàng thượng giá lâm "

Mạc Phong Thần hùng dũng bước vào mang theo bộ mặt sắc lạnh ,Bách Lệ Băng cảm nhận được ánh mắt kia xẹt qua mình, người có hơi run run

"Bình thân "

- " Tạ ơn hoàng thượng "- Mọi người cẩn trọng đứng lên

- " Hoàng thượng, hoàng phi nàng quả nặng to gan, dám lấy danh nghĩa mà hống hách nơi hoàng cung, mong hoàng thượng xét phạt làm gương răn đe "- Hoàng hậu chỉ lý nói ,các quan viên nghe xong cũng thán thở

Nhưng Mạc Phong Thần vẫn bộ mặt lãnh khốc thấy ánh mắt như nói lên ý " Người phải giữ lời " của Bách Lê Băng , môi khẽ mở mang theo vài lời ngắn gọn

- " Tùy Hoàng phi của trẫm quyết định "

Lời vừa dứt như sét đánh ngang tai tất cả mọi người, kế tiếp nghe thấy tiếng cười gian xảo của Bách Lê Băng toàn thân như cứng đờ

- " Ha..Ha..Ha..nghe thấy chưa, hoàng thượng nói rồi đó, mau mau nộp tiền mười vạn lượng hoàng kim "- Bách Lê Băng quả thực giống nữ tặc cướp bóc dân lành , đẩy đẩy cánh tay trước mặt mọi người

Tất cả đồng loạt khéo miệng giật giật vài cái , ngay cả Mạc Phong Thần cũng phải co quắp khéo miệng , chẳng lẽ châu báu trong cung chưa đủ cho nàng tiêu .

Và kết cục cuối cùng đó chính là Bách Lê Băng thu được bao nhiêu rương vàng của các quan viên , trừ các phi tần vì họ không có nhiều vì tiền thưởng được chia theo bổng lộc nên cũng không dư giả lắm .

Yến tiệc kết thúc , ai cũng ra về trong tình trạng thê thảm vô cùng, tiền mất tật mang phải gọi là quá thê thảm trừ cái người đang ngồi cười kia ..

- " Nàng có nên bồi thường trẫm cái gì không ?"- Mạc Phong Thần nói

Bách Lê Băng đang mải đếm tiền cũng không để ý cứ gật đầu qua loa ..

Bỗng dung người bị nhắc bỗng lên , Bách Lê Băng hoảng sợ vội ôm cổ người nào đó

- " Mạc Phong Thần người mau buông ta ra "- Nàng vừa nói vừa tức giận dấm vào lưng người kia nhưng hình như không có chút hiệu lực

Sau một hồi kéo co , cuối cùng Mạc Phong Thần thỏa hiệp trước, mệt mỏi quay về chính

điện của mình

- " Lần sau mặc kệ nàng có viện lý do gì thì ta cũng phải có được nàng "

Bên kia Bách Lê Băng vẫn đang mỉm cười thỏa mãn, hôm nay là nàng hả giận rồi

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Quan tâm

- " Hoàng phi nương nương, người xem hôm nay trời tiết tốt đẹp thế này , sao người không ra ngự hoa viên thưởng ngoạn cho khuây khỏa "- Tiểu Hằng nói .

Bách Lê Băng mấy hôm nay lúc nào cũng ở lì trong phòng , làm cái gì đó bí mật lắm, có lúc còn quên ăn quên ngủ..

Đám hạ nhân bên ngoài sốt hết cả ruột nhưng vẫn không tài nào mới được vị hoàng phi của họ ra....

Đúng lúc đó ..

- " Hoàng thượng giá lâm "- tiếng truyền vang lên, tất cả kinh sợ quỳ xuống hành lễ ...

Mạc Phong Thần vận long bào tiêu soái bước đến hán vừa khẩn cấp từ trên triều về đây vì nghe tin hoàng phi của mình cấm cửa không ra ngoài

- " Bình thân , hoàng phi đâu ?"- Hần hỏi trong lòng có hơi sốt ruột mà không thể hiểu được mình đang bị làm sao, đây là cảm giác lo lắng vì người quan trọng với mình ư?

- " Dạ ,thưa bệ hạ, mấy ngày hôm nay hoàng phi nương nương đều không bước ra khỏi phòng, phận làm nô tì không thể gọi được người "- Tiểu Hằng nói .

Mạc Phong Thần mất hết kiên nhẫn , mọi người có thể cảm nhận được hoàng thượng đang tức giận lên thức thối lui ra..

Hắn đang chuẩn bị tinh phá cửa đi vào thì đã thấy cánh cửa mở tung sau đó có một nữ tử mà đúng hơn giống ma nữ thì hơn , mặc bạch y tóc thì xõa lung tung tùy ý , mặt tái nhợt đi ...

Hắn suýt nữa không nhận ra nàng , may là nàng nhanh chóng mở miệng ...

- " Mạc..Phong.. Thần.. "- Bách Lệ Băng khó nhọc mở miệng..mấy ngày hôm nay nàng đã quản mọi việc để chế ra vài loại độc dược ...

Ở thời hiện đại nàng giỏi nhất là việc sử dụng độc , may thay thời nay cũng có vài nguyên liệu mà nàng tìm được, nên cũng có thể điều chế ra , phòng lúc gặp nguy hiểm..

Mạc Phong Thần sững sờ ngay sau đó lập tức ôm nàng nàng vận khinh công ngay lập tức về tẩm cung ..

Nàng đã mệt lắm rồi lên thấy có hơi ấm mềm mại lập tức ngã mình thiếp đi..

Khiến cho Mạc Phong Thần càng thêm lo lắng tức tốc về cung..

Cung nữ bên ngoài thấy hoàng thượng đột nhiên xuất hiện lại thấy hoàng phi nương nương lại được hoàng thượng bế trong lòng thì càng khiếp sợ

Từ trước đến giờ , chưa từng thấy hoàng thượng bế hạ gấm nữ nhân nào, mà nay lại ngoại lệ...

Điều này thật khiến cho người ta khó có thể tin được ..

Mạc Phong Thần lạnh lùng nói một cách khẩn cấp , khôi phục tinh thần của các nàng

- " Truyền thái y "

Lời ban ra, ngay lập tức quan thái y khẩn trương đến, ông làm trong cung nhiều năm chỉ chữa bệnh cho các phi tần chứ chưa từng diện kiến hoàng thượng, phải nói là hoàng thượng vô cùng an khang, từ bé đến giờ , số lần nhiễm bệnh chỉ đếm trên đầu ngón tay , thật khiến cho người ta kinh ngạc...

Nhưng ông không ngờ lần này, hoàng thượng truyền ông đến để chuẩn bệnh cho hoàng phi, nhưng nghe lệnh hạ ông ngay lập tức khẩn trương ..

Sau một hồi trầm ngâm, cuối cùng ông cũng xong , phải nói vừa rồi ông chạy biết bao mồ hôi lạnh vì có hoàng thượng đang nồng nặc sát khí đứng bên ..

- " Nói "- Mạc Phong Thần trong lòng khẩn trương nhưng bên ngoài lại lạnh lùng vô cùng, nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Bách Lệ Băng , mặt hắn lại càng xám hơn...

- " Thưa hạ hạ, hoàng phi nương nương chỉ do thân thể suy yếu nên mới ngủ thiếp đi, không có chuyện gì , chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày thân thể sẽ khôi phục khỏe mạnh "- Quan thái y nói

- " Được rồi, lui đi "- Mạc Phong Thần đã để được tảng đá trong lòng xuống, truyền mọi người lui xuống hết ..

Giờ chỉ còn hắn với nàng.

- " Nữ nhân ngu ngốc này! "- Hắn bực mình trách cho dù chẳng ai có thể nghe ..

Chưa bao giờ hắn dành nhiều thời gian cho người khác như vậy, đây là lần đầu tiên hắn biết quan tâm đến người khác là như thế nào...

Ngồi ở đầu giường , Mạc Phong Thần như ngẫm nghĩ điều gì đó rồi quay về phía bóng tối, lạnh lẽo phát ra từng tiếng

- " Ra đi "- lời vừa dứt , thì 5 người mặc hắc y (y phục màu đen) lập tức xuất hiện , xung quanh không khí dường như trầm xuống đến 0 độ

- " Chủ nhân , ngài có việc "- Năm người kính cẩn quỳ xuống..

- " Sau này, bảo hộ hoàng phi cho tốt , đừng để ta thất vọng "- Mạc Phong Thần lạnh lùng nói, sau việc hôm nay hắn không thể để như vậy được nữa, hắn không chịu được khi thấy nàng như thế ..

- " Vâng "- Năm người nhận lệnh ngay lập tức biến vào không trung...

Mạc Phong Thần từ lạnh lùng bỗng dung như nhu hòa đến lạ thường nhìn Bách Lệ Băng đang chìm vào trong giấc ngủ say...

.....Sáng hôm sau.....

- " A...đã quá đi thôi, cuối cùng cũng có thể ngủ rồi "- Bách Lệ Băng tỉnh lực dồi dào, nhảy xuống giường vươn vai vài cái bỗng dung từ đâu có tiếng truyền đến ...

- 'Hoàng thượng giả lâm'

Ngay lập tức thân thể nàng cứng đờ rồi hồi phục, phi như bay lên giường quần lấy chăn giả bộ ngủ..

Không biết chứ nàng vẫn còn nhớ hôm qua xảy ra điều gì, đúng hơn là nàng biết hôm qua Mạc Phong Thần đã bồng mình về tẩm cung ..

Mạc Phong Thần bước vào nhủu mày kiểm khi thấy hành động của nàng , chẳng lẽ nàng không muốn gặp hấn đến thế ...

Nếu nàng thích chơi đùa, vậy hấn sẽ chơi đùa cùng nàng ..

Từ từ từ từ Mạc Phong Thần đến gần rồi đột nhiên hất tung chăn mặt cũng sát vào mặt nàng..

Bách Lệ Băng kinh sợ mở to mắt nhìn khuôn mặt đang phóng đại trước mặt mình,mắt cũng tự động đỏ lên..

-" Ngươi ..ngươi..làm gì vậy ?"- Bách Lệ Băng áp úng nói

Mạc Phong Thần đã khôi phục thần thái, đứng thẳng đầy uy nghiêm , mở miệng nói

-" Nàng còn giả bộ ngủ được ?"

-" Đâu có, ta giờ mới dậy mà "- Bách Lệ Băng nhanh chóng phản bác

-" Trẫm hỏi, suốt mấy ngày hôm nàng làm gì trong phòng?"- Mạc Phong Thần nghiêm túc hỏi, rốt cuộc hấn vẫn không điều tra được , nàng làm gì trong phòng kia

-" Ta ...làm gì là làm gì...ta chẳng làm gì cả "- Nàng tỉnh bơ trả lời

Thấy vậy Mạc Phong Thần cũng chẳng hỏi thêm, chỉ cần nàng ổn là được rồi..

-" Nàng nghỉ ngơi cho tốt, đừng để trẫm thấy tình trạng này lần nữa !"- Mạc Phong Thần nói rồi bước ra cửa quay về chính điện .

Bách Lệ Băng ngó ra, hấn là đang lo lắng ỉn ư ?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tranh giành hậu cung

Bách Lệ Băng hôm nay tâm tình vô cùng tốt...nàng ở nơi này chán muốn chết

-" Hoàng phi người muốn đi dạo "- Tiểu Hằng bắt ngờ hỏi

-" Ta muốn ra ngoài chơi một lát "- Bách Lệ Băng nói xong đã đi tới cửa..

Đám cung nữ cũng nhanh chóng theo sau ..lâu lắm rồi hoàng phi của họ mới ra ngoài chơi ..

Hôm nay Bách Lệ Băng mặc một bộ hồng y trong vô cùng thoát tục tựa như tiên nữ, gương mặt không trang điểm mà tỏa sáng đẹp đến nghiêng nước nghiêng thành...Mái tóc được vấn lên bằng một châm cài đơn giản mà tinh tế nhẹ theo làn gió trong vô cùng thơ mộng..

Hôm nay nàng phải tham quan hoàng cung này mới được, sao mà rộng quá trời vậy !

Lần đầu tiên nàng đi ra ngoài qua các đại diện khiến cho nhiều người kinh ngạc ...

Đến chính điện quả nhiên nơi này quá rộng lớn và xa hoa hầu như toàn rồng bay phượng múa ...

Đi đến ngoài thì bất ngờ gặp một đám phi tần trên người mặc nhưng bị y phục vô cùng rực rỡ khác xa so với vẻ thanh thoát của nàng..

-" Bái kiến hoàng phi nương nương "- Tất cả đều hành lễ lên đây kính cẩn nhưng nàng nhìn ra được những ánh mắt chẳng mấy thiện cảm nhìn mình

-" Miễn lễ "- Nàng khua tay nói

Đám phi tần đó gồm Thục phi, Tiêu phi, Linh phi..đều là các thiên kim của quan đại thần..

- "Hoàng phi nương nương hôm nay sao lại ngự giá đi đến nơi này "- Tiêu phi nói, Tiêu phi là thiên kim của Tiêu đại nhân, vẻ đẹp có phần hơi sắc sảo ...

- " Uk, hôm nay tiết trời đẹp nên ta có nhã hứng dạo cùng, các muội cũng vậy sao ?"- Nàng nói , đang dùng của nàng chẳng giống tí gì nữ nhân giống nam nhân thì hơn

- " Hoàng phi nương nương được hoàng thượng sủng ái chắc người hạnh phúc lắm !"- Thực phi nhìn thấy liền khinh thường ,đột nhiên chuyển đề tài khiến nàng hơi khó chịu

Thực phi tên nghe có vẻ hiền thực , mỹ lệ nhưng thực chất lại còn khôn khéo hơn các phi tần khác, nàng đã nhìn ra ..

- " Chuyện đó liên quan gì đến mấy người , ta đây thích gì được lấy , tên hoàng thượng chẳng qua rảnh thì sang chơi với ta cho đỡ buồn thôi, thích thì các người đi mà tranh "- Bách Lê Băng mạnh miệng nói, lời vừa phát ra xung quanh ai nghe thảy đều kinh sợ, hoàng phi này thật quá to gan

Các phi tần nghe xong thì còn kinh sợ hơn, ai dám đi giành vua , không biết trước kia đã xảy ra bao nhiêu chuyện, từng có rất nhiều nữ nhân bị phế mà chưa ai từng tới gần hoàng thượng

Ngay cả hoàng hậu cũng chỉ dám yên thân ở hậu cung không dám mang đến bệ hạ ..

- " Người nói bây giờ hoàng thượng đã có hứng với nữ nhân "- Linh phi hỏi , nếu là thật thì phải nhanh chóng nắm bắt cơ hội này

- " Người nói vậy , hẳn không thích nữ nhân chẳng lẽ thích nam nhân "- Nực cười hỏi thế mà cũng hỏi

- " Hoàng hậu nương nương giá lâm "- đột nhiên từ đâu vang đến tiếng nói của thái giám

Tiếp đó, hoàng hậu bước vào mặc trên người bộ y phục màu đỏ phải nói vô cùng rực rỡ trên đầu còn cài trâm phượng vô cùng cao quý..

- " Bái kiến hoàng hậu nương nương , hoàng hậu nương nương cát tường "- Tất cả mọi người đều quỳ xuống hành lễ ..

Duy chỉ một mình Bách Lê Băng là khí phách đứng yên , trên mặt không chút gì gọi là kính sợ...

- " To gan, dám không hành lễ trước hoàng hậu nương nương"- Tên thái giám hầu cận mạnh miệng nói

- " Cái gì ? ta tại sao phải quỳ xuống trước mặt nàng ta, còn không quỳ dưới chân ta thì thôi còn bảo ta quỳ , nằm mơ !ngay cả hoàng đế trên trời cũng chẳng bắt được , nói gì mấy tên nhãi các người !"- Bách Lê Băng nổi đóa nội to, tay còn chống nạng

Mọi người sợ hãi, lui xuống hết bây giờ chỉ còn nặng với đám nữ nhân này, quả thực khiến cho nàng bức mình mà, đang muốn đi dạo thì tự đứng cản đường, tức chết nàng

Diệp Mị Như cũng chính là hoàng hậu vừa nghe xong con thịnh nộ lại nổi lên, không ngờ nàng ta lại dám to gan đến như vậy

- " Người dám lớn tiếng trước mặt bản cung, bản cung đã không trách lại còn dám nói bản cung còn phải quỳ dưới chân người như thế càng quá đáng hơn "- Diệp Mị Như tức giận nói

- " Đúng thế , hoàng phi chẳng có phép tắc , không xứng với ân sủng của bệ hạ "- Linh phi thêm lời

- " Nghe nói hoàng thượng đã bắt đầu có hứng thú, đêm nay cho người gọi phi tần vào thị tẩm"- Hoàng hậu vẫn quan tâm đến việc nước nhiều hơn

- " Hoàng hậu , đêm nay có thể cho thân thiếp .."- Tiêu phi vừa nghe nói liền bắt đầu tranh giành

- " Không !hoàng hậu, để thân thiếp .."- Thực phi cũng chen vào

- " Ngậm miệng hết cho ta , lão tử đây bức lắm rồi nhá , các người nói xong chưa giờ đến lượt ta nói "- Bách Lê Băng vô cùng tức giận bắt đầu tuôn ra một tràng , ai cũng câm như hến

- " Mấy người trên mặt bôi son trát phấn đến khinh khủng mà cũng đòi làm mỹ nhân , ta đây còn xinh đẹp hơn gấp vạn lần, hoàng thượng bị thần kinh mới đi thích các người, nói gì đến sủng ái, ta đây được sủng ái đó thì sao, còn lâu mới để cho các người tranh giành, Mạc Phong Thần là nam nhân của ta , kẻ nào dám si tâm vọng tưởng ta sẽ chôn sống kẻ đó, cho dù hắn có là hoàng thượng đi chẳng lẽ cũng sẽ có ngày hắn sẽ phế cả hậu cung chỉ còn mình ta , các người cứ chờ đây dám khi dễ ta "- Bách Lê Băng tràn đầy tự tin nói trong lời có phần hơi chua chua !

Chẳng lẽ là nàng đang "ghen" sao !

Ai nghe xong cũng có hơi sợ, thấy nàng nói tự tin như thế chẳng lẽ hoàng thượng bệ hạ thực sự sủng ái nàng ta sao ?

- " Băng nhi ! Lúc nào ta đã thành nam nhân của nàng vậy ?"- Bỗng nhiên từ đằng sau phát ra tiếng nói ,bên trong có vẻ hơi ôn nhu, tất cả quay lại , suýt nữa thì ngất xỉu

- " Hoàng ..thượng..vạn tuế vạn tuế vạn tuế vạn tuế "

- "Bình thân" - Mạc Phong Thần nói trong giọng nói quả nhiên có tư vị hạnh phúc, điều đó khiến mọi người ngạc nhiên

Đúng vậy, hắn là đang vui mừng vì Băng nhi của hắn cuối cùng cũng chấp nhận hắn, vừa rồi hắn gọi Băng nhi khiến nhiều người kinh ngạc đã vậy còn không chừng là "trầm" mà là "ta" điều đó đã có thể ọi người biết hắn sủng ái nàng đến mức nào

Bách Lệ Băng nghe xong hai từ "Băng nhi" tí nữa thì rớt cằm xuống dưới đất, tên gọi như vậy quá thân mật !

Các phi tần nghe xong thì càng tức tối, đây đó kị đặc biệt là hoàng hậu

Ngày tiếp đó điều mà mọi người trong mơ cũng không ngờ đó chính là bệ hạ lạnh lùng của họ lại ôm nữ nhân - hoàng phi bay đi trước mặt mọi người ..

Tất cả ai cũng ngỡ ngàng trước điều phải xảy ra ..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Xuất cung (1)

- "Mạc Phong Thần mau buông ta ra" - Bách Lệ Băng tức giận đánh cái người đang ôm chặt mình kia ..

- "Ta mà buông nàng ra bây giờ thì chắc nàng rớt xuống tan xương nát thịt đó !" - Mạc Phong Thần cười nham hiểm nói

- "Cái gì! AAAA.....đề ta xuống mau lên" - Nàng vẫn chưa hiểu nhưng vừa quay xuống đầu óc đã quay cuồng, đây là nàng đang bay sao là kinh công người ta thường nói đến, thật lợi hại

Mạc Phong Thần im lặng tiếp tục đi về phía tẩm cung để chuẩn bị xử phạt con cáo nghịch ngợm này..

Bây giờ thì nàng hết sợ rồi còn cảm thấy thích thú nữa là đằng khác khi nào nàng cũng phải thử mới được ...nhưng mà hình như cần phải có nội công gì gì đó ..

- "Băng nhi vừa nãy nàng nói cái gì vậy !" - Cả hai đề đến điện của hắn, Mạc Phong Thần mới bắt đầu hỏi .

- "Ta nói cái gì đâu cơ chứ, người nghe nhầm rồi !" - Bách Lệ Băng giả ngu nói

- "Vậy đề ta giúp nàng nhớ" - Mạc Phong Thần cười gian rồi ngay lập tức ôm lấy nàng đặt lên môi nàng một nụ hôn ...

- "Um...bỏ ta ra..tên hỗn đản" - Bách Lệ Băng chống trả không thành ..

- "Nàng có nói ta là nam nhân của nàng nha !" - Mạc Phong Thần tươi cười nói, lần đầu tiên hắn lại ôn nhu đến mức này

Bách Lệ Băng sững người im lặng. chẳng lẽ bây giờ nàng phải thừa nhận thích hắn ..

Đúng vậy ..không biết từ lúc nào nàng đã thích hắn, không xem hắn là hoàng thượng mà luôn coi hắn là người mà mình để ý ..

Thật bất ngờ ngay lúc này Mạc Phong Thần nói

- "Băng nhi, ta thích nàng" - Lời nói nhẹ nhàng nhưng lại chấn động đến trái tim nàng.

Không phải chứ hắn cũng thích nàng ư ! Nàng đang nằm mơ àk !

Thấy điệu bộ ngẩn người của nàng Mạc Phong Thần mới khẽ cười tạo thành đường cung thật đẹp, rồi vươn tay ôm nàng vào lòng ...

Hắn đã biết hắn thích nàng hắn động tâm vì nàng vì vậy điều mà hắn đã xác định hắn quyết không bỏ lỡ, con người của một bậc đế vương là như vậy ..

Bách Lệ Băng chấn động, tay không tự chủ cũng ôm lấy eo hắn, lần đầu tiên trong đời nàng biết cảm giác yêu là thế nào, không ngờ quay về thời này nàng lại tìm được người mà mình yêu còn có yêu mình hay không nàng chưa xác định rõ ..

- "Mạc Phong Thần ta cũng thích chàng !" - Điệu bộ ngang ngược thường ngày của nàng này thay vào điệu bộ nhẹ nhàng đúng chất nữ nhân

Tim của hắn run lên bần bật, nàng thừa nhận thích hắn nha !

Xem ra hôm nay là ngày đẹp mà ông trời dành riêng cho hắn !

Hai người ôm nhau thật lâu rồi buông ra, khoảng cách hai người đã xích lại thật gần nhau !

Thời gian trôi thật nhanh mới có 2 thành nàng ở nơi này mà đã tìm được người mình yêu , quả thật nhanh , tình cảm đến cũng thật nhanh ..

"Mạc Phong Thần , chàng thích ta thật chứ ! Hậu cung ba ngàn mỹ nhân chàng chẳng lẽ sẽ độc sủng ta suốt đời "- Bách Lệ Băng hỏi

"- Uk, nàng hãy tin ta "- Chỉ vài từ đó thôi nhưng cũng đủ để nói lên thành ý của hắn ..

"- Vậy được rồi, nghe kĩ đây bây giờ ta mà thấy chàng đến gần phi tần nào đảm bảo ta sẽ bỏ chàng luôn, đi chu du thiên hạ, không được thị tẩm khi ta chưa cho phép , còn nữa ta muốn làm gì thì kệ ta không được khi dễ ta cũng mặc ta xử lý đám người kia "- Bách Lệ Băng được voi đòi tiên nói

Mạc Phong Thần cũng thừa biết tính cách của nàng gắt đầu cho qua chuyện ..

"- Được rồi chiều cùng đã tã , ta về tẩm cung đây, bái bai "- Bạch Lệ Băng cười tươi nói thoat ra khỏi vòng tay hắn nhanh chân chạy đi để lại Mạc Phong Thần còn ngẩn ngơ

Đợi đầy có ngày rồi hắn cũng bắt được nàng !

Tin tức hoàng thượng sủng ái Hoàng quý phi bắt đầu lan rộng ra khắp triều đình, các quan đại thần cũng vô cùng bất ngờ , trước giờ họ tốn sức trình tấu về vấn đề hậu cung mà hoàng thượng luôn lạnh nhạt , bây giờ lại có tin tức độc sủng , tình hình trước kia chắc đúng là thật ...

Các phi tần trong cung cũng ráo riết hẳn lên , nghe nói hoàng thượng bắt đầu để ý không ai không lo lắng tu dưỡng sắc đẹp ..

Toàn là những mỹ nhân tuổi xuân vẫn trẻ , mới có 18 .19 tuổi đã được tuyển vào cung mà hoàng thượng của họ lại là một trang mỹ nam mới 22 tuổi ...là hoàng thượng trẻ nhất đến nay mà khí thế đã không ai sánh kịp

Trong khi đó Bạch Lệ Băng mới có 18 tuổi ..xinh đẹp như đóa hoa mới nở ...

.....

Hôm nay quả thật nàng nhận rồi mà, Mạc Phong Thần thì phải lên triều mấy canh nữa hết giờ chưa nói đến còn phải phê duyệt tấu chương ..

Trong đầu nàng bỗng nảy ra một ý định liệu nhất từ trước đến giờ , đến thời đại này mà không đi xem quả thật đáng tiếc..

"- Tiểu Hăng , người tìm cho ta một bộ y phục của thái giám , càng nhanh càng tốt nhé, nhớ phải giữ bí mật đó "- Bách Lệ Băng nói nhỏ vào tai Tiểu Hăng

"- Hoàng phi , người muốn làm gì !"- Tiểu Hăng hốt hoảng , hoàng phi của bọn họ rất không bình thường ..

"- Ta muốn xuất cung đi vi hành thị sát dân chúng một tí, xem xem Mạc quốc có thái bình không ấy mà "- Bách Lệ Băng lấy ra lý do không thể anh minh hơn đó là dân chúng nha !

"- Hoàng phi, ngàn vạn lần không thể được, hoàng thượng mà biết được là tru di cửu tộc "- Tiểu Hăng hốt hoảng quỳ xuống

"- Không sao đâu, ta đi một lúc thôi mà , người không giúp ta thì tự ta làm cũng được "- Nói xong nàng đã nhanh chóng ra ngoài

"- Hoàng phi..hoàng phi..nô tỳ vạn người "- Rất tiếc lời nói đó chẳng lọt vào tai nàng ...

Mấy phút sau ..

"- Hoà..ng..phi người tìm đâu ra bộ y phục đó vậy "- Tiểu Hăng kinh ngạc khi thấy nàng

"- The nao ? không tệ chứ, đưa ta thử bài , chuyện ngày hôm nay không được để ai biết , nếu hoàng thượng có đến thì bảo ta đến chỗ Thục phi "- Nàng trên người mặc bộ y phục của thái giám phải nói trong rất ngộ !

Tiểu Hăng sợ hãi đưa thử bài cho nàng , mồ hôi rơi xuống như nước ...

"- Hoàng phi người có thể để thị vệ đi được không .."

"-Cũng được..nhưng đi đằng sau ta thôi đó !"- Bách Lệ Băng đồng ý vì nàng sợ chưa quen với nơi này cho lắm ..

Nhìn tổng quát trong nàng cũng không tệ lắm ,cũng có thể nói là hơi giống thái giám ..

Nàng kiêu hãnh sai bức đến cổng thành ..

"- Người là ai ?"- Thị vệ thấy nàng thì chặn cửa

"- Người bị mù ak, không thấy ta là thái giám sao "- Bách Lệ Băng nói

- "Ta chưa từng thấy người "- Thị về nghi ngờ hỏi

- " Chưa thấy bây giờ thấy , nói nhiều thẻ bài đây !" - Bách Lê Băng bức mình ném cho thị về thẻ bài.

Thị về vừa nhận được thì kinh ngạc thẻ bài này chỉ có những người địa vị lớn mới có , chắc đây là vị thái giám của vị phi tần nào đó ..

- " Được rồi , cho người qua "- Thị về đồng dạc nói , cửa thành mở .

Bách Lê Băng nhếch môi cười , vừa bước ra ngoài nàng đã bị choáng bởi khung cảnh nơi đây ...

Quả thật nàng được mở rộng tầm mắt ...

Nàng không biết trong khi đó có con hổ đang gầm ở trong cung

- " Ngươi nói cái gì, hoàng phi xuất cung "- Mạc Phong Thần đang ở trên triều vừa nghe được tin từ ám vệ thì nổi trận lôi đình đập một chưởng xuống bàn, tấu chương rơi vãi lung tung , lập tức bãi triều

Quan đại thần kinh sợ chạy chối hết ..

- " Bách Lê Băng nàng đúng là muốn chết mà !"

Trong khi đó ..

- " Ahaaaa..ở đây nào nhiệt thật !"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Xuất cung (2)

:" A..A..ở đây nào nhiệt thật "- Bách Lê Băng nhìn suốt nửa thì muốn rớt con mắt..

Nàng đã từng xem phim cổ đại nhưng không ngờ tự mình thử qua mới thấy đúng là tuyệt vời , khung cảnh ở đây còn nào nhiệt hơn trong phim..

Bách Lê Băng cười đến tận mang tai , rồi thấy nhiều người để ý mình , nàng phải nhanh chóng thay bộ y phục khác mới được ...

Nàng thong dong bước đến từng quầy hàng rồi dừng chân tại một tiệm có vẻ ngoài rất xa hoa ..

Bách Lê Băng bước vào ...choáng ngợp ..nơi này quả thật toàn những y phục vô cùng xa hoa nha !

- " Xin hỏi vị công công đây muốn mua gì "- Ông chủ cửa hàng thấy khách liền tận tình ra chào hỏi ..

- " Ồ !Tìm cho ta vài bộ y phục đẹp đẹp một chút , nhớ phải đơn giản thôi đó !" - Bách Lê Băng đáp mắt vẫn còn đang dán vào cửa hiệu .

Ông chủ ngó ra , ở đây chỉ chuyên bán y phục cho nữ nhân làm gì có y phục cho nam nhân , chẳng lẽ..

- " Xin hỏi ngài mua cho nữ tử nào trong cung !" - Ông chủ cười tươi đáp

- " Còn mua cho ai ,mua cho ta chứ cho ai , nhanh lên mau lấy cho ta ,tiền không thành vấn đề "- Bách Lê Băng bỗng dưng nổi giận quát

Ông chủ đỏ mặt vội vàng miễn cưỡng đi lấy vài bộ y phục đưa cho công công này , mặc dù ông nhìn thoáng qua hình như là nữ nhân thì đúng hơn , nhưng ông không dám chắc ..

Bách Lê Băng nhận được y phục liền nhanh chóng vào phòng thu , thoáng chốc đã bước ra ...

Và khi bước ra đã làm cho toàn thể dân tình choáng váng ...

Bách Lê Băng phải gọi là tiên nữ hạ phàm xuống nhân gian với vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành trong bộ bạch y trắng toát mềm mại như lụa , mái tóc đen dài xõa xuống như thác nước , khuôn mặt thanh thoát trong trẻo đặc biệt là đôi mắt như làn nước mùa thu ...

- " Tiên đây , nhìn cái gì mà nhìn , cẩn thận lác mắt đấy "- Bách Lê Băng thấy mọi người vẫn chăm chú nhìn mình thì vô cùng khó chịu , quát lên, ném tiền rồi đi thẳng để lại một đám người hồn vẫn đang bay phượng nào ..

- "Oa dễ chịu thật đó "- Vừa bước ra đến cửa nàng đã vui vẻ trở lại , vẫn có biết bao ánh mắt nhìn nàng nhưng bây giờ nàng vẫn mặc kệ việc phải làm bây giờ là đi chơi ...

Đi đến đâu , mái tóc bay đến đó quán theo hồn của bao người ..

Đến một quầy hàng bán đồ trang sức , nàng bắt gặp một miếng ngọc bội bằng ngọc trắng vô cùng đẹp ..

- " Cái này bao nhiêu !"- Nàng cầm trên tay hỏi

- " Dạ 50 lượng , cái này là làm bằng ngọc quý đó thưa cô nương "- Chủ quán hơn hờ nói

- " Cái gì ! Ông chém nó vừa phải thôi chứ , ta có đến trăm miếng đẹp hơn cái này nhiều !"- Bách Lê Băng quăng luôn miếng ngọc bội xuống cứ thế hăm hăm bỏ đi ..

Xa xa lại nhìn thấy có bán kẹo hồ lô , nàng vô cùng háo hức , nàng đã từng thấy trên phim rồi nhưng chưa từng thử ..

- " Cho ta một xâu "- Bách Lê Băng đưa tiền nói... đúng lúc đó lại có một giọng nói khác chen vào ..

- " Cho ta xâu này "- Vừa nói vừa đưa tiền rồi xâu hồ lô lập tức nằm trong tay người nào đó ..

Bách Lê Băng ngó người , to gan , dám có kẻ cướp kẹo của lão nương đây ..

- " Ta đến mua trước cơ mà "- Nàng bực mình quát ..

- " Vị cô nương mong thứ lỗi , cô nương cũng nên hiểu cho đây là công tử của Lý tướng quân , tại hạ đâu dám đắc tội "- Người bán tỏ ra vẻ áy náy

- " Ak, thì ra người đành đắc tội với lão nương đây chứ không dám đắc tội với hần ta chứ gì "- Bách Lê Băng cười nham hiểm rồi quay sang người được gọi là công tử ..

Suýt nữa thì nàng buồn nôn , công tử gì đâu mà béo ục ịch như con ỉn ..

- " Người , xâu kẹo đó là ta mua trước , người dám tranh với bản cô nương đây thì cho người biết tay "- Bách Lê Băng tức giận , lời vừa dứt thì chân đá một phát vào tên công tử

- " Người , người dám đánh ta "- Lý công tử giận nhưng vừa nhìn thấy dáng vẻ của nàng thì hồn lại bay đầu rồi

- " Ta đánh đó thì sao , giỏi thì đấu lại với ta "- Bạch Lê Băng hống hách nói ..

Người dân bầu lại càng nhiều ..

- " Không biết là cô nương nhà nào , thật có dũng khí , dám đắc tội với Lý công tử "- Lại thêm một giọng nói khác chen vào

- " Lại thêm một thằng nào nữa đây , ra đây hết luôn đi để lão nương đây tập thể dục luôn một phen "- Bách Lê Băng nói rồi nhìn sang cái người vừa mở miệng ..

Được , lại thêm một con ỉn , không biết là công tử nhà nào đây ..

- " Các người còn đứng đó làm gì , bắt ngay nữ nhân đấy lại cho ta , ai bắt được thưởng 50 lượng !"- Mã công tử ra lệnh cho đám hạ nhân ..

- " Đúng là tự đâm đầu vào chỗ chết , đến đây mau đến đây lão nương ta chu đáo đón tiếp !"- Bách Lê Băng vẫn giữ nguyên tư thế nhếch mày nói ..

Dân xung quanh đang bàn tán và thăm cầu nguyện cho nàng , dung mạo xinh đẹp tuyệt trần nhưng sao lại đi đối đầu với hai vị công tử kia thì chỉ có chỗ chết ..

Một đám người bắt đầu lao đến cho nàng ..

Khi tất cả chưa kịp chạm đến một cọng tóc của nàng thì lại một giọng nói trầm thấp khác vang lên..

- " Các người dừng tay hết lại cho ta "- Mạc Diệp Thâm nhẹ nhàng mở miệng , tất cả đám hạ nhân nghe xong hồn kinh sợ một mạch chạy hết , dân chúng cũng đi đầu hết rồi ..

- " Người là ai ? Ta đâu cần người giúp "- Bách Lê Băng tức giận nói ..

- " Ta là ai , người về hỏi phu quân người là biết "- Mạc Diệp Thâm nói xong thân hình cũng chợt biến mất tựa như một làn gió ..

"Phu quân" - má ơi !không phải là Mạc Phong Thần đó sao, thôi xong nàng bị phát hiện rồi !

Và điều nàng sợ cũng đã đến ..

"Bách Lệ Băng , nàng đứng lại đó cho ta "- Một giọng nói trầm ấm mang theo một cỗ tức giận xuyên vào tai nàng khiến cả người nàng run rẩy ..

"Phong Thần ..."

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Vi hành

"Phong Thần."- Bách Lệ Băng run rẩy nhìn bóng dáng quen thuộc đang tiến về phía mình ..

Mạc Phong Thần đằng đằng sát khí tiến về phía nàng ...

Dân chúng được phen kinh hồn khi thấy một nam nhân có khí thế bức người kinh khủng như vậy ..

Hắn từ lúc biết tin nàng vô phép xuất cung đã vô cùng tức giận , bải cả triều chính cải trang xuất cung theo nàng ..

Hắn một thân xiêm y màu bạc thân hình cao ngạo như núi với khí thế sát lạnh đằng sau lại mang thêm vai hắc y nhân bảo vệ khiến cho nàng không khỏi kinh sợ ..

"Bách Lệ Băng nàng mau ra đây cho ta "- Tiếng nói lạnh lùng vang ra..

Mạc Phong Thần một tay vươn tới kéo nàng vào lòng ngay sau đó khi triển kinh công lệ như con gió biển mất trước sự ngỡ ngàng của người người trong thành ..

Bách Lệ Băng được ôm gọn trong lòng của hắn khẽ run run " Thôi xong , lần này chết chắc rồi !"

Mạc Phong Thần nhử mảy nhìn nàng , chẳng lẽ nàng không biết cứ bất ngờ biến mất như vậy sẽ khiến hắn lo sợ đến mức nào sao !

Rồi cả hai dừng lại tại một ngọn đồi trong rừng trúc ..

Gió khẽ lùa khung cảnh bỗng tĩnh lặng ..

Hắn đứng đó đối mặt với nàng đang cúi đầu ..

"Nàng còn biết sợ ta hay sao ?"- Mạc Phong Thần tức giận nói

"Ta..ta ..xin lỗi nhưng mà trông cung chán chết đi được, ta ra ngoài chơi lát rồi về thôi mà , làm gì mà dữ vậy !"- Bách Lệ Băng ầm ức nói ,ngước đôi mắt trong trẻo lên nhìn hắn ..

Hắn vẫn cứ như tảng băng phốt lờ nàng ..

"Phong Thần ..Phong Thần .."- Thôi hắn tức giận thật rồi , nàng túm lấy y phục của hắn khẽ lay lay mà hắn chẳng nhúc nhích

Đành phải sử dụng chiêu cuối cùng thôi ! Mỹ nhân kế ! Xấu hổ chết ta mất !

Bách Lệ Băng bất ngờ tiến sát đến hắn , vươn đầu đưa đôi môi của mình dán vào đôi môi hắn

"Phong Thần ta biết lỗi rồi mà..ta hứa sẽ không tự ý xuất cung nữa "- Bách Lệ Băng cúi đầu nhận lỗi nhưng trong lòng đang thầm mắng tên hoàng thượng chết tiệt này

"Nàng chắc, không phải nàng đang mắng trẫm đó chứ !"- Mạc Phong Thần bỗng ôn hòa đi vài phần cúi đầu ôm lấy nàng hỏi ..

"Ách ,,đâu có "- Nàng trối ngay lập tức , hắn đúng là con giun trong bụng nàng ..

"Ừm..."- Ngày sau đó , môi nàng đã bị hắn chiếm mất rồi còn đâu ..

Đến khi cả hai không thở được hắn mới luyến tiếc buông nàng ra ..

"Nè đằng nào ta cũng ra ngoài rồi hay ta đi chơi lát đi tí nữa rồi về cung cũng không muộn "- Nhân cơ hội tâm tình hắn đang tốt nàng nhanh chóng bắt lấy đề xin xỏ ..

- "Được "- Hắn đồng ý rồi lần nữa ôm lấy nàng tiến về phía kinh thành

Bách Lệ Băng trong lòng hân hỉ môi

- " Phong Thần dạy ta khinh công được không "- Đây là được voi đòi tiên mà

- " Không "- Một lời cắt đứt ý nghĩ của nàng

Nhưng đâu có dễ , hừ ngươi không dạy ta thì ta tự học chứ sao ..

Cả hai người cùng đến kinh thành .

Bây giờ trên phố có đôi nam nữ đẹp như thần tiên giáng trần đang đi dạo khiến cho hạ giới được phen chiêm ngưỡng dung nhan

Hai người đó đương nhiên là Mạc Phong Thần và Bách Lệ Băng ..

- " Phong Thần ..ở kia có cái gì hay chưa ta đến đó xem đi , được không ?"- Bách Lệ Băng nháo nhào kéo tay hắn

Mạc Phong Thần hạ xuống uy phong của hoàng thượng để nàng kéo đi xềnh xệch ..

Ở đó đang có một gánh xiếc đang biểu diễn , dân chúng đến xem rất đông ..

- " Oa hay quá !"- Nàng nghiêng cổ lên xem ..

Mạc Phong Thần chẳng nói gì để kệ nàng , đôi mắt như chim ưng của hắn đã nhìn ra mọi thủ thuật của đám xiếc kia ..chỉ biết dành cho hai từ

Nhàm chán...

Nhìn nàng hân hỉ dung mĩm cười , lần đầu tiên hắn lại động tâm trước một nữ nhân người đó là nàng , nàng đẹp tinh khiết như đóa hoa bách hợp mới nở trong sương sớm khiến hắn không khỏi mê mẩn ...

Bất ngờ hắn như cảm nhận được cái gì , cánh tay dài lập tức vươn ra kéo nàng vào lòng ...

Đúng như hắn thấy , một chiếc dao xướt qua tay hắn ghim chặt xuống mặt đất ..

Tất cả nín thở , không khí bắt đầu lạnh xuống đến tận cùng , đôi mắt hắn tỏa ra tia lạnh giết người ..

Ấm vệ trong bóng tối cũng được phen kinh hoàng ..

Bách Lệ Băng vẫn còn đang choáng váng ở trong lòng hắn

- " Kẻ nào ?"- Mạc Phong Thần nhẹ nhàng vừa ôm nàng vừa nói ra hai từ nhưng cũng đủ để giết đám người kia ..

Chiếc dao kia chủ đích là nhằm về phía nàng may mà hắn võ công thâm hậu mới nhanh chóng cản trở nếu không e rằng ..

Trên khán đài , đám người diễn xiếc bắt đầu e sợ , nhìn trang phục cùng khí thế của hai người này cũng đủ để thấy địa vị không tầm thường ..

- " Ta hỏi kẻ nào "- Mạc Phong Thần lạnh lùng nói

Chẳng ai dám nhúc nhích ..

Khi tất cả chưa kịp động dậy , tay áo hắn bất ngờ vung lên , một người trong gánh xiếc bị hất tung lên ném thật mạnh vào đồng gỗ trên mặt đất ..

Mọi người kinh sợ nhìn hắn , lãnh khí toát ra từ trên người hắn cũng đủ để người khiếp sợ võ công thì cũng tàn sát ..

- " Ai phái người tới"- Hắn hỏi , hắn đã nhìn ra kẻ nào đã đặt chủ ý đặt lên người nàng và người đó chỉ có thể chết ..

- " Xin tha mạng "- Kẻ kia lồm cồm bò dậy , đầu gần như đập xuống đất van xin hắn ..

Bách Lệ Băng giờ mới chấn tĩnh lại , ngược đầu ra nhìn thì thấy kẻ đang quỳ kia đích thị là ai ..

- " Là ngươi "- Nàng bắt ngờ hỏi

- " Nàng biết hắn ta "- Mạc Phong Thần hỏi

- " Hắn là người hầu của Lý công tử kẻ vừa nãy dám dành kẻo với ta "- Nàng vẫn còn nhớ rõ bộ mặt của tên ỉn kia cả cái tên đang quỳ này

Mạc Phong Thần đắm chiều nghĩ , chắc hẳn là trả thù không ngờ chỉ vì xấu kẻo mà cũng thành ra như vậy , xem ra các Lý công tử này là một nghịch tặc quấy nhiễu dân tình đã lâu ..

"- Giết "- Lời vừa buông xuống trong bóng tối bất ngờ hiện ra 5 hắc y trên tay đều cầm đao thương vô tình nhẹ như làn gió xẹt qua ..

Mọi người chỉ tựa thấy làn gió mà chớp mắt đã thấy kẻ vừa sừng sờ sà kia này đã chết không toàn thây ..

Mạc Phong Thần vẫn nắm lấy tay nàng tiếp tục đi trên đường ..

Đi tới đâu người người nhường đường đến đó ...

Bất ngờ gặp một cỗ kiệu đi trên đường cùng với tiếng la hét dân chúng

"- Các ngươi mau tránh đường , muốn chết hả ? Dám ngăn đường của Vương gia !"

Cùng với đó là những tiếng đánh đập , la hét

"- Phong Thần..chàng xem kìa "- Bách Lệ Băng chỉ tay về phía đó ..

Mạc Phong Thần nhìn ra , mày kiếm bây giờ còn nhũn lại chặt hơn ..

Đây là đại quốc thái bình , thịnh trị sao ?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Vi hành (1)

Tg : Mong mọi người hiểu cho tg thời gian này bận quá với lại nhà hay mất điện nữa chứ nên thi thoảng mới ra chap mới , truyện có gì sai sót mong mọi người thông cảm và ủng hộ cho tg nha !

.....

"- Muốn chết hả dám chặn đường của Vương gia "

"- Cút ra hết , các ngươi chán sống rồi sao!"

Những tiếng la hét cùng với tiếng đập phá gây nên ồn ào suốt con đường , các cửa tiệm bị đập phá tan hoang.

Mạc Phong Thần và Bách Lệ Băng vốn chưa kịp hiểu hết sự tình thì đã bị một tên thị vệ nhái nhép đến mà la giọng

"- Ngươi là ai ! Dám ngang nhiên đi trên đường của Vương gia "

Hắn chịu chặt hai mày kiếm , khuôn mặt mỹ nam tỏa ra sát lạnh , tên thị vệ thấy cũng cảm thấy run người , tóc gáy dựng hết lên..

Bách Lệ Băng phải thảm hoạn hô tên thị vệ này , dám can đảm quát trước mặt hắn cơ đấy ..

"- Ta cứ đi đó thì sao ngươi làm gì được !" - Nàng lên giọng nói

Dân chúng ngỡ ngàng lần đầu tiên có kẻ dám đối nghịch với vương gia !

"- Tên vương gia chó má kia mau ra đây cho bốn cô nương ! "- Bách Lệ Băng tức giận nói to , dám dùng quyền để hiếp đáp dân tình .

Hắn đứng đó nhìn nàng tác quái tác quái ...lòng hắn đang vô cùng tức giận , không ngờ con dân của hắn lại chịu khổ như thế này chỉ vì tên vương gia kia , nếu hắn không nhầm người được gọi là Vương gia đó chính là em của hắn , nhưng không phải do mẫu thân hắn cùng sinh chỉ là con thứ của tiên đế ...

Lời của nàng vừa nói ra toàn thể dân chúng kinh sợ , những tên thị vệ bên cỗ kiệu cũng hoảng không kém , lúc này người được gọi là vương gia trong cỗ kiệu bất ngờ vén rèm , áo chùng một màu chói mắt xuất hiện..

Oa đây là người hay yêu nghiệt !

Bách Lệ Băng mở to đôi mắt trong trẻo như ngọc nhìn người thanh niên một thân y lam tím , mái tóc dài thướt tha , da trắng môi đỏ , oạch ! tựa như mỹ nữ chứ đâu phải nam nhân a !

Mạc Đình Lã bước xuống kiệu lười biếng liếc mắt qua nhìn xung quanh thì đột nhiên dừng lại trên người nàng ..tiên nữ ..

-" Cô nương vừa mới nói ta "- Mạc Đình Lã vừa phe phẩy chiếc quạt trong tay vừa mở miệng nói như muốn câu hôn nàng ..

-" Đúng là ta nói người , đường đường là vương gia mà đi ăn hiếp kẻ yếu "- Nàng tức giận nói mà quên mất Mạc Phong Thần vẫn đang lạnh lùng đứng đằng sau nàng

Hàn khí ngày một tăng lên..

-" Cô nương không biết rồi , ta đâu có làm gì mà là người của ta làm "- Mạc Đình Lã vừa nói bước chân càng lúc càng tiến về phía nàng ..

Mạc Phong Thần liếc thấy hành động đó , đôi mắt như muốn giết người nhưng hấn cố nhẫn để xem tên đó còn muốn gần đỡ đến mức nào !

-" Cô nương, không biết là cô nương nhà nào lại có dung mạo xuất thần như thế , nếu là chưa có vị hôn phu có đồng ý lấy ta !"- Mạc Đình Lã nói tay dường như có ý muốn chạm vào nàng ..

Dân chúng kinh sợ, khi này thấy nam nhân bên cạnh nàng chỉ vì một hành động bất cẩn đã giết chết kẻ đó không toàn thân cho dù vương gia này có quyền lực đến đâu e rằng ..

Bách Lệ Băng khinh bỉ cười thầm một tiếng , ha ha vương gia, cái quái gì thế ! Dám quyến rũ nàng - hoàng phi của Mạc quốc cho dù có là vương gia đi chăng nữa cũng không xong nếu như Phong Thần biết !

Á ! Mạc Phong Thần! trời ạ ! hấn từ này đến giờ đi cùng nàng mà !

-" Mạc Phong Thần ..."- Bất ngờ nàng la lên một tiếng vừa lúc tay của Mạc Đình Lã chuẩn bị chạm vào nàng thì vừa nghe nàng dứt lời cả người như có dòng điện chạy qua giật một cái ..

Mạc Phong Thần nhú mày , có cần gọi cả tên họ của hấn ra to như vậy không !

-" Mạc Đình Lã , tốt lắm, người cứ tiếp tục "- Một giọng nói trầm thấp vang lên mang theo hàn khí rét lạnh .

-" Phong Thần , chàng xem xem tên nhãi vương gia này là ai , dám quấy nhiễu dân chúng như vậy mà chàng còn để được "- Bách Lệ Băng đến kéo tay hấn nói đầy chê trách

Mọi người vẫn còn đang ngờ ra ..thì vị vương gia mà bọn họ vốn sợ đột nhiên quỳ xuống lạy vừa buông xuống khiến cho cả kinh thành ở đây kinh hoàng

-" Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế "- Mạc Đình Lã run rẩy nói , có đến trăm cái đầu cũng chẳng thể nghĩ hoàng thượng anh minh vĩ đại lại đi vì hành ..

Dân chúng vừa nghe xong cũng quỳ dập hết xuống hành lễ

-" Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế "

Trời đất ơi , hoàng thượng đó ! Đúng là người có khí thế bức phạm , dung mạo kiêu hùng như núi , là người nắm giữ tương lai của cả Mạc quốc hùng vĩ này

-" Bình thân "- Mạc Phong Thần lãnh đạm nói một tiếng trong khi Bách Lệ Băng kia vẫn còn đang vô cùng hí hửng khi được kheo oai ...

-" Băng nhi .."- Hấn mở miệng nhắc nàng một tiếng ..

-" Sao ? Bây giờ người đã biết ta là cô nương nhà nào chưa , ta đây là hoàng phi , hoàng phi a !"- Bách Lệ Băng chẳng buồn nghe bước đến vị vương gia vẫn đang quỳ kia mà chế giễu

-" Hoàng phi vạn tuế vạn tuế vạn tuế "

Mọi người đồng loạt hành lễ tiếp , không ngờ vị cô nương xinh đẹp tuyệt trần đó lại là hoàng phi ! Cũng là thiên kim của tể tướng được coi là ôn nhu tri lễ đó sao , sao còn nghe đồn là hoàng thượng anh tuấn kia không hề gần gũi sắc !

-" Người là Mạc Đình Lã sao , phải gọi tiếng hai tiếng tỷ tỷ đi chứ , sao quỳ thế kia mau đứng lên !"- Nàng giả bộ hiền hậu nói , nàng đã từng nghe hấn nói về đệ đệ này là một yêu nghiệt hại nước hại dân, hấn thương tình mới để làm vương gia không ngờ thành ra sự tình này ..

Mạc Đình Lã run sợ , trước kia Mạc Phong Thần đã đe dọa nếu còn tiếp tục gây sự sẽ giết , việc ở ngoài thành Mạc Đình Lã đã phái người để hấn không biết đến ,không ngờ hôm nay đích thân Mạc Phong Thần lại xuất cung vì hành ..

-" Người nói xem người có tội gì ?"- Mạc Phong Thần trầm thấp hỏi lãnh khí toát ra còn đặc hơn , dân chúng cũng e sợ mà quỳ xuống hết ..

Mặc dù là vương gia quyền cao chức trọng nhưng Mạc Đình Lã vẫn phải quỳ như tiểu dân trước mặt hấn, không nề tình huynh đệ .

- "Ta....tội ngàn lần đáng muôn chết mong hoàng huynh thương tình tha ta lần này !" - Mạc Đình Lã luôn ình có quyền lên luôn ăn hiếp dân lành mà đó cũng là việc mà xưa nay Mạc Phong Thần rất không muốn xảy ra trên Mạc quốc ..

- "Tha cái đầu nhà ngươi ấy ! " - Bách Lệ Băng cũng chẳng yên hết to ...

- "Ngươi bị đẩy đến Cam Châu không có lệnh của trẫm, một bước không rời" - Mạc Phong Thần lạnh lùng nói, hắn không muốn giết đệ đệ này, mặc dù hắn không hề ưa nhưng nể tình phụ hoàng trước kia, tha ột mạng.

- "Tạ ơn hoàng huynh tha chết" - Mạc Đình Lã như vớ được vàng khăn trương nói ..

Quân binh đã được triệu tập về đây vây quanh hắn và nàng ..

Nhưng Mạc Phong Thần chẳng mấy may quan tâm một cước ôm nàng vào lòng rồi khi triển kinh công về cung ....

Triều đình ngày hôm sau được một phen náo loạn...bởi chiếu chỉ của hoàng thượng vừa ban ra..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Vương gia

- "Tâu hoàng thượng, sự tình hôm qua quả thật chúng thần không hay biết !" - Một viên quan đại quân nói, ai nói cho họ biết có gì mà hoàng thượng lại đi vi hành một cách đột xuất thế này ..

- "Không biết, vậy các ái khanh của trẫm sẽ nói gì về việc này" - Mạc Phong Thần lạnh lùng ném xuống dưới đất một loạt tâu chương mặc các châu huyện khỏi tấu

Các viên quan đại thần kinh hãi cảm lên đọc thiếu chút nữa thì ngất ...

- "Thưa hoàng thượng, việc này ..." - Các quan trong triều mồ hôi lạnh chảy ròng ròng chân mềm nhũn như muốn ngã ...

- "Việc này các ngươi xử lý thế nào" - Mạc Phong Thần lạnh lùng quét mắt nhìn qua tất cả mọi người đang run như cây sậy ..

- "Lập tức lục soát phủ vương gia và các phủ khác, bất cứ người nào vi pháp đều xét theo quốc pháp mà xử, quan bộ hình sẽ giám sát việc này, ý trẫm đã quyết" - Mạc Phong Thần không nhẹ không nặng nói rồi phất tay áo đi trước ngàn con mắt kinh sợ của các quan đại thần ...

"Bãi triều"

Mạc Phong Thần ngự giá đến ngự thư phòng, mấy ngày hôm nay hắn bận chăm lo chính sự chưa có thời giờ ghé thăm nàng.

Trong khi đó ở tẩm cung của Hoàng quý phi nương nương - Bách Lệ Băng đang ..trèo cây..

- "Hoàng phi nương nương người mau xuống đây, nguy hiểm"

"Hoàng phi nương nương, cầu xin nương nương hãy xuống đây"

"Ôi trời ơi, hoàng phi nương nương ngài ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì"

Tiếng người náo loạn hò hét khắp nơi, Bách Lệ Băng đang ngồi ở trên cành cây vô tư gặm táo ..

- "Các ngươi cứ nghĩ vớ vẩn, làm sao mà ta ngã được, yên tâm đi, mau mang cho ta chút điểm tâm ta đói bụng rồi !" - Nàng vừa nói vừa đứng đưa trên cành cây, mấy người này cứ quan trọng hóa vấn đề, nàng là vô địch trèo cây làm sao mà ngã được cơ chứ !

Mấy ám vệ trong bóng tối cũng thầm than mà chảy mồ hôi "Hoàng phi nương nương ngài không yên ổn tí được sao ?"

Đám hạ nhân phía dưới vừa lo vừa sợ瑟瑟 như hoàng thượng đến thì có đến trăm cái đầu cũng không bù được, phải biết rằng trên, dưới, bên trong hay bên ngoài cung thì tin hoàng thượng yêu sủng hoàng phi đã là không ai không biết, mạo phạm nương nương cũng chính là mạo phạm hoàng thượng.

Bách Lệ Băng thần nhiên gặm táo mặc kệ phía dưới náo loạn thì cứ nào loạn ..

- "Mấy người rảnh quá à, ta không ngã được đâu mà sợ" - Chán quá, nàng một phen lại muốn trèo lên cao nữa mới vui ..

Phía dưới còn kinh hoàng hơn, tất cả tập chung xung quanh dưới gốc cây phòng trừ họa xảy đến ..

Bách Lệ Băng đứng lên ,một chân bắc lên cành cây bên cạnh một tay thì với lấy cây bên kia , leo như một con khỉ trên cây ..

- "Cái váy chết tiệt này khó leo chết đi được "- Bách Lệ Băng bực mình , tự dưng có mảnh áo vương vào một cành cây mà nàng lại không với tới ..

- " Ui ... "- Nàng cứ cố vươn ra thì đám người phía dưới lại càng gào kinh hơn.

Đám ám vệ trong bóng tối cũng đã chuẩn bị tư thế xuất chiêu nếu hoàng phi bọn họ xảy ra chuyện..

- " Phù , cuối cùng cũng được rồi "- Nàng thở phào nhẹ nhõm đang định leo tiếp thì bất ngờ chân giẫm vào váy ..

Vậy là xong , nàng ngã chắc rồi !

Bách Lệ Băng lao đảo rồi cứ thế rơi từ từ..từ từ ..xuống đất ..

Nhưng sao nhẹ quá vậy chẳng đau chút nào, nàng ngược mắt lên nhìn cái người đang ôm mình ...

- " Oái , người là ai, bỏ ta ra !"- Bách Lệ Băng kinh hãi hét lên, cứ tưởng là Phong Thần sẽ đỡ nàng như lần trước chứ.

Đám ám vệ chưa kịp ra tay đã có một người áo đen xông đến ôm lấy nàng rồi !

- " Được muốn thì ta bỏ "- Người mặc áo đen trầm thấp nói

" Uyech " và mộng nàng đã tiếp đất an toàn

- " Au ui , đau chết ta mất "- Nàng xót xa xoa nhẹ cái mông đáng thương của mình

- " Nương nương người không sao chứ ! "- Tiểu Hằng lo sợ tiến lại đỡ nàng

- " Cái tên hỗn đản kia, người dám đề ta ngã như thế "- Nàng chỉ tay vào cái người áo đen lớn giọng nói

Mọi người đen mặt kinh sợ , liền sau đó quỳ xuống hành lễ

- " Tham kiến Vương gia , Vương gia cát tường "

Bách Lệ Băng mắt chữ o mồm chữ a ngạc nhiên , lại thêm một tên xú vương gia nào nữa đây !

- " Hoàng phi nương nương .. "- Tiểu Hằng kéo nhẹ áo của nàng ..

Cái gì ! ý bảo nàng cũng mau chóng hành lễ đi ư ! Thần kinh ! Đến hoàng thượng ,nàng cũng chẳng thèm hành lễ thì thôi mà bảo nàng hành lễ mà quỳ xuống với cái tên vương gia này sao !

- " Người là ai ,dung mạo trông chẳng đẹp bằng phu quân nhà ta tí gì !"- Bách Lệ Băng giờ mới để ý đến mặt mũi người áo đen đó , chẳng biết mình bị làm sao lại nói đến vấn đề không mấy liên quan này ..

Trong phút chốc , mặt mũi nam kia đen lại , có thể thấy khóe môi hơi run run ..

- " Thân là hoàng phi nương nương mà không hành lễ còn gì là quốc pháp "- Trong quốc pháp thì Vương gia chỉ đứng sau vua nên cả phi tần của vua coi như vẫn thấp hơn một thứ bậc ..

Đang định mở miệng ra cãi thì một tiếng hô vang lên phá vỡ bầu không khí lúc này !

- " Hoàng thượng giá lâm "

Mặc Phong Thần một thân long bào tiêu sái bước vào , nhìn thấy ai đó trên khuôn mặt nữ nam nở một nụ cười ..

- " Huynh đã đến "

Mỗ nam kia mở miệng định hành lễ :

- " Hoàng thượng .. "

- " Bỏ đi, chuyện sao rồi ?"- Mặc Phong Thần nghiêm túc nói

- " Có gì nói sau !"- Mỗ nam bí ẩn nói thấp

Có một người đang bị bỏ rơi vẫn đứng từ nãy đến giờ , trên khuôn mặt xinh đẹp vì tức giận mà đỏ bừng bừng ..

Nàng tức nghẹn đến chết mất , tên Mạc Phong Thần chết tiết này , cứ tưởng đến thăm nàng ai dè chẳng thềm liếc qua nàng một câu liền đi đón cái kẻ điên khùng tự dung đỡ nàng kia chứ !

" Phong Thần ~ người ta sắp chết rồi ~ "- Bất ngờ nàng chu miệng nũng nịu một câu liền đó lao đến ôm chầm lấy cánh tay hắn ..

Mặt người nào đó cứng đờ , Mạc Phong Thần hơi ngỡ ngàng , sao tự dung hôm nay nàng lại biết làm nũng vậy !

Mọi người cùng kinh hãi , mỗi nam kia cũng chẳng dám tin mà mở tròn mắt ! " Nương nương, người quá giả tạo rồi !"

Mạc Phong Thần chưa kịp hiểu gì thì nhìn qua ánh mắt của nàng cũng đủ để thấy nó nói " Chẳng không đỡ ta thử xem "

Mạc Phong Thần đau đầu , rốt cuộc nàng muốn làm gì đây !

Sau đó đỡ lấy nàng ..

" Ôi thần thiếp mệt quá , Vương gia vừa nãy tự dung xô ngã thiếp làm thiếp trượt chân bây giờ còn đau a !"- Vu khống chính là vu khống a !

Mỗi nam và toàn thể mọi người cam phục bái phục tài của vị hoàng phi này !

Mạc Phong Thần vừa nghe xong lập tức nhủ mày , con người bỗng trở nên sát lạnh !

Hắn để ý cũng thấy trên người nàng có vài vết xước !

Ôi trời ơi ! Mọi người kêu thảm !

Còn mặt của cô nương nào đó đang rất đặc ý !

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Ngịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Mạc điệp thâm

" Chuyện này là sao ?"- Mạc Phong Thần hỏi , khí thế trở nên bức người , một tay vẫn ôm lấy nàng đang những nhoe trong lòng ..

" Dạ , là hoàng phi ..."- Tiểu Hằng sợ hãi không biết nên khai báo đúng sự thật hay không.

" Được rồi , là ta trèo cây được chưa .."- Bách Lệ Băng bực bội giầy nẩy đứng thẳng hiên ngang nói

" Băng nhi, nàng dám !"- Mạc Phong Thần nghe xong liền tức giận vươn tay kéo lấy nàng nhìn một lượt , ánh mắt sắc bén cứ thế ngày một tối sầm lại ..

" Phong Thần , ta không sao chẳng đừng lo .."- Nàng hơi sợ hãi trước biểu cảm của hắn , hắn mà giận thì coi như xong

" Nữ nhân ngốc nghếch này !"- Hắn gầm lên một tiếng ..

" Hoàng thượng , hoàng phi không sao ta đã kịp thời đỡ lấy nàng chẳng qua .."- Mỗi nam kia giờ mới lên tiếng ..

Tất cả lắng đọng ..

" Cái gì mà đỡ , chẳng xem, hắn dám để ta ngã đau hết cả móng "- Bạch Lệ Băng bực dọc nói , đỡ mới chẳng không đỡ làm nàng đến giờ vẫn còn cảm thấy ê móng ...

Mạc Phong Thần nhủ mày kiểm , trên khuôn mặt biểu thị một chút đau lòng lẫn tức giận ..

" Nàng không sao là tốt rồi , cảm ơn huynh "- Mạc Phong Thần khách sáo nói một tiếng , cả thiên hạ này người có thể để hắn nói một tiếng ôn nhu trừ nàng ra thì chỉ có Vương gia này ...

" Cảm ơn cái khi gió , hắn rõ ràng làm ta ngã mà !"- Nàng phản bác nhưng vô hiệu quả

" Băng nhi , nàng nên biết điều một chút , đây là Mạc Diệp Thâm huynh trưởng của ta !"- Mạc Phong Thần lãnh đạm mở miệng , mặc dù biết chắc nàng sẽ khó mà nghe lời ngoan ngoãn ..

" Không biết hoàng phi còn nhớ ta !"- Mạc Diệp Thâm nói

Hắn sẽ nhủu mày , nàng thì đắm chiều suy nghĩ cuối cùng đánh bóp tay một cái ..

- "Ngươi cái người mà đã ra mặt giúp ta hôm trước "- Nàng kinh ngạc , hóa ra chính là tên vương gia này , ngay từ đây nàng đã không thích tí gì , năm lần bảy lượt cứ thích cứu nàng mới sợ !

Mạc Diệp Thâm khẽ cười , không ngờ vị hoàng phi mà người người nói luân hiền lành ôn nhu tri lễ lại như này , là tiểu thư Bách gia đây sao , giống cô nương phong trần tự tại thì hơn , ngay từ đầu Mạc Diệp Thâm đã rất ấn tượng với nàng , chỉ tiếc nàng là hoa đã có chủ và chủ còn là đương kim thánh thượng nên nào dám.

Mạc Phong Thần đứng đó nhìn hai kẻ cứ tròn mắt nhìn nhau trong lòng không biết có cảm giác gì rất khó chịu ..

- "Băng nhi , nàng có mệt không "- Lời vừa rơi xuống người người bất ngờ ,không ngờ có ngày họ lại được nghe giọng nói ôn nhu như nước của hoàng thường được coi là lãnh khốc , vô tình ..

- " Một cái gì , ta còn chưa tính sổ với tên kia !"- Nàng sẵn tay áo như chuẩn bị muốn đánh nhau tiến về phía Mạc Diệp Thâm .

- " Hoàng phi , ngươi định làm gì ?"- Mạc Diệp Thâm giật lùi không ngờ kẻ được coi là đệ nhất sát thủ cũng có ngày phải kinh hãi chỉ vì một nữ nhân ..

- " Ta làm gì , ngươi khác sẽ biết !"- Bách Lệ Băng nhào vô chuẩn bị chiến đấu ..

Mọi người kinh ngạc , Hắn đau đầu

- "Băng nhi ,dừng tay , huynh về trước đi , tất cả lui xuống "- Lời nói lạnh nhạt của hắn vừa rơi xuống , mọi người mừng rỡ đi ra khỏi tầm mắt Mạc Diệp Thâm cũng chuẩn lẹ như con gió ..

- " Mạc Phong Thần sao chàng dám để hắn đi ta còn chưa xử xong !"- Bách Lệ Băng tức giận lên tiếng, chạy đến chỗ hắn quở trách

- "Đó là huynh trưởng trầm "- Hắn bắt đắ dĩ nói , nàng - cái nữ nhân này có thể yên ổn tí được không .

- " Huynh trưởng thì huynh trưởng , ta cũng xử lý được hắn "- Nàng vô cùng cao ngạo nói .

- "Băng nhi , hình như trầm nuông chiều nàng quá rồi thì phải ! "- Mạc Phong Thần nói , từ lúc gặp nàng rồi yêu nàng hắn chỉ dành cho nàng những sự ôn nhu dường như chưa từng tổn thương nàng và hắn chắc chắn điều đó cũng mãi không xảy ra ..

- " Mạc Phong Thần chàng hết yêu ta rồi đúng không !"- Bách Lệ Băng bỗng dưng rầu rĩ nói ..

- " Không , trầm không hề .."- Mạc Phong Thần ngỡ ngàng ,chưa từng thấy nàng rầu rĩ đến thế , chẳng lẽ hắn đã vô tình tổn thương nàng .

- "Đúng là vậy rồi , ta không hiền thực cũng như chẳng đẹp như những mỹ nhân khác , thôi chàng đi đi ,đi về mấy tam cung lục viện của chàng đó , có đến 3000 mỹ nhân đẹp như hoa như nước cơ mà , ngó ngang đến ta làm chi ệt !"- Nàng thực chất là đang giả bộ thôi , hắc hắc , dám làm hồng việc tốt của ta này , cho chàng biết tay !

Mạc Phong Thần sững sờ từ khi nào nàng đã biết ghen vậy , hắn không thích nàng như thế hắn chỉ thích nàng đơn thuần tinh khiết ..

- "Băng nhi ,nàng tin ta .."- Mạc Phong Thần ôm lấy nàng từ đằng sau , vui đầu vào mái tóc mềm mượt như mây của nàng ...

- " Hí hí "- Nàng bỗng dưng mỉm cười người ngoáy ngoáy như con sâu

- " Nàng sao vậy ?"- Hắn bất ngờ trước hành động của nàng ..

- "Chàng làm ta nhột quá , ôi đói bụng quá thôi , mau mau gọi ngự thiện phòng đi , đói chết ta mất ôi ôi !"- Bách Lệ Băng rên rĩ ôm bụng , mặt ánh lên tia cười ..

Mạc Phong Thần hơi ngớ người , vừa còn những nhéo ghen tị cơ mà , sao bây giờ ..

- " Phong Thần , chuyện triều chính ra sao rồi , ta nghe nói sắp đến lúc tuyển tú nữ !"- Nàng vô cùng tò mò nha , xem trong phim lúc đây sẽ có rất nhiều mỹ nữ nhập cung !

Đây cũng chính là vấn đề khiến hắn vô cùng khó chịu !

Khí lạnh lại tràn tới , tâm của hắn từ trước đến nay luôn trong tình trạng đông lạnh chỉ đến khi gặp nàng nó mới hòa tan êm dịu ..

Cho dù phụ cả thiên hạ hắn cũng tuyệt không phụ nàng !

Mà mấy ngày tới , hoàng thái hậu sẽ về cung !

Tình thế bây giờ vô cùng cấp bách !

"Băng nhi , hoàng thái hậu sắp về cung , nàng chuẩn bị một chút !" - Mạc Phong Thần đổi chủ đề , không để cho nàng bận tâm đến chuyện kia nữa ..

"Cái gì , hoàng thái hậu...là mẫu hậu của chàng a ! " - Bách Lệ Băng vô cùng vô cùng bất ngờ nha !

Hắn gật đầu , sao nàng biểu hiện kì quái thế , có phải nàng chưa từng gặp đầu , ngày nhập cung có lẽ nàng đã từng diện kiến ..

Nhưng điều mà hắn sợ chính là thế lực của mẫu hậu - người mà hắn vừa hận vừa kính trọng , người vốn không thích Băng nhi luôn chỉ coi trọng hoàng hậu ..

"Nàng đừng lo, trẫm sẽ bảo vệ nàng " - Lời nói của hắn như xoa dịu mọi suy nghĩ của nàng ..

Một lời đó thôi cũng đủ để Bách Lệ Băng cảm động , nàng thực đang nghĩ đến viễn cảnh mẹ chồng nàng dâu như trong phim nhưng bây giờ đã có hắn che chở nàng , còn sợ cái gì ! Với lại nàng cũng đầu phải vừa , nước sông không phạm nước giếng , đã phạm đến nàng thì đừng mong nàng lưu tình .

Bách Lệ Băng bỗng nhào vào lòng hắn , Mạc Phong Thần khẽ cười , hắn yêu là yêu con người của chính nàng , không có tâm cơ không màng danh lợi chỉ vui vẻ , tự do bên hắn ..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Hoàng thái hậu (1)

"Hoàng phi , người mau mau khởi giá đến điện Cẩm Hoàng , hoàng thái hậu đã hồi cung "

"Hoàng phi , hoàng quý phi nương nương ..." - Tiểu Hằng đứng bên ngoài lo lắng thừa , các cung nữ trong cung thì đang toán loạn chuẩn bị ..

"Ồn ào quá ..mau mau dứt hết đi cho ta !" - Vị hoàng phi nào đó tức giận nói ..

Các hạ nhân , cung nữ và thị vệ bên ngoài chạy mồ hôi , họ đã dần dần quen với tính của hoàng phi rồi , kể từ ngày hôm đó hoàng phi quả nhiên vô cùng khác người ..

Bách Lệ Băng bức bối trùm trần ngủ tiếp , nàng đang ngủ ngon lại bị phá rối ..

Một lúc sau trong phòng chỉ còn những tiếng thở đều đều mà bên ngoài lại là những tiếng láo loạn vì một việc vô cùng khẩn trọng đó chính là ..

Hoàng Thái Hậu hồi cung ...

Khi tất cả đang vô cùng lo lắng thay cho hoàng phi của mình thì vị cứu tinh đã đến ..

"Hoàng thượng giá lâm "

Mọi người quỳ xuống hành lễ..

"Bình thân , hoàng phi đâu ?" - Mạc Phong Thần hỏi , hôm nay mẫu hậu về nếu nàng không đi chỉ e tình cảm lại chuyển biến không tốt ..

"Bẩm hoàng thượng ..hoàng phi ..hoàng phi còn ..đang ..ngủ " - Tiểu Hằng sợ hãi nói .

Điều mọi người thấy lạ là Mạc Phong Thần chẳng chút cảm xúc gì , lãnh đạm mở cửa bước vào , mọi người thức thoi lui đi hết chỉ còn lại các thị vệ đứng canh bên ngoài .

Mạc Phong Thần bước vào trên khuôn mặt tuyệt mỹ hé lộ chút í cười khi thấy trước mắt bây giờ là ái phi yêu quý của mình đang nằm ngủ nhưng tư thế ngủ thì "đẹp không thể đầu hết ".

Trên chiếc mền lụa êm ái kia có một nữ nhân đang ngủ , khuôn mặt đẹp khuynh quốc kia thoát ẩn thoát hiện sau những sợi tóc mềm mại xõa lung tung . Có điều nàng lại nằm một cách không thể đẹp hơn đó là cả người gần như úp xuống ôm chặt lấy cái mền , chân thì rơi lung tung từ trên xuống dưới ..

Đúng lúc này nàng lật người , cả người như rơi vào không trung chuẩn bị tiếp đất ...

Mạc Phong Thần tim như rút lại một phát rồi nhanh chóng giang tay ôm chặt lấy cơ thể mềm mại như nhung đẩy vào lòng ..

Hắn khẽ tức giận , nữ nhân này một chút cũng không để ý ...hắn không đến kịp có lẽ đã u đầu rồi ..

Vậy mà Bách Lệ Băng vẫn còn thản nhiên ngủ , thấy hơi ấm còn nép sát vào lòng người nào đó ..

Mạc Phong Thần môi mòng khẽ nhếch một nụ cười , nhẹ nhàng ôm lấy nàng về phía mền đặt xuống , người nào đó không an phận vẫn níu chặt lấy hắn ..

Khẽ thở dài , xem cả thiên hạ này có tên hoàng đế nào mà hàng đêm lại đi ngủ ở thượng thư phòng trong khi ái phi yêu quý của mình lại không đến được ..

Bực bội trong lòng hắn thuận thế cúi xuống ôn nhu hôn nàng ..

Bách Lệ Băng đang mơ màng thấy có gì đó vướng víu ở môi mình liền mở mắt ..

Đập vào mắt nàng bây giờ là khuôn mặt phóng đại của Mạc Phong Thần ..

-" Chàng ..." - Nàng ngạc nhiên nói rồi hơi ngẩn người ..

Mạc Phong Thần thấy điệu bộ đó của nàng có hơi buồn cười , ôn nhu nói

-" Băng nhi mặt trời lên đến đỉnh đầu rồi mà nàng còn chưa tỉnh !" - Hắn vừa nói vừa giang tay ôm lấy nàng lần nữa ..

-" Mạc Phong Thần sao chàng dám vụng trộm hôn ta lúc ngủ , mà ta buồn ngủ quá đi thôi ! ta ngủ tiếp đây ! , ngoáp !" - Bách Lệ Băng tức giận rồi giả vờ lấy tay che miệng gấp liền đó chui vào chăn ..

Hắn nhú mày , hắn thấy rõ là nàng đã tỉnh rồi còn giả bộ , xem ra nàng biết có chuyện rồi !

-" Băng nhi , nàng buồn ngủ sao , được, trẫm sẽ bồi nàng ngủ !" - Để xem nàng còn dám trốn nữa không , hắn nhanh chóng luồn người vào trong chăn ôm lấy nàng .

Bách Lệ Băng giật mình đẩy một cái thật mạnh ngồi chồm dậy ...

-" Mạc Phong Thần , chàng đi ra ngay , ta tỉnh rồi được chưa !" - Nàng nhảy xuống đất quát to , ngay cả đám người bên ngoài nghe thấy mà cũng run người ...

Mạc Phong Thần mỉm cười mà cũng bực bội trong lòng , sau này biết làm thế nào mà ăn nàng đây!

Bước xuống giường đến bên nàng nhẹ nhàng chỉnh lại y phục cho nàng , trong khi đó mặt của nàng vẫn còn đang đỏ bừng lên vì tức giận ..

-" Chàng hôm nay sao khi lên triều đi , đến đây làm gì !" - Bách Lệ Băng nói, thực trong lòng đã biết chuyện gì ..

-" Băng nhi nàng còn hỏi trẫm sao , chẳng phải nàng đã biết !" - Mạc Phong Thần nói ..

-" Hừ , ta không muốn đi " - Bách Lệ Băng chán nản nói , đôi mắt bất ngờ dấy lên ánh sáng

-" Phong Thần , ta không muốn đi đâu , chàng đi nói giùm ta đi , nói ta bị ốm , bị phong hàn rồi không đến diện kiến được , khụ ! khụ ! thấy chưa ! ta bị ốm mà , ối ối !" - Bách Lệ Băng đành phải sử dụng kế sách này , không tin Mạc Phong Thần không đồng ý !

Nhưng thôi , lần này sự thật phủ phàng !

-" Nói năng gần dờ , nàng làm sao bị ốm được , lần này nàng phải đi , trẫm thực cũng không muốn để nàng đến đó nhưng thực vẫn phải đi , đó là hoàng thái hậu , mẫu hậu trẫm , các phi tần khác cũng đến nàng không đến sẽ gây ra tiếng xấu trong cung !" - Mạc Phong Thần chỉ muốn nàng đến đó chào hỏi một lát rồi quay về , ở lâu sẽ không lành .. hậu cung khôn lường ..

-" Được , thích thì ta đi , việc gì phải sợ , Phong Thần chàng đi ra ngoài cho ta , đợi ta thay y phục đã , Tiểu Hằng vào đây thay cho ta a !" - Bách Lệ Băng nổi máu lên , thích thì cùng ta đấu một phen ..

Mạc Phong Thần miệng hơi giật giật , vừa nói không muốn đến nay đã thay đổi mà cứ như chuẩn bị ra chiến trường không bằng ..

Tiểu Hằng sợ co chân chạy vào , một mạch đem y phục lần lượt mặc trong tiếng la ó khó chịu của nàng ..

-" Nóng chết ta mất thôi , ối giờ sao còn tận 3 lớp nữa à !" - Bách Lệ Băng vừa gào vừa nhả nhện mặc mấy cái áo vừa dài vừa nóng đó vào ...

Xong rồi , Bách Lệ Băng bước ra mọi người kinh diễm ..

Nàng một thân bạch y mềm mại như làn mây thu , mái tóc được chải chuốt cầu kì được vấn lên bằng một chiếc trâm bằng ngọc thạch khắc họa vô cùng tinh xảo , gương mặt đẹp thanh tú trên nền da trắng tựa sứ , mắt hạnh mày ngài , đôi môi đỏ mọng rung động lòng người , một vẻ đẹp thoát tục như tiên tử ..

Tà váy bay bay theo làn gió ....

Mọi người lặng đi vài giây , Mạc Phong Thần khẽ ngẩn người , bước lên đón tay vị hoàng phi xinh đẹp của mình ..

"- Bấy nhi , hôm nay nàng quả thật xinh đẹp "- Mạc Phong Thần mỉm cười

"- Chẳng nhẽ những ngày kia ta xấu lắm sao "- Nàng tủi thân a !

"- Nào có , Bấy nhi của trẫm lúc nào chẳng đẹp !"- Lời vừa nói ra mọi người chính thức ngẩn người , đây thực là vị hoàng thượng nổi tiếng tàn bạo lạnh lùng của họ sao !

"- Đi thôi , xem xem người mà chàng gọi là mẫu hậu như thế nào !" Bách Lệ Băng sốt ruột lao đi ..

Chưa gì vừa bước ra đến ngoài thì đã vấp chân mà té ngã ..

"- Ai ui "- Xoa cái chân đáng thương , nàng lại càng bức mình cứ thế xách vấy lên hùng hổ đi về phía điện Cẩm Hoàng ..

Mọi người lo lắng ..

Mạc Phong Thần tức giận , nữ nhân ngốc nghếch này không thể yên ổn tí được sao , để tìm hấn ổn định một chút ...

Vừa nãy là lúc hấn chưa kịp định thần nàng liền vượt khỏi tay hấn chạy mất nên lúc ngã không kịp đỡ nàng giờ nháy mắt đã chẳng thấy nàng đâu nữa rồi , phải nhanh chóng kéo nân lau kéo nàng lại gây ra chuyện..

Mạc Phong Thần khẩn trương đi theo , đằng sau là một hàng dài cung nữ thái giám thị vệ....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Hoàng thái hậu (2)

"- Bấy nhi nàng đứng lại cho trẫm !"- Mạc Phong Thần lạnh lùng nói , tất cả sợ hãi lùi về một phía chỉ riêng có mình nàng vẫn đang vô cùng hùng hổ lao đi ...

Bách Lệ Băng chạy được một hồi mệt hết cả người , đám người hầu phía sau cũng hít lấy hít để thở.

Mạc Phong Thần thấy bộ dạng mệt nhọc của nàng vừa đau lòng vừa tức giận , không khí bắt đầu trầm xuống đến lạnh người ...

"- Trẫm đã nói nàng đứng lại , sao nàng không nghe !"- Mạc Phong Thần lãnh đạm đi đến đỡ lấy nàng mặc cho nàng máu vẫn đang sôi ...

"- Ta là đang đi đến điện kiến hoàng thái hậu a , sắp muộn rồi không mau đến để tể tử nữa bị ăn đòn ak !"- Bách Lệ Băng bức dọc nói

Mạc Phong Thần thờ dài..

"- Trẫm cùng nàng đi , nàng ngoan ngoãn một chút !"- Mạc Phong Thần nói rồi một tay xách nàng đi

Đám cung nữ lẫn thị vệ thì chỉ biết cúi đầu sợ hãi mà đi đằng sau mà thôi..

Tại điện Cẩm Hoàng ...

"- Hoàng thái hậu cát tường "- Các phi tần trong hậu cung gần như đã có mặt đầy đủ ..

"- Bình thân , ban ngồi "- Giọng nói trầm thấp nhưng đầy uy phong vang lên

"- Tạ ơn hoàng thái hậu "- Các phi tần mỉm cười hành lễ đứng dậy nhẹ nhàng đến chỗ mình ngồi xuống ..

Hoàng hậu được ngồi ở vị trí cao hơn chỉ sau hoàng thái hậu rồi thấp dần là các phi tần khác..

Bây giờ chỗ còn trống là chỗ của Hoàng quý phi ..

"- Hoàng hậu đạo gần đây hậu cung ổn cả chứ !"- Thái hậu nói ..

"- Thừa thái hậu , từ lúc người đi hậu cung vẫn yên bình "- Giọng nói ngọt ngào của hoàng hậu Diệp Mị Như vang lên

Hoàng thái hậu là mẫu thân của hần là hoàng phi của tiên đế , bà mới đi hành hương tại chùa Ngọc Lâm giờ mới hồi cung ....

" Ai gia thấy hình như hoàng quý phi chưa đến , có chuyện gì chẳng !" - Lòng mảy của hoàng thái hậu khẽ nhăn lại ..

Từ trước đến giờ bà luôn không thích hoàng phi là nàng , luôn tìm cách gây khó dễ cho nàng ..

Lần này chắc lại có cơ hội rồi ..

Nhưng rất tiếc vì hoàng phi bây giờ không giống hoàng phi lúc xưa ..

" Ai bảo ta không đến !" - Một giọng nói trong trẻo pha chút chua ngoa của nàng vang lên , tất cả ngớ ngàng nhìn về phía nàng ..

" Hoàng thượng giá lâm , hoàng phi nương nương giá lâm "

Bách Lệ Băng tự tin sải bước vào sau đó là Mạc Phong Thần tiến vào mang theo khí thế lạnh lùng đến rợn người ..

" Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế " - Các phi tần quỳ xuống hành lễ trừ nàng và thái hậu vẫn đang mãi miết nhìn đối phương ..

Ấn tượng đầu tiên của nàng về hoàng thái hậu quả nhiên rất đẹp mặc dù đã vào tuổi trung niên , à mà có khi là do phấn son vì nhìn thấy cả một lớp phấn dày cộm thế kia đã vậy tóc còn vấn đến nỗi nàng nhìn cũng cảm thấy đau đầu ...

Còn hoàng thái hậu chính là bị giật mình , cảm giác về nàng bây giờ khác xa trước kia , từ khi chất đến dung mạo đều hơn người ... lại còn dám nhìn thẳng bà với ánh mắt như vậy ..

" Hoàng thái hậu năm nay bà bao nhiêu tuổi vậy !" - Bách Lệ Băng không nhịn được tò mò mà hỏi.

Lời vừa rơi xuống mọi người đồng thời kinh sợ , Mạc Phong Thần thì đen mặt , Băng nhi của trẫm ơi , điều đó không hỏi trẫm được sao ?

Hoàng thái hậu ghét nhất là những điều nói về tuổi tác , mà hoàng phi lại ngang nhiên nói ra trước mặt mọi người như vậy quả không muốn sống nữa !

" Hồn xược , người đầu mau mang hoàng phi ra chém đầu cho ta " - Hoàng thái hậu vô cùng bất ngờ , liền nổi trận lôi đình đập một cái thật mạnh xuống bàn ra lệnh ..

Bách Lệ Băng giật mình , Mạc Phong Thần sát khí càng đậm , hần đã không muốn đến nơi này mà vừa bước chân đến đã nghe thấy lời ngông cuồng muốn bắt Băng nhi ra chém , thật đáng chết !

Tất cả phi tần sợ hãi quỳ xuống ..

" Hoàng thái hậu bớt giận !" -

" Các ngươi còn đứng đó làm gì ? không nghe thấy lời của ta sao " - Hoàng thái hậu tức giận quát lớn nhưng chẳng ai nhúc nhích vì họ biết hoàng thượng rất sủng ái hoàng phi lên nào dám

" Này lão bà , bà rảnh àk , ta cũng chỉ hỏi tuổi thôi mà , có gì to tát đâu , không trả lời thì thôi chứ chưa gì đã lôi ra chém đầu , ấn tượng đầu tiên làm ta thật thất vọng mà !" - Bách Lệ Băng bĩu môi chống tay nói ..

Mọi người run sợ chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây nếu không nghe xong mấy lời đại nghịch của hoàng phi điện khùng này nữa chắc đến phát bệnh mất ..

" Băng nhi không được hồ nháo " - Mạc Phong Thần bình tĩnh nói , bước đến chính điện ...

Mọi người kinh ngạc , từ lúc nào mà hoàng thượng lại trở nên ôn nhu như vậy ..

" Mẫu hậu " - Mạc Phong Thần lạnh lùng nói ra hai từ .

Hoàng thái hậu thì vô cùng sùng sốt , từ trước đến giờ bà đã tìm về biết bao mỹ nhân mà hần chưa một lần liếc qua mà bây giờ lại còn ôn nhu với hoàng quý phi , thật không thể ngờ ..

" Hoàng thượng , hoàng quý phi thật hỗn láo không thể dung thứ , mong người lập tức chém đầu cho ai gia " - Hoàng thái hậu vô cùng tức giận chưa hề nào dám nói với bà như thế ..

Mạc Phong Thần chỉ lạnh lùng nhếch môi ..

" Chỉ cần động đến một sợi tóc của hoàng quý phi trẫm lập tức , tru di cửu tộc " - Lời vừa nói ra mọi người kinh sợ đến nỗi tay chân run rẩy ...

Hoàng thái hậu tức đến nghẹn họng ..

" Ai gia không thể tha thứ cho việc này , một là phế ngôi vị hoàng phi , hai là ai gia sẽ tuyệt thực cho hoàng thượng xem !" - Hoàng thái hậu cương quyết

nói , bà không tin hoàng thượng chỉ vì một nữ nhân mà để bà phải mệt mỏi .

Mạc Phong Thần sát khí càng nặng nề nhàng nói ra vài từ cũng để mọi người đông cứng ..

-"Được , muốn sao thì muốn chỉ cần đừng động đến Băng nhi là được , bằng không đừng trách trẫm vô tình "- Mạc Phong Thần nói xong quay bước về ngự thư phòng phê tấu chương ..

Hắn để cho Băng nhi ở đây vì hắn tin vào bản lĩnh của nàng sẽ đối phó được với đám nữ nhân rắc rối này , có chuyện gì thì đã có ám vệ ,chẳng may có xảy ra bất trắc hắn tuyệt đối sẽ không nương tay cho dù đó là mẫu hậu của hắn ..

Mọi người kinh ngạc không ngờ chỉ vì hoàng phi mà khiến hoàng thượng trở mặt với hoàng thái hậu như vậy ..

Hoàng thái hậu càng kinh ngạc hơn , giận đến mặt mũi tái mét ...

-" Ấ tiện nữ này , cô đã làm gì hoàng thượng "- Hoàng thái hậu phẫn nộ hét to , bà vẫn không tin Mạc Phong Thần lạnh lùng tàn nhẫn như vậy lại đi coi trọng hoàng quý phi này ...

-" Nhảm rồi ,nhảm rồi , ta , thứ nhất không phải tiện nữ mà là tiên nữ a ! thứ hai ta làm gì hoàng thượng ư ? ta làm đây làm sao , tại sao ta phải nói ấy người biết , nói để mà đi giành nam nhân của ta à "- Bách Lệ Băng nhẹ nhàng nói ,đầu võ mồm với nàng chỉ có thua mà thôi .

-" Thật lớn mật , hoàng phi ,muội vừa phải thôi đó là hoàng thái hậu "- Hoàng hậu bây giờ cũng phẫn nộ đứng dậy nói ..

-" Đúng đó , sao trong cung lại tồn tại nữ nhân như này thật mất thể diện "- Một phi tần khác chen vào ..

Sau đó biết bao nhiêu người thêm mắm thêm muối vào ..làm nàng nghe đến đau hết cả đầu ..

Hoàng thái hậu thì bây giờ ngồi dửng dưng , hoàng quý phi người chết chắc rồi !

-" Nín , các người có bao nhiêu cái mồm vậy , ta đây chỉ có hai cái tai thôi ,nghe không lọt hết , muốn nói thì từng người nói một , tiện thể ta nói luôn , mấy người cũng chỉ là bù nhìn trong cung mà thôi , hoàng thái hậu mặc dù bà là mẫu thân của chàng ta cũng không khách khí , hoàng thượng là vua một nước cần gì một đồng nữ nhân vô dụng bên cạnh một mình ta là đủ rồi , chàng là nam nhân của ta , ai chen vào đừng trách ta vô tình "- Bách Lệ Băng lạnh tanh nói , ai bảo mấy người nói lắm làm chi.

Đám ám vệ trong bóng tối được một phen kiêu hãnh , hoàng phi đúng là giống chủ nhân a ! Rất oai , không giống mấy nữ nhân yếu ớt kia !

Ai cũng ngỡ ngàng , là vua ai chẳng có tam cung lục viện , mấy ngàn mỹ nhân ...chưa từng có vị vua nào mà chỉ đi sủng ái một người cả ...trừ hẳn là vị vua đầu tiên chưa từng chạm qua nữ nhân ..à mà cũng trừ nàng ..

-" Người thật ngu ngốc , đã là hoàng thượng là phải có tam thê tứ thiếp , không chỉ sủng ái mình người , người rớt cuộc đã dùng yêu ma quỷ quái nào cám dỗ hoàng thượng !"- Hoàng thái hậu tức giận nói ..

-" Bà rắc rối quá đấy , thích thì đi mà hỏi hoàng thượng , ta đến đây chào hỏi xong rồi nên ta về đây !"- Bách Lệ Băng đang định bước ra cửa về tẩm cung thì một giọng nói vang lên ..

-" Hoàng phi thật độc địa dám dùng bùa mê cám dỗ hoàng thượng , chuyện này không biết truyền ra ngoài sẽ như thế nào ! Bách gia sao lại có một tiểu thư như thế cái gì mà ôn nhu tri lễ (hiền lành lễ phép) ,bịa đặt !"- Hoàng hậu nhỏ giọng nói rồi cả đám phi tần ngay cả hoàng thái hậu cùng cười nhưng vẫn lọt vào tai nàng ..

Con tức giận lên đến đỉnh điểm , mọi người cảm thấy có một cỗ khí lạnh lan đến người quay đầu lại thì thấy một cảnh tượng vô cùng huy hoàng ..

-" Chát " Một cái tát được hạ cánh an toàn trên khuôn mặt xinh đẹp của hoàng hậu Diệp Mị Như ..

Ám vệ hít được một cụm khí lạnh , lần này không cần ra tay xem ra hoàng phi tự xử lý được ..

-" Người dám đánh ta !"- Hoàng hậu tức giận nói ôm lấy một bên mặt đang đỏ bừng ..

-" Người cầm miệng lại cho ta , nhớ kĩ đừng để ta nghe thấy thêm một lời nào nữa nếu không cái lưỡi của người sẽ đem cho chó ăn !"- Bách Lệ Băng vô cùng tức giận nói , xoa bàn tay ,hùng hổ đập thẳng cửa đi về trong sự ngỡ ngàng của mọi người

Ngay sau đó một khung cảnh láo loạn xảy ra hoàng hậu ngã , hậu cung trở lên rối loạn ..còn nàng đang thư thái ở tẩm cung nghỉ ngơi ..

.....

-" Hoàng thái hậu ,người có gì sai bảo !"

-" Ai giết được hoàng phi người đó có thưởng "

-" Dạ "

.....
Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Dạo chơi kinh thành

"Tiểu Hằng đi chơi cùng ta tí đi" - Bách Lệ Băng buồn chán nằm dài ở tẩm cung ..

Mạc Phong Thần đáng chết ! suốt ngày chỉ cắm đầu vào việc triều chính chẳng quan tâm đến nàng gì cả ..

"Hoàng phi người ngàn vạn lần không được !" - Tiểu Hằng hoảng sợ nói , lần trước hoàng thượng đã rất tức giận rồi lần này còn tự ý chắc cả hai chết mất

"Đi , đi xin Phong Thần kiều gì cũng phải đi cho bằng được " - Nàng tức tốc phi thẳng đến ngự thư phòng nơi hần vẫn đang bận phê duyệt tấu chương ..

Mạc Phong Thần đang phê duyệt nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng nhưng rất vội vàng không chút kiêng dè thì đã biết đó chắc chắn là nàng ...

Nhẹ buông bản tấu xuống thần sắc bỗng chốc trở nên vui vẻ , rồi cho tất cả lui xuống hết giờ chỉ chờ nàng vào ..

Từ ngày có nàng bên cạnh hần không cần gì chỉ cần có nàng , nàng là tất cả của hần ...

"Phong Thần chàng đâu rồi !" - Tiếng nói trong trẻo vang lên từ cửa rồi một nữ tử một thân diễm lệ trắng xóa bước vào ..

Bách Lệ Băng liếc mắt thấy hần đang mỉm cười nhìn mình ở trên kia liền một mạch phóng thẳng lên ..

Mạc Phong Thần khẽ mỉm cười giờ hai tay đón nàng ..

Nàng vô cùng thân nhiên cứ thuận thế ôm lấy hần , việc này sớm trở thành thói quen rồi !

Lần này chắc nàng phải sử dụng mỹ nhân kế rồi !

"Phong Thần chàng xem ở trong cung rất là chán a !" - Nàng nhẹ nhàng nói hần khẽ nhún mày

"Ừ , nàng muốn gì trăm sẽ sai người mang đến cho nàng " - Mạc Phong Thần ôn nhu tay vuốt lấy mái tóc nàng

"Nhưng mà vẫn chán à , tưởng chèo xem rồi , múa rối xem rồi ...v.v " - Bách Lệ Băng bắt đầu giờ ngón tay ra đếm ..

"Nàng muốn nói gì cứ nói đừng vòng vo tam quốc với trăm " - Mạc Phong Thần có chút hơi lạnh nói

"Phong Thần cho ta xuất cung nhé , một lần này nữa thôi !" - Nàng giơ một ngón tay lên nói đôi mắt long lanh tràn ngập nước ..

"Không " - Một lời quyết định , hần tức giận , lần trước đã thế rồi lần này tuyệt đối không được .

"Phong Thần ..hoàng thượng ..đi mà..cho thiếp đi chơi đi ..ở trong này chán lắm ...Phong Thần .." - Nàng nũng nịu kéo dài giọng còn lung lay tay hần , cái đầu còn cọ nhẹ vào lòng hần như con mèo nhỏ làm nũng với chủ nhân ..

Mạc Phong Thần bầm sinh đã lạnh lùng nhưng với nàng thì như nước đổ xuống sông luôn ôn hòa.

Nhìn nàng vẫn đang cợt nguyệt , đòi hỏi trong lòng mình hần khẽ thở dài , nàng không biết đi ra ngoài như thế hần sẽ lo lắng lắm à , hần là vua một nước đầu thế lúc nào cũng theo nàng đi chơi tứ phương được , mà có hoàng phi nào mà lại không thích ở trong cung chỉ ước được ra ngoài như nàng không có chứ !

"Nàng nhớ cẩn thận , mang theo vài người đi , lúc về mà có tí xước xát nào thì đừng trách trăm nặng tay với nàng " - Hần nói rồi ôm chặt lấy nàng lần nữa ..

Bách Lệ Băng vui vẻ hần lên , mỉm cười tươi như ánh ban mai nhẹ nhàng hôn chụt một cái vào má hần ..

"Cảm ơn chàng Phong Thần " - Bách Lệ Băng cười tí mắt rồi chuẩn bị chạy ra ngoài ..

Mạc Phong Thần khẽ cứng người lơ đãng nhìn nàng rồi một tay kéo nàng lại đặt xuống một nụ hôn thật sâu ..

Lần này Bách Lê Băng có vẻ vui vẻ đón nhận , tại nàng được đồng ý đi chơi mà ..

Bách Lê Băng đẩy hẳn ra thở hổn hển rồi vắt chân chạy nhanh ra ngoài , trước khi đi còn không quên "bái bai " hẳn ..

Mạc Phong Thần chỉ cười , hẳn là vua là hoàng thượng là người nắm trong tay sự sát sinh , nàng là viên trân châu mà hẳn nâng trên tay sợ vỡ ngấm trong miệng sợ tan , tuyệt đối không kẻ nào được phép đụng đến .

- " Bảo vệ nàng cho thật tốt đừng để ta thất vọng " - Mạc Phong Thần lạnh lùng nói .

- " Dạ thưa chủ nhân " - Một lời nói nhẹ nhàng như gió trong bóng tối vang lên ..

Hắn cho phép nàng xuất cung vì hắn đã bố trí rất nhiều ám vệ bên cạnh nàng , nàng tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì như lần trước ..

Bách Lê Băng phấn khởi , về cung thay y phục rồi đường hoàng ra bằng cổng thành , ai cũng biết là hoàng phi nhưng không ai dám ngăn cản vì lệnh bài mà nàng cầm trên tay ..

- " Hoàng phi người không sợ mọi người phát hiện ra ư !" - Tiểu Hằng theo sau nói

- " Có sao , càng tốt đỡ có kẻ dám gây phiền phức với ta " - Bách Lê Băng cảm thấy chẳng sao tiếp tục tiến bước về kinh thành xa hoa kia ..

Người dân xung quanh nhìn thấy nàng trước hết là kinh ngạc sau lại sợ hãi ..

Bách Lê Băng hôm nay mặc một thân hồng y vô cùng đẹp , bất ngờ gặp thấy ánh mắt của vài người nhận ra nàng liền nhanh chóng nói ..

- " Ấy ấy ..đừng để ý đến ta cứ tiếp tục việc của mình đi , ta dạo chơi tí thôi !" - Bách Lê Băng ngẫm nhiên nói

Tiểu Hằng chảy mồ hôi , nói như vậy chính là để thông báo ọi người biết mình ở đây còn đâu

Giờ thì tất cả đều tập chung vào nàng rồi mọi người đồng loạt quỳ xuống ..

- " Tham kiến hoàng phi nương nương "

Bách Lê Băng ngỡ ra nàng vừa dứt lời nói là không cần để ý đến cơ mà !

- " Miễn lễ miễn lễ , đã bảo đừng để ý đến ta mà "

Nàng bảo như thế ra cái gì , hoàng phi nương nương đi trên đường bảo mọi người không để ý sao có thể !

Ai ai nhìn nhau rồi đứng dậy sợ sệt tiếp tục làm việc , nhưng mắt vẫn chăm chú nhìn hoàng phi ..

Bách Lê Băng oai phong bước đi..tiểu Hằng thì đi đằng sau ..

Đến trước một tiệm đánh bạc liền dừng lại , mọi người chung quanh cũng dừng hoạt động , hoàng phi muốn làm cái gì đây !

Bách Lê Băng hứng lên , bạo dạn bước vào liền bị Tiểu Hằng cản bước ..

- " Hoàng phi người làm sao có thể vào đây !" - Tiểu Hằng hoảng sợ vốn trước kia tiểu thư của bọn họ vốn rất ngoan ngoãn chúa ghét nơi này mà làm sao bây giờ lại có thể vào !

- " Ta vào chơi tí thôi , người có mang bạc không đưa cho ta lát nữa ta giả bù , đừng lo !" - Bách Lê Băng may mắn không nghe , nâng tay trước mặt Tiểu Hằng đòi bạc ..

Tiểu Hằng máu máo ý không muốn đưa bất chợt một lão nhân đi đến cản trọng nâng lên trước mặt nàng một đỉnh bạc ..

- " Hoàng phi người cứ dùng "

Bách Lê Băng nhìn chằm chằm rồi vui vẻ nhận lấy , trước khi bước vào còn nói ..

- " Cảm ơn , tí ta giả người sau a ! " - Sau đó nhanh chân bước vào để lại toàn bộ người dân ngơ ngác ..

Đâu là hoàng phi của Mạc quốc sao ?

Ai cũng dừng mọi hoạt động tụ tập lại tiệm đánh bạc có tên Tùy Đình

Ám vệ trong bóng tối được phen chảy mồ hôi , hoàng phi của bọn họ đứng là kinh khủng !

Mọi người trong quán ngay lập tức phát hiện một nữ nhân đẹp như tiên nữ giáng trần thì thi nhau xô tới nhưng chưa kịp chạm vào thì một lời vang lên ..

- "Hoàng phi ngọn gió nào đưa người đến đây "- Chủ tiệm chạy vội ra nói ..

Mọi người suýt nữa thì rớt cảm xuống đất chuẩn bị chạy vì nghĩ hoàng phi đến đây là để bắt tội , không ngờ..

- " À ta đến chơi tí thôi không phiền chứ "- Bách Lệ Băng khiêm tốn nói

Mọi người lại kinh hãi ..

Trời ơi đất hỡi , hoàng phi lại đi đánh bạc , không làm chứ ! Chẳng lẽ của cải hoàng cung không đủ tiêu dùng !

Bách Lệ Băng đi đến một bàn nói

- " Đến đây chơi đi , ai thắng ta , ta phong quan cho kẻ đó !"- Bách Lệ Băng vô cùng tự tin nói ..

Mọi người khiếp sợ tới cùng , liền đó bao nhiêu kẻ chen chân vào , có người sắp được làm quan rồi ,hoàng phi làm sao mà thắng được họ !

Bách Lệ Băng biết mọi người nghĩ gì chỉ cười khinh bỉ ..

Rồi ra hiệu cho chủ quán bắt đầu ..

Ai cũng nom nớp lo sợ ..

Chiếc lọ được nâng lên xóc qua xóc lại thành những đường truyền thật đẹp rồi đặt xuống ..

- " Được rồi "

Bách Lệ Băng chế giễu mỉm cười , mọi người ai cũng đặt cho " tiểu " riêng nàng đặt " đại " một mình

- " Mở đi " - Bách Lệ Băng nhàn nhạt nói

Mọi người nín thở ngay cả ám vệ trong bóng tối cũng chẳng dám thở ra hơi chăm chăm theo dõi nhất cử nhất động ..

Chủ quán mồ hôi chảy như thác đổ , từ từ mở nắp ..

- " Đại " - Lợi vừa dứt kẻ reo hò kẻ gào rú ..mấy người đánh cược ôm nhau khóc còn nàng thì cười sượng như điên ..

Mọi người kinh ngạc không ngờ hoàng phi giỏi đánh bạc ..

Thế là tiền cứ thế trôi vào tay nàng ..

Tiểu Hằng thì chỉ biết đứng một bên nom nớp lo sợ , ám vệ kinh hãi hoàng phi quá kinh khủng !

- " Chơi nữa không " - Bách Lệ Băng ra hiệu tất cả đều chối lắc đầu

- " Lần này ai thắng ta , phong chức tể tướng " - Bách Lệ Băng ra một đề nghị không thể hấp dẫn hơn

Mọi người liếc mắt nhìn nhau rồi một gã trông chẳng ra đầu vào đầu nhưng được gọi là thần bạc trong quán chơi giỏi nhất kinh thành .

- " Hoàng phi người xác định "- Nếu thắng , hẳn có thể một bước lên chức tể tướng ..

- " Đúng "- Bách Lệ Băng tự tin ,gì chứ mấy trò chơi buồn tẻ này chẳng ai có thể thắng nàng thời trước nàng là đệ nhất cao thủ đó !

Chủ quán lo lắng không thôi ..

Bách Lệ Băng cảm lạ bắt đầu trận chiến , từng đường từng đường lác vô cùng đẹp và điêu luyện mọi người được phen lác mắt . không ngờ hoàng phi là cao thủ chơi bạc .

Gã kia cũng xong nhưng kĩ thuật kém xa nàng ..

- " Bộp " hai chiếc lọ được đặt xuống mọi người nín thở ..

Gã kia mở trước ..

" Lục , lục , ngũ "- Mọi người thở phào , số điểm như thế là cao rồi , giờ chỉ cần chờ nàng nữa thôi .

Bách Lệ Băng nhìn khinh bỉ rồi nhẹ nhàng mở nắp ..

Mọi người suýt nữa thì đứt mạch ..

- "Lục , lục , lục "

Bách Lệ Băng cười tươi , gã kia thì sợ hãi không thôi ..

- " Thế nào , chơi tiếp "- Bách Lệ Băng nhếch mày nói

Gã kia chạy chối chết ...

Mọi người tản ra âm ỉ náo nhiệt hẳn lên ...

Ám vệ và Tiểu Hằng thở phào nhẹ nhõm , Bách Lệ Băng thu bạc ra ngoài gấp lại lão nhân kia ..

- " Nè già lại ông "- Một hũ đầy bạc được chuyển đến , lão nhân mừng người đón nhận cảm ơn rồi rít

Bách Lệ Băng chẳng nói gì chỉ cười tươi tiếp tục cuộc dạo chơi kinh thành ..

Không để ý ở đâu đó có rất nhiều bóng đen đi lướt qua nàng ...

Ám vệ bắt đầu cảm nhận được có luồng sát khí , cảnh giác trở nên cao hơn ..

Bọn họ liệu chết để bảo vệ hoàng phi , thả chết dưới tay kẻ khác còn hơn dưới tay chủ nhân tàn bạo của bọn họ . Vì vậy tuyệt đối hoàng phi không được xảy ra bất cứ điều gì !

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Nguy hiểm (1)

Bây giờ nàng còn muốn đến một nơi nữa , một nơi mà nam nhân rất thích ..

Kì viện Túy Hương Lầu ..

- " Hoàng phi người còn muốn đi đâu "- Tiểu Hằng lo sợ rúm ró đi theo sau , người không biết có bao nhiêu là nhiều ánh mắt đang nhìn ư !

- " Tiểu Hằng mau tìm cho ta một bộ y phục nam "- Bách Lệ Băng kín đáo nói

- " Người muốn làm gì !"- Tiểu Hằng hoảng sợ , hoàng phi người còn muốn làm gì nữa đây !

- " Ta bảo ngươi tìm thì cứ tìm , tiện thể lấy cho ngươi luôn nha !"- Bách Lệ Băng bực mình nói , bảo tìm thì cứ tìm sao hỏi làm thế ...

Tiểu Hằng không thể trái lệnh , lén lút đi tìm được hai bộ nam trang ..

Rồi bất ngờ bị vị hoàng phi nào đó ép buộc mặc vào ...

Ám vệ .. " phi lễ chó nhìn a !"

- " Xong rồi , ta đi thôi !"- Bách Lệ Băng vui vẻ bước ra

- " Hoàng phi... "- Tiểu Hằng nhăn nhúm nói

- " Gọi là Thất công tử nghe không !"- Bách Lệ Băng sửa lỗi

Bây giờ không còn là hoàng phi tuyệt thế khuyên thành nữa mà là nữ phần nam trang , Bách Lệ Băng cải thành nam nhân để thuận tiện đi lại ..

Nàng thật hối hận , biết thế thì nghe Tiểu Hằng cải trang từ đầu cho rồi !

Trên phố kinh thành náo nhiệt bây giờ xuất hiện một vị công tử rất ư là "xinh đẹp " ..

Mặc dù vậy nhưng chẳng ai nhận ra nàng cả , ha ha vậy là tốt rồi !

Ám vệ thầm chảy mồ hôi ..

Khi Bách Lệ Băng muốn vào kĩ viện ...

"Hoàng...công tử người ngàn vạn lần không thể vào "- Tiểu Hằng vô cùng kiên quyết đứng trước mặt nàng ..

"Tại sao ta không thể , đường đường là nam nhân đương nhiên là có thể vào rồi , người tránh ra !"- Bách Lệ Băng không khách khí đẩy tay Tiểu Hằng ra nhưng vẫn bị ngăn lại ..

" Xin người , thật sự không thể vào nơi này "- Tiểu Hằng gần như quỳ xuống van xin , sao trên đời lại có vị hoàng phi cố chấp vậy cơ chứ , tiểu thư ơi hôn người ở nơi nào rồi !

Bách Lệ Băng bức mình lắm rồi ! đúng lúc có tiếng mời gọi như mật rót vào tai của mấy giai nhân kĩ viện ..

" Công tử mau vào đây "

" Công tử thật khí chất hơn người quả nhiên là mỹ nam "

Bách Lệ Băng chẳng thèm nói gì trực tiếp bước vào mặc kệ Tiểu Hằng đang đứng ngoài gào khóc..

Hoàng thượng người mau đến đem hoàng phi ra , hu hu hu !

Ám vệ âm thầm kêu không tốt , nhanh chóng lướt người vào bên trong Túy Hương Lầu ..

Quả thật nơi này khiến cho người khác không thể nào quên được ...

Mọi nơi đều giăng vải liều mềm mại , các giai nhân thì đi lại tấp nập đón đưa mời rượu các vị khách xen vào cùng tiếng cảm rộn ràng , tiếng cười , tiếng mời gọi , quả thật là nơi phồn hoa nhất kinh thành .

Bách Lệ Băng bị choáng ngợp , thật sự là quá xa hoa mà !

" Không biết đây là vị công tử nào "- Vị tú bà một thân đồ rực rỡ ra đưa đón..

Bách Lệ Băng nhìn đến tròn mắt suýt nữa thì nôn , người gì mà sắc súa mùi phấn hương vậy !

" A hèm , không biết nơi đây có giai nhân nào đẹp không , ta bao hết chỗ này !"- Nàng cố gắng điều chỉnh giọng sao cho thật giống đấng nam nhân ..

" Có , có , xin công tử vào phòng đợi một lát , các nàng sẽ đến ngay đây ạ !"- Tú bà như vớ được vàng cười không thể rớt hơn lời kéo nàng vào phòng , Tiểu Hằng bây giờ thì đã lặng lẽ đi theo , chủ thích là Tiểu Hằng cũng cái nam nha !

Bách Lệ Băng rút cái quạt nhẹ nhàng phe phẩy ung dung bước vào trong sự ngưỡng mộ của mọi người ..

" Công tử người không sợ hoàng thượng biết được ư ?"- Tiểu Hằng lo lắng nói , nhưng trong lòng thực đang cầu hoàng thượng mau đến ..

" Chẳng làm sao biết được cơ chứ ! Ta cũng đâu có làm gì sai cũng chỉ dạo chơi lát thôi mà , đằng này cũng là nữ nhân với nhau có sao , nếu là nam nhân thì còn nói được !"- Bách Lệ Băng vô tư nói không hề biết rằng ám vệ trong bóng tối đang chảy mồ hôi ròng ròng..

" Công tử các nàng đến đây rồi !"- Giọng nói như cái bánh mỡ chảy nước vang lên ...

Lần lượt một hàng dài mỹ nhân bước vào Bách Lệ Băng được một phen mở rộng tầm mắt .....

Cái gì mà mỹ nhân ! Người thì mảnh mai quá mức , người thì béo tròn béo trịa , cũng có người tương đối thanh tú ...

Chẳng đẹp bằng một góc áo của nàng !

" Đi ra ngoài hết đi , ta đang nói là mỹ nhân , mỹ nhân bà hiểu không ! ai là hoa khôi của Túy Hương Lầu này !"- Bách Lệ Băng chẳng ngần ngại đuổi hết đi trong sự phụng phịu đến buồn nôn của mấy giai nhân kia ..

" Công tử , chuyện này..nàng đã tiếp một vị khách khác "- Tú bà có vẻ hơi khó xử ..

" Là ai , ai dám tranh với bản công tử "- Bách Lệ Băng nổi giận đập một phát xuống bàn ..

Nàng khế nhãn mặt , ôi đau chết ta mà !

Ám vệ nhìn mà buồn cười , nàng làm bộ cũng giỏi quá đi !

" Công tử đợi chút , ta sẽ gọi nàng đến ngay !"- Tú bà đang phân vân , hai công tử này địa vị tương đối nhau , bà không biết xử thế nào ..

Được một lát , tiếng náo loạn bên ngoài vang lên khiến Bách Lệ Băng đang chờ mời cả người bật dậy ..

- " Ai là Thất công tử bước ra đây cho ta " - Một giọng nói âm trầm nhưng hống hách gào lên bên ngoài ..

Bách Lệ Băng vô cùng ưu nhã bước ra ..

- " Là ta "

Về mặt mũi nam kia thoáng chốc thay đổi rõ rệt ....

- " Là ngươi " - Mỗ nam bỗng nhiên rất bình tĩnh nói

- " Phải , là ta " - Bách Lệ Băng nhàn nhạt mở miệng , lạnh quan sát người đối diện ..

Ôi trông cũng được đó , khá anh tuấn ừ thì nói thật là rất đẹp quả là mỹ nam nhưng làm sao đẹp bằng Phong Thần nhà nàng

- " Ngươi tại sao ngang nhiên cướp mỹ nữ của ta " - Mỗ nam tức giận mở miệng ..

- " Ta đâu có cướp " - Chứng cứ là ta còn chưa gặp mặt nàng đó nha !

Bỗng nhiên một thân ảnh hồng rực xuất hiện, nhẹ nhàng đi như lướt trên mặt đất , xuất hiện lúc này là một mỹ nhân đứng chắt , quả thật là vô cùng đẹp , xứng làm hoa khôi ..

- " Nàng là...Bách Hợp " - Bách Lệ Băng hỏi hồn hồn.

- " Vâng " - Giọng nói rất yếu điệu , khiến nàng còn run cả người ..

- " Đây chuyện của chúng ta chưa xong đâu !" - Mỗ nam kia chen miệng ..

- " Vậy bây giờ ngươi muốn gì !" - Bách Lệ Băng chán nản đưa ra đề nghị ..

- " Thi uống rượu , thắng thì có mỹ nhân , thua thì làm quân hầu " - Mỗ nam thẳng thắn nói ..

Tiểu Hằng , âm vệ trong bóng tối âm thầm kêu ca , hoàng phi ngài ngàn vạn lần không được !

- " Được " - Một lời ban ra phá tan hy vọng còn con của họ ..

Một bàn bày sẵn 10 bát rượu được đưa lên , mọi người tập trung lại xem vụ cá cược này ....

- " Bắt đầu "

Vừa dứt lời cả hai điên cuồng lao vào uống ...

Bách Lệ Băng chẳng kém gì đâu , trước kia nàng một lúc còn tu được 10 chai rượu mà , nhưng đó là rượu vang a !

Mỗ nam nhìn sang môi khẽ nhếch cười âm hiểm ..

Khi uống được hết 5 bát , Bách Lệ Băng âm thầm kêu không tốt kiểu này làm sao mà nàng thắng được ....

- " Stop , dừng lại ta đi cầu (đi WC đó) một lát !" - Nàng đưa tay ra hiệu rồi chạy một mạch vào nhà cầu ..

Mặc dù mọi người không hiểu câu nói nhưng nhìn cũng đủ biết , chỉ thấy mỗ nam cũng biến đi đâu mất tăm ..

Bách Lệ Băng vội vàng co chân lên chạy đến nhà cầu ..

Trong 36 kế , chuồn là thượng sách ..

- " Tiểu Hằng đỡ ta lên " - Bách Lệ Băng vô cùng sốt ruột nói ..

Tiểu Hằng chẳng dám cãi lời đành cúi xuống đỡ cho vị hoàng phi nào đó leo ra cửa sổ ..

- " À được rồi , bây giờ ngươi leo lên đi ta đỡ cho " - Bách Lệ Băng ngồi được lên bậc tường đưa tay muốn kéo Tiểu Hằng lên ..

- " Hoàng phi Tiểu Hằng có thể ra bằng cửa chính mà !" - Tiểu Hằng nói , hoàng phi người hồ đồ rồi !

Bách Lệ Băng bưng tỉnh , bảo Tiểu Hằng ra trước để còn đỡ nàng , nàng sợ nhất là đau a !

Âm vệ nhìn mà nóng hết cả ruột , hoàng phi người ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì !

Bất chợt đang ngồi cheo leo thì người nàng không giữ được vững liền lao đảo và từ từ rơi xuống đất ..

Ông trời ơi , nàng từ lúc đến nơi này bị ngã bao nhiêu lần rồi hả ! Ừ thì không ngã mà chỉ suýt nữa ngã !

Lần này chắc hôn đất mẹ thật rồi !

Bỗng dưng cả người nàng được rơi vào vòng tay của người nào đó , rốt cuộc lại là ai đây , hẳn không phải Phong Thần đâu !

- " AAA...sao lại là ngươi " - Bách Lệ Băng hét to , nhảy phốc xuống từ trên tay người nào đó ..

- " Ta biết ngay là ngươi sẽ trốn " - Người đó chính là mỗ nam vừa nãy ..

- "Ách nhà ta ...có việc phải về sớm lần sau gặp lại a , Tiểu Hằng mau đi thôi , nhanh lên " - Bách Lệ Băng làm ngo hắng giọng gọi rồi một mạch bóng hai người đã đi đâu mất tăm ..

Đề lại mỗ nam đen mặt , sao chạy nhanh quá vậy cứ làm như sẽ ăn thịt nàng vậy !

Yên tâm , kiểu gì cũng gặp lại !

Bách Lệ Băng chạy được một hồi thì dừng lại thở dốc ..

- " Một chết ta mất , canh mấy rồi , phải về thôi , kéo tí nữa Phong Thần mà giận thì có mà trời sập ! " - Nàng mệt nhọc đến nỗi phải đề Tiểu Hằng đỡ ..

- " Tiểu Hằng bây giờ em cứ gọi ta là tiểu thư được rồi cứ suốt ngày hoàng phi , hoàng phi mãi nghe đến khó chịu cái tai " - Nàng đột nhiên nói..

Tiểu Hằng nghe mà suýt nữa rớt nước mắt , tiểu thư ..

Ám vệ xác nhận thông tin , hiện là tin khẩn cấp , liền rời nàng ngay lập tức về hoàng cung báo cho chủ nhân của họ là Mạc Phong Thần ..

.....
- " Các ngươi xác định "

- " Đúng là người đó thừa chủ nhân "

- " Được rồi , mau quay về chỗ hoàng phi "

- " Dạ "

.....
Nhưng một điều không thể ngờ được khi ám vệ cạnh nàng rời đi giây lát mà nàng đã có chuyện không may xảy ra..

Khi Bách Lệ Băng và Tiểu Hằng đang trên đường trở về hoàng cung thì đột nhiên có 5 hắc y nhân xuất hiện và thả ra một làn khói ..

Ngay lúc đó Bách Lệ Băng còn chưa kịp phản ứng thì đã ngất đi từ lúc nào ...

Khi mở mắt ra thì chỉ còn một mảng màu đen ..

- " Các ngươi là ai , mau thả ta bọn khốn kiếp "

- " Bịt mồm à lại cho ta "

- " Bốp " một cái tát được rơi trên mặt nàng , cả đời nàng từ lúc sinh ra chưa có ai dám đối xử với nàng như thế , thù này nàng nhất định phải báo !

Một lần nữa nàng lại thiếp đi trong cơn mê man ..

Phong Thần , chàng đâu rồi mau tới cứu ta , ta đau quá !

Mạc Phong Thần con tim bỗng nhiên đau tới mức quặn lại ..

Hắn cảm nhận được điều không ổn ..

Băng nhi , nàng mau về , trẫm thật sự cảm thấy không ổn ..

Băng nhi , Băng nhi ..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Nguy hiểm (2)

Tại hoàng cung Mạc quốc ...

Mạc Phong Thần đang lo lắng ngồi chờ nàng ở tẩm cung ..

5 hắc y đột nhiên xuất hiện ,quỳ rạp dưới chân hần , có thể nhìn thấy kẻ nào cũng đang rất run sợ ..

- " Xin chủ nhân ban chết "

Mạc Phong Thần nhú mày , linh cảm cho thấy có điều gì không ổn ...

- " Nói " - Mạc Phong Thần lạnh lùng ra lệnh , hần quyết nếu nàng xảy ra chuyện gì tuyệt đối sẽ không tha ..

- " Chủ nhân.. chủ nhân ...không thấy hoàng phi đâu "

" Bộp " chiếc bàn vỡ ra làm đôi , Mạc Phong Thần tỏa ra khí thế sát lạnh lạnh đến không thể ngờ , đôi mắt tỏa ra tia khát máu ..

5 hắc y đầy sợ hãi lùi về một bước ..

Mạc Phong Thần gân xanh nổi đầy , gương mặt trở nên kinh khủng hơn bao giờ hết ...

- " Các người nói lại cho ta nghe "

- " Dạ, không thấy hoàng phi đâu "

" Vút " lập tức thân ảnh của 5 hắc y bị bắn ra xa ngàn dặm , ai cũng học máu mồm nhưng vẫn sợ hãi quỳ lại gần ..

Mạc Phong Thần vừa tức giận vừa sợ hãi đến tột cùng , Bằng nhi nàng tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì ?

- " Nếu các người không tìm thấy hoàng phi thì hậu quả tự biết ... " Mạc Phong Thần như bóng ma lướt về chính điện ...

5 hắc y sợ hãi lui về bóng tối , lo lắng đi tìm tung tích của hoàng phi ..

Mạc Phong Thần nổi trận lôi đình , triệu tập hết binh mã , vệ binh lục soát hết kinh thành ...

Việc này khiến cho cả Mạc quốc chấn động ...

Bất cứ kẻ nào hôm nay gặp nàng , ngay cả kĩ viện , tiệm bạc đều bị lục soát , người thì bị bắt hết về nha môn tra hỏi ..

Mạc Phong Thần thật sự nổi điên , một thân tự mình tìm kiếm nàng , hần mà biết được kẻ nào dám bắt đi nàng thì sẽ cho ngũ mã phanh thây , chết không có chỗ chôn ..

Nỗi sợ hãi trong lòng càng gia tăng , hần lao về phía không tìm kiếm nàng ...

Thủ vệ lẫn ẩn vệ tất cả thuộc hạ của hần đều dốc sức tìm kiếm nàng ..

Rất cuộc kẻ nào dám cả gan động đến hoàng phi của hần ....

.....Trong khi đó .....

- " Á đã tỉnh chưa " - Giọng nói của một nữ tử vang lên ..

- " Đã tỉnh "

Chỉ thấy nữ tử kia , khuôn mặt bị che đi một nửa , đôi môi nhếch lên nụ cười đầy yêu mị ...

Bách Lệ Băng tỉnh lại sau cơn mê man , người nàng thật sự rất đau , tay thì bị trói lại sau lưng , mắt thì bị bịt kín lại ..

- " Mau thả ta ra , các người có thả ta ra không thì bảo " - Bách Lệ Băng tức giận hét lớn ..

- " Người câm miệng lại " - giọng nói của nữ tử kia vang lên ..

- "Ta không cần, người giỏi thì đi mà cần, rốt cuộc ta có thù oán gì với người mà người bắt ta, thả ta ra, ta mà ra được đảm bảo sẽ chặt đầu người ra trăm mảnh "- Bạch Lệ Băng hét to, nắm bắt nàng còn nắm tát nàng nữa, nàng mà không vận cổ áo kia thì nàng không phải người ..

- "Quả là hoàng phi Mạc quốc, rất kiên cường, để xem nàng ta còn kiên cường được đến lúc nào, lời tiên nữ kia ra đây "- Lời vừa dứt một kẻ xách Tiểu Hằng lên ném xuống đất ..

- " Tiểu thư..tiểu thư "- Tiểu Hằng sợ hãi gọi ..

- " Tiểu Hằng ..người có sao không ?"- Bạch Lệ Băng ngờ ngàng nói, bắt nàng thì bắt sao còn bắt Tiểu Hằng làm chi ?

- " Không sao ..Tiểu thư người có sao không "- Tiểu Hằng lo sợ nói ..

- " Có vẻ rất là thương yêu nhau đúng không, để xem nào ..!"- Tiếng nói đầy quỷ dị ..

Tiếp đó là tiếng " Chát , chát " cùng với tiếng kêu đau đớn của Tiểu Hằng " AAA..."

Bạch Lệ Băng mặt tái nhợt đi một nửa, đôi tay nàng nắm chặt lại, nên nhớ nàng sẽ sẵn sàng giết những kẻ làm tổn thương đến người bên cạnh nàng ..

- " Thế nào.."

- " Người mau dừng tay lại cho ta, kẻ nào còn dám động đến Tiểu Hằng đừng trách ta "- Giọng nói của Bạch Lệ Băng bây giờ có thể sánh ngang với hán ..

- " Còn dám nói được, tiếp tục .."

Lại một tràng tiếng động đau đớn của Tiểu Hằng vang lên, Bạch Lệ Băng thực sự vô cùng giận, giận tại sao mình lại không có nội lực để giết sạch đám người này ..

Mạc Phong Thần chàng chết ở chỗ nào rồi hả mà còn chưa đến cứu ta ..

Đột nhiên, một thân ảnh chói mắt xuất hiện ngay cả xuyên qua một lớp vải mà nàng cũng cảm thấy chói lòa ..

- " Người là ai ?"- Nữ tử kia đột ngột hoảng sợ bật dậy nói, các thuộc hạ cũng rút kiếm ra chuẩn bị ..

- " Ta là ai người không cần biết, ta chỉ muốn đến đem người về "- Người kia lắc mình đã đến bên cạnh nàng, đem nàng vác trên lưng rồi vận khinh công bay biến mất ...

- " Đuổi theo "- Lời vừa dứt lại xuất hiện thêm khoảng 10 hắc y nhân giương kiếm ngăn cản ..

Một trận chiến lại nổ ra, người bị sát hại dưới lưỡi kiếm ngày một nhiều, nữ tử kia tức giận lao đi đuổi theo ...

- " Người là ai, tại sao cứu ta, còn Tiểu Hằng "- Bạch Lệ Băng trên vai người kia không chút ngại ngùng, bắt mạch hỏi ..

- " Rồi cũng có lúc nàng biết ta là ai, nữ tử của người sẽ theo sau !"- Người kia nhàn nhạt mở miệng ..

Bạch Lệ Băng có chút bối rối, người này là ai nhưng nàng cảm thấy có chút quen quen ..

Nữ tử kia đuổi đến ..

- " Đưa người cho ta "- Ả rất tức giận, không ngờ có kẻ giải được mật thất đi vào ..

- " Người là gì mà ta phải đưa "- Tay áo phất lên, nữ tử kia bị hất ra xa ..

Kẻ này không tầm thường, võ công quá mức thâm hậu ...

Một màn anh hùng giải cứu nữ nhân kết thúc ....

Trong khi đó Mạc Phong Thần một bên vẫn đang vô cùng tức giận nổi điên tìm kiếm nàng.

- " Các người mau lục soát hết cho trẫm "- Khí thế ngất trời giữa màn đêm của Mạc Phong Thần ..

Cả kinh thành náo loạn, Mạc Phong Thần lạnh lùng đứng giữa giòng gió trời đất đang nổi như hán cũng đang gầm lên ..

Băng nhi nàng đang ở đâu ?

Bạch Lệ Băng được đưa đến một nơi rất chi là yên tĩnh, lòng nàng đang vô cùng bức tức, Mạc Phong Thần chàng đâu rồi hả, có ra đây không thì bảo ! ..

- "Tiểu thư , tiểu thư ..."- Tiểu Hằng lo lắng chạy đến tháo khăn trên mặt nàng ra ..

Thấy được ánh sáng , nàng mừng rỡ mở mắt thì lại thấy mình đang ở một nơi rất xa lạ ..

- "Đây là đâu ?"- Bách Lệ Băng ngờ ngạc hỏi , mắt nhìn xung quanh , ở nơi đây rất xa hoa y như hoàng cung nơi nàng vậy !

- "Đây là Lâm Môn Yến , nàng cứ thoải mái mà ở "- Một giọng nói trầm thấp vang lên , bước ra là một nam nhân mặc y phục vàng rực chói lóa , yêu nghiệt , quả là yêu nghiệt mà...

- " Là nguoi , sao nguoi lại ở đây ?"- Nàng hết sức ngạc nhiên , đây không phải chỗ nam thanh mỹ nữ nhân với nàng đó ư ?

- " Đây là nhà ta tại sao ta không thể ở "- Đôi môi như cánh hoa đào của mỹ nam mở miệng ..

- " Nhà nguoi ...? Rốt cuộc đây là đâu ?"- Nàng hỏi ..

- " Nàng không cần biết cứ sống ở đây là được rồi !"- Mỹ nam mở miệng nói , tỏ ý cương quyết..

Bách Lệ Băng ngạc nhiên rồi mới sững người ..

- " Tại sao nguoi cứ ta "- Nàng tò mò hỏi

- " Ta thích nàng "- Mỹ nam không chút ngại ngần nói

Nè , có cần nói thẳng đến thế không , nàng có chút ngại ngần đó !

- " Không được , ta đã có phu quân ở nhà "- Bách Lệ Băng kháng nghị nói

- " Không cần , nàng chỉ cần cứ ở đây là được , tên hoàng thượng kia thì kệ hắn "- Mỹ nam bực tức nói , thứ ta không có kẻ khác cũng đừng hòng mơ tới ..

- " Ta không muốn ở đây ta muốn về hoàng cung , ta muốn Mạc Phong Thần , Mạc Phong Thần lão công của ta "- Nàng hối hận rồi , lần sau nàng không muốn xuất cung nữa ..

Mạc Phong Thần mau đến đây ! Ta thực rất nhớ chàng ! Ách ! mặc dù mới xa nhau nửa ngày !

- " Nàng phải ở đây , nàng đừng mơ tưởng thoát khỏi chỗ này "- Mỹ nam kia vô cùng tức giận nói rồi định rời đi ..

- " Nè mà nguoi tên gì mới được chứ !"- Chẳng lẽ cứ gọi nè , nè mãi ..

- " Gọi Lâm Kì được rồi "- Mỹ nam kia vẫn bực tức nói rồi rời đi hắn ..

Bách Lệ Băng khó chịu ngồi xuống , Tiểu Hằng cũng an phận đứng đó nhìn nàng ..

Bằng mọi giá nàng phải thoát ra khỏi chỗ này còn phải tìm à kia để vận đầu nữa chứ !

Phong Thần ơi chàng ở chốn nào rồi !

Mạc Phong Thần vẫn đang ở trong kinh thành tìm kiếm nàng ..

Một chiếc phi tiêu xé gió lướt qua hắn , ngay lập tức hắn bắt được , gắn với phi tiêu là một bức thư ..

Chỉ có vài dòng chữ nhưng khiến cho hắn nổi cơn phẫn nộ ..

" Hoàng phi của nguoi đang ở trong tay ta "

Mạc Phong Thần nắm chặt tờ giấy trong tay , tờ giấy tan thành tro bụi bay theo gió ..

Quả nhiên đã xuất hiện còn dám bắt hoàng phi của hắn ..

Được , Băng nhi chờ trăm , trăm đến cứu nàng đây !

Thân ảnh cao ngất của hắn rời đi lao về phía rừng đầy âm u kia ..

Ám vệ , ẩn vệ và các thuộc hạ lập tức cũng nhận được tín hiệu lui về bóng tối theo sau ..

Băng nhi nàng hãy chờ trăm !

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Trốn đi (1)

"Chủ nhân nơi này có huyền cơ" - Âm vệ nói..

Nơi này rừng trúc âm u không thể không đề phòng, khắp nơi đều được bố trí các bẫy vô cùng nguy hiểm chỉ cần sơ sẩy một chút thì chắc chắn sẽ không toàn mạng ra khỏi nơi đây ..

Mạc Phong Thần đôi mắt lạnh lùng không gợn sóng khẽ lướt qua đám trúc ..

Đôi môi mỏng khẽ nhếch khinh thường "Người chỉ có thể này thôi sao?"

Cả thân ảnh cao ngất của hắn bay lên không trung, gió bão cuồng phong nổi lên cây cối nghiêng ngả rồi sụp đổ hẳn ...

Âm vệ, ả vệ vẫn còn quá kinh hãi, chủ nhân của bọn họ thực sự rất lợi hại ..

Chỉ một cái nhấc chân, một cái vung tay, một chút nội lực mà đã phá giải huyền cơ bố trí nơi đây ..

Mạc Phong Thần có chút mất sức vì sử dụng hơi nhiều nội lực nhưng vẫn kiên cường phá giải ..

Màn đêm yên tĩnh bỗng xao động rồi bùng nổ ..

Huyền cơ đã giải ..

Hắn nhanh chóng đi vào, sát khí ngày một tăng nhưng bên trong hắn lại đang vô cùng sốt ruột, Bỗng nhiên rốt cuộc ở đâu! Tên khốn kiếp kia đã cả gan dám bắt đi nàng!

Hắn mà bắt được sẽ giết thành trăm mảnh ...

Đi vào rừng trúc lúc này có mười mấy hắc y nhân từ trên không đáp xuống đất ..

Đêm đen nhưng không thể sáng hơn đối với những người có võ công .....

Âm vệ nhanh chóng rút kiếm ra tấn công lao vào đám hắc y nhân kia ...

Tất cả đều lao vào đánh chiến, tiếng kiếm chạm nhau phát ra không ngừng nhưng chưa hề có một giọt máu rơi xuống, gần như cả hai bên đều ngang sức ngang tài ....

Nhưng rồi cũng có kẻ không biết lượng sức, đổi hướng tấn công hắn ...

Hắn đứng đó lạnh lùng như tảng băng ngàn năm, môi khẽ nhếch khi hắc y nhân kia chưa chạm được đến hắn thì thân ảnh hắn lại bay lên từ tay áo mũi kiếm lao ra xé gió đâm thẳng vào cổ họng hắc y nhân kia và người đó chết không nhắm mắt ..

Và một lượt nữa, tất cả hắc y nhân đều dồn vào tấn công hắn chỉ thấy hắn khẽ lắc mình nhanh đến nỗi người thường không thể nào nhìn thấy, mũi kiếm dường như có sự sống khẽ lướt qua cổ họng của từng kẻ một và đáp lại ở trên tay hắn ...

Tất cả đều chết chỉ với một nhát kiếm tựa gió của hắn trong khi hắn còn chưa động thủ tay chân chỉ nhè tới kiếm ..

Âm vệ ả vệ run mình sợ hãi khi sát khí ngày một nặng độ khát máu của hắn cũng ngày một tăng ..

Hắn như hồn ma lướt nhanh vào sau rừng trúc....

Âm vệ nhanh chóng theo sau ...

Một đôi mắt yêu mị đằng sau lũy trúc đó vẫn đang nhìn, đôi môi cười đến rạn rở ..

"Mạc Phong Thần cuối cùng người đã đến rồi" ..

Trong khi đó Bách Lệ Băng lại đang ..

"Người, người, người cút ra ngoài hết cho ta" - Bách Lệ Băng vô cùng vô cùng bức mình quát tháo ..

Cái tên Lâm Kỳ rè rách kia..lại đi sai một toán nô tỳ đến đòi thay y phục cho nàng , trong khi nàng đang rất rất rất bức mình ..

"-Tiểu Hằng , lấy ta ít cao , ả đàn bà kia dám tát ta"- Bách Lệ Băng xoa cái má đáng thương của mình nói ..

Tiểu Hằng luống cuống nơi đây làm gì có để lấy cho hoàng phi à nhằm tiểu thư ..

Một bàn tay trắng nõn trắng nõa xuất hiện cộng thêm một chiếc hũ trông có vẻ rất tinh xảo ..

"-Nàng bôi đi , hay để ta bôi cho nàng "- Lâm Kỳ mỉm cười nói với nàng

Gương mặt nàng vừa nhìn thấy liền xám xịt , tên yêu nghiệt này có bỏ ngay cái nụ cười mê hồn được không !

"-Đưa ta , ai cần người bôi "- Bách Lệ Băng giật lấy nhưng lại truyền đến cho Tiểu Hằng ý bảo bôi giúp nàng ..

Lâm Kỳ chỉ cười , lúc sau lại gọi người bê một bàn toàn mỹ vị đến ..

"-Nàng ăn đi rồi nghỉ ngơi cho khỏe , ngày mai đi với ta "- Lâm Kỳ nói rồi thân nhiên ngồi xuống , giờ cũng đã nửa đêm rồi còn gì ..

"-Cái gì , đi với người đừng có mơ , ta cũng không ăn ta muốn đi ngủ , đi ngủ , đi ra ngoài hết đi "- Bách Lệ Băng dọa xuyết nữa thì hất đổ bàn , một mực không ăn nằm lăn ra giường chừm chừm ngủ ..

Tí nữa nàng phải đi xem xét nơi này , để còn trốn nữa chứ , làm sao mà ở đây được !

"-Nàng đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi ta "- Lâm Kỳ đột nhiên lạnh giọng nói ..

"-Người có bị điên không vậy hả , đột nhiên bắt ta đến đây , còn nói thích ta không rồi còn ép ta phải ở với người , rốt cuộc người bị cái gì vậy hả , ta không muốn , không ai ép được ta , ta đi tìm Phong Thần "- Bách Lệ Băng chịu hết nổi , chạy một mạch ra ngoài ..

Ai ngờ chưa bước qua nửa bước đã bị một đám hắc y nhân ngăn cản ..

"-Các người mau tránh ra , muốn ăn đòn rồi hả ?"- Nàng bức mình lắm rồi đây ..

Hắc y nhân không nói gì cũng không động thủ chỉ chờ lệnh của chủ nhân họ ..

"Bốp "Bốp " Bách Lệ Băng liếc một phen liền nhấc chân đá vào nơi giữa hai cái chân của bọn họ (éc éc tự hiểu nha !)

"-Á "- Cả đám hắc y nhân không ngờ nàng chơi một vỏ nhanh đến thế liền không chịu được ...

Bách Lệ Băng cười hô hô rồi chạy đi trong chớp mắt

Lâm Kỳ chỉ nhẹ nhàng lướt người bay theo nàng ..

Nàng chỉ có thể ở trong bàn tay của ta ..

Bách Lệ Băng cứ thế lao ra ngoài đêm đen mịt mù nàng không nhìn rõ lắm , đến nỗi quên khuấy mất Tiểu Hằng còn ở trong kia ..

Xin lỗi em khi nào ta đến đón sau a !

Ngoài đầu lại thì không ngờ đã bị cánh tay người nào bắt lấy ..

"-Người bỏ ta ra , bỏ ta ra "- Bách Lệ Băng vùng vẫy , còn cánh tay của Lâm Kỳ , nhưn chỉ có đau răng nàng mà thôi , người gì đâu mà da trắng còn chắc thế này !

"-Đi về , nàng còn chạy ta giết hần - Mạc Phong Thần "- Lâm Kỳ lạnh lùng nói tay vẫn tóm lấy nàng ..

Bách Lệ Băng cả thân đang vùng vẫy khê cứng đờ , Phong Thần chàng xảy ra chuyện gì rồi !

"-Người đã làm gì chàng ấy "- Giọng của nàng cũng trầm hẳn xuống khiến Lâm Kỳ hơi ngờ ngàng.

"-Ta cho người giết rồi "- Lâm Kỳ thân nhiên nói ..

Sét đánh bên tai nàng không tin , Mạc Phong Thần làm sao có thể chết dễ dàng như vậy ..

Lúc này nàng bỗng sực nhớ hình như trên trâm gài đầu của nàng có cái gì ấy !

À , nhớ rồi lần trước nàng có điều chế chút độc được để phòng lúc gặp nguy , cuối cùng cũng có thời để dùng rồi ..

Nhẹ nhàng khe khẽ rút ra , mái tóc dài được xoắn xuống mượt như mây khiến Lâm Kỳ khẽ ngẩn người ..

Chưa kịp phản ứng đã thấy trong miệng mình có cái gì đó trôi xuống rồi dần tan chảy ..

"Nàng ..nàng..làm gì ta "- Lâm Kỳ thấy nàng mỉm cười khẽ sợ , cố nôn ra bằng được nhưng vẫn không có tác dụng ..

Bách Lệ Băng cười khẩy , từ từ rồi thuốc sẽ như sau đó mới lan đến lục phủ ngũ tạng khiến người nuốt phải sẽ đau bụng không ngừng nghỉ rồi mới lâm vào trạng thái hôn mê , yên tâm cái này không chết người được !

"N..àng.." - Lâm Kỳ ôm lấy bụng kêu gào đầy đau đớn .....

Nàng có hơi chút sợ sệt , hắc y nhân lại xuất hiện bao quanh nàng , Lâm Kỳ thì được người đưa về ..

"Các người nếu thức thời thì tránh ra nếu không đừng trách bản cô nương tàn độc "- Bách Lệ Băng dọa dẫm.

Nhưng vẫn chẳng ai nhúc nhích mà còn tiến sát về phía nàng ..

Không còn cách nào khác , nàng rút ra từ trên đầu 5 chiếc kim châm nhỏ như sợi chỉ len lén ném vào ..

Ôi tiếc hết cả ngân châm của ta !

Hắc y nhân lập tức gục , ngân châm này là nàng điều chế rồi tẩm thuốc mãi mới được đó !

Mặt trời bắt đầu ló rạng một ngày mới ở Mạc quốc lại lên ..

Mạc Phong Thần nổi điên đi tìm kiếm nàng ..

Băng nhi rốt cuộc nàng đang ở đâu ..

Còn Bách Lệ Băng đang vô cùng cực nhọc treo ở trên vách đá ..

Lâm Môn Yên gì mà vừa sâu vừa xa tít trong rừng núi thế này hại nàng phải cực nhọc ..

Y trang nhàu nát bê bết bùn nhìn nàng trông vô cùng thảm hại , bụng thì đói meo đói mồm ..

Phong Thần chàng đâu rồi !

Đi lâu rồi cũng đến một bờ sông nàng mừng rỡ chạy ào xuống ..

Y trang ướt sũng ôm sát lấy nàng , ôi nàng lạnh quá !

Mạc Phong Thần sốt ruột tìm kiếm nàng trên đường bỗng xuất hiện vài dấu vết ..

Đôi mắt như chim ưng bỗng lóe sáng rồi ngay lập tức lần theo ..

Đi sâu tít vào rừng núi lại thấy 5 hắc y nhân nằm gục trên mặt đất ..

"Thưa chủ nhân , người này bị trúng ngân châm có tẩm độc , loại gì thuộc hạ không rõ "- Âm vệ nhanh chóng kiểm tra ..

Mạc Phong Thần nhíu mày , là ai hạ độc họ ..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Trốn đi (2)

Làn nước sông cuốn trôi đi vết bẩn của nàng nhưng lại khiến nàng trông thảm hại hơn ...

Một làn khói xuất hiện rồi dần dần hiện ra trước mặt nàng một ngôi nhà đơn sơ ở sau rặng trúc ..

Nàng lê lét đi đến ...

Ngôi nhà trông có vẻ rất nghèo , một đôi vợ chồng già từ trong nhà đi ra họ cũng nhìn thấy nàng ..

- "Xin hỏi, cô nương là ai ?"- Bà lão chạy đến chỗ nàng hỏi, trông bà lão có vẻ rất phúc hậu ...

- "T..a ..ta... bị lạc ..có thể ở nhờ bà vài hôm được không ?"- Hai mắt nàng tỏa sáng long lanh nước hỏi ..

- "Được chứ cô cứ vào đây "- Bà lão phúc hậu mời nàng vào ..

Nàng nhanh chóng chạy vào đến chào hỏi ông lão ..

- "Ta chào ông ..."- Nàng vô cùng lễ phép chào hỏi, không biết xưng hô thế nào cho đúng !

Ông lão không nói gì chỉ nhìn nàng chăm chăm rồi hình như ngỡ ra điều gì bất ngờ rồi lại lặng im.

Nàng hơi ngớ người rồi rồi bà lão lại chạy đến ân cần đón tiếp ..

- "Cô nương vào đây thay bộ y phục đi, ướt hết rồi "- Bà lão lo lắng giục nàng rồi đưa cho nàng một bộ y phục rất đơn giản nhưng ít nhất còn ổn hơn cái nàng đang mặc ..

Nàng lưỡng lự đi vào căn lều ..

Bên ngoài chỉ còn hai ông bà lão ..

- " Ông này làm sao vậy ?"- Bà lão hỏi ông lão ..

- " Bà không nhận ra cô nương này là ai sao ?"

- " Là ai ?"

- " Chính là Bách tiểu thư hiện giờ là hoàng phi đó sao lại có thể ở đây !"

- " Cái gì, là hoàng phi sao? "

...Hai ông bà thăm thì to nhỏ điều gì đó rất bí mật ..

Nàng đã thay xong y phục đi ra ngoài từ thần thái đến dung mạo đều xinh đẹp đến động lòng người khiến hai ông bà khê ngẩn ngơ, quả là hoàng phi có khác ..

- "Đừng để ý đến ta "- Bách Lệ Băng có hơi ngại ngùng ..

- " Cô nương cứ tự nhiên đừng khách sáo "- Bà lão mỉm cười nói ..

Trong lúc đó Mạc Phong Thần đã tìm được đến Lâm Môn Yến...

Hắn cảnh giác tiến vào, nơi này rất xa hoa có thể so với hoàng cung của hắn ..

- "Ngươi là .. "- Một kẻ hầu nhìn thấy liền hét toáng lên ..

Lời chưa dứt đã bị hắn vịn cổ cách một cái ghê rợn chết nhăn răng ..

Mạc Phong Thần đi vào đi đến đâu người chết đến đó, nơi này dám bắt Băng nhi của hắn đến, chết cũng đáng ..

Đi đến một nơi vô cùng âm u hắc y nhân xuất hiện rồi một thân ảnh vàng chói hạ xuống ..

- " Mạc Phong Thần cuối cùng ngươi đã đến "- Lâm Kỳ kiêu ngạo nói

- " Băng nhi đâu "- Mạc Phong Thần lạnh lẽo hỏi, hơi lạnh có thể xuyên thấu thịt

- " Ta giết nàng rồi "- Lại thần nhiên nói dõc ..

Mạc Phong Thần vừa nghe xong bão giông nói lên, kiếm được rút ra cả thân hình lao vào Lâm Kỳ..

Lâm Kỳ cũng không kém tiếp chiêu, cả hai bay lên không từng đường kiếm được tung ra mỗi nhát đều là trí mạng ...

Tà áo bay bay của cả hai mỹ nam tử khiến cho đất trời cũng phải rung chuyển ..

Mạc Phong Thần vận khinh công bay hết cỡ tấn công Lâm Kỳ, mỗi chiêu đều sử dụng nội lực thâm hậu ..

" Phốc " một ngụm máu được Lâm Kỳ nhổ ra, hắn vừa mới tỉnh không lâu vẫn còn yếu giờ lại bị Mạc Phong Thần đánh trúng một chiêu ...

- "Nàng đâu "- Mũi kiếm được kẻ sát cở Lâm Kỳ , Mạc Phong Thần lạnh lùng hỏi , hấn không tin là nàng đã chết , tuyệt không tin ..

- "Ta không biết ,nàng đã trốn đi rồi "- Lâm Kỳ yếu ớt nói , đôi bàn tay nắm chặt lại đến bật máu , ta nhất định sẽ trả thù Mạc Phong Thần ...

- "Đáng chết "- Mạc Phong Thần tức giận , rút cuộc nàng lại lưu lạc ở nơi nào rồi ..

Ngay lập tức vận khinh công tiếp tục đi tìm , ám vệ được điều đi khắp nơi chỉ để kiếm nàng ..

Mạc quốc đã một ngày không có vua cai quản ..

Ở triều đình đã rời loạn hết cả lên ...

Hoàng thái hậu vô cùng tức giận , liền ra chiếu chỉ ..

- "Lấy danh thái hậu , ai gia đã tìm nhưng vô vọng không thấy hoàng thượng , xét về tình về lý Mạc quốc không thể không có vua , nội trong 5 canh giờ nếu không tìm thấy hoàng thượng thì lập hoàng vị mới , sắc phong vương gia Mạc Diệp Thâm lên ngôi hoàng đế "

Cả hoàng cung lẫn ngoài cung lão loạn ..

Hoàng thượng lẫn hoàng phi đều mất tung tích ..

Lòng người ai cũng sốt hết cả ruột ...

Mạc Phong Thần vẫn điên cuồng tìm kiếm nàng ...

Lúc đó Bách Lệ Băng vẫn đang ở trong căn lều của hai ông bà kia ..

- " Xin hỏi muốn về kinh thành phải đi đường nào ?"- Bách Lệ Băng hỏi ..

- " Cô nương muốn về kinh thành sao , xin cho hỏi quý danh ?"- Ông lão đột nhiên mở miệng hỏi ..

- " Ta..ta..."- Bách Lệ Băng nghẹn họng ..

- " Cô nương cô có phải hoàng phi không ? "- Ông lão hỏi..

- " Sao ông biết ?"- Bách Lệ Băng ngạc nhiên hỏi ..

- " Ta biết..vì hai người con của ta vì cô nương mà đã chết .."- Ông lão lạnh giọng nói đáng sợ ..

- " Cái gì ? "- Bách Lệ Băng ngu ngơ chưa hiểu ...

Đột nhiên sau lưng bà lão xuất hiện trên tay cầm hai con dao đáng sợ ..

- " Bà..bà ..định làm gì ta ?"- Bạch Lệ Băng sợ hãi lui về phía sai thì va vào ông lão ..

Cả hai ông bà cười đến đáng sợ ..

- " Cô nương cô cũng nên đền mạng cho con trai ta "- Bà lão nói ỏi con dao từ từ đi sát nàng ...

Cả người nàng tại sao lúc này lại không cử động được , ông lão ông lão dám điểm huyết nàng ..

Chết tiệt ! Hai ông bà lão già này còn muốn giết người !

Con dao đi sát vào cô nàng chỉ một một nhích nữa thôi sẽ cứa vào da thịt ..

Một giọt máu đã chảy xuống , nước mắt nàng cũng rơi xuống ..

Chẳng lẽ nàng phải chết trong tay hai ông bà lão này sao ?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Bình an

Chẳng lẽ nàng phải chết trong tay hai ông bà lão này ?

Một lực rất lớn xuất hiện trong không khí rồi hất tung hai ông bà lão sang một bên rồi nôn ra một búng máu ...

Bách Lê Bằng lập tức ngất đi không biết trời cao là cái gì nữa , nàng bị dọa sợ quá rồi , suýt nữa thì chết ..

-" Hai lão nhân thật to gan , chẳng lẽ các ngươi không biết đó là hoàng phi sao ?"- Mạc Diệp Thâm lạnh lùng nói ..

Mạc Diệp Thâm thực chất vừa nghe chiếu chỉ của hoàng thái hậu liền lập tức vận hết sức tìm nàng may mắn thay bắt được một tên hắc y nhân đuổi theo nàng nên mới có thể lần ra dấu vết đến nơi này ..

-" Chính vì ả ta mà hai người con trai của ta chết , chẳng lẽ không đáng chết , cho dù thân già này có chết đi cũng phải giết cho bằng được "- Lão bà đến trên tay cầm con dao ném về phía nàng ..

Mạc Diệp Thâm nhanh tay lẹ mắt ngay lập tức chụp được lưỡi dao quay ngược phi thẳng vào cánh tay bà lão máu chảy thành dòng ...

-" Con trai ông bà không phải vì nàng mà chết mà vì chính bản thân tự làm phải tự chịu , dám cả gan bắt cóc hoàng phi , còn cái mạng già của hai người ta sẽ trả , đừng để bốn vương phải thấy lần nữa "- Mạc Diệp Thâm lướt đến ôm lấy nàng bay đi không dấu tích ...

Hai ông bà chỉ biết nhìn nhau , nổi lòng không nói lên lời ..

Về sau , Mạc Phong Thần biết đã nhốt chặt hai người vào trong ngục tự sinh tự diệt vì đã dám làm hại hoàng phi yêu quý của hắn ..

Quay lại lúc này , Mạc Diệp Thâm nhanh chóng mang nàng về bên Mạc Phong Thần ..

Thần sắc của Bách Lê Bằng bây giờ tái nhợt nằm gọn trong lòng của Mạc Diệp Thâm ..

Đôi mắt sâu như đáy bể khẽ nhìn nàng , mùi hương của nàng khiến cho hắn xao xuyến ..

Guồng mặt trong trẻo tinh khiết không chút bụi trần của nàng nằm trong mắt hắn , đẹp hơn muôn vạn vì sao tinh tú trên bầu trời đêm ...

Mạc Diệp Thâm ôm chặt lấy nàng , chỉ một lần thôi để hắn có thể ôm nàng ..

Tiếc rằng nàng là hoa đã có chủ , mà lại là hoàng phi của hoàng đế hắn ...

Đôi môi khẽ mỉm cười rồi nhanh chóng bay về chốn kinh thành đang náo loạn ..

Trong khi đó phía Mạc Phong Thần đang tức tốc tìm kiếm nàng ..

Hắn vô cùng tức giận độ sát khí đã lên đến ngút trời , tức vì không tìm thấy nàng , tức chính mình đã quá nhu nhược không bảo vệ nàng cẩn thận ...

Mạc Phong Thần lướt nhanh như ngọn gió khắp nơi tìm nàng ..

Rồi cuối cùng trên bầu trời đang tối đen cũng như lòng hắn đang tối tăm mù mịt xuất hiện một thân ảnh màu lam tím ...

Rồi dần dần đáp xuống mặt đất đi về phía hắn ...

Trên tay người đó còn ôm một nữ tử vô cùng xinh đẹp nhưng gương mặt lại trắng bệch thần sắc không mấy tốt đẹp ..

Cả người Mạc Phong Thần khẽ run rẩy khi nhận ra đó là ai ...

-" Băng nhi, Băng nhi của ta ...."- Tại sao giờ phút này trông hắn lại có thể yếu ớt như vậy ?

Mạc Diệp Thâm lặng mình nhìn hắn rồi tự động đưa nàng cho hắn ...Nàng vốn không thuộc về mình

Mạc Phong Thần ôm lấy thân thể mềm mại của nàng , vùi nàng vào trong lòng ôm chặt đến nỗi tưởng chừng như ngừng thở ..

Ấm vệ , ắn vệ khe khẽ thở dốc cuối cùng cũng tìm được hoàng phi rồi ..

Cũng đã 3 ngày 3 đêm rồi còn gì !

-" Hãy bảo vệ nàng cho thật tốt "- Mạc Diệp Thâm ân cần nói ..

-" Cảm ơn huynh "- Mạc Phong Thần vô cùng cảm kích rồi lại cảm thấy mình quá bất tài không bảo vệ được nàng cũng chẳng cứu được nàng ..

"Đừng nghĩ lung tung , nàng an toàn là tốt rồi "- Mạc Diệp Thâm không ngờ cũng có ngày hoàng đệ của mình lạnh lùng tàn nhẫn kia lại có thể yếu lòng chỉ vì một nữ nhân ..

Mạc Phong Thần im lặng , như gió như bão tức tốc đưa nàng về hoàng cung ...

Tại hoàng cung nơi rất đang rất náo loạn lập tức im lặng vì hoàng thượng của họ đã trở về nhưng vô cùng yên tĩnh sát khí lạnh đến đáng sợ ...

Hoàng thái hậu cùng hoàng hậu nhận được tin lập tức đến ...

Mạc Phong Thần ôm nàng về tẩm cung lập tức triệu thái y đến ..

" Nàng có mệnh hệ gì thì trăm sẽ tru di cửu tộc nhà ngươi , cho nên , khám cho tốt đừng để trăm thất vọng "- Mạc Phong Thần lạnh lẽo nói , tay vẫn ôm chặt tay nàng ..

Thái y run rẩy bắt mạch rồi thở phào nhẹ nhõm ..

" Thừa bệ hạ , vì quá kinh sợ nên hoàng phi thiếp đi thân thể cũng có chút mệt mỏi cần tĩnh dưỡng vài ngày "- Thái y nói , may mà hoàng phi cũng không có mệnh hệ gì quá đổi nghiêm trọng nếu không ông sợ chết mất !

Mạc Phong Thần cuối cùng cũng trút được nỗi sợ hãi trong lòng , lạnh lùng ra lệnh ọi người lui hết ..

Lập tức trên nền xuất hiện 5 ám vệ quỳ sụp dưới chân hấn ..

" Điều tra cho ta ai đã làm hại đến nàng một cọng tóc cũng không bỏ qua "

Rồi lập tức 5 hắc y biến mất , bây giờ chỉ còn hấn với nàng ...

Mạc Phong Thần thâm tình nhìn Bách Lệ Băng đôi mắt như dao sắc nhìn nàng bỗng chuyển sang như dòng sông dịu dàng chảy , chỉ có nàng hấn mới ôn nhu, mới bảo vệ ..

Vậy mà hấn lại không bảo vệ được nàng ...

Đôi tay hấn nắm chặt lại rồi lại nhìn sang thần sắc của nàng đã dần dần ổn định , chiều chuộng hôn lên bàn tay trắng nõn của nàng ...

Lại nhìn nàng vẫn đang say giấc không tỉnh hấn khẽ đau lòng nhắc chân đưa mình vào ôm chặt lấy thân thể mềm mại của nàng nhẹ nhàng luồn tay để nàng có thể thoải mái dựa vào lòng mình ...

Mạc Phong Thần vui chặt nàng trong lòng , hơi thở man mát của nàng khiến hấn khẽ an tâm , cuối cùng nàng cũng đã về bên hấn không rời bỏ hấn ...

3 ngày qua lòng hấn luôn luôn như có lửa thiêu đốt ...

Chỉ hận không thể bóp chết kẻ đã làm hại nàng ngay lập tức ..

Ôm lấy nàng hấn cũng dần dần chìm vào trong giấc ngủ ..

Có thể nói đây là đêm đầu tiên hấn ôm một nữ nhân là nàng ngủ , ôi đêm động phòng đầu tiên của hấn lại như thế này đây !

Sáng tại Mạc quốc..

" AAAAA.....ngươi là ai "- Bách Lệ Băng đã tỉnh phát hiện có kẻ dám ôm mình , còn ôm chặt lấy mình mà ngủ theo phản xạ đập thẳng cái kẻ đó ra .

Còn ai khác nữa ngoài Mạc Phong Thần ..

Hấn đang ngủ say tự dưng lại bị ai đó đập thẳng quay xuống đất , đây là lần đầu tiên hấn bị ngã ..

Lại nghe thấy giọng hét trong trẻo thanh của nàng thì mừng rỡ lao nhanh đến ôm ghì lấy nàng..

Nàng hoảng sợ suýt nữa thì đập phát nữa thì nghe thấy giọng trầm thấp quen thuộc ..

" Băng nhi ... "- Mạc Phong Thần thủ thủ nói ôm lấy nàng ..

Bách Lệ Băng vừa nghe thấy tai ù ù , không phải nàng nghe nhầm đó chứ ..

" Mạc ...Mạc ..Phong Thần "- Nàng run rẩy nói nước mắt bắt đầu rơi xuống ..

" Là ta..là ta "- Mạc Phong Thần ôm lấy nàng bỗng thấy áo mình ẩm ướt liền nâng nàng lên thấy nước mắt nàng đang thi nhau chảy hoa hoa lệ lệ ..

Mạc Phong Thần bỗng bối rối chẳng biết làm sao tay chân luống cuống ôm lấy nàng , nước mắt nàng khiến trái tim hấn đau nhói đến nhỏ máu ..

- "Băng nhi đừng khóc..đừng khóc "- Đây là lần đầu tiên hấn đau lòng khi thấy nữ nhân khóc , phải nói vô cùng đau lòng ..

- "Hu hu hu.."- Nàng ảm ức chui vào lòng hấn khóc cho đã đòi ai bảo hấn dám không tìm cứu nàng..

- "Ngoan nào đừng khóc Băng nhi của trẫm ..."- Mạc Phong Thần an ủi , thật giống như dỗ trẻ con ..

- "Ai là của chàng , ta là của ta ..hu hu .."- Bách Lê Băng phản bác tiếp tục gào khóc ..

- "Nàng là của ta ..mãi mãi là của ta "- Mạc Phong Thần đau lòng nói , đã khóc rồi mà con cãi được , đến chịu nàng ..

- " Của cái đầu chàng ấy ..huhuhu "- Bách Lê Băng vẫn không chịu thua rầm rức khóc ...

Mạc Phong Thần khẽ đau đầu lần đau lòng nàng vẫn khóc là thế nào ..

- "Băng nhi cuối cùng nàng cũng đã về bên ta "- Mạc Phong Thần âm thầm nói bên tai nàng ..

Bách Lê Băng nghe xong càng khóc to hơn đến nỗi đầm thị vệ cung nữ bên ngoài nghe mà đến nỗi hết cả lòng ..

- " Huhu..on giỏi ..., chàng đây rồi ! "- Bách Lê Băng ôm chặt lấy hấn lau nước mắt nước mũi hết vào bộ long bào đẹp đẽ của hấn..

- "Nín nào .."- Mạc Phong Thần dỗ , nàng khóc không mệt sao nhưng hấn thực sự rất mệt còn mệt hơn cả ra đánh trận ..

- "Tại sao chàng không đến cứu ta , chàng chết ở chốn nào rồi hà ?"- Bách Lê Băng bực tức nói ..

- "Ta xin lỗi ..."- Mạc Phong Thần vừa nghe xong lòng đau như cắt ..

- "Hay là chàng lại đi với tiểu tam, mỹ nhân nào rồi đúng không hà ?"- Bách Lê Băng nín khóc quay sang chất vấn ..

Mạc Phong Thần đen mặt miệng giật giật vài cái , nàng khóc như thế mà còn nghĩ linh tinh được ..

- "Nàng chỉ nghĩ linh tinh ..."- Mạc Phong Thần ôm ghì lấy nàng một phen cho hả giận ..

- " Tất cả đều tại chàng , tại chàng không bảo vệ ta lại khiến ta bị một ả tát một phát đã thế suýt nữa thì chết bởi hai lão điên khùng đó !"- Bây giờ đã đến giờ nàng mách tội ..

- "Đều tại ta..tại ta "- Mạc Phong Thần đau lòng nói đổ hết tội ỉnh , mặc dù thực chất đều do nàng xuất cung đi chơi mới bị người khác bắt đi mất ...

Lại nghe có kẻ dám tạt nàng còn suýt nữa nàng bị mất mạng , sát khí bỗng chốc rục lên ...

Khẽ truyền âm thị đến chỗ ám vệ ...

- "Hoàng thượng đã đến giờ thượng triều rồi đó "- Một giọng nói đầy tính chất vấn vang lên phá tan khung cảnh tĩnh ái bây giờ ..

Hoàng thái hậu cùng hoàng hậu bước vào ..

Nước mắt nàng còn chưa kịp khô thì đã bị hoàng hậu nói ..

- " Hoàng phi , làm sao có thể để hoàng thượng mê muội trong nữ sắc mà có thể quên chuyện triều chính thế kia ?"- Hoàng hậu Diệp Mị Như yêu kiều nói ..

Nồng độ sát khí trong phòng càng dâng cao có thể nói Mạc Phong Thần chuẩn bị giết người..

Và ngay lập tức Mạc Phong Thần như bóng ma lướt đến bóp chặt cổ hoàng hậu ..

- "Hoàng thượng người bớt giận "- mọi người kinh sợ quỳ xuống ..

- " Hoàng thượng " Hoàng thái hậu cùng hơi sợ lên tiếng ngăn cản ..

- " Kẻ nào còn nói đem ra cắt lưỡi cho trẫm "- Mạc phong Thần lạnh lùng nói ..

- "Ta nói thì chàng sẽ cắt lưỡi ta sao Phong Thần ?"- Bách Lê Băng lên tiếng nói

Mạc Phong Thần khẽ sững người ..

- "Băng nhi nàng đừng can trẫm .."- Đôi tay càng siết chặt hơn , hoàng hậu giờ này khí sắp cận mặt tái nhợt đi ..

Mọi người càng kinh sợ ..

Hoàng thượng đang nổi trận lôi đình đó ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Nữ tử bí ẩn ?

"Hoàng thượng người nên dừng tay đi thì hơn "- Mạc Diệp Thâm bước vào trầm thấp nói ...

Mạc Phong Thần nghe vậy có hơi chần chừ rồi hừ lạnh tiện tay ném hoàng hậu sang một bên , lạnh lẽo nói ..

"Trẫm nể mặt huynh tha cho ả "- Mạc Phong Thần coi như là đền vì đã cứu Băng nhi của hắn..

"Hoàng thượng sao người có thể độc ác như vậy , hoàng hậu cũng chỉ vì lo cho dân cho nước "- Hoàng thái hậu đi đến dìu hoàng hậu lên rồi sai người đưa hoàng hậu về tẩm cung ...

"Lo sao ? thì ra chưa đủ , truyền ý chỉ của trẫm , hoàng hậu tội bất tuân giam vào lãnh cung phế bỏ ngôi vị , sắc phong hoàng phi lên làm hoàng hậu , lập tức chuẩn bị đại lễ "- Mạc Phong Thần lãnh đạm ra lệnh , hắn đã muốn đưa nàng lên làm hoàng hậu của hắn lâu rồi nhờ ơn mẫu hậu của hắn mới có cơ hội ..

"Hoàng thượng , ngàn vạn lần không thể được .."- Hoàng thái hậu hoảng sợ van xin ..

"Dừng đề trẫm đổi ý lần nữa , hậu quả mẫu hậu tự mình biết "- Mạc Phong Thần nói rồi đi về phía Bách Lê Bạch vẫn còn đang đứng ngăn người ..

Mạc Diệp Thâm đứng đó cười như không cười , rồi cũng rời đi ..

Hoàng Thái hậu đến nỗi quỳ hẳn xuống cùng đám nô tỳ muốn ngăn hoàng thượng ..

"Hoàng thượng ..."

"Hoàng thượng .."

"Cung tiến hoàng thái hậu về tẩm cung cho trẫm "- Mạc Phong Thần lạnh lùng ra lệnh ..

Lập tức thị vệ tràn vào đưa hoàng thái hậu về cung mặc cho bà đang lớn tiếng kêu ca ..

"Phong Thần , chàng vừa mới nói gì thế hả ?"- Bách Lê Băng bừng tỉnh hỏi , nếu nàng không có nghe nhầm thì hình như vừa nãy chàng nói sẽ sắc phong nàng lên làm hoàng hậu ..

"Băng nhi nàng muốn làm hoàng hậu không ?"- Mạc Phong Thần ôm ngang eo nàng đặt nàng lên chân rồi ngồi xuống giường...

"Ta ..không muốn .."- Nàng có hơi lưỡng lự rồi nói ..

Tim Mạc Phong Thần nghẹn lại , nàng nói như vậy có nghĩa là từ chối hắn ..

Cả người đang ôm nàng bỗng chốc cứng đờ ..

Bách Lê Băng hình như cũng cảm nhận được điều gì đó quay sang nhìn hắn thì thấy trên khuôn mặt tuyệt mỹ ánh lên một chút đau lòng , tim nàng cũng siết lại .

"Phong Thần ý ta không phải như chàng nghĩ đâu , ta từng nói ta với chàng ta muốn làm nữ hiệp chu du thiên hạ , nhưng nếu làm hoàng hậu thì.."- Bách Lê Băng nghẹn ngào , không phải nàng không muốn làm hoàng hậu ở bên cạnh hắn đâu mà !

Mạc Phong Thần bỗng chốc run người như hiểu được lý do của nàng đôi tay siết chặt ôm lấy nàng..

"Băng nhi , nàng muốn đến đâu Phong Thần ta sẽ cùng nàng đi chỉ cần nàng ở bên cạnh ta là đủ rồi "- Mạc Phong Thần ôm lấy nàng thủ thủ nói ...

Từ trước đến giờ , hắn một tay che cả thiên hạ có thể khiến nó giàu mạnh cũng có thể khiến cho nó sụp xuống có thể không muốn nhưng tuyệt đối không sợ nhưng giờ điều mà hắn sợ nhất là rời xa nàng , Băng nhi của hắn..

Bách Lê Băng cảm động đến rớt nước mắt hai dòng lệ nhỏ tuôn dài thấm ướt vai hắn..

"Không, ta không muốn đi nữa, ta sẽ ở bên cạnh chàng, suốt đời ở bên chàng nhưng tất nhiên là chàng vẫn phải hứa đưa ta đi chơi đó" - Bách Lệ Băng sực sực nói ..

Mạc Phong Thần trong lòng ngọt ngào như rót mật cung chiều chạm mũi nàng ..

"Tiểu yêu tinh.." - rồi ngay lập tức ập xuống một nụ hôn nhẹ nhàng rất nhẹ nhàng nhưng vô cùng nóng bỏng hại hắn suýt nữa phát điên mà đè nàng ra lúc này ..(ôi đau óc thật đen tối, không dám nghĩ nữa)

Hắn cố gắng kìm chế bản thân vì muốn chọn hoàn cảnh thích hợp để nàng có thể tiếp nhận hắn hoàn toàn ..

Ám vệ ở chỗ tối cũng đang sực sực khóc, ôi chủ nhân thật hạnh phúc đó a !

Buồng nàng ra Mạc Phong Thần khẽ mỉm cười một nụ cười chân thành ôn nhu như nước có thể khiến tảng băng ngàn năm cũng phải chảy và nụ cười đó lọt vào mắt của Bách Lệ Băng khiến nàng ngây ngẩn ..

"Băng nhi, làm gì mà nàng ngẩn ra vậy, ta đẹp quá sao?" - Mạc Phong Thần buồn cười trước điệu bộ đó, hắn chưa bao giờ quan tâm đến dung mạo mình nhưng xem ra bây giờ nó rất quan trọng rồi

"Đương nhiên" - Bách Lệ Băng vô ý thức nói rồi mới thấy nụ cười vô cùng gian của hắn ..

"Chàng ..chàng muốn làm gì?" - Bách Lệ Băng lùi về mấy bước thì hắn lại càng sát tới ..

"Băng nhi nếu ta già đi râu ria lùm xùm như mấy ông vua nàng từng nói nàng còn yêu ta" - Mạc Phong Thần cười như không cười nói ..

"Ai bảo ta yêu chàng?" - Bách Lệ Băng cãi

"Nàng" - Mạc Phong Thần nói như đó là điều hiển nhiên ..

"Ta mới không có" - Nàng chưa từng nói điều đó a ! Thấy mặt hắn bắt đầu đen nàng có hơi sợ

"Phong Thần chàng không thượng triều sao, mau mau đi đi nhanh lên" - Bách Lệ Băng cuống cuống đẩy hắn đi, nếu không nàng biết trả lời làm sao đây

Mạc Phong Thần tâm có hơi buồn, nàng đánh trống lảng xem ra nàng không muốn trả lời, hắn sẽ từ từ để cho nàng nói ..

"Nàng ở đây tỉnh dưỡng cho tốt" - Mạc Phong Thần vuốt tóc nàng rồi rời đi vì đến giờ thượng triều.

Bách Lệ Băng thở phào nhẹ nhõm rồi ngồi phịch một phát xuống giường ..

Đang đói bụng nàng muốn gọi chút điểm tâm thì giật mình thót một cái ...

Tiểu Hằng, Tiểu Hằng đâu rồi ?

"Các người Tiểu Hằng đâu rồi?" - Nàng la lớn lên

Ám vệ giật mình là hoàng phi đang gọi họ sao ?

Bách Lệ Băng nổi đóa lên bộ mấy người này tai điếc à, tưởng có nội công sẽ lợi hại lắm ..

"Mấy người kia muốn chết trong chỗ tối à bản cô nương đã gọi như vậy còn chưa ra!" - Bách Lệ Băng dậm chân nói lớn ..

Lần này ám vệ đã xác định rõ lập tức hiện thân quỳ xuống hành lễ với nàng ..

"Tham kiến hoàng phi"

"Ta hỏi Tiểu Hằng đâu rồi hả?" - Lần trước nàng chạy vội lên quên mất Tiểu Hằng

"Khởi bẩm hoàng phi, nô tỳ của người thuộc hạ đã đưa về nhà tiện bề chăm sóc, có lẽ vài hôm nữa sẽ nhập cung tiếp tục hầu cận chủ nhân"

"Được rồi, lui đi" - Bách Lệ Băng thở phào nhẹ nhõm phát tay cho lui

Ám vệ được một phen mở rộng tầm mắt quả thật khí thế của hoàng phi rất giống với chủ nhân của họ ..

Mà họ cũng không ngờ hoàng phi lại có thể phát hiện ra họ còn ra lệnh rất hùng hồn như vậy chắc chủ nhân thực sự yêu hoàng phi này rồi ..

Bách Lệ Băng thực đã biết từ lâu trong bóng tối vẫn có người âm thầm bảo vệ nàng mà người mà họ gọi là chủ nhân nàng cũng đã biết đó chắc chắn là Phong Thần của nàng ..

Lại ẩn vào bóng tối lần này họ xác định thật rõ sẽ không rời tầm mắt đi nữa giây nào , à trừ những lúc không được nhìn ..

Bách Lệ Băng nhàn rỗi nằm trên giường nghĩ vẫn vợ , nàng sắp làm hoàng hậu mà nàng cũng ở đây được 8 tháng lẻ 2 tuần rồi thời gian trôi thật nhanh ...

Nàng nhàn rỗi bao nhiêu thì Mạc Phong Thần ở trên triều căng thẳng bấy nhiêu ..

- " Hoàng thượng , việc này không thể được , hoàng hậu là mẫu nghi thiên hạ ắt phải chọn người tài giỏi dung mạo thì thần không nói nhưng về phẩm chất .. thần mạo phạm thưa sẽ không bằng hoàng hậu mà bệ hạ đã giam vào lãnh cung " - Lý đại nhân nói

- " Hoàng thượng , hoàng hậu rốt cuộc đã phạm tội gì mà phải chịu tội " - Diệp tướng quân , phụ thân của hoàng hậu khởi tấu ..

- " Xin hoàng thượng minh xét "

- " Xin hoàng thượng minh xét "

Mọi quan thần lập tức quỳ xuống dập đầu ..

Mạc Phong Thần tức giận , một phen ném hết tấu chương phản đối sắc phong Băng nhi của hần làm hoàng hậu xuống đất ..

- " Rất tốt , rất tốt " - Mạc Phong Thần nhẹ nhàng nói nhưng mọi người ai cũng nom nớp chảy mồ hôi lạnh

- " Hoàng thượng thần mạo gan xin hoàng thượng sắc phong hoàng phi lên ngôi hoàng hậu " - Một tên quan ngỗ phẩm đứng chất nịnh hót bắt ngờ khởi nói

- " Hừ....chém đầu " - Mạc Phong Thần tức giận , lập tức quan binh ủa vào lối tên quan vừa nói kia ra..

Mọi người sợ hãi tốt nhất là im lặng phản đối không xong mà ủng hộ thì càng chết ..

Hoàng thượng của họ ghét nhất là quan nịnh hót lấy lòng , xem như tên quan mới nhậm chức kia không biết thức thời ..

- " Ý trẫm đã quyết , kẻ nào dám phản nản nửa lời , giết " - Mạc Phong Thần lạnh lẽo nói rồi tiêu sái vung tay bãi triều ..

Mọi người tản đi về ai cũng mang một bụng đầy chứa ghét , chính là đang ghét nàng ...

Hoàng hậu ở trong lãnh cung vô cùng tức tối ..

- " AA....à đáng chết kia , ta phải bóp chết à , bóp chết à ..aaaa.." - Hoàng hậu Diệp Mị Như gần như phát điên ném đĩa chén lung tung nô tỳ cung nữ nào ngăn được ..

Một thân ảnh như bóng ma từ trên không trung tầm tới hạ xuống cùng với nụ cười nửa miệng bí ẩn , giọng của một nữ tử vang lên..

- " Người có muốn báo thù " - Giọng nói đầy yêu mị khiến cho người khác không kiềm được run rẩy .

Một bàn tay vô cùng kinh khủng chứa đầy sọc đỏ lừ găm ghìếc từ từ đưa đến nâng cằm hoàng hậu lên mà nói ..

Hoàng hậu Diệp Mị Như như bị hút hồn , vô ý thức gật đầu ..

- " Tốt , vậy thì phải nghe lời ta ! " - Nữ tử bí ẩn kia cúi xuống nói thầm nói thì gì đó với hoàng hậu rồi biến mất vô tung vô ảnh trong không khí ..

Nữ tử bí ẩn đó là ai ?....

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Đại lễ

Sau những ngày tất bật hoàn thiện đại lễ dưới bầu không khí nồng nặc sát khí của hoàng thượng Mạc quốc..

Đại lễ sắc phong hoàng hậu cũng đã hoàn thành , trên dưới hoàng cung tất cả đều được trang hoàng vô cùng xa hoa , từ những ngọn đèn điêu khắc tuyệt mỹ của nước Nguyên cống nộp cho đến những đóa hoa mẫu đơn đỏ thắm rực rỡ diễm lệ , từ những bước thềm được dát vàng cho đến mảnh lụa mềm mại thượng hạng mà sứ thần Ba tư cống tặng , từ võng lồng được thêu dệt bằng chỉ vàng vô cùng tỉ mỉ những họa tiết rồng bay cho đến phượng múa rồi đến thảm đỏ dài xuyên suốt ngàn dặm từ cổ kiệu to lớn mà hùng vĩ khắc chạm loài rồng uy nghi của một bậc đế vương cho đến loài chim phượng kiêu sa long lanh cao quý của bậc mẫu nghi thiên hạ ...

Tất cả đã được chuẩn bị xong xuôi đầu đó , nơi ngự trù thì chuẩn bị những sơn hào mỹ vị thế gian , nơi ti măn chuẩn bị cung trang mủ miện và cũng có nơi lãnh cung lạnh lẽo ...

Hoàng hậu Diệp Mị Như gần như điên như dại rồi cuối cùng im bất im đến nỗi để người khác dị nghị.

Nhưng đó lại là chuyện khác không nói đến nữa điều đáng nói bây giờ là vị tân hoàng hậu chuẩn bị lên ngôi của vương triều Mạc quốc kia vẫn còn đang say giấc mộng.

Hoàng cung thì náo loạn chuẩn bị , nàng thì vẫn đang rất biết cách hưởng thụ , nằm dài ở tấm cung ngủ yên bình.

- " Tiểu thư người mau tỉnh , mau tỉnh dậy hoàng thượng sắp đến rồi , tiểu thư ơi !" - Tiểu Hằng sau vài ngày tỉnh dương ở nhà đã quay về hoàng cung tiếp tục hậu cần vị tiểu thư của mình , nay đại lễ chuẩn bị tiến hành đến nơi rồi mà hoàng hậu còn chưa ngủ dậy ..

- " Im nào ,để ta ngủ một lát " - Bách Lệ Băng trong chăn bọc mình quất..

- " Ngươi lui ra " - một giọng nói mang đầy cổ tức giận vang lên .

Tiểu Hằng chảy mồ hôi ròng ròng vội vã ra ngoài thăm cho hoàng hậu sẽ bình an ..

Mạc Phong Thần cả thân long bào khắc trở rồng tinh tế toát lên khí chất đế vương cao ngạo đầy uy quyền , thân hình cao ngất như núi thái sơn đang đứng đó nhìn này , đôi mắt chim ưng sắc bén nổi lên tức giận ..

- " Băng nhi , nàng mau dậy ngay cho trẫm " - Trong giọng nói chứa đầy tính cương quyết nghiêm túc có thể thấy nếu nàng không dậy hẳn sẽ thực sự tức giận.

Bách Lệ Băng ngay lập tức như lật đặt ngồi bật dậy , trên khuôn mặt tràn chề giận hờn..

- " Ta dậy rồi đây " - Bách Lệ Băng ủy khuất nói đồng thời ngáp vài cái , đêm qua nàng thức trắng chơi bài cùng đám ám vệ , may mà điều này Mạc Phong Thần không biết nếu không dám bảo nàng hẳn sẽ đánh mông nàng .

Đám ám vệ thực sự sợ nàng , đêm qua cả đám bị nàng gọi ra rồi bắt ngồi chơi bài cùng nàng đến tận đêm , cả đám vừa sợ vừa lo vừa chơi bài vừa chảy mồ hôi ròng ròng..

Hoàng hậu , thuộc hạ ở đây là để bảo vệ người không phải bạn bồi chơi bài !

- " Nàng biết hôm nay là ngày gì không ?" - Mạc Phong Thần tức giận kéo tay nàng ra khỏi giường đi đến bàn trang điểm , nàng thực không nhớ hay là nàng cố tình đây , hẳn đã chuẩn bị xong xuôi tất cả cứ nghĩ khi đến cung nàng sẽ thấy một nàng hoàng hậu lồng lộng xinh đẹp trong cung trang ai ngờ..

- " Ngươi đâu vào chuẩn bị cho hoàng hậu " - Hắn lạnh lùng ra lệnh ngay lập tức cung nữ đi vào người cầm cung trang hoàng hậu lộng lẫy người cầm trâm phượng người cầm hài phượng ..v..v

Bách Lệ Băng nhìn mà ngán ngẩm , mắt lơ dờ vài cái , nàng làm danh phận gì cũng không quan trọng , quan trọng là được sống bên chàng vừa ăn vừa ngủ vừa yêu chàng là được rồi..

Mạc Phong Thần tức giận nhử mày rồi lập tức cúi xuống nắm lấy cằm nàng hôn tới tấp mạnh mẽ làm nàng bất ngờ giẫy dụa tỉnh hẳn ngủ , gắng sức đẩy hẳn ra nhưng Mạc Phong Thần bá đạo không buông tiếp tục gặm nhấm môi nàng , đó là hắn chứng phạt nàng ...

Cung nữ lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng hoàng thượng trước kia lãnh đạm giờ lại đang cuồng hôn hoàng hậu ngay trước mắt thì hơi hoảng sợ lui ra hết ..

- " Ưm..chàng ...tên đáng chết " - Sau một hồi Mạc Phong Thần hải lòng buông nàng ra khoe môi khê nhếch tà mị , nàng tức giận vô cùng tiện tay nắm hất vài nhát..

- " Băng nhi lần sau nàng lên biết nghe lời " - Mạc Phong Thần xoa đầu nàng nói , rồi gọi người đem đồ chuẩn bị vào hẳn sẽ đích thân bồi nàng mặc

Bách Lệ Băng tức giận đến nỗi không nói lên lời , kéo lại bị hôn ột trận thất điên bát đảo như vừa nãy ..

- " Im nào " - Hắn kéo nàng đứng lên thấy bộ mặt đỏ lừ vì tức giận thì hơi nhử mày..

- " Băng nhi hôm nay là đại lễ của chúng ta nàng nên vui mới phải " - Mạc Phong Thần ôn nhu nói , mặc cho nàng đang tức giận lần lượt cời y trang cho nàng ..

- " Phải thừa tướng công của thiếp " - Bách Lệ Băng cười nhe cả hàm răng dọa hẳn thì gạt mình khi thấy y phục mình đã bị cởi ra từ lúc nào chỉ còn lại áo yếm mặt đỏ lừ cả lên..

- " Mạc Phong Thần..chàng đang làm gì ?" - Có thể nói đây là lời rút từ trong kẽ răng ra , Bách Lệ Băng một phen gạt tay hắn chạy biến vào trong gọi Tiểu Hằng vào ..

- "Nàng không muốn tắm bồn thì được thôi" - Mạc Phong Thần mỉm cười đến đất cũng phải rung rồi bước ra ngoài, cung nữ lại kéo vào ..

Bách Lệ Băng nhân hạ để nô tỳ thay nhau mặc cung trang lên người rồi lại chát phẩn, nhìn đôi môi sưng hồng của mình thì tức giận đây rõ là thành quả của hấn đây ..

Tóc của nàng bị vấn đến đau cả đầu, kêu la oai oái, đã thế còn bị cài một đồng trăm cài đầu nặng trình trịch, cổ mồi đến nổi sắp gãy ..

Sau một hồi cuối cùng thì cũng xong cung nữ nô tỳ thờ phào lui đi, nàng ngồi phịch xuống ghế thờ lấy hơi.

Tiếng chuông vang lên đại lễ bắt đầu ..

Bách Lệ Băng được người đưa vào cổ kiệu khênh lên đi đến phía trước nơi có ngai vàng ngự trị nơi mà có Mạc Phong Thần đứng đó..

Quan đại thần và cấm vệ quân oai hùng đứng bên, nàng ngồi trong kiệu đau hết cả lưng, thật là mồi mà, cổ kiệu dừng lại mọi người như nín thở ..

Mạc Phong Thần mặc dù mặt không chút gợn sóng nhưng tâm tư hạnh phúc vô cùng lãnh đạm bước đến vén rèm phượng thì nhìn thấy hoàng hậu của mình một thân lông lẩy kiêu sa đẹp đến nổi câu hồn

- "Phong Thần thật là mê !" - Nàng vô cùng nũng nịu nói đưa tay phía hấn ý bảo hấn dìu nàng chứ làm sao nàng nàng đứng dậy với toàn thân nặng trĩu này ..

Mạc Phong Thần ôn nhu mỉm cười, bàn tay to lớn hơi lạnh nắm lấy bàn tay ấm áp của nàng đưa nàng đứng lên, bước ra khỏi kiệu.

Bách Lệ Băng bước ra làm toàn thể chấn động, đây gọi là tuyệt thế mỹ nhân, hoa nhìn phải ghen liễu nhìn phải hờn .. Gần như cả Mạc quốc bị say đắm trước vẻ đẹp diễm lệ của nàng

Một thân cung trang hoàng hậu phượng múa lông lẩy, làn da trắng mịn như ánh ban mai, đôi môi đỏ thắm như sắc mầu đơn kiêu diễm, đôi mắt trong rung động lòng người, mái tóc đen dài như suối nổi bật với trâm phượng cầu kì.

Mọi người gần như bị câu hồn, Mạc Phong Thần oai hùng nắm tay dẫn nàng lên từng bậc thang dát vàng ..

- "Mạc Phong Thần chàng yêu ta không ?" - Đang đi nàng bỗng nhiên nắm chặt tay hấn hỏi làm hấn có hơi bất ngờ, khuôn mặt tuyệt mỹ khẽ khàng nhếch môi

- "Băng nhi ta yêu nàng" - Lời nói ngọt ngào như mật rót vào tai nàng, cuối cùng nàng cùng đường đường kết hôn kết hôn với một người đàn ông cô đại trong thân xác của một người khác, nhớ về gia đình về anh về thời của mình nàng xúc động rơi nước mắt

- "Phong Thần ta cũng yêu chàng" - Nhẹ nhàng như gió thoảng qua làm Mạc Phong Thần rung động mạnh mẽ một hơi ôm ngang nàng lên hôn vào đôi môi nhỏ nhắn của nàng rồi tiếp tục đi lên nơi có thể nhìn bao quát thống trị Mạc quốc ..

- "Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, hoàng hậu nương nương vạn tuế vạn tuế" ..

Tiếng tung hô vang trời ộp khắp lãnh thổ Mạc quốc ..

Tại đại điện yến tiệc được tổ chức, các vị quan lớn trong triều được mời đến dự

- "Hoàng hậu, thần kính người một ly" - Quan lễ bộ thượng thư cung nghinh mời rượu nàng

- "Được" - Nàng cười phẩn khởi cầm ly tu ực một lần

Mạc Phong Thần nhìn nàng có hơi thắc mắc, nàng uống được rượu sao ?

Rồi cứ thế không nhắc đến lần này đến lần khác, các quan thi nhau mời rượu nàng đều nhận hết, Mạc Phong Thần ngồi bên không nói gì chỉ nhìn nàng ..

Để xem tí nữa nàng thế nào ..

Yến tiệc kết thúc, hoàng thượng hoàng hậu bãi giá về tẩm cung. Bách Lệ Băng say đến bí ti hồ nháo nói lung tung một phen là lướt đến nổi phải nhờ hấn bồng về cung

Mạc Phong Thần một chút tức giận cũng không có, rất kiên nhẫn bế nàng về, nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường rồi tự mình thay y phục, lại nhìn sao hoàng hậu của mình đang nói mê trong cơn say rượu

- "Phong Thần, chàng đâu rồi hả ? Có đến đây không thì bảo !" - Nàng đột nhiên mắng to mắt lơ dờ đứng lên đi đến phía hấn còn hấn thì để nguyên xem nàng tiếp tục đàm luận gì, đằng nào hấn cũng sắp có được nàng rồi.

- "Phong Thần, ta thực muốn phi lễ chàng !" - Nàng rất chi lưu manh đưa tay vuốt mặt hấn nói, miệng còn không quên quẹt quẹt vài cái, ha ha ta sắp ăn được chàng rồi nha !

Cái gì mà giữ thân trong trắng người người đồn chàng là không gần nữ sắc bây giờ hãy xem nàng xử đây !

Trên mặt Mạc Phong Thần khẽ nở một nụ cười tà mị , nàng thì ra cũng muốn sao ? Yên tâm trăm không để nàng thất vọng .

- "Bằng nhi thích cứ việc , ta rất hài lòng "- Lời nói nhưng lại ngược với hành động , hắn nhanh chóng ôm lấy nàng bé bỏng về phía giường đặt nàng xuống rồi đổ ập lên người nàng

- "Nàng thật đẹp "- Hắn khẽ vuốt lấy mái tóc của nàng , sờ sờ làn da trắng mịn của nàng , Bách Lệ Băng cảm thấy người như có dòng điện 1000W chạy qua , đôi mắt mơ hồ nhìn hắn

- "Đến đây , Phong Thần , ha ha đến đây "- Nàng quyến rũ mời gọi , Ta thực ra muốn ăn chàng lâu rồi nhưng tại sao nàng lại nằm dưới nhi ! Trên mới đúng chứ !

- "Ta muốn ở trên "- Bách Lệ Băng phản bác chống tay vào ngực hắn đẩy ra nhưng vô hiệu quả ..

- " Là nàng quyến rũ ta trước "- Mạc Phong Thần cười đến rung động đè nàng ra hôn lên đôi môi kiều diễm của nàng ..

Bách Lệ Băng trong cơn mê man cũng hưởng ứng theo vòng tay qua cổ hắn đón nhận nụ hôn nồng nhiệt , răng môi dây dưa không dứt , xiêm y ngày một rải rác trên nền đất , hai thân ảnh trong đêm như hòa vào nhau ..

Cảnh xuân rập rờn đẹp đến chấn động , ánh trăng len lỏi bị che khuất bởi màn liễu rủ xuống ..

Đêm trăng xuân sắc đẹp nhất trong đời ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Sứ giả (1)

- "Á...đau chết ta mất thôi "- Bách Lệ Băng tỉnh dậy cả người như nhừ hết cả ra , đến nỗi không nhích nổi tay , nhìn sang tên hoàng đế đang nằm ngủ ngon lành kia nàng bức mình chuẩn bị néo ột phát thì sững người ..

Từ đêm qua nàng chính thức đã làm hoàng hậu chính thức trở thành nữ nhân của Mạc Phong Thần , lại nhìn xuống người mình , nhìn sang bên , nhìn xuống dưới , nói chung nhìn khắp tầm cung mặt nàng đỏ bừng hết cả lên .

Ngượng ngịu nàng nằm xuống chui chặt vào trong chăn , thắc mắc tại sao hôm nay hắn lại ngủ dậy muộn như thế , chắc là đêm qua "ăn" nàng lo quá nên giờ mới ngủ như vậy đây !

Nhớ lại đêm hôm qua , hình như là nàng chủ động thì phải , thôi xong !

Ngó mặt ra thấy hắn vẫn đang ngủ , nàng thấy có chút tò mò , hình như ở "lĩnh vực " kia hắn chưa có từng thử qua mọi người vẫn nói hắn là "xử nam" mà , tại sao đêm qua có vẻ "thuần thực " như vậy ?

Ngửa tay ngửa chân , nàng mò mẫm sờ sờ lên khuôn mặt hắn , rồi cứ thế sờ soạng lung tung , nào thì sờ mặt sờ mũi rồi sang đến đôi môi ..

Ặc , Ặc hình như nụ hôn đầu của hắn là do nàng cướp được ..

Khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn lúc ngủ cũng thật quyến rũ , nàng nhìn đến nỗi máu mũi chuẩn bị phụt ra , cười thành tiếng rồi nhịn không được nhướn người đặt môi mình vào đôi môi " xinh đẹp " của hắn ..

Đang chuẩn bị rồi thì đã bị một bàn tay to lớn nào đó của một người nào đó ôm chặt lấy eo ép nàng vào người rồi nồng nhiệt " ăn " môi nàng .

- " Hoàng hậu , mới sáng sớm nàng đã muốn sao ? Đêm qua chẳng lẽ vì phụ phục vụ chưa tận tình ? "- Mạc Phong Thần tỉnh giấc , lưu luyến rồi môi nàng mở miệng yêu mị nói .

- " Ha..ha....ha ..tốt ..rất tốt..ta..ta.rất hài lòng..ha ..ha..ha "- Nàng chui người vào trong chăn , nụ cười của hắn khiến nàng hơi run sợ , đêm qua hắn như thú dữ ăn chay lâu chưa được ăn thịt vậy !

- " Bằng nhi nàng nổi lửa , bây giờ nàng phải tự mình dập lửa ! "- Mạc Phong Thần lập tức đè ập nàng ..

Một cảnh xuân tình lại diễn ra trong buổi sớm ..

"Tiểu thư người nên ăn chút gì đó đi !" - Tiểu Hằng cung kính đem điểm tâm dâng lên cho nàng , vừa nãy tiểu thư mới tỉnh dậy đã kêu gào đau người đau lưng đau đủ mọi chỗ , mời thái y thì nàng nhất quyết không chịu .

"Ta không ăn , đêm qua ta ăn đủ rồi !" - Bách Lệ Băng vô cùng bức mình nói , nàng đang sẵn một cổ tức giận tâm tình đầu mà ăn .

"Tiểu thư trước khi rời hoàng thượng có căn dặn khi nào tiểu thư tỉnh dậy thì phải dẫn tiểu thư ăn thật lo mới thôi nếu làm không được sẽ phạt 50 trượng , tiểu thư người có thương Tiểu Hằng thì hãy ăn chút điểm tâm " - Tiểu Hằng run rẩy nói

"Hừ , Mạc Phong Thần tí nữa chàng chết với ta , tên hoàng thượng chết giẫm , tên hoàng thượng xấu xí , tên hoàng thượng vô nhân đức , á " - Bách Lệ Băng hét toáng lên xả con tức giận vang vọng khắp tầm cung khiếp ọi người kinh sợ .

Ám vệ cũng rút cả mồ hôi lạnh , hoàng hậu thật cường hãn !

Bách Lệ Băng trong cơn tức cầm điểm tâm nhai ngấu nhai nghiền , nàng chắc đang tưởng tượng miếng điểm tâm là hán đây ! ăn cho đỡ tức ..

Ăn xong nàng chán quá đang chuẩn bị dạo cùng chơi cho đỡ buồn thì tiếng truyền vọng vào ..

"Thực phi , Tiêu Phi , Linh phi cầu kiến hoàng hậu nương nương "

Bách Lệ Băng vừa nghe thấy máu nóng nổi lên đầu , hay lắm đến đây chơi với ta đang lúc buồn chán

"Truyền " - Bách Lệ Băng nhàn nhạt nói rồi xốc lại y trang cài lại trâm phượng trên đầu rồi hùng hồn tiến lên ngồi trên ghế phượng của hoàng hậu ..

Khí chất của nàng cho đến dung mạo đều là tuyệt thế khó người nào sánh bằng , y trang màu đỏ lồng lộng , trâm phượng điểm lệ điểm tô mái tóc đen mượt như suối..

Thực phi, Tiêu phi , Linh phi một người một vẻ bước vào nhìn thấy nàng mà cảm thấy chính mình xấu xí , hèn mọn lại thêm lòng ghen tị rần rần xuống hành lễ

"Thần thiếp bái kiến hoàng hậu , hoàng hậu nương nương vạn tuế vạn tuế vạn tuế "

"Đứng lên đi , ban ngồi " - Bách Lệ Băng cười cười phát tay rồi sai người đem ghế mời các quý phi ngồi , bây giờ trong hậu cung chỉ còn có ba quý phi , hoàng quý phi thì hán chưa lập và tần hoàng hậu là nàng .

"Hoàng hậu chúng thần thiếp đến đây thỉnh an người tiện thể có vài lễ vật muốn dâng lên để tỏ lòng thành kính với hoàng hậu nương nương " - Linh phi yểu điệu nói , rồi sai người mang lên ba lễ vật được phủ kín bằng lụa đỏ .

Bách Lệ Băng nhìn xuống không nói gì chỉ gật gật đầu , Tiểu Hằng thăm lau mồ hôi , từ nãy đến giờ hoàng hậu vẫn giữ được phép tắc may quá..

Rồi một loạt khăn lụa đỏ được bộ xương , từng món đồ được hiện ra..

Bách Lệ Băng nhìn qua trong mắt không giấu nổi sự ngạc nhiên nhưng không bộc lộ ra ngoài , nàng đúng là không ngờ mấy vị quý phi này cũng nhiều châu báu ngọc ngà như thế !

Khay lễ vật thứ nhất đựng một bộ ngọc bích vô cùng đẹp được chế tạo vô cùng tinh tế nàng nhìn qua cũng biết đây là ngọc quý . Đây chắc là món đồ Linh phi dâng .

Khay thứ hai không gì khác ngoài một khay toàn là hoàng kim , châu báu . Không ai khác ngoài Thực phi.

Còn khay thứ ba là yến huyết ngàn năm , cái này nàng biết cũng từng thưởng thức nhiều rồi.

"Hoàng hậu , đây chỉ là những vật mọn mong hoàng hậu nhận cho thần thiếp vui lòng " - Tiêu phi giờ mới mở miệng .

"Bỏn cung đa tạ thành ý của các quý phi , không biết các quý phi dâng lên làm gì ?" - Bách Lệ Băng ngồi xuống nói .

"Thần thiếp là có ý tốt với hoàng hậu , mong hoàng hậu nương nương bỏ qua những nỗi lầm của thần thiếp trước đây " - Thực phi thận trọng nói , nghe nói hoàng hậu trước đây cũng chỉ là trách cứ hoàng quý phi mà bị lưu vào lãnh cung , bây giờ hoàng quý phi đã lên làm hoàng hậu bảo không thận trọng sao được ?

"Ha..ha ..mọi người có lỗi gì đâu cơ chứ , chúng ta là tỷ muội phải không !" - Tỷ cái đầu nguoi , nàng nói như vậy chẳng qua để giữ ấy người chút thể diện mà thôi .

"Hoàng hậu đúng là tài nữ hiếm có , chúng ta đều là nữ nhân của hoàng thượng tất phải cùng một lòng hầu hạ hoàng thượng cho tốt " - Tiêu phi được nước liền nói ra suy nghĩ , hoàng thượng tự nhiên biết đến nữ sắc vô cùng sủng ái hoàng hậu vì vậy muốn được hoàng thượng để mắt đến chỉ còn một cách là lấy lòng hoàng hậu bây giờ , nhưng Tiêu phi có lẽ đã quên mất những gì nàng đã từng nói trước đây rồi !

Bách Lệ Băng vừa nghe xong máu nóng dồn lên đầu , cái gì mà là nữ nhân của chàng , nàng , chỉ có nàng mới là nữ nhân của hoàng thượng , hán cũng chỉ là nam nhân của nàng , bộ mấy người này nghe lời nàng từng nói là gió thoảng qua tai a !

- " Cái khi khô ấy , Mạc Phong Thần làm gì có nhiều nữ nhân như vậy , chẳng có một nữ nhân , chỉ một nữ nhân mà thôi , là ta - hoàng hậu đương triều mấy người hiểu chưa , hầu hạ cái đầu nhà người "- Hừ bảo nàng chung một chồng với mấy nữ nhân khác ư , mơ đi , cho dù chàng có là hoàng thượng đi chăng nữa cũng đừng hòng !

Bách Lệ Băng nổi giận đùng đùng rống to .

Linh phi , Tiêu phi , Thục phi nghe xong tái mặt , trong lòng vô cùng căm tức .

- " Hoàng hậu , sao người có thể ích kỉ như vậy , dù gì hoàng thượng cũng phải lật thẻ bài , đầu phải đêm nào cũng thì tâm ở chỗ hoàng hậu ! "- Linh phi kiên cường cố chấp nói lại , mặc dù cũng sợ hoàng hậu nổi giận nhưng nếu như vậy thật vô lý , mấy ngàn đời làm gì có hoàng thượng nào chỉ độc sủng một nữ nhân .

- " Ta ích kỉ đó , làm sao hả ? Cái nội quy lật thẻ bài chết tiệt gì đó ta xóa hết , Mạc Phong Thần chỉ có một mình ta , bộ mấy người thùng màng nhĩ à , lăn ra khỏi tẩm cung ta ngay lập tức , người nào dám bước chân vào đây nữa bước các người chặt đứt chân nàng ta cho chó ăn nghe chưa ? " - Bách Lệ Băng bức mình nói , mọi người kinh hãi run người trong lòng thầm nghĩ hoàng hậu thật ác tâm độc mồm độc miệng .

Linh phi , Tiêu phi , Thục phi bị dọa cho hồn bay phách lạc , nhanh chóng rời khỏi tẩm cung trong lòng thầm chua xót những lễ vật vừa dâng không ngờ hoàng hậu lại sai người ném hết ra ngoài kèm thêm một câu

- " Ta không thèm "- Nàng thiết gì mấy thứ vớ vẩn ấy .

Đáng lẽ ra nàng không nổi giận đâu ai bảo mấy nữ nhân đó lắm chuyện khơi lên chuyện hậu cung của Mạc Phong Thần làm nàng tức giận , thích thì nàng bảo hần phê bỏ hậu cung chỉ sủng ái một mình nàng cũng được chẳng qua nàng không thích mọi người dị nghị mà thôi .

Cung nữ thị vệ lui đi hết để lại nàng một mình chán nản nằm dài ra giường , rồi quay đầu nhìn vào chỗ tối nói

- " Mấy người họ Lôi mau ra đây ! "- Hôm trước Mạc Phong Thần có nói cho nàng biết về mấy ám vệ bên cạnh nàng , nàng là nữ chủ nhân của bọn họ mệnh lệnh của nàng cũng là mệnh lệnh của hần. Từ đó chốc chốc nhàn rỗi nàng lại gọi bọn họ ra sai việc này việc kia toàn những việc vớ vẩn đầu đầu , thật là lãng phí tài năng của bọn họ

Ám vệ hít một hơi thật sâu rồi lập tức hiện thân , mỗi lần nàng gọi như vậy chắc chắn là chuyện không tốt một chút nào .

- " Hoàng hậu có gì sai bảo thuộc hạ "

- " Gọi ta là nữ hiệp được rồi , mau dạy ta võ công , các người giỏi võ công lắm mà "- Bách Lệ Băng quả quyết nói , từ lúc ở nơi này nàng cũng chỉ biết được vài chiêu mèo cào giẻ rách chẳng biết thêm tí gì , nàng muốn học còn muốn thử cảm giác tự mình bay bay trên không nó như thế nào .

Ám vệ kinh hãi da đầu sắp bóc vảy , thứ nhất về chuyện gọi nàng là nữ hiệp thì miễn cưỡng chấp nhận được vì nó cũng chỉ là cái danh xưng mặc dù đó chỉ dành cho những cô nương phong trần luôn hành hiệp cứu người còn " nữ hiệp " của họ lại là mẫu nghi Mạc quốc lại chuyên đi ức hiếp nữ nhân trong hậu cung nhưng còn chuyện dạy võ công - ngàn lần không thể .

- " Hoàng hậu..nữ hiệp ..việc này không được "- Ám vệ hít một hơi nói

- " Ta nói được là được "- Bách Lệ Băng cương ngạnh nói , nàng bảo được chính là được

- " Không thể thừa nữ hiệp "- Gọi nữ hiệp quả thật rất kì cục

- " Các người cứ lên lên dạy ta , Phong Thần có biết thì đã có ta bảo kê nghe không ? "- Bách Lệ Băng nói trùng tim đen của ám vệ làm bọn họ hãi hơn

- " Không thể "- Ám vệ mặc dù không hiểu nàng nói " bảo kê " là cái gì nhưng việc này , rằng ngàn lần không thể được .

- " Không thì thôi ta bảo Phong Thần dạy đúng là kém cỏi quá kém cỏi mà "- Bách Lệ Băng không tiếc lời cảm thán một câu

Ám vệ nghe xong tức đến hộc máu võ công của bọn họ chỉ có thể kém chủ nhân còn những người khác rất ít có thể vượt .

Mang theo một cổ uy khuất , ám vệ lui về chỗ tối

Cùng lúc đấy Mạc Phong Thần cũng đã bãi triều ngự giá đến chỗ nàng cho người lui hết đi chưa bước chân vào đã nghe thấy tiếng thở dài nài nỉ của nàng , đôi môi khẽ nhếch lên một đường cong tuyệt mỹ nhưng khi tận mắt trong thấy nữ nhân của mình thì miệng mới hình thức giật giật vài cái

Hoàng hậu xinh đẹp của hần một chân thì vắt lên giường một chân thì chống nạng trông không khác mấy kẻ phong trần là mấy , nếu có thể hần rất muốn đến Phong Châu đề hỏi chi phù đại nhân ở đó - phụ thân nàng đã dưỡng ái nữ của mình như thế nào

Bách Lệ Băng vừa nhìn thấy một thân long bào kia thì như một cái lò xo bật một phát đến ôm tay hần

- " Phong Thần cuối cùng chàng cũng về rồi , đưa ta xuất cung đi chơi đi , nơi này thật chán "- Bách Lệ Băng đưa ra một đề nghị vô cùng " hay "

Rất tốt , nàng còn chưa chào đón hắn mà đã muốn cao chạy xa bay , rất tốt , nàng đã thành công trong việc trừ tức hắn

Mạc Phong Thần chưa kịp mở miệng thì đã bị nàng cướp lời

"- Nếu chàng đồng ý ta sẽ tha lỗi cho chàng sáng nay "- Bách Lệ Băng rất rộng lượng tha thứ nếu như hắn đồng ý nguyện vọng nhỏ nhoi của nàng

"- Được "- Một lời ban ra đáng giá ngàn vàng

"- Thật sao ?"- Bách Lệ Băng không ngờ hắn có thể đồng ý nhanh đến thế

"- Lời trảm nói chẳng lẽ không đáng tin , hôm nay có đoàn sứ thần đến , trẫm đưa nàng đi xem "- Mạc Phong Thần sùng ái ôm lấy nàng ập xuống đôi môi đỏ kiêu diễm mà hôn.

Bách Lệ Băng trong tâm trạng vui vẻ chủ động choàng tay qua cổ hắn đón nhận nụ hôn nồng nhiệt

Quyến luyến mãi mới dứt , Mạc Phong Thần như làn gió nhẹ nhàng ôm lấy nàng vào lòng vận khinh công bay đi

"- Phong Thần dạy ta võ công được không ?"- Bách Lệ Băng níu áo hắn nói

"- Không "- Mạc Phong Thần lạnh nhạt nói , chẳng lẽ hắn không đủ sức bảo vệ nàng an toàn

"- Ta muốn học mà "- Bách Lệ Băng bày ra bộ dạng nũng nịu

"- Không "- Mạc Phong Thần ghì chặt lấy nàng cảnh báo , Bách Lệ Băng tức muốn sôi máu nhưng không làm gì được , bằng mọi giá nàng sẽ học được võ công

Bay đến mái ngói hoàng cung , Mạc Phong Thần đáp xuống ôm vững lấy nàng trong lòng , nhìn về phía xa xa có một đoàn cổ kiệu rất lộng lẫy đang tiến về phía kinh thành

"- Phong Thần đó là sứ giả sao ? Họ sang đây làm gì ?"- Bách Lệ Băng ngược nhìn hỏi , trông có vẻ rất hoành tráng , có chuyện gì sao ?

"- Mỗi năm một lần họ sẽ sang đây tranh tài với Mạc quốc , năm trước chẳng lẽ nàng chưa từng nhìn qua "- Mạc Phong Thần nhíu mày nói

"- Vậy sao ? A ..Phong Thần ..hình như kẻ kia rất giống ai đó thì phải ?"- Nàng nhìn ra phía xa có một bóng dáng màu vàng chói mắt rất giống với ai đó

Mạc Phong Thần lập tức chuyển ánh mắt nhìn đến , lập tức xung quanh bắt đầu tản ra khí lạnh , thân hình cứng nhắc lập tức ôm lấy nàng về tầm cung.

Còn người có bóng dáng vàng chói mắt không ai khác ngoài Lâm Kỳ - thái tử của Lâm Dạ quốc .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Sứ giả (2)

"- Phong Thần , hắn chính là kẻ đã bắt cóc ta lần trước "- Bách Lệ Băng kéo áo hắn nói , nàng dám cam đoan tên kia chính là tên lần trước cả gan bắt nàng đi , hại nàng suýt chết lần này nàng phải bẻ gãy cổ hắn mới được

"- Trẫm biết "- Mạc Phong Thần lãnh khí đã tỏa khắp bốn phương , nhưng bây giờ e rằng việc đã ngoài tầm tay hiện không thể động thủ được

"- Chàng mau đi giết hắn cho ta "- Bách Lệ Băng không tin với năng lực của hắn lại không giết được kẻ kia

"- Không thể , hắn là thái tử Lâm Dạ quốc "- Mạc Phong Thần nhàn nhạt nói , trong con ngươi khê hiện lên tia khí huyết .

"- Cái gì ? Ta không nghe nhầm chứ , chàng bảo tại sao hắn lại bắt ta đi , đã thế còn bảo yêu ta nữa chứ !"- Bách Lệ Băng không biết mình đã làm đổ bình dấm chua vào hắn

"- Hắn dám bảo yêu nàng "- Giọng gần như từ kẽ răng lọt ra , dám có kẻ nói lời yêu thương trước mặt nàng , đầu hắn sắp bốc hỏa đến nơi rồi ,lập tức túm lấy nàng hung hăng hung hăng hôn .

Bách Lệ Băng bị hôn đến choáng cả đầu óc , đẩy hắn ra chùng mắt

"- Đêm nay không cho chàng đến chỗ ta "- Bách Lệ Băng cương nghị nói

- "Được trăm sẽ lật bài thì trăm"- Mạc Phong Thần biết chuyện nàng cãi nhau với tam phi kia thì lời ra làm cái cớ

- "Chàng dám "- Bách Lệ Băng sùng sốt , cao giọng nói , chàng dám đi thử xem

- "Trăm tại sao không dám ?"- Mạc Phong Thần vận lại , đây hiển nhiên là điều đúng , để cho nàng ghen một lần xem sao .

- "Chàng thử đi xem , ta đi tìm nam nhân khác , đúng rồi ta sẽ đi tìm Lâm Kỳ a !"- Bách Lệ Băng lập tức có cách đối phó không sợ chết mở miệng

Mặt của Mạc Phong Thần lập tức đen xì lại , hỏa khí càng lớn như muốn giết người đến nơi rồi bất ngờ dừng dừng bỏ đi

Ám vệ trong bóng tối thối mắc a ! Tại sao hoàng thượng lại không làm gì nữa vậy ?

Bách Lệ Băng đương nhiên bị bỏ lại làm cho sững sờ , lòng sôi sùng sục tức giận cả ruột , hóa ra hán chỉ cần thân thể nàng , oa thật quá đáng

- "Mạc Phong Thần khốn kiếp chàng không quay lại cho ta , ta phế hậu , không làm hoàng hậu nữa ta muốn làm nữ hiệp "- Bách Lệ Băng vung vẩy tay chân tức giận liền lúc bứt mấy bông hoa , vạt mấy cành lá xinh đẹp vừa được nghệ nhân cắt tỉa làm cho đám hạ nhận khóc ròng

Ám vệ thì chẳng nói gì cảnh này quen rồi , hoàng hậu xả tức rồi lại như cũ mà thôi

- "Tiểu thư , hoàng thượng ra lệnh người mau chuẩn bị sứ thần sắp đến "- Tiểu Hằng nói , mồ hôi âm thầm chảy giọt

- "Được , vào thay cho ta "- Mạc Phong Thần chàng nhớ đây , hôm nay ta cho chàng gác mắt thì thôi , dám chọc giận ta

Tiểu Hằng không ngờ nàng sẽ chuẩn bị nhanh như vậy , cung nữ tất bật thay cung trang , mũ miện cho nàng , bây giờ nàng trông còn đẹp hơn cả lúc đại lễ , cung trang đồ rực thêu phượng hoàng , trăm phượng lồng lầu kiêu sa làm nổi bật làn da trắng ngần đôi môi đỏ thắm như mắt phượng mảy ngài suối tóc đen tuyền .

Nàng vô cùng ngạo nghễ bước đi , à mà phải làm cho thật hoàng hậu nữa chứ một tay tiêu sái vung vẩy một tay để Tiểu Hằng nâng .

Ám vệ được phen gác mắt , đây là nữ hiệp đó sao ?

- "Mấy người cứ coi thường ta , ta cũng ra dáng hoàng hậu đó chứ , phải không ?"- Bách Lệ Băng mỉm cười quay sang đám thị vệ cung nữ hỏi , bày ra bộ dạng " không phải thì chết chắc" và đương nhiên ai đấy cũng gật đầu răm rắp " Hoàng hậu không phải hoàng hậu thì là gì ?"

Bách Lệ Băng thỏa mãn cười cười , ngồi xuống giường nghỉ ..

Trong khi đó Mạc Phong Thần một bên tức giận ngút trời , sai người chuẩn bị để đón tiếp sứ thần ..

Chuông vang lên, đoàn sứ thần các nước đổ vào hoàng cung đông như quân Nguyên .

Lâm Kỳ cười ngửa mỉm cười phong tình vạn chủng diễm đảo chúng sinh , nữ nhân trên dưới cung phải ngược nhìn vọng tưởng .

Mạc Phong Thần một thân long bào uy nghi đứng trên nhìn xuống , hai ánh mắt chạm nhau , một ánh mắt lạnh như lưỡi dao , một ánh mắt đầy khiêu khích

Tất cả kéo về chính điện .

Mạc Phong Thần cao ngạo ngồi trên ngai vàng , từng đoàn sứ thần kéo vào , đầu tiên là sứ thần Hung Nô

- "Thần Trương Nặc tham kiến hoàng thượng , hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế "- Sứ thần Hung Nô là một nam nhân có vẻ ngoài to lớn , khoác trên mình bộ lông hổ hùng mạnh

- "Thưa bệ hạ đây là sứ giả Phương Tây "- Quan thượng thư nói rồi hướng về người có bộ y phục kì lạ , tư trên xuống dưới diễm dúa , màu trắng muốt , tóc thì ngắn ngắn vàng hoe .

- "Tại hạ tham kiến hoàng thượng "- Thái tử Lâm Dạ quốc - Lâm Kỳ cảm quát khẽ phe phẩy nói , bày ra bộ dạng không có chút tôn nghiêm

Mạc Phong Thần vốn trong lòng đã sẵn cổ tức giận nhưng giờ không thể làm gì chỉ có thể mở miệng

- "Bình thân , ban ngồi "

Bên ngoài bắt chợt có tiếng

- "Hoàng hậu nương nương giá lâm "

Bách Lệ Băng cung trang hoàng hậu lộng lẫy bước vào làm tất cả sững sờ một hồi , ngay cả Lâm Kỳ cũng vậy .

Bách Lệ Băng vừa nhìn thấy cái bộ dáng kia như nổi cơn điên suốt nửa thì lao vào đánh may mà Mạc Phong Thần cảnh giác một phen lao đến dang tay

ôm gọn lấy nàng trong sự ngạc nhiên của mọi người

"Hoàng thượng đây là tân hoàng hậu "- Sứ thần Hung Nô - Trương Nặc không ngờ lại có thể gặp một nữ nhân xinh đẹp động lòng người như vậy .

Mạc Phong Thần không nói gì chỉ phát tay áo , tất cả an tọa ngồi vào chỗ , hân hận không thể giấu nàng đi để chỉ mình hắn có thể nhìn thấy nàng , báu vật quý nhất thế gian , hận không móc mắt đâm sứ thần thề muốn nữ nhân của hắn ,

Lâm Kỳ suốt từ nãy đến giờ mắt chỉ chăm chú nhìn nàng khiến cho Mạc Phong Thần một bên ăn một bình dấm chua bóp chặt tay nàng làm nàng nhũn mày rồi trực tiếp đặt nàng lên chân ngồi trên ngai vàng .

Sứ thần Hung Nô khẽ nhũn mày từ trước đến giờ luôn đồn đại hoàng đế Mạc quốc không gần nữ nhân , đúng là hữu danh vô thực mà hoàng hậu này quả thực rất xinh đẹp ánh mắt không tự chủ nổi tia thề muốn sứ thần Phương Tây cũng không ngoại lệ

Bách Lệ Băng trừng mắt nhìn hắn nghiêng răng kèn kẹt , Mạc Phong Thần vừa buồn cười vừa tức giận nhưng vẫn giữ được vẻ nghiêm túc .

Chợt Bách Lệ Băng nhìn thấy phía dưới có một kẻ tóc vàng vàng trông rất giống người Tây ở thời hiện đại lập tức nhảy phắt xuống , bộ dáng hoàng hậu vừa nãy đi đâu mất tầm .

Sứ thần Phương Tây - Romeo thấy hoàng hậu tuyết trần đang đi về phía mình ánh mắt rực lên rồi lập tức hành lễ nhưng không nói gì vì Romeo không nói được tiếng ở đây .

Mạc Phong Thần không lên tiếng , cả đại điện im lặng xem nàng muốn làm gì , rồi một tiếng nói ngọt ngào trong trẻo vang lên nhưng là thứ tiếng gọi là - Ngoại ngữ

"Người là sứ thần Phương Tây "- Nàng nói tiếng Anh đúng chuẩn , Romeo không ngờ hoàng hậu Mạc quốc có thể nói được tiếng mình vô cùng mừng rỡ thần sắc tươi tỉnh lên hẳn

"Không ngờ hoàng hậu lại là tài nữ dung mạo cùng khí chất tuyệt đối hơn người , Mạc quốc thật may mắn khi có được một viên ngọc quý như hoàng hậu "- Romeo đáp lại bằng tiếng Anh .

Bách Lệ Băng cũng vui mừng rồi cả hai nói cười với nhau vài câu , mọi người bên cạnh thì âm ỉ chẳng hiểu gì riêng hắn thì khác đôi mắt sâu thẳm nhìn nàng , rốt cuộc đến bây giờ hắn vẫn chưa hiểu hết được nàng , tại sao nàng lại nói được tiếng nước khác .

"Băng nhi .."- Giọng nói trầm thấp pha chút tức giận của Mạc Phong Thần vang lên làm mọi người bưng tỉnh .

Bách Lệ Băng biết hắn tức giận rồi nên cũng không dám làm gì chỉ nhẹ nhàng đi về chỗ ngồi bên cạnh hắn ,

"Các sứ thần muốn nói chuyện gì ?"- Quan thượng thư lên tiếng .

"Chúng ta vẫn như mọi năm , sẵn thú , bắn cung và có lẽ là nữ nhân bên cạnh cũng nên giúp chút ít "- Lâm Kỳ mở miệng nói rồi lập tức ba mỹ nhân đẹp như hoa như nguyệt bước vào diện kiến Mạc Phong Thần , mọi người trầm trồ , ba vị nữ nhân này thật là quốc sắc thiên hương , mỗi người một vẻ nhưng họ cảm nhận được khí chất so với hoàng hậu không thể sánh bằng .Đã

Bách Lệ Băng cũng ngạc nhiên nhìn , chắc đây là nữ nhân của các vị sứ thần này rất xinh đẹp lửa trong lòng nổi lên khi thấy các nàng kia cứ len lén liếc mắt đưa tình với hắn , nàng len lén liếc qua nhìn hắn giật mình bất gặp đôi mắt sắc như chim ưng nhìn mình thì tự giác rút cổ , lòng thỏa mãn , chẳng dám thử nhìn , ta dám móc mắt mấy nữ nhân kia !

Các vị sứ thần lần lượt ôm mỹ nhân trong ngực ngay cả Lâm Kỳ cũng không ngoại lệ , sứ thần Hung Nô mở giọng nói

"Đây là chút binh khí nơi chúng ta chế tạo "- Lời vừa dứt một rương giáo , kiếm được bê vào Mạc Phong Thần chỉ phát tay áo sai người bê đi không khách khí . Mạc quốc là quốc gia hùng mạnh không nước nào dám đắc tội mà thế lực của Mạc Phong Thần có thể một tay che trời , hồ mưa gọi gió thật sự khiến người ta nể phục .

Lâm Kỳ ôm trong tay mỹ nhân phe phẩy cái quạt sai người rước một cỗ kiệu xa hoa vào , ai cũng thắc mắc bên trong có thứ gì . Mạc Phong Thần nhũn mày , ngay cả nàng cũng đoán ra được đôi mắt trong trẻo như suối thu khẽ nổi lên tức giận nếu đúng như nàng nghĩ nàng sẽ không nể mặt chém chết tên kia , quả nhiên..

Rèm liều được vén lên bên trong là một mỹ nữ băng thanh ngọc khiết đẹp như tiên tử đang ngủ so với nàng chỉ có hơn chứ không kém , nàng được mở rộng tầm mắt không ngờ có người đẹp như vậy.

"Hoàng thượng không biết có hài lòng với vật phẩm của ta "- Lâm Kỳ nói pha chút chế giễu ánh mắt như muốn dò xét nhìn qua phía nàng thì thấy một ánh mắt như muốn giết người .

Bách Lệ Băng nổi giận đùng đùng nhưng có nhãn nhin đứng dậy nói lớn trong giọng nói có phần tức giận

"Một mỹ nữ đẹp như vậy sao thái tử không giữ lại bên mình "- Dám ở trước mắt nàng cống tặng một nữ nhân cho hắn mà còn là mỹ nữ đẹp như tiên tử nữa chứ .

- "Không dám , một báu vật như vật chỉ đáng để cho hoàng thượng sủng ái đâu dám đến lượt ta "- Lâm Ki thích thú nói nhìn nàng một lượt , có tình trên tức nàng .

Bách Lệ Băng nổi giận đập bàn đập bệ luôn bộ dạng mầu nghi quay sang chất vấn hần, thấy hần đến một ánh mắt cũng lườm nhìn cổ kiêu kia thì có chút hài lòng , âm vệ âm thâm kêu không tốt , bầu không khí bỗng lạnh đến đáng sợ ..

- " Vậy thì bốn cung sẽ nhận hộ hoàng thượng , Mạc Phong Thần chàng nói xem nữ tử kia có thể tặng ta "- Nàng chính xác là coi mỹ nhân kia là một vật trao đổi , nàng không tin hần nói không với nàng

- " Được "- Mạc Phong Thần nhìn nàng cười như không cười nói , mọi người cả kinh nữ tử đẹp thế kia mà giao vào tay hoàng hậu thì không thể tượng tượng nổi sẽ như thế nào .

Lâm Ki không nói gì chỉ nhìn nàng cười cười thích thú , để xem nàng sẽ làm gì , chỉ thấy Bách Lệ Băng uy nghi đi đến cổ kiêu đôi tay ngọc ngà khẽ chạm vào làn da như ngọc của mỹ nữ đẩy lên một cái gì đó ghê tởm , nàng nhàn nhạt nhìn qua mọi người đôi môi khẽ nhếch lên .

- " Phong Thần , nữ tử này thật xinh đẹp , nếu ta nói muốn đôi mắt của nàng chàng liệu có đồng ý không ?"- Bách Lệ Băng tự nhiên nói , mọi người không tin vào tai mình , họ có nghe lầm là hoàng hậu muốn móc lấy đôi mắt kia .

Đến sứ thần Hung Nô và Phương Tây còn cảm thấy thú vị với hoàng hậu , hoàng hậu Mạc quốc quả thật rất khí phách .

Mạc Phong Thần biết nàng đang đùa cũng hòa theo nàng nói trong tu vị có chút ý cười

- " Hoàng hậu muốn gì thì có thứ đấy "- Đến lúc này quan trọng đại diện cũng phải sửng sốt ngỡ là hoàng thượng đã thực sự trầm mê nữ sắc .

Bách Lệ Băng cười đến rợn người , đôi tay lại lướt xuống dưới đôi môi đỏ kiêu diễm

- " Ta muốn đôi môi này "- Bách Lệ Băng như thể đang xem xét món đồ gì đó mà ra giá

- " Được "- Mạc Phong Thần cũng chẳng ngần ngại nói

- " Ra lấy những thứ mà hoàng hậu muốn cho trẫm "- Mạc Phong Thần ra lệnh lập tức thị vệ tiến đến người run cầm cập làm sao họ lơ làm bề mỹ nhân này cho được .

Mọi người trong điện người thích thú , người sợ hãi .

- " Thôi được rồi dừng tay lại , mỹ nữ này gọi là Thần phi đi "- Bách Lệ Băng hất tay áo vô cùng uy nghiêm nói rồi lại ngồi về bên Mạc Phong Thần .

Mọi người sửng sốt nghĩ chỉ vậy thôi sao ? Không làm gì hết ư ?

Lâm Ki đột nhiên vỗ tay

- " Hoàng hậu anh minh , haha.. "- Tiếng cười thánh thót khắp đại điện rồi hòa vào tiếng cười của mọi người , ai cũng cho rằng đó chỉ là hoàng hậu đùa cho vui .

Không nghĩ đến nàng đang đen mặt , trong lòng có chút ám ức nhìn Mạc Phong Thần . Cả hai liếc mắt đưa tình dưới ngàn vạn con mắt .

"Chàng thích lắm đúng không ! Ta tác thành cho chàng !"

"Băng nhi ! Nào có , là nàng đang ghen đúng không! "

" Con mắt nào của chàng thấy ta đang ghen "

" Nàng còn trời "

" Hừ , Mạc Phong Thần chàng đáng ghét "

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Sứ giả (3)

Bách Lệ Băng bức mình muốn chết đi được ngồi ở bên cạnh Mạc Phong Thần hậm hực không thôi

- "Sứ thần Phương Tây có điều gì muốn nói" - Mạc Phong Thần mở miệng hỏi nhìn sang nàng có ý bảo nàng chuyển lời đến vị sứ thần kia

- "Sứ thần ngài có chuyện gì sao?" - Bách Lệ Băng nói với giọng của Phương Tây, mọi người không hiểu nhưng trong lòng thì đang thầm ca ngợi hoàng hậu thật có tài.

- "Thưa hoàng hậu, cứ gọi thần là Romeo" - Sứ thần Phương Tây tao nhã nói

- "Romeo sao? vậy cô gái bên cạnh có phải là Juliet" - Bách Lệ Băng nói một vấn đề rất không liên quan.

- "Không phải thưa hoàng hậu" - Romeo buồn cười nói, tại sao hoàng hậu lại hỏi vấn đề này.

Bách Lệ Băng cười gượng, hắc hắc chẳng qua là do tính tò mò của nàng thôi, được chưa. Mạc Phong Thần đương nhiên chẳng hiểu nàng nói gì nhưng vẫn như trạng thái cũ ngồi im như tảng băng ngàn năm.

Rồi từ ngoài một đám người bước vào trên tay có bê một khay bạc được phủ tấm lụa đỏ bí ẩn, cả chính điện im lặng chăm chú nhìn, mọi năm sứ thần nơi này luôn cống tặng những thứ mới lạ rất thú vị không biết lần này sẽ là vật gì.

- "Đây là..." - Romeo mở tấm khăn lụa đỏ đang định mở miệng giới thiệu thì đã bị hoàng hậu đương triều cướp lời

- "Súng" - Bách Lệ Băng mắt sáng ngời như hai vì tinh tú nhìn chăm chăm rồi như tên bắn lao xuống cầm lấy khẩu súng trên khay bạc kia nhìn ngắm, ôi không ngờ thời này đã xuất hiện súng rồi mặc dù đây là kiểu dáng cũ nhưng thật tốt, hà hà nàng sẽ xin bằng được một khẩu sử dụng

Romeo cùng một số người khác ngạc nhiên tốt độ, đây là thứ tối tân nhất họ mới sáng tạo ngay cả nơi họ cũng chỉ một số người quan trọng mới biết đến hầu như chưa từng tiết lộ với bất cứ ai mà hoàng hậu Mạc quốc đã biết, quả thật rất gây chấn động, chẳng lẽ có gián điệp.

- "Hoàng hậu, tại...tại...sao người lại biết" - Romeo ngỡ ngàng hỏi, thực sự rất bất ngờ.

- "Ta tại sao lại không biết" - Bách Lệ Băng nói như đó là điều hiển nhiên khiến mọi người sững sốt hơn. Nàng còn không biết thì ai mới biết đây!

- "Băng nhi, dừng lại dừng hồ nháo nữa" - Lần này Mạc Phong Thần mới trầm thấp mở miệng, mọi người đồng thời kinh sợ lập tức cúi đầu riêng có nàng thì lập tức ngẩng lên nhanh chân chạy lên chỗ hần

- "Phong Thần, nhìn xem đây là súng a" - Bách Lệ Băng cầm khẩu súng trên tay giơ lên, mọi người thì tò mò vô cùng thật sự muốn nhìn xem "súng" là cái gì?

Sứ thần Romeo bây giờ mặt xanh ngắt lại ngồi im một chỗ để hoàng hậu nói, cứ nghĩ rằng sẽ gây được bất ngờ lớn về mặt vũ khí không ngờ...

- "Là vật gì?" - Mạc Phong Thần hỏi, tâm tình hần hiện tại không tốt, tại sao đến giờ phút này hần vẫn chưa hiểu hết được nàng, rốt cuộc nàng là ai? Ánh mắt le lói một chút đau khổ mà sử dụng kính hiển vi mới có thể thấy được.

- "Đây là súng a, bắn một phát chết tươi con đười ươi, rất lợi hại đó" - Bách Lệ Băng không ngần ngại sử dụng đúng câu mình hay nói, một lời vừa nói khiến mọi người cứng người kinh hãi, có cần nói khoa trương đến mức độ đó không, mà con "đười ươi" là con gì?

Đôi mắt nhìn nàng hiện giờ của hần dường như động không đấy, không thăm tít tắp mù khơi

- "Mọi người không tin ta có thể thử" - Bách Lệ Băng cầm vào vị trí bóp cò chốt an toàn đã mở, trong khi mọi người vẫn chưa kịp tiêu hóa hết thì sứ thần Romeo đã sợ hãi chạy đến hô "stop" tay không kiêng dè chạm vào nàng ngăn cản, người nào đó sát khí như cuồng phong nổi lên tức tốc túm lấy nàng.

- "Vô lễ" - Mạc Phong Thần tức giận nói, mọi người kinh sợ lập tức quỳ xuống

- "Hoàng thượng bớt giận" - Ai biết được bây giờ hoàng thượng bá đạo như thế, chạm chút xú vào hoàng hậu đã tức giận

- "Phong Thần chàng làm gì mà dữ vậy" - Bách Lệ Băng vùng vằng nói rồi trên tay vẫn nghịch khẩu súng, bây giờ nàng mới biết hần là một tên hoàng thượng biến thái, bá đạo nhất mà nàng từng thấy, nhưng chẳng hiểu sao nàng vẫn yêu hần a!

- "Hoàng hậu, người ngàn vạn lần đừng manh động" - Sứ thần Romeo run rẩy nói, họ phát minh ra súng và đạn nhưng hai thứ này rất nguy hiểm, một phát bắn ra có thể gây chết người. Muốn mạng sang đây để phát triển vũ khí này, ai dè hoàng hậu đã biết còn suýt nữa thì làm bọn họ rút tim.

- "Từ giờ phút này trở đi, bất cứ lời nói nào của hần nàng phải nói ra không được trách trăm vô tình bất hòa" - Mạc Phong Thần tức giận nói rồi bàn tay to lớn cướp lấy khẩu súng trên tay nàng đổi mất như chim ưng khẽ nhìn qua rồi lập tức mảy kiếm nhủ lại.

- "Ấy ấy được rồi, chàng đừng nghịch dại, hần nói thứ này rất nguy hiểm đừng manh động" - Bách Lệ Băng kéo tay hần nói, trời ạ! nàng đương nhiên là biết thứ này nó nguy hiểm như nào, nhưng yên tâm nàng không làm gì có hại đâu

- "Nói với hần lần sau đừng mang những thứ nguy hiểm như này đến, Mạc quốc không cần nhưng vật như này" - Mạc Phong Thần ra lệnh, mọi người gật đầu đồng ý, vì sao? vì lần trước họ mang đến một cái vật biết hát thật sự khiến ọi người sợ hãi, hoàng thượng cũng triệt hạ thứ đó luôn

- "Không, thứ này rất tốt đó "- Bách Lệ Băng lập tức phản kháng, thứ tốt thế này lại chê là thế nào, Mạc Phong Thần ngốc nghếch !

- "Đừng để trầm nhắc lại "- Mạc Phong Thần nói rồi để súng vào khay cho người đem đi .

- " Phong Thần, khẩu súng đó nhất định phải là cho ta, chàng mà dám làm gì khác, ta đảm bảo đêm nay không đếm xỉa tới chàng "- Bách Lệ Băng lập tức uy hiếp trắng trợn giữa đại điện, mọi người được thêm một phen kinh hãi ,ôi ôi, hoàng hậu tội thật đáng muôn chết mà !

Các sứ thần cũng được một phen mở rộng tầm mắt, không thể ngờ hoàng hậu Mạc quốc có thể buh hăn đến vậy, chẳng lẽ hoàng thượng sẽ để yên cho nàng sao ?

- "Nàng muốn vậy thì cứ việc, trầm nói rồi "- Mạc Phong Thần quyết định lần này không thể nhượng bộ nàng được nữa, bằng không nàng nhất định sẽ ngồi lên cô hăn mà cười .Mà lẽ vật này cũng tuyệt đối không thể vào tay nàng, nó rất nguy hiểm.

Bách Lệ Băng nghe xong, tức muốn xui đi, ánh mắt nổi lửa nhìn hăn, nghiêng răng nghiêng lợi nói

- " Mạc Phong Thần, chàng ..chàng nhớ đấy "- Ôi trời, thật sự tức chết nàng mất, Bách Lệ Băng hùng hùng hổ hổ xách váy áo đi về tẩm cung

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, hoàng thượng và hoàng hậu thật giống tiểu hài tử (trẻ con) thích hờn giận, hoàng thượng về tiêu sái, lạnh lùng của người đi đâu rồi ? Còn đối với sự hờn giận của hoàng hậu như vậy họ nhìn quen rồi, nháy mắt lại quên ngay ấy mà !

Lâm Kỳ ngồi một bên phe phẩy cái quạt, Lệ Băng, nàng thật thú vị . Hahaha ...

Mạc Phong Thần như nhận thấy ánh mắt đen tối của người nào đó, sát khí trong người cũng ngày một tăng . Tay áo bào vung lên tiêu sái ngồi lại ngai vàng, mở giọng lãnh lẽo nói

- " Thái tử Lâm Dạ quốc có vẻ hứng thú với hoàng hậu của trầm "- Lời nói lạnh như băng khiến cho cả đại điện bao trùm sát khí . Không kẻ nào dám nhìn thẳng lên trừ một người ..

- " Ta đâu dám, hoàng thượng thật biết nói đùa "- Lâm Kỳ vẫn duy trì nụ cười yêu nghiệt trên môi nói, không ngờ Mạc Phong Thần có thể nói thẳng ra như vậy, thật khiến người ta nể phục một bậc đế vương đi coi trọng nữ nhân còn hơn mạng sống .

- " Tốt nhất là thái tử cái gì cũng đừng làm, nghĩ cũng đừng nghĩ "- Mạc Phong Thần chỉ cười như không cười nói, kẻ nào dám động đến nàng hăn sẽ cho kẻ đó sống không sống được, chết cũng không chết được, sống không bằng chết .

Lâm Kỳ chỉ khách sáo mở miệng cười cười vài tiếng trên môi xuất hiện tia gian tà ..

Mọi người được phen kinh sợ, tiếng " bãi triều " vừa vang lên lập tức ai lấy vạt chân lên cổ chạy, sứ thần thì bình tĩnh đi đến nơi được hăn sắp đặt nghỉ thân .

Mạc Phong Thần như gió như bão đến tẩm cung của nàng, tại đại điện bây giờ chỉ còn Lâm Kỳ .

Đôi mắt yêu mị nhìn lên ngai vàng của hăn, đứng vậy thứ Lâm Kỳ ta muốn chính là ngai vàng, là linh thổ Mạc quốc rộng lớn và cả hoàng hậu của hăn - nàng - Bách Lệ Băng .

Ám vệ âm thầm theo rồi nhất cử nhất động, Lâm Kỳ đương nhiên là biết nhưng mặc kệ vì không ngu đến mức lại động thủ lúc này, bứt dây động rừng .

Mạc Phong Thần tức tốc về tẩm cung của nàng, bước chân đến đã nghe thấy giọng nói trong trẻo lang lang của nàng đang là hét

- " Mạc Phong Thần khốn kiếp, biến thái, bá đạo, á .bực chết ta mất thôi.ôi giờ ơi ..súng của lão nương mà, súng của ta ~ .."- Giọng nàng vừa hét vừa kéo dài đến thê lương như rót vào tai hăn làm hăn điên máu hơn, rốt cuộc cái súng nguy hiểm ấy có gì tốt mà nàng thích, nàng muốn gì, muốn tính tử trên trời muốn ngọc ngà dưới bể hăn đều có thể tìm về cho nàng, vậy mà nàng lại đi thích thứ đấy .

- " Bách Lệ Băng, nàng muốn trầm tức chết đúng không? "- Mạc Phong Thần trầm giọng cảnh cáo, cung tỳ vội vàng sợ hãi lui đi hết bây giờ chỉ còn nàng đối mặt với hăn, rốt cuộc là từ sáng đã hai cuộc đấu võ mồm rồi đó .

- " Mạc Phong Thần, lão nương đây muốn khẩu súng vì vậy chàng phải cho ta "- Bách Lệ Băng hung tợn nói tức tốc chạy đến chỗ hăn . Nhưng không may chân vấp phải cạnh bàn suýt thì hôn đất may mà hăn nhanh tay đỡ được

- " Băng nhi, hình như ta nuôi chiều nàng quá "- Mạc Phong Thần túm nàng vào lòng nói, vừa tức vừa đau lòng .

Bách Lệ Băng đau đến nhe răng há miệng, khóc cũng chẳng được chỉ còn biết để kệ hăn bồng mình về giường nhưng vẫn không quên tức giận

- " Chàng đừng hòng chạm vào ta, ta muốn khẩu súng kia "- Bách Lệ Băng đưa ra điều kiện, nếu được nàng sẽ ngoan ngoãn ở bên hăn .

- " Nàng muốn gì trầm cũng sẽ cho nàng nhưng thứ đó, không được "- Mạc Phong Thần nhất quyết không đầu hàng với nàng, Bách Lệ Băng nháy mắt mặt đỏ bừng bừng tức giận đẩy hăn định chạy đi thì chân đau muốn chết, mắt rom róm lệ .

- " Chàng mau mau đi đến với ái phi xinh đẹp của chàng đi, ở chỗ ta làm gì? "- Bây giờ nàng lòi ra chiêu ăn vạ quay lưng lại với hăn, lát sau chẳng nghe

thấy tiếng động gì quay người lại thì đã chẳng thấy bóng dáng người đâu .

Ông trời , chàng không còn yêu ta nữa rồi , Mạc Phong Thần không còn yêu ta !

Nước mắt nước mũi thi nhau rơi xuống , hoa hoa lệ lệ khóc , rồi bỗng dưng trước mắt nàng xuất hiện một thanh kiếm nhỏ được khắc họa vô cùng tinh xảo , phải nói rất đẹp , rất tuyệt mỹ

- " Có gì mà nàng phải khóc , đường đường là mẫu nghi thiên hạ động chút là rơi lệ như thế sao coi được "- Tiếng nói trách móc mang theo chút dịu dàng khiến nàng ngừng khóc ngược lên nhìn thì thấy bàn mặt tuyệt mỹ của " người mà không còn yêu nàng "

- " Chàng quay lại đây làm gì? "- Bách Lệ Băng hồn dỗi , chẳng hiểu sao nàng cảm thấy từ khi ở cạnh hắn nàng trở nên vô cùng yếu ớt hờ chút là cảm thấy tủi thân , quái lạ nha !

- " Nàng không cần thứ này ? "- Mạc Phong Thần nhếch mày nói , giọng thanh bảo kiếm lên , không tin là nàng không muốn .

- " Không ta muốn nhưng muốn khẩu súng hơn "- Bách Lệ Băng đương nhiên là thích nhưng nàng là nàng vẫn muốn có khẩu súng a !

- " Nàng muốn học võ công "- Mạc Phong Thần bổ sung cho ý vị còn thiếu , hắn đã quyết định khi nào nàng sinh được một hoàng nhi sẽ cũng nàng đi chu du thiên hạ , còn việc triều chính sẽ để thái tử kế ngôi .

- " Ta muốn "- Hai con mắt lập tức sáng lên tím láy hắn ôm mà làm nũng .

- " Vậy tốt nhất là nàng lên nghe lời trăm "- Mạc Phong Thần ôn nhu ôm lấy nàng sủng nịnh hôn lên trán nàng . Bách Lệ Băng không còn gì để phản kháng chỉ ngoan ngoãn nghe lời , khẩu súng nàng không cần nữa , nàng muốn làm một nữ hiệp giang hồ .

- " Chàng rút ra khỏi đây , người nào vừa bảo không cần lão nương "- Trí nhớ khôi phục lại , Bách Lệ Băng nhớ lại chuyện lúc này đầu lập tức nóng lên nổi đóa nói .

- " Là ai tại sao trăm không biết ? Nếu biết kẻ nào dám ăn nói xằng bậy như vậy trăm lập tức chém đầu "- Mạc Phong Thần mặt không đỏ hoi không gấp nói dối , làm như chưa hề biết chuyện đó .

Bách Lệ Băng lập tức đen mặt dường như không thể tin nổi hết

- " Mạc Phong Thần , chàng biến thái "- Ôi trời , tại sao bây giờ nàng mới nhận ra bàn mặt này của tên hoàng thượng chết dẫm cơ chứ .

- " Ngoan , lát nữa có hội bắn cung , đi xem cùng trăm "- Mạc Phong Thần rất nhanh chuyển đề tài tại hại nàng tức không biết lên xả giận chỗ nào liền dùng sức cắn vào tay hắn nhưng hình như người nào đó không quan tâm để mặc nàng cắn đã thế còn nhẫn tâm nói

- " Nàng cẩn thận đau răng "- Hắn rất tốt bụng nhắc nhở làm nàng tức sứt ngất cắn hắn mà hắn không đau còn làm đau răng mình .

Mạc Phong Thần buồn cười ôm lấy hoàng hậu của mình đi dùng điểm tâm , mặc dù bây giờ nàng đang rất bức mình nhưng quan trọng hơn là cái bụng của nàng .

Bách Lệ Băng đỡ bức bối tâm tình cũng chuyển biến tốt , ăn xong lăn ra ngủ trên vai hắn để kẻ nào đó ăn đậu hủ suốt .

Hội bắn cung bắt đầu , Bách Lệ Băng cùng Mạc Phong Thần ngồi trên cao theo dõi , các sứ thần cử cung thủ của mình ra sân , đại diện Mạc quốc chính là một trong những ám vệ bên cạnh nàng hiện giờ trực tiếp hiện thân , cả 5 người luôn làm nàng được phen " choáng "

- " Phong Thần , chàng tìm đâu ra được họ vậy ? "- Bách Lệ Băng không khỏi tò mò , ai biết được mấy tên ám vệ này có thể "soái " đến như vậy .

Mạc Phong Thần im lặng , giọng nói như băng phát ra

- "Làm cho thật tốt "- Mạc Phong Thần nói rồi đôi mắt chìm ưng nhìn nàng khiến nàng rụt cổ không nói gì nữa .

- " Nàng vừa nói gì Băng nhi ? "- Mạc Phong Thần nguy hiểm mở giọng , hắn thừa biết nàng nghĩ gì .

Năm ám vệ lần lượt là Lôi Đình , Lôi Viễn , Lôi Dạ , Lôi Nhẫn , Lôi Vân đều là những thuộc hạ mà hắn tự mình rèn luyện , võ công ít người ngang bằng ,

Năm người xuất hiện đã khiến cho gần như như cả triều đình xôn xao , từ khi nào các nhân tài này lại xuất hiện bên cạnh hoàng thượng .

Cung thủ lần này là Lôi Đình đứng đầu trong năm ám vệ , bên Hung Nô là một nam nhân cao to còn Phương Tây chính là một người mặc y phục diêm dúa trắng xóa tao nhã cầm cung .

Mỗi người một vẻ , Mạc Phong Thần nhàn hạ ngồi .

Lần thứ nhất , Mạc quốc thẳng mũi tên của Lôi Đình chệch mũi tên của các sứ thần kia ra làm mấy mũi ghim chặt vào tâm , giành lấy chiến thắng dường như chẳng có mấy ai bất ngờ vì kết quả đã thừa biết , năm nào chả vậy .

Nhưng lần này lại khác , Hoàng thượng đích thân khiêu chiến sứ thần các nước về săn bắn ..

Bách Lệ Băng không rời khỏi ngựa nhìn Mạc Phong Thần cả thân bận bộ long bào tiêu sái bay người ngồi trên lưng bạch mã , dung mạo tuyệt mỹ của nam tử đế vương giữa trời đất , lãnh lẽo mà uy hùng khiến nàng không khỏi ngẩn người , Lâm Kỳ cũng chẳng kém , một vẻ yêu nghiệt lạnh lùng .

- " Phong Thần cẩn thận đó " - Bách Lệ Băng trên cao nói vọng xuống .

Một lời tuy đơn giản thế thôi nhưng khiến tâm tình hắn cảm động , ý cười trên môi xuất hiện trên khuôn mặt lạnh lẽo nhìn nàng .

Lâm Kỳ vô cùng ghen tị nhưng không để lộ , các sứ thần thì không khỏi ngưỡng mộ thâm tình của hoàng hậu với hoàng thượng .

Một mũi tên được bắn lên , lập tức tiếng ngựa hí vang động khắp trời , ai lấy lao hết sức về phía rừng , mọi người bên này mong ngóng kết quả mặc dù vẫn tin là kiểu gì thì hoàng thượng cũng thắng ..

Bách Lệ Băng lần đầu tiên cảm nhận được sự lo lắng là như thế nào ..

Mạc Phong Thần chàng ngàn lần đừng xảy ra chuyện gì ..

Nếu không lão nương đây nhất định không khách khí .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thót tim

Mạc Phong Thần toàn thân long bào cười ngựa Xích Thổ gương mặt gần như lạnh ngắt luôn ẩn chứa sát khí không động thủ mà vẫn khiến người khác lo sợ xứng danh bậc đế vương , sứ thần Phương Tây Romeo thì là hoàng tử bạch mã như bước ra từ truyện cổ tích . Sứ thần Hung Nô thì cao lớn cười tuấn mã uy hùng còn Lâm Kỳ thì như yêu nghiệt giáng thế cười bạch mã trắng như tuyết cả thân vàng chói khiến người khác phải lóa mắt còn nở nụ cười của yêu nghiệt .. Tất cả lao như gió bão vào rừng rậm , đằng sau còn là đoàn binh sĩ cầm vệ binh đi theo hộ giá không chỉ có thể còn túc trực luôn mấy trăm binh lính mai phục sẵn trong rừng ..

Mạc Phong Thần nắm chặt dây cương kéo lại thật mạnh về phía sau khiến ngựa hí lên một tiếng rồi dừng lại cùng lúc cung tên bắn ra như xé gió lao mạnh vào đám trúc tiếng măng thú vang lên rồi va chạm với mặt đất , thị vệ được chỉ thị lập tức đi vào lùm trúc một lúc sau cò đồ vấy lên mọi người hò reo ..

- " Hoàng thượng quả nhiên xuất chúng chưa thấy hình bóng mà đã bắn hạ " - Sứ thần Hung Nô thầm cảm phục vừa mới bắt đầu đã bắn hạ , có lẽ lần này chiến thắng lại rơi vào tay Mạc quốc

Mạc Phong Thần cười như không cười , thị vệ đưa lên thú vật vừa bị bắn hạ , đó là một con hổ mang một bộ lông mềm mại trắng như tuyết pha lẫn màu huyết vô cùng quý hiếm .

Cuộc đi săn tiếp tục , các sứ thần khác lần lượt bắn hạ từng con thú , sứ thần Phương Tây thì được một con hươu , Hung Nô thì được một con báo đến Lâm Kỳ thì được một chú cáo xinh đẹp trắng xóa ..

Riêng Mạc Phong Thần cao ngạo xuất chiêu bắn được một loạt thú vật , một con đại bàng , một con báo ...

Binh lính được phen kêu hò ầm trời lao loạn trong rừng còn Bách Lệ Băng ở trên đài hướng mắt theo dõi lòng lo lắng muốn chết không hiểu sao tâm trạng của nàng hôm nay rất nặng nề ..

Mạc Phong Thần trầm mặc cười ngựa nhưng luôn cảnh giác , từ lúc săn bắn đến giờ ánh mắt của Lâm Kỳ luôn nhìn mang theo chút căm thù . Âm vệ hai bên ngăm thâm dò nhau chỉ cần một bên động thủ hai bên lập tức sẵn sàng giao chiến , thân thù của hắn và Lâm Kỳ đều ngang nhau , lần này là do Lâm Kỳ cố tình nhường .

Tầng sát khí bỗng chốc tăng cao , Mạc Phong Thần lập tức phản ứng đầu tiên ra chỉ thị cho hộ vệ đưa các sứ thần về cung ..

Lá trúc đứng đưa nhẹ nhàng chỉ có người võ công thâm hậu mới biết được có chuyện gì ? gió trời cũng có chuyển biến , hắn đương nhiên cảm nhận được có kẻ đang ẩn náu nơi này . Rất rõ , là kẻ nào nữa đây ? Hắn tin chắc không phải người của Lâm Kỳ vì biết chắc động thủ nơi của hắn chỉ mang lại họa cho thân

Lâm Kỳ đâu có sợ hãi ngược lại còn có chút tò mò thú vị ngoài Lâm Kỳ ra hóa ra cũng có kẻ muốn giết Mạc Phong Thần , lẽ nào là nữ tử lần trước ?

Không sai trên không xuất hiện mười mấy hắc y nhân thân thủ tương đối cao nhẹ như làn gió đáp xuống đất rồi lập tức rút kiếm chìa về phía hắn .

- " Hộ giá " - Binh sĩ cũng nhân ra nguy hiểm kéo đến .

Tiếng kiếm va chạm vào nhau khắp rừng trúc , người chết ta chết , Lâm Kỳ cũng rảnh rồi tiện thể đánh chiến một phen cho thả lỏng gân cốt . Mạc Phong Thần âm trầm đến đáng sợ nhẹ nhàng rút kiếm lẹ như làn gió giết gần hết tất cả . Nhưng không ngờ từ sâu trong rừng trúc lại xuất hiện thêm biết bao hắc y nhân gấp mấy lần bọn hắn .

Mạc Phong Thần cười như không cười nhẹ nhàng giết người , Lâm Kỳ yêu nghiệt là thế nhưng cũng chẳng kém ..

Bách Lệ Băng vừa thả lỏng tinh thần được một lúc thì giật mình khi có thị vệ về báo tin có thích khách trong rừng , cả triều đình láo loạn lập tức điều thêm binh sĩ đến cứu giá ..

Bách Lệ Băng hùng hực tức giận cùng lo lắng lập tức leo lên bạch mã gần đấy nhất khiến tất cả được một phen kinh hãi

- " Hoàng hậu vô cùng nguy hiểm không thể được " - Tiểu Hằng hoảng hốt kéo nàng ra .

- " Hoàng hậu chớ làm liều " - Các đại thần cũng ra sức khuyên ngăn

- " Kẻ nào còn nói nữa ta cắt lưỡi kẻ đó , tránh ra " - Bách Lệ Băng đánh liều hất ngã một toán binh lính trước mặt lao vào rừng , làm sao nàng có thể chống mắt nhìn nam nhân của nàng gặp nguy hiểm

- " Mau mau đi hộ vệ hoàng thượng và hoàng hậu " - Cả hoàng cung láo loạn ..

Trong lúc đó tại rừng trúc , Mạc Phong Thần thực sự đã coi thường đối phương ..

Lâm Kỳ bắt đầu ra sức chém giết , Mạc Phong Thần tung hoành xuất chiêu nhưng bất ngờ xuất hiện một hắc y nhân thân thủ tương đối mạnh

- " Người là ai ? " - Giọng nói mang theo sát khí lạnh lẽo vang lên

- " Đừng nhiều lời , ta muốn người chết " - Hắc y nhân tung một chiêu về phía Mạc Phong Thần , hắn lẹ được tung ngược lại , hai bên giao chiến ngang tài ngang sức mỗi đòn đưa ra đều là trí mạng .

Lâm Kỳ cũng rất muốn tham gia nhưng trước hết phải diệt gọn mấy kẻ bên này ..

- " Hoàng hậu .. " - Tiếng nói bỗng chốc truyền đến tai của Mạc Phong Thần , cùng với tiếng vó ngựa nhanh gấp tiếng thờ dòn dập yếu ớt của một nữ nhân không có chút nội lực

Mạc Phong Thần trong lòng vô cùng tức giận ..

Đáng chết , tại sao nàng lại đến đây ..

Lực vận ra càng lúc càng mạnh , Mạc Phong Thần bắt đầu đuổi sức , người kia cũng vậy ..

Đúng lúc đó hắc y nhân kia đột nhiên lao tới tung chiêu hắn nhanh chóng lẹ được nhưng không ngờ lại mắc mưu bị một đòn vào bụng đau đến lực phủ ngũ tạng lập tức nôn ra một búng máu ..

- " Hoàng thượng .. " - Mọi người kinh hãi kêu lên nhưng không thể đến hộ giá vẫn còn nhiều kẻ chưa tiêu diệt hết ..

Bách Lệ Băng thấp thoáng thấy bóng dáng quen thuộc kia lao nhanh đến , tiếng hí ngựa khiến hắn nhận ra một tay ôm bụng một tay cầm kiếm ra đòn

- " Băng nhi , trẫm ra lệnh cho nàng về cung " - Mạc Phong Thần lạnh lùng ra lệnh .

Lâm Kỳ cũng nghe thấy tiếng nàng trong lòng thầm thấy thú vị , nàng kiên cường quá đó chứ ..

- " Phong Thần .. " - Nàng liếc mình phóng ngựa đến nhảy xuống nhất quyết lao đến chỗ hắn

- " Trẫm nói nàng mau về cung " - Mạc Phong Thần đã lạnh gỏi ọ

Bách Lệ Băng lập tức chết điếng , lòng lạnh hẳn đi , người không biết lúc nào nổi lên một tầng sát khí ..

Đến ám vệ đang chiến đấu cũng cảm nhận được , Lâm Kỳ thì thực sự giật mình ..

Bách Lệ Băng trầm thấp đến đáng sợ nhìn nam nhân của mình bị thương mặc cho Mạc Phong Thần dùng ánh mắt khuyên ngăn đến nhường nào vẫn cứ rút từ tay áo mình ra một khẩu súng ..

Chĩa về phía hắc y nhân kia , một tiếng " bắ" được phát ra khiến mọi người dừng lại chỉ thấy hắc y nhân kia lập tức gục ngã máu từ tim chảy ra thấm đầm mặt đất ..

Ai cũng hoảng sợ , việc này diễn ra quá nhanh khiến không ai kịp định thần , Lâm Kỳ thì càng cảm thấy kinh hoàng hơn ..

- "Băng nhi .."- Mạc Phong Thần yếu ớt gọi không ngờ nàng lại lợi hại như vậy nhưng hắn không muốn tâm hồn trong sáng của nàng bị vấy bẩn ..

Bách Lệ Băng dường như không nghe thấy gì thân ảnh kiều diễm của mỹ nhân lao đến tiếng súng phát ra ngày một dày đặc tất cả dường như gục ngã hết , máu chảy thành sông ..

Mọi người hết sức kinh hãi , một thân hoàng hậu lộng lẫy xinh đẹp giết bằng đầy người , xác của hắc y nhân khắp nơi dưới chân nàng , nhưng không ai biết nàng giết kiểu gì chỉ bằng một thứ công vật ấy ..

- "Bách Lệ Băng , .."- Mạc Phong Thần tức giận gọi nhưng hơi gần như không còn , Bách Lệ Băng hồi hồn thân ảnh đỏ lao đến chỗ lồng ngực ấm áp của hắn , hoa hoa lệ lệ rơi nước mắt khẩu súng được ném qua một bên ..

- "Mạc Phong Thần chàng khôn kiếp dám để ta sợ hãi như vậy ?"- Bách Lệ Băng vừa oán trách vừa khóc , vừa nẩy huyết nữa thì nàng đứt tim đó !

- "Xin lỗi Băng nhi "- Mạc Phong Thần ôm lấy nàng nhỏ giọng nói ..

Binh lính đến hộ giá cũng hơi sợ hãi , tất cả hắc y nhân kẻ bị chém kẻ bị hoàng hậu bắn một thứ kim loại vào tim mà chết ..

Mạc Phong Thần và nàng hộ giá về cung..

Cả triều đình được phen xôn xao chấn động từ vụ đi săn ..

Sứ thần thì đến mức thất thần ..

Rồi thì đến cả Mạc quốc truyền tai việc hoàng hậu không sợ nguy hiểm đến cứu giá hoàng thượng ..

Rồi cứ thế dật lên một câu truyện đầy thâm tình của hoàng thượng và hoàng hậu ..

- "Bách Lệ Băng trầm ra lệnh cho nàng từ nay về sau không được làm những việc nguy hiểm như vậy một lần nào nữa "- Mạc Phong Thần nghiêm khắc nói vừa tức giận vừa đau lòng ..

Hoàng hậu của hắn vì hắn mà động thủ giết người ..

- "Ta cứ thích đó , chàng ngăn được à , làm ơn mắc oán "- Bách Lệ Băng giận dỗi quay người đi , may mà lúc đó nàng cầm theo súng , mà nếu không có súng thì trên người nàng vẫn có trăm độc giết người không chớp mắt , chẳng qua Mạc Phong Thần cứ coi thường nàng chê nàng yếu ớt ..

Mạc Phong Thần mạnh bạo ôm lấy nàng ghì nàng ra hôn một trận long trời nổi đất rồi lưu luyến dứt ra vì nàng kiên quyết ngăn cản

- "Mạc Phong Thần lần sau chàng còn dám như vậy ta dám đi tìm Lâm Kỳ tránh cho lo lắng quá mà chết , ầy ầy ..đừng có vận động mạnh thái y nói rồi chàng cần tĩnh dưỡng "- Bách Lệ Băng thấy mặt hắn tối đen ẩn chứa nguy hiểm biết hắn sắp đem mình lên bàn ăn thì lập tức sửa giọng kháng cự

- "Trẫm không sao "- Giọng nói ám chỉ điều rất chi là đen tối ..

- "Hoàng thượng , Lục tướng quân cầu kiến "- Thái giám ngoài phòng truyền

- "Trẫm mệt "- Mạc Phong Thần lạnh lẽo nói ..

Bách Lệ Băng đen mặt , vừa mới bảo là không sao mà nhưng chắc nàng vì nhăm nhin mặt của hắn lần sức" ăn" thế kia ?

Ám vệ bên ngoài mặt đỏ tía tai vì tiếng động bên trong , thà ở trong chỗ tối còn hơn ! Như này thực sự rất kích thích đó , hoàng thượng đúng là sức lực dồi dào chưa gì nội lực đã ổn định hết rồi

.....

- "Ngươi nói sao ? Lại thất bại "

- "Dạ , thuộc hạ phải đi đã chết hết "

- "Cái gì ? Không nhầm chứ lũ các người sao yếu đến nhường ấy "

- "Dạ , là do hoàng hậu ra tay "

- "Hoàng hậu ...?"

- "Mau chóng giết nàng ta ..."

- "Dạ !" "

.....

- "Tra rõ xem kẻ nào đằng sau "- Mạc Phong Thần lạnh lẽo ra chỉ thị cho ám vệ

- "Thưa chủ nhân , kẻ cầm đầu hôm nay là Thích Khuyết một trong những tên thích khách danh tiếng trong giang hồ "

- " Hắn đã chết "

- " Dạ "

- " Theo dõi nhất cử nhất động của Lâm Dạ quốc , điều thêm ám vệ đến bảo vệ hoàng hậu "

- " Dạ "

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Hạ độc

Mặt trời lên cao tại Mạc quốc , hoàng cung lúc này đã náo nhiệt hẳn lên , khắp nơi được trang hoàng long lẫy . Sáng hôm nay trên chính điện sẽ tổ chức yến hội mời các vị sứ thần mà trong khi đó hoàng thượng anh minh và hoàng hậu đứng cảm vẫn còn đang say giấc tại tẩm cung

- "Hoàng thượng , hoàng hậu nương nương đã đến lúc lên điện "- Tiếng thái giám bên ngoài cất cao giọng nói

- " Lui "- Mạc Phong Thần lạnh lùng nói đám nô tài lập tức lui đi hết

Khẽ nâng cánh tay mình lên , chân mày cau lại , vết thương hôm qua của hắn thực ra vẫn chưa tốt lắm nhưng không muốn nàng lo lắng lên hắn đành cố nhẫn nhịn , nhìn hoàng hậu của mình vẫn còn đang ngủ ngon lành hắn thấy yên lòng . Băng nhi của hắn khác với người khác , hắn biết , nàng dám xông lên cứu hắn mặc cho tính mạng làm hắn sợ đến đau nhói ở tim , may mà nàng không xảy ra chuyện gì, nếu không.

Người trong lòng hắn bỗng nhiên giật giật mi mắt đôi mắt hạnh trong như suối thu khẽ mở nhìn hắn , mày đột nhiên cau lại

- "Mạc Phong Thần chàng là hùm à , sao còn khỏe thế ? "- Nàng bực mình lườm hắn , đêm qua cả hai chơi trò " đánh nhau trên giường " mệt đến là người , nàng thực sự rất phục hắn , bị thương như thế mà vẫn " đánh nhau " được , bội phục

- " Băng nhi , nàng dậy rồi sao , mới sáng đã cáu gắt , hoàng hậu vậy à ? "- Mạc Phong Thần ôn nhu như nước vuốt mái tóc mượt mà của nàng nói

- " Hừ ..nhưng mà..chàng không sao thật chứ "- Lúc nàng mở mắt hình như có thấy thần sắc hắn không tốt lắm , nàng hơi lo .

- " Không sao , mau dậy , yến hội sắp bắt đầu rồi đó "- Mạc Phong Thần chẳng nói gì chỉ nhẹ nhàng ôm nàng dậy , tự mình bồi nàng mặc y phục . Hoàng hậu của hắn xem ra rất cần hắn vì một mình nàng có đến cả ngày cũng chẳng mặc xong một bộ y phục .

- " Phong Thần , để ta bồi chàng mặc y phục "- Bách Lệ Băng đột nhiên mỉm cười ngọt ngào với hắn tiện tay đem từng chiếc áo mặc vào cho đế vương .

Mạc Phong Thần mỉm cười có hơi chế giễu , đến y phục của nàng mà nàng còn lo không xong còn đòi bồi hắn mặc .

Mạc Phong Thần cứ mặc nàng loay hoay mặc áo ỉnh , hiếm khi nào Băng nhi của hắn chủ động như thế .

- " Xong rồi , thấy chưa ta cũng rất giỏi mà "- Bách Lệ Băng rất tự hào khoe thành tích .

- " Băng nhi đương nhiên rất giỏi "- Mạc Phong Thần ôm lấy nàng đi đến yến hội

Cả chính điện bây giờ được trang hoàng vô cùng hoành tráng , ngai vàng ngồi trên cao , bên cạnh là ngai hậu rồi phía dưới là các phi tần , còn bà hoàng thái hậu " cao quý " đó thì đi đường tâm ở chùa An Bình rồi .

- " Hoàng thượng giá đáo "

- " Hoàng hậu nương nương giá đáo "

Tiếng thái giám hô to trước chính điện Mạc Phong Thần một thân long bào lẫm liệt ôm hoàng hậu xiêm y phượng bào long lẫy bước vào choàng ngọc cả triều đình . Rồi cả hai uy nghi ngồi lên ngai vị , Mạc Phong Thần lạnh lùng đảo mắt xuống dưới , con người không một lần sóng lay chuyển

- " Hoàng thượng vạn tuế , vạn tuế , vạn tuế , vạn vạn tuế "

- "Hoàng hậu nương nương vạn tuế vạn tuế , vạn vạn tuế "

Chúng ái khanh khắp chính điện hành lễ hành lễ kính cẩn , chỉ riêng trừ mỗi thái tử Lâm Dạ quốc được miễn vì ngôi vị cao chỉ chấp tay hành lễ .

Hôm nay Lâm Kì vẫn y nguyên bộ dáng cùng nụ cười yêu nghiệt nhìn về phía nàng , có điều lại mặc lam y có phần trầm hơn hôm trước .

- " Bình thân " - Mạc Phong Thần nhàn nhạt nói , lúc này hắn vô tình nhìn về phía Lâm Kì thấy nam tử đó dám nhìn hoàng hậu của hắn với ánh mắt thèm muốn hắn không nhận được phần nô .

Bên cạnh hắn hôm nay còn xuất hiện thêm năm cận vệ , từ bây giờ sẽ trực tiếp hiện thân .

Cả triều đình im phăng phắc , không ai dám lên tiếng chờ một lúc thì vị đế vương kia mới buông ra một câu

- " Bắt đầu đi "

Cả chính điện an tọa tại chỗ ngồi của mình , yến hội được sắp xếp như lệ thường được bố trí chỗ ngồi hai bên song song đối diện , hoàng thượng và hoàng hậu thì đương nhiên ngồi trên cao đối mặt xuống nhìn

Tiếng đàn lập tức ngân lên một đoàn vũ nữ bước vào , nữ tử nào cũng xiêm y trắng muốt , tóc đen như suối trên tay cầm đàn cầm yếu điệu xếp thành hình bông hoa sen .

Bách Lệ Băng hơi ngơ ngẩn trước màn vũ nữ đó, oa không ngờ nữ nhân cổ đại có thể phiêu dật như vậy , mấy người này tuy không xinh đẹp bằng nàng nhưng dáng điệu thật giống thần tiên còn cầm đàn nữa

- " Hoàng thượng đây là điệu múa quốc bảo của Hung Nô thần , vinh dự được diện kiến hoàng thượng " - Sứ thần Hung Nô đứng lên nói .

- " Đẹp quá , không ngờ mấy vị nữ tử này phiêu dật thế này " - Bách Lệ Băng buông lời vang ngọc của mình tán thưởng .

- " Hoàng hậu quá khen " - Sứ thần Hung nô được dịp nở mày nở mặt

Bông hoa sen trắng muốt kia nở rộ những nữ tử cầm đàn lập tức tách ra rồi lại kết lại múa , uốn uốn éo éo vô cùng đẹp cả chính điện vừa ăn uống vừa xem mỹ nhân múa vô cùng say sưa , nhưng tất nhiên trừ hoàng thượng inh nào đó , một cái liếc mắt cũng chẳng thèm liếc , trực tiếp lệnh cho hoàng hậu lên ngồi cạnh mình . Bách Lệ Băng cũng không lạ việc này vì lần nào chẳng ngồi trên ngai vàng cùng hắn , đến cả triều thần cũng chẳng để ý nữa . Nàng đặc biệt rất chăm chú xem mặc kệ hắn đang ngồi nghịch tóc mình .

- " Băng nhi, nàng thấy thú vị sao ? " - Hắn bên tai nàng mở miệng nói

- " Đương nhiên thú vị " - Nàng thực chẳng hiểu nổi hắn , một mỹ nhân nữ như vậy mà bảo không đẹp , xem ra nếu nàng không xuất hiện chắc hắn cô đơn đến già mất .

Bách Lệ Băng vươn tay lấy điểm tâm trên bàn ngồi nhóp nhép vừa ăn vừa xem rất thoải mái và đương nhiên phong thái hoàng hậu đã biến đi đâu mất tăm . Mạc Phong Thần muốn cười cũng chẳng được .

Âm đàn bỗng nhiên rít cao rồi ngừng bật , tiếng vỗ tay reo lên tứ phía , Lâm Kì suốt từ này trong tay ôm người đẹp nhưng ánh mắt thỉnh thoảng vẫn nhìn về phía nàng .

Đoàn nữ tử rút xuống , thái tử Lâm Dạ quốc - Lâm Kì đứng lên mở miệng yêu nghiệt nói

- " Hoàng thượng thánh minh, dù gì hôm qua lễ vật đã được cống cho hoàng thượng mà hoàng thượng mây mây không để ý tới thật bất công cho Dạ quốc cùng ta , nên hôm nay tại hạ mong hoàng thượng có thể để mắt tới Bách Hợp một chút , nàng đã tỉnh lại và có vũ khúc muốn dâng lên hoàng thượng " - Lâm Kì cười cười nói , Bách Hợp ở đây chính là mỹ nhân tuyệt thế mà Dạ quốc cống tặng , người mà có vẻ đẹp như châu như ngọc không gì sánh bằng

Trong phút chốc , gương mặt tuần tú của hắn đột nhiên lạnh đi vài phần , bàn tay đang ôm nàng cũng hơi siết lại . Mà chính nàng đang nhai điểm tâm mà suýt nữa thì nghẹn , ánh mắt hình dao găm nhìn về phía Lâm Kì ..

Hừ , nếu mà dám làm mê muội nam nhân của hắn , đảm bảo nàng sẽ cho chết không toàn thây .

Từ phía cửa đột nhiên xuất hiện một nữ thân cả thân hồng y điểm lệ khôn xiết quanh người như có vầng hào quang trên tay nâng một dải lụa mềm mại như liễu bước vào .

Cả chính điện vô cùng , cô cùng kinh diễm , đến các phi tần kia cũng phải há hốc mồm nhìn , các đại thần thì khát khao thèm muốn , Lâm Kì đứng bên nhìn đôi môi khẽ nhếch một nụ cười quý dị

Mạc Phong Thần cũng có hơi sững người , nhưng trái lại sát khí lại ngày một tăng , trong đôi mắt xuất hiện tia sát khí giết người . Đến ngay cả Bách Lệ Băng tự tin về mình là thế nhưng khí nữ tử kia xuất hiện nàng có hơi chạnh lòng , khuôn mặt hiện rõ lên ba chữ " ta không thích "

- " Bách Hợp bái kiến hoàng thượng , hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế " - Giọng nói yếu điệu nhẹ nhàng như tiếng suối chảy êm đềm làm vương

vắt lòng người . Dung mạo đẹp khuynh thành , làn da trắng như châu như ngọc , môi đỏ thắm hút hồn người , tóc đen như mun , nói chung không tả xiết

- " Bình thần " - Trong giọng nói của Mạc Phong Thần đặc biệt tỏ rõ ý không vui vì nữ tử này xuất hiện làm cho hoàng hậu của hắn không thích , từ nãy cứ bầu lấy tay hắn không nói gì nhưng hắn cũng thừa biết

- " Tạ ơn hoàng thượng " - Bách Hợp vô cùng nhẹ nhàng đứng dậy đôi mắt hoa lệ kia e thẹn nhìn hắn

- " Hồn xược dám nhìn thẳng long nhan " - Bách Lệ Băng không nhịn được quát làm cả chính điện giật mình , hừ liếc mắt đưa tình với hắn đúng là muốn chết mà

- " Xin hoàng hậu bớt giận " - Mỹ nhân lập tức quỳ xuống bộ dáng đáng thương thật người khác mềm lòng .

- " Hoàng hậu , Thần phi cũng mới vào cung chưa hiểu lễ nghi phép tâng người cũng lên hiểu cho " - Tiêu phi đứng lên mở miệng nói , mọi người bên cạnh nghe vậy cũng thấy có lý gật gật đầu

Bách Lệ Băng thấy vậy có hơi chua xót nhìn hắn , trong mắt tràn ngập đau lòng

Chàng xem , bọn họ ức hiếp thiếp kia ..

Mạc Phong Thần trong lòng càng cảm thấy không vui , phát tay áo cho bắt đầu

Thần phi đứng như với cái tên như một đóa hoa Bách Hợp nở rộ sớm mai , phong tư yêu kiều nhẹ nhàng múa , từng tiếng đàn như hòa quyện với không gian làm màu cho Bách Hợp , những cái bước chân , những cái giờ tay đều hết sức tinh tế đẹp không bút nào tả xiết .

Đến ngay cả ngũ hộ vệ bên cạnh hắn cũng trầm trồ khen ngợi . Sứ thần Phương Tây thì ngẩn cả người ngắm nhìn .

Mạc Phong Thần ngồi trên ngai vàng cũng hướng đôi mắt lạnh người theo dõi nhưng thần sắc không có chút gì lay chuyển mà Bách Lệ Băng ngồi trong lòng cũng mãi mê theo dõi nhưng vẫn có chút chua xót trong lòng , hậm hực cắn môi.

Tiếng đàn dứt , điệu múa kết thúc , Thần phi phát tám lụa nhẹ nhàng thu gọn lại rồi hãnh lễ

- " Đẹp lắm , vô cùng đẹp , Thần phi thật có tài , đã là quốc bảo của Dạ quốc , bây giờ là nữ nhân của hoàng thượng đương nhiên ta sẽ coi trọng nàng như là quốc bảo của Mạc quốc " - Bách Lệ Băng bất chợt đứng lên ra dáng mẫu nghi một nước nói . Chúng thần vô cùng hài lòng , khen ngợi , Lâm Ki tỏ ra vẻ thích thú chấp tay đa lễ với nàng .

Mạc Phong Thần biết nàng có ý nhìn đến gắt gao cắn môi có chút không hài lòng , ban Thần phi ngồi rồi đến một cái liếc mắt cũng chẳng ban cho

- " Phong Thần , có phải ta rất ích kỷ không , nhưng ta không muốn chia sẻ chàng với bất cứ nữ nhân nào khác , ta rất không muốn " - Bách Lệ Băng có chút lo lắng ngược lên nhìn thẳng hắn hỏi

Mạc Phong Thần hơi đau lòng trước điệu bộ đó của nàng trực tiếp hôn chặt lấy nàng

- " Băng nhi , nào có chuyện đó , đừng nghĩ vẩn vơ " - Giọng nói của hắn bây giờ có thể nói là ôn nhu như nước đến cận vệ bên cạnh nghe thấy cũng sồn da gà.

Bách Hợp yêu kiều , lướt về ghé dành ỳnh , ánh mắt của biết bao nhiêu nam nhân luôn luôn dõi theo nàng . Nếu đặt hoàng hậu và Thần phi cạnh nhau thì khí chất đương nhiên hoàng hậu phải hơn còn dung mạo thì mỹ nhân Bách Hợp chắc chắn sẽ hơn . Còn về tài thì họ chưa xác định được

Bách Lệ Băng phục hồi tinh thần , lập tức lấy lại khí thế hoàng hậu mở lời vang ngọc nói

- " Romeo , sứ thần Phương Tây , ngài có tiết mục gì không ? " - Nàng nói bằng thứ tiếng ngoại ngữ chỉ riêng nàng và các sứ thần Phương Tây mới hiểu . Nàng tin chắc sẽ có tiết mục thú vị nhân lúc nàng đang chán

Romeo nói một tràng gì đó , nàng nghe xong gật gật gù gù rồi một đôi nam nữ bước vào trên người mặc toàn đồ diêm dúa , bên cạnh cũng sắp xếp thêm mấy đạo cụ làm nhạc .

Nàng biết , đây gọi là khiêu vũ liên giải thích cho triều thần , Mạc Phong Thần thực sự rất khó chịu , tại sao nàng lại biết mấy thứ này ?

Nhạc nổi lên , ai cũng phấn khởi theo dõi , nàng đột nhiên rất vui vẻ và rất muốn xuống đó nhảy , gì chứ ! Khiêu vũ thì nàng biết , còn nhảy rất giỏi đó nhưng do tình thế lúc này nàng không thể phô ra được chỉ có thể nhìn ngắm

Cặp đôi khiêu vũ kết thúc trong tiếng vỗ tay tán thưởng của mọi người , tất cả vừa ăn vừa thưởng thức yến hội rất vui vẻ .

Thần phi kia có vẻ hơi trầm tĩnh thỉnh thoảng mới nhếch môi cười ..

Còn hoàng hậu Bách Lệ Băng cư nhiên rất vui vẻ , vừa cười vừa nói với hoàng thượng lạnh lùng chẳng nói một câu gì mặc cho hoàng hậu làm loạn .

- " Yến hội hôm nay thật vui vẻ làm bồn cung vui lòng thay muốn đánh một khúc nhạc không biết chúng ai khanh có bằng lòng " - Nói thế thôi chẳng ai lại

ngăn cản được nàng đương nhiên trừ hấn ..

"Băng nhi , nàng muốn làm gì ?"- Hấn nhủ mảy nắm chặt tay nàng nói , nếu nàng muốn đàn khi nào về tẩm cung đánh ột mình hấn nghe là được rồi

"Phong Thần , ta chỉ muốn khoe chút tài thôi mà , gì mà dữ vậy "- Bách Lệ Băng chớp chớp mắt vài cái lấy lòng , và hấn cũng chẳng thể làm gì khác .

Cả chính điện đột nhiên căng thẳng hấn lên , hoàng hậu cao quý tự mình đánh đàn , trăm năm có một

"Đem cho ta cổ cầm "- Nàng ra lệnh cho nô tỳ đem đàn ra . lập tức một đám hầu cận thận bệ đàn đến chỗ nàng

Phải nói bây giờ nàng thực sự đẹp như mỹ nhân kia , thần phượng hoàng rực rỡ ngồi cạnh cổ cầm bàn tay nõn nà như ngọc đặt lên dây đàn . Đột nhiên tiếng cổ cầm cất lên réo rắt rồi nhẹ nhàng , êm đềm như suối mãnh liệt như gió gào ngàn , tưởng chừng như muôn lần điệu tuyệt mỹ nhân gian hội tụ tại đây .

Bách Lệ Băng mỉm cười tiếp tục lướt trên dây đàn , trước kia ở thời hiện đại nàng từng đi học đàn còn rất giỏi , cảm kì thi họa nàng đều biết hết nhưng nàng không thích thể hiện thôi .

Lâm Kì vô cùng ngạc nhiên thú vị say sưa ngâm mình trong tiếng đàn của nàng.

Đúng là một khúc cầu hồn của tất cả mọi người trong điện , ai trông cũng đờ đẫn ngẩn ngơ..trừ một vài người ..trong đó có Mạc Phong Thần , đôi mắt có ngàn vạn điều nghi ngờ nhìn nàng .

Tiếng cổ cầm vừa dứt , mọi thứ vẫn chìm trong khoảng lặng , chưa ai dứt khỏi tiếng đàn của nàng , đột nhiên tiếng vỗ tay của Lâm Kì vang lên

"Hoàng hậu , thật trăm nghe không bằng mắt thấy "- Một câu nhưng chứa ngàn ý sâu xa

Triều thần thì vô cùng tự hào ngưỡng mộ , ai nấy ra sức khen ngợi lấy lòng nàng . Quả nhiên hoàng hậu mới là người đẹp nhất , tài mạo đều toàn vẹn mười phần vẹn mười..chỉ duy tính khí có chút ....hung hãn

"Quá khen , đó chỉ là chút bản lĩnh của bản cung "- Nàng nói có phần mỉa mai , những người nào trước kia từng nói nàng là ả tiện nữ hả ?

Bách Lệ Băng xúng xính y phục lê bước đến chỗ hấn

"Phong Thần , chàng làm sao vậy ? Ta đánh không hay sao ? Có phải chàng chỉ thích Thần phi thôi chứ gì , hứ ta biết thừa "- Nàng bực bội giận dỗi quay đi

"Trăm có nói không hay sao ? Nàng nói xem "- Mạc Phong Thần nhướn mày , nàng cứ tự hỏi tự nói rồi đổ cho hấn .

"Mặt chàng viết rõ mấy chữ ta không thích đó "- Nàng trừng mắt nói vừa dứt thì giọng nói mềm mại ngọt ngào của mỹ nữ phía dưới vọng lên

"Hoàng hậu , muội xin kính tỳ một chén "- Bách Hợp nhỏ giọng thưa tỏ ý hèn mọn , sai nô tỳ đem rượu lên trước mặt nàng

"Hừm..đừng gọi ta là tỳ tỳ....uống thì uống "- Bách Lệ Băng nhăn nạy gần giọng nói , tỏ vẻ rất không vui

Bất chấp ánh mắt của cả đại điện nàng cầm ly rượu rất không đúng mực ngửa lên tu một hơi . Mạc Phong Thần không vui nhướn mày

"Băng nhi , đừng uống nữa "- Lời vừa dứt tất cả đều nhìn hấn với ánh mắt ngạc nhiên , đây là ngang nhiên coi thường Thần phi mới đến

"Thần..thần thiếp kính hoàng thượng "- Bách Hợp cũng ngạc nhiên không kém cung kính mời hấn

"Dừng , bôn cung cũng mời người chén rượu "- Bách Lệ Băng trực tiếp sai người đem rượu quý mời Thần phi .

"Thần thiếp tạ ơn hoàng hậu "- Bách Hợp có hơi run rẩy nhận chén rượu , cẩn thận che miệng uống .

Cả đại điện im lặng suốt từ nãy đến giờ , lặng người xem tính thể lúc này..

Mạc Phong Thần không nói gì cũng thâm tường nhìn Thần phi ..

Đột nhiên " Choang " ly rượu rơi xuống đất ...

Mỹ nhân mỹ lệ từ từ ngất đi trước mặt triều thần ..

Chẳng ai có thể ngờ được sự đời ..

Ly rượu đó ...có độc ..

Chẳng lẽ là nàng hạ độc..

Hay là...người khác ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Này thì chộc giận lão nương !

Cả đại điện trợn mắt nhìn mỹ nữ tuyệt thế ngất đi ngay trên chính điện, các triều thần ồn ào nhìn nhau. Các sứ thần thì kinh hãi nhìn nàng, Lâm Kỳ khẽ nhếch môi thành một đường cong rất nhẹ chỉ có thể dùng kính hiển vi mới nhìn thấy lao đến ôm lấy mỹ nhân kia

"Người đầu mau truyền thái y" - Giọng nói gần như hét lên của Lâm Kỳ, thực chất là đang giả bộ

Lập tức thái y được truyền đến nhanh chóng chạy lại bắt mạch, cả đại điện gần như náo loạn điên lên

Trong khi đó vị hoàng thượng cao cao tại thượng lại có vẻ rất thần nhiên khuôn mặt mỹ nam khẽ nhếch cười mặt bỗng chốc lạnh đi mà thân hình đang ôm trong lòng đột nhiên run rẩy

"Phong..Phong Thần ....nàng ta làm sao vậy" - Mặt nàng tái mét hẳn đi, không phải nàng sợ mà nàng lo rắc rối, lo cho tiếng tăm của mình

"Yên tâm, có ta ở đây" - Chỉ một lời vàng ngọc nhẹ nhàng đó thôi đã làm dịu lòng nàng.

Dám cả gan ở trước mặt hân làm trò, còn cố tình hãm hại hoàng hậu của hân xem ra kẻ đó rất không muốn sống.

Ai nấy đều rất chi là ngạc nhiên nhìn một hoàng thượng một hoàng hậu ngồi trên ất lạnh như băng nhìn xuống. Tất nhiên trong suy nghĩ của mọi người bây giờ ai cũng cho là nàng hạ độc, lòng thâm ché giấu, chửi rủa, căm ghét, dám làm hạ độc mỹ nhân. Chỉ e vì điều này làm tổn hại đến quan hệ hai nước Dạ quốc - Mạc quốc, đã thế có khi còn liên lụy các nước khác.

"Nói" - Mạc Phong Thần lạnh lùng phun ra một tiếng, mày kiếm nhíu chặt lại.

"Hoàng thượng, Thần Phi trúng tì sương e không còn gắng gượng được lâu" - Thái y nói có phần buồn não đầy luyến tiếc, mỹ nhân xinh đẹp như vậy lại là hồng nhan bạc mệnh.

Cả đại điện ảm ỉ hẳn lên, mỹ nhân xinh đẹp trong vòng tay Lâm Kỳ thần sắc lại càng yếu ớt, ai nấy tỏ ra luyến tiếc

"Hoàng thượng, thật không ngờ Dạ quốc chúng tôi có thành ý đem dâng quốc bảo cho ngài mà ngài không biết quý trọng để nàng có thể chết oan uổng như vậy, thật sự việc này hoàng thượng phải xử lý thỏa đáng, cho nước chúng tôi một lời giải thích" - Lâm Kỳ rất nghiêm túc nói, mặc dù hơi tiếc nữ nhân này nhưng đã đâm lao phải theo lao đã bắt đầu nước cờ thứ nhất thì không thể dừng lại.

"Không chữa khỏi cho Thần phi thì các người tự biết hậu quả, còn về phần thái tử Dạ quốc, Thần phi đã gả là người Mạc quốc hiện không còn quan hệ với ngài, điều này ắt hẳn có lý lẽ" - Mạc Phong Thần lời trước là nói với đám thái y ngu xuẩn, lời hai là nói với Lâm Kỳ

"Hoàng thượng, đó dù gì vẫn là nữ nhân Dạ quốc kính tặng, ngài khiến nàng chết oan uổng coi như quan hệ chúng ta nên chấm dứt, Dạ quốc không thể hợp tác với hoàng thượng coi thường mạng sống như vậy" - Lâm Kỳ nói các sứ thần cùng quan nghe vậy thì gật gù suy nghĩ.

"Chúng ta còn không biết ai hạ độc, hoàng thượng nên suy xét lại, lẽ nào là hoàng hậu.." - Quan tể tướng nói

"Hoàng thượng, người phải xử lý hoàng hậu như quốc pháp.."

"Hoàng thượng.."

Tất cả quan lại triều thần quỳ xuống mấy phi tần thì len lén cười trộm, mặt nàng đột nhiên cũng lạnh đi vài phần, đám ám vệ bên cạnh còn cảm nhận được nồng độ sát khí dày đặc trong không khí, không biết do hân hay do nàng hay do cả hai người

"Hoàng thượng, Thần phi...quả thật vô phương cứu chữa chỉ có thể chôn ngọc nát hương tan" - Thái y sợ hãi nói

"Một đám ngu xuẩn" - Mạc Phong Thần nổi trận lôi đình quát nạt.

Quan lập tức im miệng không dám nói tiếng nào

"Phong Thần chàng đừng tức giận nữa được không?" - Bách Lệ Băng nhẹ nhàng trấn an hân đang sôi máu nổi điên. Mạc Phong Thần không nói gì nhưng sát khí còn kinh khủng hơn có thể bức chết người

"Các người lui ra, để ta giải độc cho nàng ta là được" - Bách Lệ Băng bức bội nhào xuống dưới vén tay áo lên lộ ra bắp tay trắng ngần mềm mại làm

Lâm Ki bên cạnh hơi sững người .

" Các người rút hết ra cho trẫm "- Mạc Phong Thần tức giận suýt nữa thì đập nát cái bàn rồng .

Ai nấy thức thòi lui xuống để một mình hoàng hậu đang chữa cho thần phi , ngàn đôi mắt đang nhìn không bỏ qua một động tác .

Bách Lệ Băng rút từ tay áo một ngân châm , đây là ngân châm độc nàng tự điều chế ra , đây gọi là lấy độc trị độc lập tức nhìn trúng mạch máu trên cổ của Thần Phi liền găm vào .

Thần kinh ai nấy căng lên tới độ đến Mạc Phong Thần cũng khá bất ngờ , xem ra hôm nay nàng đã làm cho hấn từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác .

Hoàng hậu của hấn xem ra có thân thể không tầm thường .

Thái y thì nom nớp lo sợ nhưng cũng không dám nhúng tay vào , hoàng thượng còn không nói gì sao đến lượt ông nói .

Lâm Ki thì hết sức ngạc nhiên nhìn nàng thao tác châm cứu chuẩn xác không kém một ly .

Thần phi sắc mặt bỗng chốc hồng hào hấn lại rồi nôn ra một búng máu liền sủa đó lại chìm vào hôn mê

" Đã xong , đưa nàng ta về tẩm cung tĩnh dưỡng vài ngày là khỏe "- Bách Lệ Băng phát tay áo đứng dậy mặt không cảm xúc , nàng còn chưa quên tội danh vẫn còn đang tồn tại của mình đâu .

Lập tức cung nữ đến đưa Thần Phi vào tẩm cung , Lâm Ki lòng bỗng chốc lo lắng , không ngờ trong cung thể nhưng lại có người biết giải loại độc này cho đến nay chỉ có một vài người có thuốc giải , không ngờ là nàng lại có thể giải được , khen thay cho nước cờ này Mạc quốc có thể thoát được .

" Hoàng hậu có lẽ người cần có lời giải thích chính đáng "- Quan đại thần nói

" Không có cái gì cần giải thích thì giải thích cái gì ?"- Nàng nhướn mày nói , điệu bộ không khác hấn là mấy

" Quan hình sự , chuyện này trẫm giao cho khanh giải quyết , nội trong hai ngày sau nhất định phải có kết quả "- Mạc Phong Thần ban chiếu chỉ lệnh cho người tra khảo .

" Hoàng thượng anh minh "- Cả địa diện hô to mặc dù trong lòng vẫn vô cùng câu hỏi suy nghĩ về hoàng hậu , chuyện này thực phức tạp ?

" Chẳng , có phải chàng cũng nghi ngờ ta "- Bách Lệ Băng huých tay vào bụng hấn khó chịu nói , bày ra vẻ mặt nếu hấn mà nói có nhất định sẽ không yên với nàng .

" Nàng nói không là không , trẫm tin"- Mạc Phong Thần sai tay túm lấy eo nàng nói .

Yến hội lại quay về trạng thái cũ nhưng không còn náo nhiệt , đây quả thực là lần giải oan nhanh nhất trong lịch sử đối với các vị phi tần , xưa này những việc hãm hại trong chốn hậu cung luôn là vấn đề kinh hãi đau đầu nhất , vậy mà lần này hoàng thượng lại rất tin tưởng hoàng hậu không cần suy xét đã ban chỉ .

Yến hội kéo dài ba canh giờ rồi từng đoàn sứ thần cáo lui về nước , trước khi đi Lâm Ki - sứ thần Lâm Dạ quốc chấp tay mở miệng

" Hoàng thượng nếu còn nể mặt Dạ quốc xin hải quý trọng Thần phi "- Sự thực bây giờ nàng ta chỉ còn là quân cờ vô dụng , dù gì đi nữa cũng sẽ chết , người hạ độc nàng ta không ai khác là chính nàng ta tự hạ độc mình , Mạc Phong Thần trước sau rồi cũng sẽ biết .

Mạc Phong Thần không nói gì chỉ cử quân lính tiễn sứ thần về nước an toàn .

Hấn đương nhiên biết người hạ độc vu oan cho nàng ta là ai , muốn giết nàng ta hấn đã giết từ lâu nhưng hoàng hậu của hấn nhân rồi , hấn nên để cho nàng chơi đùa một thời gian rồi giết cũng chưa muộn .

" Phong Thần chàng .chàng làm sao lại nhìn ta như vậy ?"- Trời cũng bắt đầu tối nhưng bây giờ nhìn mặt của Mạc Phong Thần còn tối hơn , đôi mắt chìm ung sâu như đáy bể đang nhìn chằm chằm nàng . Bách Lệ Băng cảm thấy sau lưng mình hình như toát mồ hôi lạnh , cảm nhận được nguy hiểm nàng hơi lui bước chuẩn bị chạy trốn thì đã bị vòng tay rắn chắc của một người nào đó túm lại

" Băng nhi , nàng cũng nên giải thích với trẫm một lời "- Mạc Phong Thần nhướn mày nguy hiểm nói , vòng tay ôm nàng thêm cứng lại

" Giải ....giải thích cái gì ?"- Nàng run rẩy nói , đừng có nói không đầu không đuôi như vậy chứ , nàng ..sợ đó .

" Việc nàng biết chơi cổ cầm "- Mạc Phong Thần nhướn mày hỏi

" Ày , là tiểu thư khuê các ai mà chẳng biết "- Nàng cứ tưởng chuyện gì , không phải ở nơi này tiểu thư danh giá nhà nào chẳng thông thạo cầm kì thi họa , hấn nói như vậy có nghĩa là chê nàng đúng không ?

Bách Lệ Băng trừng mắt nhìn hấn đang định chống trả thì đã bị hấn dùng môi bịt miệng , găm nhắm môi nàng đến lúc gần như hết sức mới bỏ nàng ra , ghì đầu vào hồm vai nàng rồi nhẹ nhàng nói bên tai nàng vài câu

- "Sao trẫm là vua một nước lại không biết , tiểu thư lại có thể dùng súng của sứ thần thông thạo như vậy , lại có thể giải độc được quý hiếm như vậy , nàng nghĩ có phải không ?"- Mạc Phong Thần rất nghiêm túc hỏi , hôm nay hắn không tra kỹ chuyện này thì hắn không phải Mạc Phong Thần .

Bách Lệ Băng rợn người hơi run rẩy , biết mình chột dạ nhưng cố gắng nuốt nước bọt , khăn khăn mở miệng nói thảm quan sát thần sắc của hắn

- "Chàng .ừm ..chuyện này là ..là ta có biết một chút thôi, anh..à không là ba ..đúng là cha ta dạy "- Nàng suýt thì buột miệng nói may mà lúu lại được , thẳm thờ mặh một hơi , trong tình thế này nàng biết rằng là rất ..rất nguy hiểm .

- " Phụ thân .Bách tướng quân....nói dối mà nàng cũng không biết đường nói. Tốt nhất đừng chối nữa , nói đi , nàng là ai ?"- Hắn nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt nàng , đừng tưởng rằng hắn không biết , hắn đã sớm nhận ra chỉ là hắn không có bằng chứng cũng không thực tin tưởng chuyện hoán đổi hồn xác trong truyền thuyết .

Bách Lệ Băng bị đánh trúng trọng điểm , người sững lại chân mất nhìn hắn ..

Mạc Phong Thần....chàng tại sao lại biết ? Nếu chàng biết ta không phải tiểu thư khuê các , không phải nữ nhân trước kia của hắn , chàng có căm ghét xua đuổi ta không , nếu ta nói sự thật ?

Mạc Phong Thần lặg người chờ câu trả lời của nàng , hắn không quan tâm đáp án như nào , hắn chỉ cần biết , nàng là nàng, cả thiên hạ này chỉ có nàng mới làm hắn rung động ,làm hắn dành trọn trái tim yêu thương nàng .

Một giọt , hai giọt trầu trầu dài trên má nàng , Bách Lệ Băng không biết xúc động thế nào nhào vào lòng hắn gào khóc

- " Phong Thần , ta không phải Bách Lệ Băng trước kia , ta..ta là người ở mấy trăm năm trước kia xuyên sang, nói chung ta không phải thế giới này , huhuhu.." - Bách Lệ Băng ôm ghì hắn gào khóc

Mạc Phong Thần như trút được tảng đá trong lòng , hắn đã sớm tìm một bí thuật sĩ tra cứu biết được thân thế thực sự của nàng nhưng bây giờ tự nàng nói ra hắn mới thực sự thấy yên lòng .

Mạc Phong Thần bế bổng nữ nhân mít ướt đang ôm hắn lên , cung chiều chạm nhẹ vào mũi nàng

- " Nữ nhân ngọc , có gì mà phải khóc hả ? Ta vẫn yêu nàng đó thôi, nàng là ai không quan trọng , quan trọng là Mạc Phong Thần ta suốt đời suốt kiếp chỉ yêu nàng , nàng hiểu chưa ?"- Mạc Phong Thần biết nàng khóc cái gì , chỉ nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng

- " Thật không ? Chàng mà dám bỏ ta , ta ..ta dám đi tìm nam nhân khác ..hoặc đi về thế giới của mình cho chàng chữa "- Bách Lệ Băng nghe vậy liền nín khóc lập tức vênh vào nói mặc kệ mặt người nào đó đen như đất nòi

- " Nàng tuyệt đối không được rời bỏ ta "- Hắn đột nhiên sâu sắc cảm nhận được một nỗi sợ , nỡ như, nỡ như có một ngày nàng rời bỏ hắn , hắn làm thế nào sống nổi .

- " Mạc Phong Thần chàng là nam nhân duy nhất của ta , bất cứ người nào cũng đừng tư tưởng đến "- Bách Lệ Băng rất hung hãn nói , có lẽ người nào dám động đến nhất định sẽ không ổn trên đời

- " Hừ , còn nữ nhân xinh đẹp kia nữa , không biết nàng ta thế nào lại đi đổ oan cho ta , ta phải đi tìm nàng ta để chinh cho đẹp mới được , chàng..mau bỏ ta xuống "- Bách Lệ Băng vừa nhớ đến nữ nhân kia , máu bắt đầu dồn lên đầu , tức không chịu được , lập tức xông xáo muốn đi tìm nàng ta . Không phải nàng giữ danh tiếng thì đã cho nàng ta chết quách đi rồi , tổn hết cả độc được của nàng .

Mạc Phong Thần vừa thả nàng xuống thì bóng hồng đã chạy đi mất tầm lượn . Hắn chỉ biết mỉm cười nhẹ ,ngủ cậ vệ lập tức nhận được ám hiệu bước lên

- " Chủ nhân "- Từ này đến giờ họ ở chỗ tối nhìn một màn của hoàng thượng hoàng hậu lúc đầu thì nhin rơi lệ , lúc sau thì nín cười đến đau hết cả bụng

- " Dám sát nhất cử nhất động của nàng ta "- Buông ra vài câu rồi hắn quay về thư phòng xem tấu chương , việc triều chính mấy hôm nay nhiều quá làm hắn có hơi đau đầu .

Ngủ cậ vệ lập tức đi đến bảo vệ hoàng hậu , họ là họ không nhìn được cười a!

- " Tiểu Hăng , Thần phi lúc này sao rồi ?"- Bách Lệ Băng định là định đến thăm cung nàng ta chơi một lát cơ nhưng thấy mệt quá nên về cung nghỉ ngơi một lát , tí tính số sau

- " Tiểu thư , nàng ta vẫn còn hôn mê "- Tiểu Hăng có thể nói rất khó chịu khi nhắc đến nàng ta

- " Ta ngủ một lát nhé , nhưng cứ thấy hoàng thượng đến nhất định phải báo cho ta "- Nàng nhắc nhở Tiểu Hăng , ai mà biết được giữa trưa hắn đến lại nổi điên lên đề nàng ra đánh nhau một trận trên giường thì sức đầu mà đi báo thù

- " Tiểu thư "- Tiểu Hăng bật cười đáp .

Lúc này đang sau tám bình phong , nàng bí mật gọi ngủ cậ vệ đến

"- Ấc , ặc các người lần sau sau mặc đồ màu khác được không suốt ngày một màu đen không thấy chán à "- Bách Lệ Băng cảm thán một câu khiến đồng loạt năm người chảy mồ hôi

"- Nè , các người đi đồ gói thuốc bột này vào bát canh cho Thần phi hộ ta , là chút thuốc bổ ấy mà , uống vào rất tốt cho cơ thể "- Nàng len lén rút ra gói bột nhau , hắc hắc , chỉ là thuốc bổ , thuốc bổ thôi mà

Lôi Đình , người đứng đầu ám vệ cung kính nhận , trán toát mồ hôi

Đùa à , đây mà là thuốc bổ có mà uống vào thì tu tiên là vừa

"- Các người có uống không ta ột gói "- Bách Lệ Băng tốt bụng nói

Lập tức năm cái đầu lắc không chút khách khí , đùa bọn họ sao ?

"- Ta nói này , các người cũng đẹp trai phết đó chứ , mặc sáng sủa ra một chút là mấy cô gái kia có mà theo hàng dài "- Bách Lệ Băng nhận xét nói , hừ trông mấy người này cũng rất có khí chất nha nếu là thời hiện đại chắc chắn phải làm ca sĩ diễn viên...nhưng trong mắt nàng đẹp trai nhất vẫn là Phong Thần nha !

Năm người nghe xong câu của nàng suýt nữa ngã quỵ , ở đây thêm chút nào nữa chắc họ rớt hồn mất .

Nhanh chóng cáo lui đi làm nhiệm vụ cho xong .

Bách Lệ Băng ngồi cười như ngó như đại rồi lần ra ngủ một giấc ..

Haizz ..mỹ nhân xinh đẹp ta không có ý hại cô đâu nha ! Chỉ có tình thôi !

Ai bảo cô đi trêu tức lão nương đây làm chi ệt người mệt óc ..

Ta cũng chỉ làm trêu chút thôi , cũng lắm thì làm bạn với bọn cậu mấy hôm là qua ngay ấy mà ...

Thôi mệt quá ngủ trưa thôi .

Nhưng rốt cuộc trưa hôm ấy , Mạc Phong Thần cũng xông vào tắm cung nàng , ôm nàng ngủ đến chiều mới mở mắt vì tiếng ồn bên ngoài ..

Thần phi...bị tào tháo đuổi làng nước ơi !

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Hội tuyển tú nữ (1)

"- Á..Á..các người ra hết chỗ khác đi , ta..ta ..ở đây được rồi "- Tiếng nói như chim hót réo rít của Thần phi từ nơi " giải quyết việc riêng " vang lên , trong giọng nói chứa biết bao nhiêu xấu hổ

"- Thần phi nương nương , người không sao chứ "- Đám cung nhân bên ngoài vô cùng lo lắng trên mặt ai cũng là biểu hiện xót xa đến nhường nào

"- Ta không sao "- Thần phi đương nhiên nào dám nói những điều mất mặt , cắn răng chịu đựng . Nàng ta vừa mới trúng độc dậy mà đã bị tào tháo đuổi như này , chẳng lẽ là tác dụng phụ

"Phet " tiếng động vừa vang lên , một mảng yên tĩnh bao trùm cả trong lẫn ngoài . Mọi người sững người không biết lên cười hay lên khóc , nhẹ nhàng rút lui .

Bách Hợp nương nương cao quý điểm lệ bên trong mặt đen xì , nước mắt nước mũi dàn dụa , tại sao ? tại sao ? Thực sự không còn gì để xấu hổ hơn nhưng biết làm thế nào bây giờ , cái đó , nàng ta không tự kìm chế nổi mới phát ra tiếng động như vậy ?

Mùi hôi thối bắt đầu bốc lên , mọi người náo loạn lo lắng cho Thần phi , thái y cũng đã được triệu đến .

Kể từ khi ngủ dậy Thần phi cứ chốc chốc ghé thăm tào tháo đến mức mệt người muốn chết ..

Đúng lúc đó , tiếng hô của thái giám vang lên

"- Hoàng thượng giá lâm , hoàng hậu nương nương giá lâm "

Mọi người lập tức cung kính hành lễ còn vị thần phi nào đó hận không thể chết ngay lúc này

"Bình thân" - Mạc Phong Thần lạnh nhạt ra đáp, hần và nàng còn đang ngủ ngon thì lại bị đánh thức, đáng chết!

Bách Lệ Băng suốt đường đi cứ âm thầm cười một mình thảnh thơi còn bất thành tiếng như hài tử khiến hần không nhịn được mỉm cười, nàng cho rằng hần không biết làm gì ư? Chẳng qua đó là thứ đồ chơi hần cho nàng, mặc cho nàng hành xử ra sai tùy ý!

(Phong Thần ca ca, dù gì đó cũng là mỹ nhân đó, là quốc sắc thiên hương đó)

Trên khuôn mặt xinh đẹp trắng trẻo đang mỉm cười của nàng bỗng nhiên rất nghiêm nghị điệu bộ rất mực quan tâm

"E hèm, bốn cung nghe nói Thần phi bị bệnh không biết nguyên do là sao?" - Bách Lệ Băng đương nhiên biết mọi người đang có ý nghĩ gì về mình lại bảo là nàng hạ độc nàng ta chứ gì?

"Khỏi bẩm hoàng hậu, đến giờ này Thần phi vẫn chưa ra?" - Thái y toát mồ hôi nói

"Ừ, vậy thì các người nhớ chăm sóc cho Thần phi cẩn thận, khi nàng khỏe bốn cung sẽ đến thăm, nơi này hiện nay không sạch sẽ cho lắm, hoàng thượng mắc bệnh sạch sẽ tuyệt đối sẽ không thích không khí nơi này nên ta bồi hoàng thượng về cung, các người nhớ kỹ lời bản cung chăm sóc cho Thần phi nha!" - Hoàng hậu của chúng ta rất chi là anh minh đưa ra lời thấu đáo.

Lúc đó thực sự không còn gì diễn tả khuôn mặt của mọi người, hết đen rồi trắng, thì nhau gật đầu. Hoàng hậu là đang nói nơi này rất "thối" sao? Phải rồi, đúng thế thật! Nhưng Thần phi thật tội nghiệp!

"Phong Thần, nơi này thật thối đúng không?" - Đã thế nàng chẳng ngại tuột ra luôn.

"Ừm" - Hần rất "ngoan ngoãn" gật đầu cho nàng vừa lòng

Thần phi bên trong suốt nửa tắc thở mà chết! Hoàng hậu khốn nạn! Người cứ đợi đấy!

"Phệt" "Bùm" một loạt tiếng động vang lên khiến Bách Lệ Băng không nhịn được phá cười

"Ặc, Ặc..hahaha..buồn cười chết ta mất, á ha ha ha....." - Nàng ngật nghèo cười đến xái quai hàm, ngay cả ám vệ hộ tống bên cạnh cũng rớt mồ hôi cười thảm. Còn Mạc Phong Thần thì chỉ thấy run run khéo miệng, nói không lên lời

Bách Lệ Băng nhàn rồi một mực muốn kéo hần đi chơi nhưng rất tiếc hoàng đế thì có lúc nào rảnh rồi đành cố dỗ nàng ngoan ngoãn sai bảo mấy cận vệ chơi cờ với nàng cho đỡ nhàm chán còn Mạc Phong Thần hần về tắm diện phê duyệt tấu chương, hàng loạt tấu chương đều chỉ đề cập đến một vấn đề duy nhất hiện nay đó chính là việc tuyển tú nữ năm nay..

Càng đọc càng thấy lời lẽ trong bản tấu chương vô lý làm hần tức giận vung tay ném xuống đất

Chiều dần xuống bóng, Bách Lệ Băng đang chơi rất vui vẻ thì Mạc Phong Thần đến, lập tức mấy cận vệ thức thời lui ra ngoài tránh cho khỏi giáp mặt với thần chết

"Mạc Phong Thần ta đang chơi dở mà, gọi họ vào đây" - Bách Lệ Băng bức mình nói, hừ mấy cận vệ đó thật có ích cái gì cũng biết chơi. Tiểu Hằng thì chỉ biết ngồi cạnh nàng xem mà thôi có chơi được đâu

"Nàng thích chơi với bọn họ vậy ư? Chỉ bằng chơi với trăm một ván" - Mạc Phong Thần cười cười nói, mấy quân cờ nhàm chán này mà nàng thích thú. Bằng sức nàng thì chỉ có thua chẳng qua mấy tên thuộc hạ kia nhường nàng thì nàng mới thắng được mà thôi

"Được a!" - Bách Lệ Băng phấn khởi vỗ vập kéo hần chơi. Hắc hắc, nàng chơi cờ cũng rất giỏi đó

"Nếu trăm thắng thì sẽ được cái gì?" - Mạc Phong Thần xoa đầu nữ nhân ngốc nghếch của hần nói, nàng mà thắng được hần sao?

"Ừm..chàng muốn làm gì ta cũng chiều hết" - Bách Lệ Băng rất không để ý nói, không biết lời vừa nói ra khiến cho người nào đó cười đến rợn người

"Là nàng nói đó" - Hần cười mà sao đen tối quá trời

"Quân tử nhất ngôn, nếu chàng mà thua thì phải dẫn ta đi chơi ngoài thành" - Nàng cười tươi nói, tiếng cười nói của hai người vang lên khắp tám cung khiến bao nhiêu nữ nhân khác ghen tị.

Sau mấy canh giờ....trời đã tối..

"Hức hức.....là chàng bắt nạt ta, ta không chịu không chịu đâu" - Bách Lệ Băng nhìn bàn cờ muốn khóc cũng không khóc nổi.

Sự thật là nàng thua từ nãy đến giờ, một ván cũng không xong.

"Trăm thắng" - Mạc Phong Thần mỉm cười nói, một tay vươn ra ôm lấy nàng đang hậm hực

- " Thế nào , tâm phục khẩu phục chưa ?"- BĂNG NHÌ của hấn tự tin quá mức nên bây giờ thua mới thấm hại quá đây mà !

- " Tại sao chàng không biết nhường nhịn ta một chút , để ta thắng một ván không được sao ? Úc hiếp con gái nhà lành quá đáng "- Nàng giận dỗi cắn một cái vào tay hấn

- " Đương nhiên không được !"- Hấn chẳng hề gì ngược lại còn lo cho rằng nàng bị đau .

- " Hừ "- Bách Lệ BĂNG nghe xong còn bức mình gấp bội hầy hấn ra kêu đói , lập tức ngự thiện phòng đem đồ ăn lên , vừa ăn vừa nhai ngấu nghiến khiến người nào đó vừa bó tay vừa buồn cười

- " BĂNG NHÌ , nàng ăn nhiều còn có sức "- Mạc Phong Thần gấp cho nàng biết bao thức ăn , rất may là nàng giận dỗi nhét hết vào miệng nhồm nhoàm

Có sức làm cái gì , chàng đi mà ăn cho có sức !

Mạc Phong Thần âm thầm cười , BĂNG NHÌ của hấn ăn nhiều cho có sức " đánh nhau "

Có sức để làm gì ? Đêm hôm đó nàng đã biết đáp án sau một hồi đã chiến trên giường , nàng thì không bao giờ chơi cá cược cùng hấn nữa , nếu không chỉ có thiệt nàng thôi

Còn đương nhiên hoàng đế cao cao tại thượng nào đó sau khi ăn no nằm lăn ra ngủ cùng hoàng hậu của mình .

Sáng sớm tỉnh mơ , Bách Lệ BĂNG mệt mỏi mở mắt , thử cử động mình mẩy thì thấy khó chịu vô cùng , bức bối liếc nhìn người đang ôm mình . Trong phút chốc nàng lại ngẩn ra , oa ! công nhận lão công của nàng rất soái nhìn mãi không chán . Thấy hấn vẫn đang ngủ nàng lại đâm ra nghịch ngợm , đôi tay ngọc ngà nhỏ nhắn lướt nhẹ trên khuôn ngực tròn nhẵn của hấn , thấy người vẫn chưa tỉnh lại , liền bức bội đườn người đưa miệng đến sát môi hấn rồi nhẹ nhàng cắn một cái .

Đang định rời đi hấn bất chợt mở mắt , đôi mắt sâu thẳm nhìn nàng chứa đựng biết bao sủng ái

- " BĂNG NHÌ , nàng vẫn còn sức sao ?"- Hấn mở miệng nói không quên cười vài tiếng .

Nàng phút chốc đỏ mặt vui dầu vào ngực hấn rồi hờn dỗi đâm vài cái

- " Còn cái khi khô , chàng..chàng ...ép người quá đáng "- Nàng bĩu môi nói quên tuột mất hành động vừa rồi

- " Vậy vừa xong ai vừa nén hôn trầm "- Mạc Phong Thần mới sáng sớm đã thấy bộ dáng này của nàng liền cảm thấy động lòng . Nàng một thân y xộc sệch , tóc tai bù xù nhưng không giấu được khuôn mặt hồng lên vì giận xinh đẹp của nàng

- " Ai thèm hôn chàng...mà ta là ta hôn quang minh chính đại "- Bách Lệ BĂNG lên giọng cãi

- " Đúng , BĂNG NHÌ hôn rất chính đại , vậy có cần trầm bồi nàng hôn thêm lần nữa "- Mạc Phong Thần đùa nghịch đưa tay vuốt ve mái tóc nàng , hấn yêu chiều nàng không đủ nữa là .

- " Hôn cái đầu chàng ấy , không dậy nhanh lên còn lên triều "- Bách Lệ BĂNG huých hấn một cái rồi nhẹ nhàng nhảy xuống đất định chuẩn trước thì đã lại bị vòng tay to lớn của hấn kéo lại

- " BĂNG NHÌ , sắp đến hội tuyển tú nữ rồi , nàng..có ý kiến gì không ?"- Hấn buồn bức nói , đêm qua thái hậu đã hỏi cung muốn hấn lập tức mở hội .

- " Cái gì , chàng nói cái gì ta nghe không rõ a !"- Bách Lệ BĂNG lập tức nóng giận mở miệng nói , hừ ..lại dắt thêm nữ nhân về cung ..hấn là không cần nàng nữa rồi phải không

- " Có phải chàng không cần ta nữa , muốn đi tìm nữ nhân khác chứ gì , hậu cung ba ngàn giai nhân vẫn chưa đủ sao ? Vậy chàng đi tìm nữ nhân khác đi , tốt nhất là đừng đến gặp ta nữa "- Nàng cắn môi , nuốt giận chưa xót mở miệng nói

- " BĂNG NHÌ ! "- Mạc Phong Thần tức giận nói , hấn không thích giọng điệu này của nàng chút nào .

Điều này không thể trách được , nếu không sẽ làm thiên hạ đại loạn mất

- " Sao hà ? Chàng phải lên triều rồi đó , đi đi , đi mà tìm nữ nhân khác "- Bách Lệ BĂNG vùng vẫy trong vòng tay hấn , khuôn mặt tức giận đỏ hồng cả lên , nước mắt như trực muốn rơi ra

Nàng từng xem qua rồi , hội tuyển tú nữ ý là tuyển thêm nữ nhân cho vua từ thiên hạ về cung chứ gì .

Mạc Phong Thần không thể chịu được hơn , bức bối ôm chặt lấy nàng mãnh liệt hôn , đến nỗi hô hấp suy kiệt thì ngừng

- " BĂNG NHÌ , nếu nàng không thích thì trầm sẽ bãi bỏ , chẳng qua chỉ hỏi qua ý kiến nàng , trầm yêu nàng nhiều như thế nào , nàng phải tự biết chứ "- Mạc Phong Thần thâm tình mở miệng

Bách Lệ Băng nhìn hấn , bữu môi đang định cãi lại thì đã bị hấn cướp lời

- " Hay là nàng có cần trăm moi tìm cho nàng xem , ta yêu nàng cả đời cả kiếp chỉ yêu nàng , nàng cũng nhất định không được rời khỏi ta , bằng không ta sẽ chết "- Mạc Phong Thần đột nhiên nghiêm túc nói , nếu hấn không nói vậy chỉ sợ nàng lại nghĩ linh tinh

Bách Lệ Băng lúc này đã rót nước mắt , nhào vào lòng hấn ôm chặt

- " Không được nói những điều như vậy , ta không cố ý nói đâu mà , tổ chức tuyển tú nữ chàng cứ tiến hành đi , híc híc ta hơi nhàm chán muốn chơi đùa một chút , chàng mà dám ngó ngang đến ai ta đảm bảo rời chàng luôn "- Bách Lệ Băng uy hiếp nói , sự thực là nàng không tích tuyển tú nữ nhưng mà thôi đã là quy tắc triều đình nàng cũng ngại làm loạn , thôi thì nhàm chán chơi một chút cho vui

Nhắc mới nhớ , không biết Thần phi hôm nay sao rồi ?

Mạc Phong Thần cuối cùng cũng thở phào , nhẹ nhàng cung chiều hôn lên chán nàng rồi sai người vào sửa soạn y phục chuẩn bị lên triều , còn nàng thì ở tắm cung lo ăn uống chơi bời , bãi triều hấn sẽ đến thăm nàng

- " Nhớ ngoan ngoãn đừng có nghịch ngợm "- Trước khi đi hấn đưa tay véo má nàng nói , Băng nhi của hấn thực sự không thể yên ổn một ngày

- " Biết rồi , TA KHÔNG PHẢI HÀI TỬ "- Bách Lệ Băng tức giận hét , nàng là trẻ con sao mà hấn cứ dễ như hài tử vậy .

Mạc Phong Thần bật cười, đến cung nhân , Tiểu Hằng bên cạnh cũng không nhịn được lên cười . Tiếng cười cứ râm ran cho đến lúc hấn rời đi , còn lại nàng nhàn rỗi ngồi thưởng thức điểm tâm vừa bưng lên

- " Tiểu Hằng à , lâu lắm rồi ta chưa gặp phụ mẫu "- Nàng đột nhiên nhớ đến cha mẹ nàng , không biết ở thời hiện đại ba mẹ có sống tốt không , có lo lắng cho nàng không , nàng thì rất nhớ , rất nhớ ..Không biết ở thời này thì ba mẹ nàng là người như thế nào , hình như từ lúc đến đây nàng chưa từng gặp qua

- " Tiểu thư người nhớ lão gia , phu nhân sao ?"- Tiểu Hằng rom róm nước mắt nói , tiểu thư lâu lắm rồi chưa có về thăm nhà , ngay cả ngày đại lễ sắc phong mà cũng không nhắc đến

Chắc bây giờ tiểu thư nhớ lão gia với phu nhân lắm !

Đang nghĩ ngợi thì bên ngoài có tiếng báo Thần phi muốn diện kiến , nàng có hơi chút ngạc nhiên nhưng vẫn truyền vào , không biết có chuyện gì đây

- " Hoàng hậu nương nương vạn tuế "- Một thân hồng y tươi tắn mềm mại như liễu cùng giọng nói ngọt ngào vang lên đầu cung kính . Còn nàng hôm nay lại rất đơn giản một thân áo phượng được thêu tay chi tiết đơn giản nhưng rất tinh tế làm nổi bật lên khí chất mẫu nghi thiên hạ không gì sánh bằng khiến người khác phải nhìn nhường

Thần phi sáng sớm đã đến thỉnh an nàng , dù gì cũng là phi tần đương nhiên phải đến chỗ hoàng hậu trước tiên

Bách Lệ Băng có chút không vui nhìn dung mạo xinh đẹp như tiên nữ của nàng ta , mở miệng nói

- " Thần phi miễn lễ , sáng sớm nên tĩnh dưỡng nghỉ ngơi đi chứ , dù gì hôm qua người cũng bị hành cho đến mệt rồi "- Bách Lệ Băng khéo léo nhắc lại chuyện hôm qua .

Lập tức khuôn mặt xinh đẹp của Thần phi cũng đỏ dần âm thầm chửi rửa nàng .

- " Không phải Thần phi đang chửi ta đó chứ , ta nói rồi không phải ta hạ đâu , Phong Thần đã điều tra ra rồi không tiện nói , tốt nhất đừng có nghi ngờ ta nữa được không ?"- Nghe sơ qua gần như là nàng cầu xin đừng nghi ngờ nàng nhưng thực chất là đang ám chỉ việc làm của nàng ta đã bị Phong Thần phát hiện

- " Không , Bách Hợp đâu dám nghi ngờ hoàng hậu càng không có chuyện chửi rửa mong tỷ tỷ xem cho "- Thần phi đem khuôn mặt hiền lành đáng thương bày ra mong ọi người nhận ra mình vô tội

- " Ô , vậy coi như bản cung chưa nói gì đi ?"- Bách Lệ Băng giả bộ ngạc nhiên bữu môi nói

- " Sáng sớm đã đến điện của ta , có chuyện gì sao ?"- Bách Lệ Băng nhàn hạ mở miệng

- " Bách Hợp suy tính đã đến hội tuyển tú nữ , không biết năm nay ý của hoàng hậu thế nào ?"- Thần phi mềm mại nói , nàng ta đang cố tình công kích nàng đây

Bách Lệ Băng hết sức khó chịu , lại nhắc đến chuyện này , ả nữ nhân này quả thực không muốn sống nữa rồi mà .,

- " Ý của ta ra sao , không cần người quan tâm "- Nàng đánh giọng nói muốn dẫn mặt nữ nhân này

- " Bách Hợp mới đến đây chưa được bao lâu nhưng đã biết được , việc tuyển tú nữ phải do các phi tần cùng hoàng hậu quyết định , lẽ nào hoàng hậu không biết "- Thần phi không chút e dè nói

- "Người còn nói nữa là ta cắt lưỡi của người, nói gì nói lắm ta muốn làm sao thì làm, không đến lượt người quản, một phi tần thấp kém mà dám lên giọng dạy đời bản cung đây muốn chết rồi hả ?"- Nàng là nàng không chịn được nữa đâu

- "Hoàng hậu thứ tội "- Thần phi quỳ xuống nhưng trong giọng nói không hề tỏ chút sợ hãi

- "Tiểu Hằng tiễn Thần phi, bản cung mệt rồi "- Nàng còn dỗi chấp nữa thì tức chết mất, nữ nhân chết tiết này, muốn sống hay muốn chết đây hả, lão nương cho toại nguyện luôn ?

Đang định tiễn khách thì tiếng bên ngoài một lên nữa truyền đến

- "Hoàng thái hậu giá lâm "

Thôi xong, lại là lão bà này !

Mới sáng sớm đã mệt mỏi thế này rồi !

Phong Thần chàng ơi mau về đây !

Không lão nương đây điên mất !

AAAAAAA !!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hội tuyển tú nữ (2)

"Hoàng thái hậu giá lâm "

Tiếng hô vang vọng khắp tâm cung hoàng hậu, cung nữ thái giám nhất nhất quỳ xuống hành lễ thận trọng, lão bà thái hậu này khó tính vô cùng điều này ai cũng biết. Hoàng thái hậu khoác trên mình y phục rực rỡ, phong thái cao ngạo một tay thông thả đứng dựa, một tay thì để cung nữ dịu y như cánh trong phim vậy, phía sau là một hàng dài cung nữ theo hầu hạ. Hoàng thái hậu bước vào cũng là lúc nàng chuẩn bị đi nghỉ, Thần phi Bách Hợp thì đang quỳ dưới đất, thật khiến người ta dị nghị,

Bách Lệ Băng vừa nghe thấy lão bà đó đến đành thở dài cố gắng lê bước ra tiếp đón không thì lại nói không làm chồn bốn phận. Nàng lại quay trở về chỗ ngồi, còn thần phi kia vừa nghe thấy thì trong ánh mắt tỏ vẻ mừng rỡ vì có người chống lưng ỳnh lập tức đứng dậy hành lễ

- "Hoàng thái hậu vạn tuế vạn tuế vạn tuế "- Lời nói thật trong trẻo mượt mà nhưng lại khiến nàng rợn da gà.

- "Bình thân "- Lão bà thái hậu tỏ vẻ uy nghiêm nâng tay nói, đột nhiên chuyển ánh mắt nhìn tới nàng thì không khỏi tức giận

- "Thật làm cảm, gặp ai gia mà không hành lễ, hoàng hậu là đang coi thương lễ nghĩa đó sao ?"- Trong giọng nói có viết bao phần khinh bỉ, hoàng thái hậu đứng đó tức giận nói một bên thần phi đứng nhìn còn nàng thì chằm chằm ngồi trên ghế phượng hoàng

Bách Lệ Băng chẳng nói chẳng rằng đứng dậy di chuyển người bước xuống dưới, mặt đối mặt với hoàng thái hậu, hai bên nhìn nhau trong mắt toàn căm ghét. Bầu không khí lúc này đột nhiên ngột ngạt đến khó thở bức chết người khác

- "Hoàng thái hậu, bản cung không phải không muốn hành lễ nhưng Phong Thần đã miễn cho bản cung mấy cái quy tắc vớ vẩn đó rồi "- Nàng cố gắng ra vẻ ta đây làm Tiểu Hằng đứng bên cạnh mà âm thầm rót mồ hôi lo cho tiểu thư mình còn hoàng thái hậu lại càng tức giận hơn trừng mắt nhìn nàng tay không khỏi run run

Đúng lúc đó, Thần phi lại nhào đến quỳ dưới chân nàng bộ dạng thấp kém khiến người ta mũi lòng mở lời khuyên ngăn

- "Hoàng thái hậu, người bớt giận, hoàng hậu tỷ mong xin lỗi thái hậu và hành lễ làm như thế thực sự không đúng mực "- Có lẽ ai nghe xong lời này cũng nghĩ là thần phi rất có lễ nghĩa gia giáo vô cùng trí lý hiểu phép còn nàng mẫu nghi thiên hạ lại là người vô phép trong lòng lão bà thái hậu đương nhiên cũng nghĩ vậy, mặt mày bớt dữ đi vài phần đột nhiên ánh mắt nhu hòa từ từ cúi xuống đỡ Thần phi dậy cung sủng mở lời

- "Thần phi, thân thể người còn yếu đến đây làm gì ?"- Âm điệu nhu hòa hoàn toàn khác khi nói chuyện với nàng, từ đó cho thấy hoàng thái hậu này rất yêu quý Thần phi mặc dù nàng ta mới đến

Bách Lệ Băng tức đến nghiêng răng nghiêng lời âm thầm chửi rủa hồ ly tinh Thần phi này, nàng ta dám nói kiểu này xem ra là muốn chết rồi. Nàng chẳng nói gì mặc xác hai người đứng đó nói chuyện thâm tình còn mình thì cùng Tiểu Hằng quay bước về phòng nghỉ ngơi, ai ngờ chân chưa bước nửa bước thì lại có tiếng đằng sau gọi lại

"Hoàng hậu, người không chút phép tắc, lão xược, không một chút tư cách làm hoàng hậu, ai gia không thể khuyên ngăn hoàng thượng lại mê luyện nữ sắc nhưng quốc gia đại sự quan trọng hơn, hội tuyển tú nữ đã đến, người thân làm hoàng hậu phải có trách nhiệm"- Lời nói sắc bén tựa lưỡi dao của lão bà càng làm nàng tức hơn, mặt đã giận tím tái, nếu không phải vì hấn thì nàng đã cho lão bà hoàng thái hậu này biết tay rồi, mà hóa ra bà thái hậu này không phải mẹ ruột của Phong Thần là mẹ kế mà thôi

"Bản cung đã biết, mọi việc đã được chuẩn bị xong, Thần phi người là cái quái gì mà cứ thích lo chuyện của người khác vậy nhỉ, còn dám lên mặt dạy đời bản cung đây nữa thế là phép tắc gì hả hoàng thái hậu"- Bách Lệ Băng không kiêng kị nói mặc cho hoàng thái hậu còn ở đây vẫn cứ thích chế giễu à hồ ly tinh kia, sau ngày hôm nay nàng ta chết chắc với nàng

Thần phi lập tức bày ra bộ mặt e sợ không dám mở miệng, hoàng thái hậu thì lồng ruột nói

"Hoàng hậu, người vừa phải thôi, đừng quá đáng, đừng cho rằng được hoàng thượng sủng ái thì muốn làm gì thì làm trong hậu cung này"- Hoàng thái hậu xem ra đã thực sự rất tức giận lớn tiếng dạy bảo nàng

Bách Lệ Băng cũng đâu phải dạng vừa lập tức lớn tiếng nói lại

"Chẳng lẽ một phi tần thấp hèn mà bản cung cũng dạy bảo nổi thì làm ngòi lên cái ngại vị hoàng hậu này làm gì, hoàng thái hậu người già rồi nên về cung tĩnh dưỡng an hưởng những ngày cuối đời đi là vừa việc gì cứ xía vào chuyện hậu cung làm chi"- Dứt lời, cung nữ ai nấy đều bàng hoàng lo sợ, hoàng hậu nói những lời đó thực sự là kinh thiên động địa.

Hoàng thái hậu không thể tức giận hơn, tay phải đã giờ lên muốn cho nàng một tát nhưng Bách Lệ Băng nàng là ai lập tức chế ngự được, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng lên vì tức giận. Từ khi khai thiên lập địa đến nay họ chưa từng thấy cảnh hoàng hậu to tiếng với hoàng thái hậu bao giờ, tình cảnh này khiến ai nấy đều kinh hãi

"Hoàng thái hậu, nếu người muốn đánh ta thì tốt nhất đừng đánh kéo làm đau bàn tay quý giá của người"- Nàng lạnh lùng nói bộ dáng lạnh lùng không kém cạnh hấn chút nào, hoàng thái hậu mặc dù tức giận ngút trời nhưng không thể làm gì hơn, nếu muốn tố cáo với hấn thì thà đừng tố cáo còn hơn có khi hấn còn tức giận đuổi hết đám phi tần trong hậu cung đi thì bà không còn đối sách gì để đầu với nàng

Tình hình bắt đầu dịu đi vài phần, Thần phi im lặng suốt từ nãy đến giờ không lên tiếng chỉ ân cần chăm sóc lão bà hoàng thái hậu còn nàng thì quay bước ngồi xuống bàn lệnh cho Tiểu Hằng mới hoàng thái hậu cùng Thần phi an tọa

Hai người này làm sao đầu lại được với nàng, Bách Lệ Băng nàng là ai cơ chứ!

"Hội tuyển tú nữ bản cung vốn đã sắp xếp xong, cáo thị đã được dán khắp kinh thành, ngày mai sẽ bắt đầu, cách thức thì vẫn như mọi năm, chỉ khác năm nay trình tự tuyển sẽ thay đổi, nội dung cụ thể như thế nào thì đây, hai người vừa lòng chưa"- Đề cố gắng làm dịu tình hình nàng đã nhẫn nhịn lắm rồi đó, hai người này còn làm nàng tức giận thì đừng có trách nàng

Rồi nàng cho người đem bản nội dung nên cho hai vị nương nương xem xét, hoàng thái hậu đã dịu đi không còn tức giận như khi nãy nhưng vẫn còn khó chịu với nàng, Thần phi thì rất nghiêm túc xem

Cách tuyển năm nay chính là giống như thi hoa hậu thời hiện đại đó, hắc hắc nàng mất hai ngày để nghĩ ra đó. Xem nào, trước hết cách thức thế nào thì nàng mặc kệ ấy người trong triều đình xử lý còn phần tuyển vào thì phải qua nàng - hoàng hậu Mạc quốc. Thứ nhất sẽ cho thi sắc đẹp sau đó là trang phục, ệc thời này đương nhiên không có phần thi áo tắm với vài thứ khác ...rồi cuối cùng sẽ là tài năng.

Vậy là được, quá hoàn hảo đi!

Hoàng thái hậu mặt mày bắt đầu có chuyển biến không tốt chưa kịp lên tiếng đã bị nàng ngắt lời trước

"Việc ta đã quyết, cứ theo thế mà làm, bản cung một muốn đi nghỉ, Tiểu Hằng tiễn hoàng thái hậu, hoàng phi"- Bách Lệ Băng đứng lên rồi bước về giường, chẳng qua nàng lấy cớ để đỡ ời miệng, đến thế nên kết thúc được rồi.

Hai người rời khỏi tẩm cung nàng với tâm trạng không tốt chút nào. Xem ra sắp tới lại có nhiều tin đồn thất thiệt về nàng rồi đây nhưng nàng không lo lắng, đã có hấn xử lý rồi

Suốt từ nãy đến giờ ám vệ trong chỗ tối thực sự đã cam tâm tình nguyện bái phục nàng, hoàng hậu quả nhiên có khí chất hơn người thật giống như chủ nhân. Võ công mới học có vài bận mà công lực đã sắp ngang ngửa bằng họ đặc biệt là dùng kiếm và độc được, hoàng hậu thực sự vô cùng lợi hại. Nếu nói chủ nhận lạnh khốc vô tình tàn nhẫn, một vị hoàng đế lạnh lùng chưa từng có thì hoàng hậu lại là nữ tử tự tung tự tại, muốn tiêu dao giang hồ hành hiệp và chinh người.

Sáng hôm nay là ngày bắt đầu hội tuyển tú nữ

Bách Lệ Băng rất tinh táo thức dậy còn sớm hơn cả hấn, mở mắt ra thì bắt gặp ngay khuôn mặt tuần tú nữ nam của lão công nhà mình. Mạc Phong Thần còn đang say giấc ôm nàng ngủ, mấy hôm nay tấu chương hơi nhiều làm hấn có chút mệt mỏi nhưng chỉ cần nàng ở bên cạnh là hấn lại thấy yên lòng đến lạ thường.

Bách Lệ Băng nằm trọn trong lòng hấn còn nghe thấy tiếng tim đập đều đều của nam nhân đang ôm nàng chẳng biết tại sao lại cảm thấy tự hào cô cùng còn rất hạnh phúc. Mạc Phong Thần hấn quả thật rất yêu nàng, hi hi, nàng cũng rất yêu hấn a!

Nàng ngọc nguyệt một hồi dù nhẹ nhưng cũng làm hấn thức dậy , đôi mắt sâu thẳm mơ màng nhìn nàng đến động lòng người muốn cuốn nàng vào trong đó

"Băng nhi , nàng đã dậy rồi sao ?"- Mạc Phong Thần nhẹ nhàng kéo nàng vào sát lòng hơn , cầm tựa trên đầu nàng khẽ cọ qua cọ lại làm nàng hơi nhột

"Chàng còn không mau tỉnh dậy hôm nay là ngày tuyên vợ cho chàng đó "- Trong giọng nói toàn vị chua nồng nặc , càng nghĩ nàng lại càng khó chịu , giận hờn

"Chàng có phải là không yêu ta rồi nữa phải không ? "- Nàng gằn giọng nói , ánh mắt tố cáo nếu hấn dám nói phải sẽ biết tay nàng

"Ta không yêu nàng thì còn ai yêu nàng đây "- Mạc Phong Thần cung chiêu nói

"Chàng cứ thử xem , có tin ta ta dám đi tìm nam nhân khác không hả , đây người tự nguyện yêu ta , bản cung đây xinh đẹp thế này ai mà không thích "- Bách Lệ Băng tức giận cố gắng khích giận hấn , quả nhiên Mạc Phong Thần nghe xong mặt mày đen xì , ghì nàng ra bắt lấy cái miệng nói năng linh tinh của nàng mà trừng phạt

"Nàng dám "- Mạc Phong Thần gầm nhẹ bên tai nàng

"Ha..ha..không dám , tí nữa lại đích thân ta đây chọn vợ cho chàng , thật là bất công "- Bách Lệ Băng sau khi bị hôn thì nhụt chí rồi nhưng vẫn chưa hết giận , cắn tay hấn nhói một cái

"Nàng khó chịu cái gì , chính nàng muốn thế chứ trăm muốn xóa bỏ nàng bướng bỉnh không nghe đó thôi "- Mạc Phong Thần giả vờ tức giận mắng mỏ nàng , Băng nhi của hấn cũng quá ngang cũng quá bướng bỉnh cũng hay giận dỗi làm nũng làm hấn vừa giận vừa yêu

"Hừ còn không mau dậy , á ...tay chàng để ở đâu thế "- Bách Lệ Băng kinh hô , chưa kịp nói gì đã bị hấn bịt miệng lật úp người

"Nếu nàng còn chưa hài lòng thì để trăm chứng minh cho nàng thấy , trăm mãi chỉ là của một mình nàng thôi được chưa "- Mạc Phong Thần dùng hành động thay cho lời nói , mới sáng sớm được bữa dậy sớm mà nàng lại phải tiếp tục diễn cảnh tình cảm thật mệt mỏi

Sau khi chứng thực bằng hành động , Mạc Phong Thần vui vẻ cùng nàng bắt đầu hội , sao nàng càng ngày càng cảm thấy hấn hết sức biến thái vậy còn rất phúc hắc nữa chứ . Ví như hôm nay , tự dưng nhất nhất bắt nàng mặc cung trang phượng hoàng long lấy nặng nề theo cùng long bào của hấn nữa chứ . Càng ngày càng bó tay .

Hội tuyên tử nữ diễn ra vô cùng long trọng , cả hoàng cung trang hoàng cô cùng xa hoa long lẫy . Từ phía kinh thành một hàng dài các nữ tử xinh đẹp y xiêm điểm lệ nô nức kéo đến . Trước khi bước vào hoàng cung , các nữ tử còn phải được các mama , thái giám trong cung xét ai có đủ tiêu chuẩn .

Mạc Phong Thần cùng nàng đứng trên cao nhìn xuống , một bên thì lạnh lùng không cảm xúc ôm một nữ nhân đang giận dỗi cắn tay áo , thật chẳng ra dáng hoàng hậu chút nào .

Sau khi các nữ tử được xem xét xong , một trăm người hoàn hảo nhất được đưa đến chính điện nơi sẽ tiếp giá hoàng hậu , hoàng thượng , các phi tần và một vài viên quan đại thần . Trong số các nữ tử , nàng đã liếc được vài nàng rất chi là xinh đẹp nhưng so với á Thần phi kia còn kém xa về mỹ miều phong thái tiên nữ .

Hừ nhớ đến nàng ta nàng lại tức , hôm nay nàng ta lại mặc hồng y vô cùng thanh thoát khiến vô số ánh mắt đổ dồn , chẳng lẽ nàng kém sức thu hút đến vậy . Càng nghĩ càng cảm thấy tủi thân ngược mắt lên tố cáo nam nhân đang ôm mình cái nhận lại chỉ là ánh mắt nhu hòa thoáng chốc và cái xoa đầu dịu dàng .

Bách Lệ Băng thấy hấn nhu hòa nhìn mình lòng hơi nguội đi vài phần , mở lời bắt đầu

"Năm nay , cách thức có chút thay đổi , bản cung cùng hoàng thượng sẽ bắt đầu xem xét dung mạo của các người , sau đó các người sẽ thay một bộ y phục cho là đẹp nhất ọi người thưởng thức , cuối cùng là mỗi người sẽ cho bản cung thấy tài năng của mình nếu trả lời được câu hỏi của bản cung sẽ được xem trọng , người được chọn sẽ nhận một khăn tay lụa người ra về sẽ nhận một túi vàng xem như quà , các người nghe rõ chưa ? "- Đến giờ , nàng mới trung bộ dáng hoàng hậu đầy uy nghi ọi người xem , ánh mắt của hấn cũng thay đổi , Băng nhi của hấn cũng thật ra lạnh lùng

"Dạ , thưa hoàng hậu "- Đồng loạt một trăm nữ tử hành lễ đáp

Bách Lệ Băng gật đầu coi như đáp trả , liếc thấy biết bao ánh mắt ghen ghét của đám phi tần kia thì càng cảm thấy khinh bỉ lườm lại .

May mà lão bà hoàng thái hậu đột nhiên thân thể mệt mỏi nên ở tẩm cung tĩnh dưỡng nên nàng mới thoải mái hơn chút .

Không khí trang trọng lạ thường

Thế nhưng một người nào đó là nhân vật chính mà một chút quan tâm cũng không có .

Mạc Phong Thần một cái liếc mắt cũng không ban xuống chỉ lạnh lùng ngồi trên ngai ôm lấy nữ nhân của mình . Ấm vệ hít khí lạnh một hồi phải cảm thán sự lạnh lùng không cảm xúc của hấn đúng là cả thiên hạ này chỉ có hoàng hậu mới thu phục được hấn . Kẻ khác chắc chết sớm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34: Sóng gió nổi lên

Hội tuyển tú nữ bắt đầu, giai nhân nhón nhao yếu điệu xếp thành từng hàng, người nào người nấy ưỡn ngực cao đầu cố gắng phô trương tất cả những gì đẹp nhất của mình. Biết bao quan viên đại thần nhìn đến sáng hết cả mắt. Ngồi trên cao, Bách Lệ Băng không được vui cho lắm, nàng thế nhưng lại tự thân kiểm vợ cho nam nhân của mình, không thể nào chấp nhận nổi!

Biết làm sao bây giờ, nam nhân của nàng là hoàng thượng, vua một nước mà!

Bách Lệ Băng đứng dậy, chậm rãi bước xuống lướt qua từng hàng mỹ nhân đang quỳ thấp, vài ánh mắt vẫn đang mơ hồ nhìn nàng, Bách Lệ Băng gần như cảm nhận được nhịp tim rộn rã của các nữ tử này, đúng là hậu cung có khác kẻ nào kẻ nấy chen chân vào. Đi được một lượt, nàng bắt gặp một giai nhân dung mạo được che đầy bằng một tấm lụa hồng tạo nên một vẻ đẹp ma mị, đáng người thì có vẻ uyển chuyển thướt tha, được, không tồi.

Bách Lệ Băng đi một lượt rồi lại nhẹ nhàng về chỗ ngồi xuống bên cạnh Mạc Phong Thần.

"Phong Thần, chàng nhìn xem, cái người mỹ nhân che mặt kia có vẻ rất xinh đẹp nha! Theo kiểu bí bí ẩn ẩn chàng thích không?" - Bách Lệ Băng ghé sát tai hắn nói cộng thêm hích hích tay vài cái theo cái kiểu bạn bè trêu chọc nhau đó.

Mạc Phong Thần chẳng nói chẳng rằng đôi tay siết chặt lấy eo nàng cảnh cáo, nếu nàng còn muốn tiếp tục tốt nhất nên ngoan ngoãn thì hơn. Rồi hắn lại nhàn hạ nhìn xuống bên dưới bằng một ánh mắt lạnh lẽo đầy chán ghét khiến không ít mỹ nhân kinh sợ.

Bách Lệ Băng lờm lờm một cái vùng vằng buông hắn ra tùy tiện chọn một số mỹ nhân mà nàng được cho là "đẹp" khiến các phi tần cùng quan đại thần được phen mắt tròn mắt dẹt.

Đây được coi là những mỹ nhân đẹp nhất sao, hoàn toàn không phải, những mỹ nhân nàng chọn tuy rằng không đến nỗi xấu nhưng cũng không phải đẹp nhất, những người đẹp nhất nàng lại loại hết rồi chọn toàn những dung mạo tầm thường.

Đây chính là kẻ sách của nàng đi, cứ chọn những người xấu nhất cho bỏ tức rồi mấy nàng ta dù gì ở trong cung cũng chỉ làm bù nhìn mà thôi, còn mấy mỹ nhân xinh đẹp thôi để nhường kẻ khác, Phong Thần nhà nàng có mỹ nhân ở nhà rồi, đó chính là nàng, ha ha ha.

"Hoàng hậu, người lẽ nào nhìn nhầm, những người đó.." - Thần phi khó khăn lên tiếng, quả thực mấy nữ tử bên dưới một chút cũng không thấy xinh đẹp, biết bao giai nhân nàng ta nhìn trúng đều bị nàng loại hết rồi, thiên kim tiểu thư xinh đẹp nổi tiếng kinh thành cũng đi mất tăm.

"Thần phi có ý kiến, bốn cung thích những người đó đó thì làm sao, đến hoàng thượng chẳng có ý kiến thì thôi, đúng không Phong Thần" - Trước đại diện nàng vẫn tùy hứng gọi thẳng tên hắn mà hỏi như thường ngày không biết bao nhiêu ánh mắt kinh ngạc nhìn mình.

"Mọi việc đều do hoàng hậu quyết định" - Hắn buông một câu làm mọi người đứng hình, nói thế nghĩa là để hoàng hậu tùy tiện chọn đi!

Đúng là trăm nghe không bằng mắt thấy, tin đồn hoàng thượng sủng ái hoàng hậu đúng là không sai!

Thần phi im miệng lùi xuống trong lòng tràn chề lữa hận, cứ đợi đó!

Bách Lệ Băng được phen cao ngạo càng không thèm để ý mấy tên quan đại thần nói xấu mình, nàng thích như thế đó, làm sao? làm sao? Giết nàng được chắc! Hừ.

Và cứ thế từng mỹ nhân một nuốt hận ra về còn người ở lại thì há hê sung sướng chưa hề nghĩ tới sau này như thế nào. Tiếp đến từng mỹ nhân còn lại đi thay một bộ y phục được cho là đẹp nhất, cả đại diện tràn ngập màu sắc nhưng không khí nào nề vô cùng, những mỹ nhân xinh đẹp nhất về rồi còn đâu, có lẽ bây giờ hy vọng cuối cùng là một nữ tử xiêm tím thẫm, khăn che mặt cũng một màu tím huyền ảo khiến người ta không khỏi say đắm.

Lần này nhìn lướt qua một hồi, Bách Lệ Băng dần do suy nghĩ rồi quyết định chuyển sang phần thi vấn đáp luôn. Chết rồi thực sự là nàng chẳng biết tí kiến thức gì mà hỏi, suy suy nghĩ nghĩ một hồi cuối cùng nảy ra một ý, sai người đem giấy và mực lên rồi nhấc tay vẽ vẽ cái gì đó giờ lên cho chúng thần toàn thể cùng nhìn.

"Các người hãy nói ra suy nghĩ của mình về bức tranh này" - Nàng giờ cao bức tranh lên ọi người cùng nhìn, há há, bức tranh này thực sự chỉ có vài nét mực nét lên nét xuống nét xuôi nét ngược như vừa có đứa trẻ con nghịch bút chẳng ra đầu vào đâu lại nhoe nhoét màu mực đến ngay cả nàng cũng chẳng biết nàng vẽ cái gì, nhưng đáp án thì nàng có nha!

Cứ nghĩ thật đơn giản vào tốt nhất là chẳng nên suy nghĩ nhiều nói thẳng ra suy nghĩ từ lòng thì sẽ chính xác ngay thôi à!

Ấy vậy mà cả đại diện ngắm nhìn hồi lâu thăm thẳm thì cái gì đó đến ngay cả các quan viên đại thần cũng hết sức trầm ngâm suy nghĩ.

Quái thật nàng chỉ bảo nói suy nghĩ của mình thôi mà sao khó khăn như vậy, quay sang Mạc Pong Thần nàng cũng hếch hếch cảm chỉ vào bức vẽ.

- "Chàng có biết nó có ý nghĩa gì không ? Nếu đúng ta thưởng cho chàng thật hậu hĩnh !" - Nàng tương đối tự tin , đối với những người cổ đại luôn suy nghĩ đề cao vấn đề thì không bao giờ tìm ra đáp án đúng nhất của bức vẽ này đâu , há há !

- "Được , nàng đã nói phải giữ lấy lời , suy nghĩ của trẫm về bức tranh này là chẳng có ý nghĩa gì , đúng chứ ?"- Hắn không hiểu nổi nàng thì trên thế gian này còn ai hiểu nàng đây .

Băng nhi của hắn làm gì có thể vẽ được những bức vẽ rắc rối , mà ngay cả nàng cũng không hiểu được nói gì đến người khác

- " Sao chàng biết ?"- Mắt nàng mở to hết cỡ , hắn đúng là con giun trong bụng nàng a !

Đúng là chỉ có nam nhân của nàng mới hiểu nàng !

Mạc Phong Thần chỉ mỉm cười nhẹ nhàng nụ cười đó đương nhiên chỉ có nàng mới thấy được , bất ngờ quay xuống dưới lần đầu tiên buông lời vàng ngọc

- " Các người tìm ra đáp án chưa ? " - Mạc Phong Thần hắn chẳng qua là muốn kết thúc sớm chuyện này để còn về đòi thưởng Băng nhi của hắn nữa chứ

Tất cả im phăng phắc như tờ một nữ tử bạo gan xin trả lời rồi tuôn ra một tràng giang đại hải về bức vẽ không mang tính nghệ thuật của nàng , đó là một dòng sông trên dòng sông có cái này , cái kia ..tượng trưng cho ...v..v....v....v...và..v..v

Rồi lại thêm một người , hai người rồi cứ thế thay nhau trả lời , không ai có đáp án đúng !

Bách Lệ Băng ngồi cười hí hửng , đúng như suy nghĩ của nàng , làm gì có ai trả lời đúng được chứ ! Ách , trừ một người !

- " Mấy người các người chẳng có đầu óc gì cả , bổn cung bảo nói ra suy nghĩ thì không nói cứ kéo một tràng từ đầu ra vậy , đáp án đúng chính là bức vẽ này của bổn cung chẳng có ý nghĩa gì cả , từ đó mới cho thấy bên trong con người các người vẫn luôn tồn tại tâm cơ , một lòng đồ kị không một chút chân thật chỉ khi con người hoàn toàn trong trắng thông suốt mới có thể trả lời đúng đáp án " - Bách Lệ Băng ra vẻ vô cùng am hiểu nói , nhưng điều này không thể áp dụng với hắn được đâu nha !

Tất cả các mỹ nhân cúi gằm mặt xấu hổ không dám lên tiếng .

- " Bây giờ đích thân hoàng thượng sẽ đi xuống chọn những người mà hoàng thượng thích " - Thấy hắn vẫn đang đắc ý ngồi lạnh tanh bên mình thì nổi hứng chọc ghẹo một chút

Mạc Phong Thần sa sầm mặt mày , mắt đen xi nhìn nàng nhưng bị nàng lườm lại , ý như bảo " Chàng đi mà chọn vợ chàng thích "

Được nếu Băng nhi muốn vậy trẫm chiều , để xem đêm nay trẫm xử nàng thế nào !

Mạc Phong Thần mặt lạnh tanh ngàn năm không chảy bước xuống đằng sau là thái giám cúi đầu bê khay đựng vàng và khăn tay lụa còn nàng thì ngồi cười đắc ý một mình . Ánh mắt hắn như dao băng xẹt qua từng người khiến những mỹ nhân mỏng manh đang quỹ cũng phải run rẩy

- " Người đưa các nàng ta cho trẫm " - Mạc Phong Thần bày ra bộ dạng chán ghét , không thể chịu được trò vớ vẩn này thêm nữa lạnh lùng ra lệnh cho tên thái giám rồi như gió bão một phen ôm nàng vận khi công bay đi trước hàng vạn con mắt của mọi người .

Đây là chuyện gì , có ai có thể nói cho họ biết hoàng thượng làm sao ?

Mà tên thái giám kia sợ run như cây sậy , hoàng thượng tuyển nữ nhân có phải nô tài đâu mà giao cho nô tài chọn . Hoàng thượng đã ra lệnh làm sao trái được đành đành cưỡng để khay xuống ấy vậy là một cuộc ẩu đả diễn ra quyết liệt ngay trên chính điện các mỹ nữ tranh giành nhau chiếc khăn kẻ tím tóc kẻ lối áo , binh lính kéo đến ầm ầm giải quyết các quan đại thần kinh hồ kéo nhau ra về , Mạc quốc bây giờ loạn rồi , loạn thật rồi !!

Hội tuyển tú nữ lần này được truyền tai khắp kinh thành trở thành đề tài bàn tán khắp đường thôn ngõ xóm trở thành truyện cười cho nhân gian .

Ám vệ lần này đột nhiên cảm nhận được một điều chẳng lành trong số các mỹ nhân tham gia dự tuyển , có một luồng sát khí vô hình trong đại điện mà họ không thể tìm ra được , chắc chắn chủ nhân đã biết còn hoàng hậu biết chưa , họ chưa xác định được , chỉ biết kẻ đó không hề tầm thường chút nào .

Mạc Phong Thần tức giận như gió như bão ôm nàng về tẩm cung , sát khí trong phòng đột nhiên tăng cao khiến cho nàng trong lòng hắn cảm thấy lạnh lạnh , biết hắn đang tức giận lên nàng thức thời ngoan ngoãn ngậm miệng ai dè chưa kịp đóng cửa đã bị cánh tay cứng rắn ôm siết vào lòng , đôi môi lạnh như băng của hắn ép chặt lên môi nàng đẩy đưa một hồi không dứt

Bách Lệ Băng đã bị hắn luyện cho thành quen rồi rất phối hợp để cho tên hoàng thượng cộp giấy này đỡ tức giận . Được một hồi , Mạc Phong Thần mới hài lòng buông nàng ra đồng thời vác nàng lên vai , đôi tay to bằng mặt nàng rất tự nhiên đánh mông nàng

- " Bách Lệ Băng nàng thật to gan !" - Lừa giận ngút trời , Mạc Phong Thần chẳng biết hạ hỏa vào đâu cho được chỉ có thể ôm siết nàng cho hả giận

Bách Lệ Băng ai oán cũng chẳng kịp cứng rắn không được đành mềm mỏng , ép cho nước mắt chảy ra , môi mếu xệch đi nhìn hắn

- " Ôi đau quá ! Hu hu chàng đánh ta đau muốn chết , có phải chàng ghét ta rồi không ?"- Nàng giả bộ bao nhiêu thì càng làm hắn tức giận thêm bấy

nhieu chẳng những không đỡ nàng còn lớn giọng quát tháo

"- Nàng còn nói được , chính nàng đòi tuyển tú nữ không phải trẫm , tự làm tự chịu "- Mạc Phong Thần tức giận nói , biết nàng đang giả bộ làm nũng nhưng vẫn không khỏi đau lòng

"- Thôi , chàng đừng giận nữa , người ta biết lỗi rồi , người ta hứa sẽ ấy người kia đi làm cung nữ mà , tức giận sẽ mau già nha ta sẽ không thích chàng nữa bây giờ "- Bách Lệ Băng thấy hân vẫn còn nóng giận đành phải cắn răng ép mình , làm điệu đến cực điểm , tay chân vất vèo lên người hân , hai tay ôm siết cô hân làm nũng . Mặc dù biết con cộp giấy đáng sợ này chẳng làm gì được nàng nhưng nàng vẫn sợ hân tức giận nha !

Trước bộ dạng của nàng hân tức giận như thế mà cũng đành phải gờ cò trắng ôm lấy nàng thờ dài nói

"- Nàng lên cần thận , hậu cung rắc rối không như nàng nghĩ đâu ?"- Không phải hân giận nàng , hân chỉ lo hơn nữa chính là sợ , lòng dạ đàn bà không thể biết chắc được . Nàng dù bản lĩnh có nhưng thời đại này nàng chưa hiểu hết nó , chính vì hôm nay hân cảnh giác phát hiện được một luồng sát khí lảng vảng trong đại điện nhưng hận không thể tìm ra chủ nhân , hân chắc chắn người này không tầm thường .

Hậu cung rồi cũng sẽ xảy ra chuyện , Băng nhi hân che chở tuyệt đối không được xảy ra bất cứ điều gì

Bách Lệ Băng thiu thiu buồn ngủ nằm ngay trong lòng hân ngủ luôn như mèo con rồi hân thì nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường rồi gọi ám vệ đến . Lập tức năm ám vệ nhận được chỉ thị quỳ xuống nghe lệnh , chủ nhân đứng là đã biết

"- Xem ra người này không tầm thường , các người biết phải làm gì rồi chứ !"-Mạc Phong Thần lạnh lùng nói , kẻ này thật sự to gan dám trà trộn vào hoàng cung của hân có ý xấu .

"- Dạ , thưa chủ nhân "- Năm người nhận được lệnh lập tức thi hành không chậm trễ

Mạc Phong Thần quay người ôm nàng vào lòng ngủ

Bất cứ chuyện gì , Băng nhi , tuyệt đối không được rời xa trẫm !

Quả nhiên ngay sau ngày tuyển tú nữ các mỹ nhân có chiếc khăn lụa được các công công mama sắp xếp chỗ vào làm một công việc không thể tưởng nổi

Đó là như lời nàng nói , cung nữ

Các mỹ nhân bây giờ kêu vua chẳng nghe , trời chẳng thấu đành uất ức làm việc .

Nhưng chưa yên ổn được một ngày , sóng gió bắt đầu nổi lên .

Tiếng hét của một cung nữ làm cho hậu cung náo loạn .

Việc xảy ra ở lãnh cung , phế hoàng hậu đã chết ...hơn nữa là chết một cách thê thảm .

Lại thêm một người nữa mất mạng ...đó chính là Tiêu phi ....cũng chết một cách tương tự

Chỉ sau một đêm , hai phi tần chết thê thảm , cung nữ thái giám ..tất cả mọi người sợ hãi vô cùng , hò hét nhau bỏ trốn .

Mạc Phong Thần nghe tin , gương mặt lạnh lùng vẫn chỉ là gương mặt lạnh lùng một chút cảm xúc cũng không có ra lệnh cho quan bộ hình xử lý nhất định phải tìm ra thủ phạm còn tự hân biết mình phải làm gì

Lần này hân chắc chắn , kẻ đó đã xuất hiện hơn nữa là nữ nhân không phải nam nhân không hề tầm thường . Lỗi sợ trong lòng dâng cao , Băng nhi của hân tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì bằng không hân không biết thiên hạ này sẽ như thế nào dưới tay hân

Bách Lệ Băng sợ hãi chẳng kém , lời lôi kéo kéo áo của hân chui rúc vào lòng , nàng không sợ gì chỉ sợ hai thứ một là bóng tối hai là ma .

Ôi hai thứ đây nàng sợ cực kì , thế nên đêm nào cũng phải có một người ngủ cạnh nàng , trước kia là Tiểu Hằng bây giờ là Phong Thần , nghe xong tin này nàng lại sợ hãi hơn . Nàng đã từng giết người nhưng không hề sợ chỉ sợ những cái gì cứ bí bí ảm ảm , mà quái không rõ ràng mà bây giờ trong cung đồn đại có ma nữa chứ.

"- Phong Thần , chuyện làm sao vậy , hai người đó..làm sao lại ..lại chết được "- Bách Lệ Băng ngồi trong lòng hân hỏi , nàng là nàng sợ nha !

Mạc Phong Thần biết nàng sợ , lo lắng , trong lòng càng lạnh hơn nhưng vẫn nhẹ nhàng ôm nàng cố gắng xoa dịu nỗi sợ của nàng

"- Có trẫm ở đây nàng sợ cái gì ?"- Nàng khuôn mặt nàng lên ôn nhu hôn nàng một cái

Về cái chết của hai phi tần kia đã được lan ra khắp nơi , người nào người lấy sợ vô cùng

Thủ đoạn giết lại vô cùng tàn độc khiến bất cứ ai nhìn thấy cũng phải rùng mình sợ hãi . Trên người hai phi tần kia y phục rách tả tơi gần như lìa khỏi người lại còn có vô số những vết chém bết máu gương mặt còn bị rạch không ra hình thù cả người bị treo cổ trên trần nhau máu rơi thấm đẫm mặt đất . Cả hai phi tần đều chết giống nhau từng vết chém giống hệt không chút nào khiến người ta ghê rợn hơn

Sóng gió đã bắt đầu nổi lên , cuộc sống của hần và nàng từ bây giờ sẽ không còn yên ổn như trước kia.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Nữ tử bí ẩn rút cuộc xuất hiện

Trong cung hiện tại vô cùng náo loạn , các phi tần người nào người nấy đều nhốt mình trong phòng lệnh cho thị vệ canh gác cẩn thận lo lắng người tiếp theo sẽ đến lượt mình .

Các tú nữ xinh đẹp mới tuyển đến thì càng sợ hãi hơn , duy chỉ có một người đó chính là mỹ nữ y phục lam tím dung mạo lại che đậy bằng tấm lụa sa mỏng . Nữ tử đó tên là Linh Cô , lúc nào cũng an phận ở phòng không hề có một hành động lo lắng nào mà ngồi thêu , xung quanh còn tản ra man mát khí lạnh mà không ai giải thích được .

Nàng ta lại được tổng quản sủng ái lúc nào cũng giao cho nhiệm vụ nhẹ nhàng còn được sắp xếp đến làm cung nữ cho cung hoàng hậu đảm ra mọi người còn lại vô cùng ganh ghét

"- Ngươi bị câm hay sao mà một tiếng cũng không nói "- Một ả có phong thái yếu điệu được phân cho cùng phòng với Linh Cô hận không được làm phi tần còn bị đẩy làm cung nữ thấp hèn kèn kieu đến chỗ nàng ta nói

Linh Cô vẫn im lặng ngay cả ánh mắt cũng không liếc đến tiếp tục làm việc , nốt ngày hôm nay nàng ta sẽ được chuyển đến cung hoàng hậu cũng chính là cung của Bách Lệ Băng .

"- Ngươi ! Á tiện nhân này , ngươi là cái thá gì mà được tổng quản chú ý "- Nữ tử kia tức giận lập tức giơ tay tát nàng ta một phát mạnh đến nỗi còn cảm thấy rất cả tay

Linh Cô im lặng đứng dậy gương mặt che đậy không một chút cảm xúc ánh mắt lướt qua hàng người rầm rì rồi mạnh một phát kéo ả đang quát lại nghiêng người nói nhỏ

"- Ngươi, sẽ chết "- Lời nói lạnh lẽo vừa thốt ra xung quanh như phủ kín khí lạnh , nữ tử kia lập tức đứng hình cứng nhắc không thể động đậy cũng chẳng biết từ lúc nào miệng không thể thốt ra đường như bị câm rồi miệng trào ra một ngụm máu mất tròn tròn rồi ..chết .

Không một ai biết , như ma như quỷ cái xác của cung nữ biến mất không dấu vết trong phòng rồi được chính Bách Lệ Băng phát hiện khi đang đi dạo ở ngự hoa viện .

Ngày hôm ấy , Bách Lệ Băng dậy rất sớm chưa kịp dời đường đã lại bị bàn tay ai đó túm lại kéo vào lồng ngực rắn chắc

"- Còn sớm muốn đi đâu hoàng hậu của trẫm ?"- Mạc Phong Thần khàn khàn nói mắt vẫn chưa có ý định mở đầu vùi vào mái tóc nàng ép chặt nàng vào lòng

"- Mạc Phong Thần chàng là heo ngủ sao ?ngày nào cũng muốn mới lên triều rồi bị bá quan văn võ trách cho "- Bách Lệ Băng không chút sớ hãi khi nói hần là heo còn dựa dựa vùng dậy muốn thoát ra khỏi vòng tay hần , ai ngờ còn bị người ta tính giắc ép dưới thân

"- Tốt lắm , nàng dám nói trẫm là heo ?"- Mạc Phong Thần nhếch miệng cười lạnh nhìn nàng cho thấy hần tức giận không phải bình thường .

"- Ha ha , ta ..nói đùa mà ...Phong Thần là vua là hoàng thượng nha ! là cành vàng lá ngọc nào phải heo đúng không ha ha , ta nói nhầm nhưng ta đói rồi phải dậy thôi , chàng định để cho ta đói mà chết sao , phải không ha ! "- Bách Lệ Băng ý thức được tầm nghiêm trọng của vấn đề đành ra sức lấy lòng hần không quên vòng qua cổ chủ động dang môi mình lên .

Mạc Phong Thần đích xác là hồ gấu , nghe nàng nói vừa buồn cười vừa tức giận cuối cùng đành thỏa trận nhẹ nhàng ôm nàng dậy đích thân bồi nàng mặc y phục vì đến giờ hoàng hậu của hần vẫn chưa biết mặc cái nào trước cái nào sau vì đã được hần nuông chiều thành quen .

Bách Lệ Băng không còn gì hạnh phúc hơn để hoàng thượng lạnh lùng mặc y phục rửa mặt ỉnh rồi rất vui thường hần cái hôn lên má

"- Chỉ có Phong Thần của ta là tốt nhất "- Nàng thực sự cảm kích ông trời để nàng có thể gặp được hần . Mạc Phong Thần ôn nhu như nước nhưng lại là tảng băng lạnh lùng lệnh cho ngự trù đem thức ăn lên

Một bàn toàn mỹ vị chốc lát bung lên , Bách Lệ Băng được hần sủng ái ôm ngồi trên đùi dứt ăn sủng ái đến nỗi thật sự là không còn từ gì để nói ...

Ám vệ chứng kiến một màn thực sự muốn ói ra hết , đúng là chỉ có hoàng hậu mới khiến chủ nhân mềm mỏng như vậy cung chiều sủng ái đến tận trời .

Ăn uống no xong Bách Lệ Băng muốn dạo bộ ngự hoa viện , Mạc Phong Thần sao có thể không đồng ý ôm nàng cùng đi , lệnh cho tất cả cung nữ thị vệ

lùi lại chỉ mang theo ám vệ đi thường ngoạn .

Ngự hoa viên không khí trong lành thơm nhất mùi hoa cỏ lạ , Mạc Phong Thần ôm nàng đi dạo vừa đi nàng vừa cười hí hửng không chút để ý đến thân phận cử thể ngất hoa đưa lên mũi ngửi rồi kheo hân

- " Phong Thần chàng có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là ở đây không , lúc đó nhá , ta tưởng chàng là thái giám đó chỉ lạ là thái giám sao lại mặc đồ vàng mà thôi ?" - Nàng thừa nhận lúc đó nàng có hơi ngốc , không phải mà là quá ngốc nhìn hân một thân long bào rực rỡ thế kia mà bảo thái giám chắc cả thiên hạ chỉ có nàng

Mạc Phong Thần cười đến cổ cây roi rụng , yêu chiều vuốt mái tóc nàng , nhớ lại ngày hôm đó hân vừa tức vừa buồn cười . Lúc đó hân đi dạo nơi này nhìn thấy nàng không biết sao trong lòng rung động dữ dội đã vậy nữ nhân đó còn dám nói chuyện ngang nhiên với hân coi hân là thái giám còn cướp đi nụ hôn đầu của hân , đúng thật chỉ có nàng

- " Phong Thần , nếu có một ngày chàng mà dám quên ta , ta lập tức sẽ rời khỏi chàng rời khỏi hậu cung này không bao giờ về cung nhìn mặt chàng nữa "

- Bách Lệ Băng trong lòng hân uy hiếp nói , đó chỉ là " nếu " " nếu " mà thôi chứ không phải sẽ xảy ra .

- " Nữ nhân ngốc , nàng nói linh tinh cái gì vậy ?" - Mạc Phong Thần tức giận gầm nhẹ , tay không khách khí nhéo nàng một cái

- " Mạc Phong Thần khôn khiếp , chàng dám nhéo ta " - Bách Lệ Băng giật nảy mình gào lên cũng không chút khách khí bỏ nhào vào người hân nhéo nhưng người tôn thượng nặng nề chính là nàng khi nàng bị hân " cưỡng hôn "

Cả thiên hạ chắc chẳng có hoàng thượng với hoàng hậu nào như nàng và hân , đi dạo chưa được bao lâu đột nhiên ở bụi rậm có một mùi máu tanh tươi bốc lên . Mạc Phong Thần dừng bước , ánh mắt thâm trầm nhìn vào , ngay cả nàng cũng phát hiện ra điều không ổn bước đến muốn xem thì bị hân kéo lại

- " Yên nào " - Mạc Phong Thần lạnh giọng nói , các ám vệ cũng như tự biết phận sự của mình lập tức đi lên kiểm tra bụi rậm đó

Đúng như suy nghĩ , bên trong là một cung nữ y phục tả tơi , máu chảy be bét vô cùng kinh dị khiến cho nàng dù không sợ cũng phải bịt miệng lại buồn nôn , thật sự là thảm khốc

Xung quanh đột nhiên trở nên lạnh lẽo hơn bao giờ hết , Mạc Phong Thần lạnh lùng quan sát lệnh cho ám vệ nhanh chóng xử lý còn hân thì một mạch ôm nàng về Dạ Các - một nơi mà đích thân hân dựng lên luyện tập ám vệ khét tiếng trong giang hồ ai nghe thấy cũng phải biết sợ hãi .

Dạ Các thiết lập vô cùng cẩn trọng nằm ngay dưới lòng hoàng cung rộng lớn , kẻ không có võ công chắc chắn sẽ chết không còn xác kẻ có võ công cũng chẳng thể tiến vào bởi nơi đây thiết lập bẫy huyền cơ vô cùng nguy hiểm chỉ có những người có năng lực mà hân đích thân dạy mới có thể tiến vào an toàn . Đó chính là những ám vệ vô cùng lợi hại , võ công gần như đạt cảnh giới cao nhất

Bách Lệ Băng dường như không chút bất ngờ vì nàng vào đây mấy lần rồi , chính là lần trước nàng hết hơi hết sức mới có thể khiến hân dạy nàng chút võ công nên bây giờ cũng có vài phần công lực

Mạc Phong Thần lạnh lùng ôm nàng , các ám vệ sát thủ mà hân đào tạo có khoảng vài trăm người ai nấy cũng sợ hãi đối mặt với hân như đối mặt với tử thần , không khí nặng nề mùi sát khí

- " Chủ nhân " - Tất cả kinh hô quỳ rạp nói

- " Ai ?" - Chỉ một lời cũng khiến tất cả run rẩy

- " Thừa chủ nhân , người này vô tung vô tích thuộc hạ không thể tìm ra được " - Lôi Đình quỳ rạp nói trong giọng nói tràn ngập vẻ nghiêm trọng cùng sợ hãi , vấn đề là họ không thể tìm ra được rốt cuộc kẻ nào đang giả trò trong cung nhất định công lực không phải hạng tầm thường mới có thể dấu kín được như vậy

- " Đáng chết !" - Mạc Phong Thần tức giận gầm lên , kẻ nào dám làm như vậy trong hoàng cung của hân , hân nhất định phải tự thân động thủ lần này .

- " Chủ nhân bớt giận " - Các ám vệ lập tức hô

- " Phong Thần chàng bình tĩnh lại đi , rồi ta sẽ tìm được thôi " - Bách Lệ Băng ôm hân nói , hân chắc là đang tức giận lắm đây , xem ra lần này nghiêm trọng hơn bình thường

- " Hừ " - Mạc Phong Thần lạnh lùng gầm lên phát tay áo lập tức binh khí lao lên đâm thẳng về chỗ các ám vệ , hân muốn dạy dỗ đám người này một chút đã lâu rồi hân không đến không biết lần này rốt cuộc có tiến bộ hay không ?

Quá mức bất ngờ nhưng tất cả đều tránh được mũi đao chí mạng , thậm chí phả khí thoát được khỏi bài kiểm tra bắt ngờ của hân .

Mạc Phong Thần lạnh lẽo ôm nàng rồi đi về tẩm cung , lệnh cho các quan đại thần lễ bộ hình sự nội trong ba ngày phải tìm ra thủ phạm , hân đã đại khái biết được người đó chắc chắn trong cung hơn nữa còn rất gần chỗ hân .

Tình hình như vậy hân chỉ lo lắng cho nàng , Băng nhi của hân tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì bằng không.

Bách Lệ Băng mấy ngày này cũng hết sức sốt ruột nhân lúc hần đi phê tấu chương mà trốn đến chỗ quan hình sự kiểm tra thi thể của mấy người kia để tìm dấu vết .

Thấy hoàng hậu đích thân giá đáo ai nấy hoảng hồn sợ hãi nhưng không dám làm gì , ai chẳng biết hoàng thượng sủng ái hoàng hậu nhất

Bách Lệ Băng tuy không sợ cũng phải rùng mình khi thấy những cổ thi thể đầm máu , xét toàn diện nàng có thể nhận ra thủ phạm chắc chắn dùng dao hơn nữa còn là loại đặc biệt vô cùng nhọn , sắc luôn giết ở những điểm chí mạng .

Đột nhiên ngửi thấy một mùi hương lạ , nàng cố gắng nghĩ xem đã từng ngửi thấy ở chỗ nào

Đúng rồi , hình như trong tâm cung của nàng hôm nay đúng là có xuất hiện một mùi hương kì lạ giống hệt mùi hương này . Thủ phạm chẳng lẽ ở ngay tại hậu cung nàng .

Bách Lệ Băng nhanh chóng đến chỗ hần thấy hần đang yên tĩnh phê duyệt tấu chương thì nhanh chân như một làn gió lửa vào trong lòng hần . Mạc Phong Thần cũng hết sức tỉnh táo giang tay ôm lấy cơ thể mềm mại ấy , chỉ có ở bên nàng hần mới yên lòng

" Băng nhi , nàng vừa đi đâu ?" - Đùng tưởng hần không biết vừa rồi nàng đi đâu

" Hi hi , ta đi chơi một lúc thôi mà , chàng không biết một sao ta đắm bóp cho chàng nhé !" - Bách Lệ Băng đứng dậy bóp vai cho hần , nam nhân của nàng thì nàng phải chăm sóc chứ sao ?

" Băng nhi , không cần chi cần nàng ở yên bên trẩm được rồi !" - Mạc Phong Thần vươn tay kéo nàng vào lòng , nhẹ nhàng nhắm nháp đôi môi ngọt ngào kia

" Phong Thần nha ! Vừa nãy ta phát hiện trong tâm cung ta có một mùi hương rất lạ trùng với mùi hương của những người bị giết kia , chẳng lẽ ở trong tâm cung của ta " - Nàng không sợ chỉ là hơi lo lắng , người kia có vẻ như rất lợi hại

Mạc Phong Thần nghe xong tâm có hơi lo sợ , đúng như điều hần suy nghĩ rất có thể kẻ kia chủ đích làm hại nàng , nếu vậy hần nhất định không thể tha kẻ làm tổn thương Băng nhi của hần

" Đừng lo , có trẩm bên cạnh còn nàng lợi hại như vậy mà !" - Hần nói thế để nàng bớt lo chứ đã ngầm truyền ám thị đến cho ám vệ , lệnh cho tất cả tối nay canh trủng nghiêm ngặt , tuyệt không để xảy ra sơ sót

" Đúng vậy , ta rất lợi hại nha ! Kẻ nào đến ta giết kẻ đó , dù gì ta cũng là đại tỷ mà !" - Nàng vô cùng tự tin nói , kiểm nàng dùng thành thạo , độc được lại càng lợi hại hơn , nói chung là nàng sắp thành nữ hiệp rồi

" Băng nhi thật giỏi " - Mạc Phong Thần ôm nhu vuốt mái tóc nàng nhưng trong mắt tản ra khí lạnh

Tối đến , tâm cung của nàng yên tĩnh lạ thường , cung nữ được lệnh lui xuống hết chỉ để các ám vệ canh gác bên ngoài .

Mạc Phong Thần bồi nàng thay áo , Bách Lệ Băng thì gấp ngấm ngấm dài để kẻ hần thay y phục ỉnh .

" Phong Thần , tối nay tha cho ta đi , mệt lắm !" - Bách Lệ Băng tựa vào người hần nài nỉ , hôm nay nàng buồn ngủ quá a !

" Nàng ngủ cứ việc ngủ , tự ta động là được rồi " - Mạc Phong Thần vô liêm sỉ nói bắt đầu hành động

" Chàng hôn dần , cút , lão nương mệt rồi !" - Hôm nay nàng rất mệt đó nha !

" Băng nhi , ngoan nào !" - Mạc Phong Thần không ngừng dụ dỗ

" Cút , Mạc Phong Thần chàng vô liêm sỉ , um...~ " - Bách Lệ Băng tức giận kêu gào chưa hết đã bị tên hoàng thượng xấu xa nào đó bít miệng

Đột nhiên chưa kịp làm gì Mạc Phong Thần cảm nhận được luồng sát khí mãnh liệt , trong người lửa giận bùng lên , nhanh chóng khoác áo , rút kiếm . Bách Lệ Băng cũng nhanh chóng tỉnh táo rút ngay ngân châm trong người . Bóng đen xuất hiện đằng sau cánh cửa đột nhiên phóng ra đến chục cái phi tiêu , ám vệ cũng bắt đầu động thủ

Cả hoàng cung náo loạn bất thích khách , quan lính kéo đến nhưng nhận được lệnh của hần thì lui xuống hết , không phải hần quá khinh địch mà kéo quân chỉ khiến gây thương vong . Những hắc y nhân này vô công không phải ai cũng địch được

Các ám vệ sẽ xử lý các thủ hạ kia , còn hần ắt có thể đối phó được

Mạc Phong Thần một đao chấn hết phi tiêu che chở cho nàng , giang tay ôm nàng lùi lại đằng sau

" Băng nhi nàng lùi ra " - Mạc Phong Thần gầm nhẹ , muốn nhanh chóng đoạt kiếm trong tay nàng

" Không " - Bách Lệ Băng không nghe cầm kiếm lao lên phía trước đỡ ngay kiếm của hắc y nhân kia .

" Người là ai ? Tại sao muốn giết ta !" - Bách Lệ Băng một chút sợ hãi cũng không có lùi lại nói

"Ta là ai không quan trọng, quan trọng là ta muốn giết ngươi!"- Hắc y nhân kia đích xác là một nữ tử, hơn nữa không hề tầm thường vừa dứt lời lao lên tung một chiêu vào nàng

Mạc Phong Thần lạnh lùng đỡ kiếm, tung ra từng chiêu chí mạng vô cùng tàn nhẫn vậy mà hắc y nhân kia vẫn tránh được cho thấy võ công vô cùng lợi hại

"Lôi Lĩnh, là ngươi"- Mạc Phong Thần đã nhận ra, từng chiêu xuống tay còn tàn nhẫn hơn.

"Phải, là ta, ta sẽ khiến cho ả nữ nhân của ngươi không toàn xác"- Lập tức hắc y nhân hồi phương hướng lao đến phía nàng. Biết là không đấu nổi hấn nhưng ít nhất có thể thể giết được nữ nhân hắc yêu thì cũng đã đủ.

"Phập" lưỡi kiếm cắm xuyên từ đằng sau ra phía trước, hắc y nhân kia chưa kịp chạm đến nàng đã bị hấn đâm một kiếm chí mạng rồi mạnh tay rút ra.

"Băng nhi"- Mạc Phong Thần mạnh mẽ ôm nàng vào lòng

Nhìn cái xác phía dưới, hấn tàn nhẫn đâm thêm một nhát kiếm, hấn dùng lực không mạnh lắm, ít nhất hai nhát kiếm không đủ để giết người này đi.

"Chủ nhân..ngươi..ngươi..quá tàn..nhẫn..rồi!"- Lúc này, khăn che mặt cũng rớt xuống, hắc y nhân kia chính là một nữ nhân mà nữ nhân này càng khiến nàng tức giận

"Khôn kiếp, lần trước chính ngươi đã dám tát lão nương, lão nương đây cho ngươi chết"- Bách Lệ Băng kích động muốn đá ả ta nhưng đã bị hấn kịp kéo lại. Chính nữ nhân này đã dám bắt cóc nàng lần trước, đã thế còn tát nàng, đúng là tức chết nàng mà.

Bách Lệ Băng này không giết được nàng ta thì không phải là người!

"Người đâu, vào đâu, kéo người này đi, cứ sống nàng ta cho trẫm"- Hấn muốn từ từ để nàng ta phải sống không sống được, chết không chết được, sống không bằng chết.

Ám vệ rút cuộc đã xử lý xong, máu tanh lúc này đã thấm đẫm một vùng, quan binh ngay lập tức thu dọn, lệnh cho người cầm loan truyền tin tức ra ngoài hoàng cung sợ dân tình lo lắng

Ám vệ nghe lệnh, lập tức hiểu ý chủ nhân đem nàng ta về Dạ Các cố gắng cứu sống, thà nàng ta chết còn hơn là sống dưới tay chủ nhân bằng các phương thức tàn nhẫn đó.

"Ha..ha..c..ác....ngư..oi..c..ừ..đ..ội...đ..ó.."- Bị lôi đi gần như kiệt sức đến chết mà nàng ta vẫn cười, cười như một kẻ điên..

Mạc Phong Thần lạnh lùng ôm nàng, ra lệnh cho tất cả dọn dẹp sạch sẽ, còn hấn ôm nàng về chính điện nghỉ. Bách Lệ Băng thiếp đi lúc nào không hay biết, trong lòng nàng vẫn còn vô vàn điều muốn hỏi hấn.

Lôi Dĩnh? Là ai? Tại sao muốn giết nàng?

Lão nương đây phải giết cho bằng được!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Giải quyết ổn thỏa

Mạc Phong Thần lệnh cho người phong tỏa tin tức tuyệt đối không được lộ bất cứ điều gì trong cung tối nay ra bên ngoài, lệnh cho ám vệ nhanh chóng điều tra xem còn ai giật dây sau lưng nữa không, đã diệt cỏ phải diệt tận gốc. Hy vọng rằng điều mà hấn đang nghĩ không phải là thực.

Giải quyết xong mọi việc, hấn ôm nàng về cung nhanh chóng sai người đem nước vào. Trong làn nước mờ ảo, mỹ nam tử tuyệt thế ôm nữ tử của mình trong lòng, nhẹ nhàng lau đi những vết máu tanh vừa nãy còn vương trên người nàng. Khi cả hấn và nàng đã thực sự sạch sẽ, Mạc Phong Thần tự mình ôm nàng về giường, ôn nhu mặc từng lớp xiêm y cho nàng mà không còn chút tâm tư gì để gọi nàng dậy "làm chuyện cần làm" kia. Xong xuôi cũng đem nàng ôm vào lòng chìm vào giấc ngủ yên bình.

Mặt trời còn chưa ló rạng, Bách Lệ Băng đã giật mình tỉnh giấc chẳng may cũng làm động người bên cạnh. Đêm qua mới ngủ một lát mặc dù người còn mệt nhưng không biết tại sao cũng chẳng ngủ thêm được nữa, hấn tuy ngủ sâu nhưng vô cùng cảnh giác, nàng chỉ động nhẹ một cái là hấn đã tỉnh. Vòng tay ôm lấy nàng, kéo sát nàng vào lòng để có thể tựa lên mái tóc mềm mại vương vãi hương thơm mát của nàng, hấn nhẹ nhàng nói:

"Làm sao đã tỉnh rồi"- Băng nhi ngủ thường thường không yên giấc, điều này hấn biết nên lúc nàng ngủ luôn ôm nàng thật chặt để nàng có thể yên lòng ngủ, sao hôm nay đã tỉnh sớm như vậy

"- Ách , chàng tỉnh rồi sao , ta xin lỗi đã làm chàng tỉnh , nếu chàng còn mệt thì ngủ tiếp vậy "- Bách Lệ Băng tựa mình trong lồng ngực hần nói có chút áy náy , nàng thấy gương mặt hần có chút mệt mỏi đáng ra phải ngủ thêm chút nữa , tại nàng..

"- Băng nhi có chuyện gì sao , nói ta nghe "- Hần nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nàng lên ôn nhu hôn một cái rồi nói

"- Phong Thần , Lôi Đình là ai vậy ? Sao lại muốn giết ta ? Nàng ta lần trước còn dám tát ta đó nha , ta còn chưa trả thù được , hừ hừ..."- Bách Lệ Băng nghiêng răng nghiêng lợi nói

"- Điều nay có lẽ nàng không nên biết thì hơn "- Hần ngập ngừng nói , hoàng cung này đầy rẫy những điều nguy hiểm mà nàng không nên biết . Băng nhi của hần tốt hơn hết chỉ cần để hần bao bọc thương yêu mà thôi

"- Chàng còn không nói cho ta biết , hừ , vậy thì cứ để người ta giết ta đi đằng nào cũng có ai thương ta , tin ta cả "- Bách Lệ Băng nổi đom đóm mắt rồi đành giả vờ bất lực nói , không tin hần có thể chống đỡ . Đã thế còn vững vàng giận dữ muốn dậy thì đã nhanh chóng bị vòng tay người nào đó túm lại

"- Nàng muốn đi đâu "- Mạc Phong Thần không vui nói ,

"- Ta đói , ta dậy ăn không được sao ? Chẳng lẽ chàng lo ta đi giết người tình bí mật kia của chàng "- Đừng tưởng nàng không biết , nữ tử kia chắc chắn có chuyện tình ái bí mật với hần . Thế loại yêu yêu hận hận chém giết , nàng đọc nhiều rồi , càng nghĩ nàng càng bức bối cần tay hần muốn thoát ra .

Nàng phát hiện , tâm trạng của nàng mấy hôm nay rất bất bình thường

"- Băng nhi , nghe ta nói đã "- Mạc Phong Thần thở dài , mạnh mẽ ôm lấy nàng nói

Băng nhi của hần buồn bình như vậy , lẽ ra hần phải biết chứ ! Không nói có lẽ nàng còn làm loạn , hần phải tìm cách triệt để mấy cuốn truyện mà dân gian viết về tình ái vớ vẩn kia nếu không rảnh rồi nàng lại đem ra đọc rồi lại suy diễn lung tung .

"- Được rồi , chàng nói đi , nếu không.. "- Bách Lệ Băng túm áo hần gần giọng nói , khuôn mặt xinh đẹp bỗng chốc đỏ bừng vì tức làm hần muốn giận cũng không giận nổi đành thờ dài nói

"- Lôi Đình là thủ hạ đắc lực trước kia của ta "- Mạc Phong Thần nhẹ giọng nói nhưng có thể nghe thấy một chút sát khí trong đó , chắc là chuyện chẳng tốt đẹp gì

"- Ủm , sao nữa .. "- Nàng chống mắt lên chờ giục hần kể tiếp . Nhưng hần dám đảm bảo , với tính cách của Băng nhi nàng nghe xong cũng là lúc vác đao đi đánh người kia

"- Nàng ta có tư tình không đáng có với ta nên hậu quả thế nào thì tự biết "- Trong Dạ Các , hần huấn luyện các ám vệ sát thủ luôn luôn phải không từ thủ đoạn giết đối phương , không nên có tâm tư không đáng có . Mà Lôi Đình lại là người đầu tiên phạm phải mà đối tượng còn là hần - chủ nhân của nàng ta

"- Hà , thật sao ? Oa đúng là ta không giết nàng ta thực sự không phải người nữa "- Nói xong còn không quên gần vài tiếng với người vô tội là hần . Mặc dù có "hoi " tức nhưng nàng vẫn muốn nghe tiếp theo sẽ như thế nào nha .

"- Băng nhi , nàng có biết hoàng thái hậu không phải mẫu hậu ruột của ta , có nhiều truyện nàng chưa biết "- Không hiểu làm sao , nàng đột nhiên cảm nhận được hần hơi buồn buồn , tâm tư cũng nặng theo đó nên không nói gì vòng tay ôm lại hần

"- Hoàng thái hậu chính là người đã hại chết mẫu hậu ta giả họa cho người tội mưu sát hoàng thượng , chuyện này chưa một ai biết , ngoài ta "- Mạc Phong Thần lạnh lùng nói , sự thật này không một ai biết trừ hần và nàng . Từ đầu hần đã âm thầm tự mình điều tra mới phát hiện chân tướng.

"- Trời , Phong Thần ... "- Nàng cũng hơi bị choáng nha , mặc dù biết hoàng cung là nơi thâm hiểm , nhưng mà thâm hiểm cỡ này ...chắc chẳng hạn lão bà kia lắm..nhưng mà..tại sao chưa giết

"- Ta còn nhớ , ta từng bị bà ta mấy lần hạ thuốc , mấy lần bị đe dọa bị ám sát hết lần này đến lần khác . Mẫu thân lúc đó cũng thế từng suýt chết khi sinh ta cũng bị bà ta mấy lần đổ oan dùng cực hình , tiên hoàng thì sủng ái bà ta luôn che đậy mọi việc , không ngờ người lại chết dưới tay nữ nhân của mình . Ta đã chống chọi bao nhiêu , lập lên Dạ Các , tìm mọi cách chiếm đoạt ngôi vua nhưng chưa bao giờ có thể quên được cái chết đẫm máu của mẫu thân "- Chưa bao giờ trong đời hần nói nhiều đến vậy , không hiểu vì sao hần rất muốn kể quá khứ của mình cho nàng nghe . Thấy người trong lòng mình ngoan ngoãn hần còn thấy tiếng thút thít , cúi xuống đã thấy khuôn mặt tức giận vừa nãy bây giờ lại đang bù lum nước mắt nước mũi

Bách Lệ Băng không ngờ quá khứ của hần lại như vậy , trong lòng thầm nghĩ chắc chàng đau khổ cô đơn lắm . Càng nghĩ nàng càng cảm thấy thương , nước mắt cũng theo đó mà chảy ra .

"- Băng nhi , sao lại khóc , tất cả qua rồi , bây giờ chỉ cần có nàng bên cạnh ta là đủ . Vậy nên , nàng phải ngoan ngoãn nghe lời bên cạnh ta được chứ "- Mạc Phong Thần nâng mặt lên lau nước mắt cho nàng , thấy vẫn không có hiệu quả đành bất lấy đôi môi kia hôn mạnh liệt một trận mới buông

Bách Lệ Băng giờ đã hết khóc , trừng mắt lên án người nào đó nhưng cuối cùng nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng ngoan ngoãn ôm hần tiếp tục nghe kể chuyện .

Cứ như thế , hần ôm nàng trong lòng , từ từ kể một lượt cho nàng nghe . Quả thật đúng như hần nói , sau khi nghe hết truyện nàng rất muốn vác đao đi chém nữ nhân kia .

Theo lời hấn nói, Lôi Đình một lần leo lên giường hấn bày tỏ tâm tình còn dùng chiêu mỹ nhân kế. Đầu óc hồ đồ không nghĩ tới tính cách lạnh lùng vô tình của chủ nhân mình, kết quả chính là bị hấn đuổi khỏi ám vệ tha cho nàng ta một mạng sống. Ai ngờ nàng ta chưa từ bỏ, cấu kết với hoàng thái hậu bày mưu ám sát nàng, lần một không thành lần hai bị hấn tóm gọn.

Lần trước hấn cố ý bỏ qua không có nghĩa lần này hấn sẽ bỏ qua

Mạc Phong Thần hôm nay quyết định làm rõ mọi việc, không hiểu nguyên do gì lại lệnh cho buông rèm cùng hoàng hậu nhiếp chính. Bách Lệ Băng xiêm y lộng lẫy phấn khởi ngồi cùng hấn, trong lòng vô cùng vui sướng muốn nhảy lên nhưng vẫn phải bày bộ mặt nghiêm túc với bá quan văn võ.

"Hoàng thượng, từ cổ chí kim đến nay, chuyện hoàng hậu cùng tham gia chính sự là chuyện không thể chấp nhận được, mong hoàng thượng suy xét"
"Một viên đại thần không chịu nổi đứng lên tấu, lập tức tất cả phía sau cũng được đà hùa theo nói

Mạc Phong Thần lạnh lẽo quét mắt, thấy nàng có vẻ không vui đang ảo não nhìn mình thì lập tức buông lời nói

"Các ngươi nên vạch rõ, ai là vua, ai là quân" Một lời cũng bao chứa hàm ý sâu xa. Trước kia các đế vương luôn lệ thuộc vào quân thần, nhất quyết làm theo số đông nhưng hấn thì không. Thế lực trong triều đình hấn rõ như lòng bàn tay, hấn là vua không phải con bù nhìn đã người khác kéo giật nên đương nhiên đã sớm diệt trừ hết. Những quân thần phía dưới luôn là những người hấn tin tưởng nhất, lời tâu của bọn họ không sai nhưng hấn không muốn tuân theo

Chính điện im lặng thốc thời rút lui, từng người từng người một đem tấu sớ dâng lên, Mạc Phong Thần lần lượt giải quyết nhanh chóng. Quả không hổ danh đế vương uy chấn nhất thiên hạ, Bách Lệ Băng thực sự cảm phục lao công của mình, văn võ song toàn.

Nhưng sóng yên biển lặng luôn báo trước một cơn bão tố, Mạc Phong Thần quyết định đem tất cả giải quyết luôn một lần.

Chính điện bỗng nhiên xuất hiện thêm một người nữa đó chính là hoàng thái hậu. Quan thần bắt đầu rầm rì tiếng to nhỏ trong khi hoàng thái hậu kia vô cùng uy nghiêm bước vào không chút lo sợ gì.

"Mẫu hậu người đến sớm quá!" Mạc Phong Thần nhếch miệng cười nhẹ, đột nhiên ôm nàng cùng đứng lên từng bước đi xuống

"Hoàng thượng, chuyện này sao có thể, nữ nhân không thể tham gia chuyện triều chính, điều này không thể chối cãi" Hoàng thái hậu giận dữ nói, chính điện một lần nữa chìm trong im lặng

"Mẫu hậu, không biết người sẽ nói sao về chuyện này, tiên hoàng và quý phi nương nương trước kia có phải do một tay mẫu hậu giết" Lời vừa nói ra lập tức chính điện ồn ào ầm lên một tiếng.

Chuyện gì thế này!

"Hoàng thượng, có phải người nghe lời à nữ nhân này đổ oan cho ai gia" Hoàng thái hậu tái mặt nhưng vẫn ngoan cố cãi, đã thế còn lời thêm nàng vào

"Bà..có mà bà đổ oan cho ta..không phải năm đó bà cố ý hạ thuốc vào rượu tiên hoàng rồi đem đó lại sai người bí mật đưa hoàng thượng đến tắm cung mẫu thân chăng, đổ oan cho người. Bà đừng cố gắng cãi, bằng chứng có đây, người đâu, lời lên cho bản cung" Chưa bao giờ nàng lại tức như vậy, có lẽ do là do ảnh hưởng từ hấn. Sự thương hại đồng cảm của nàng bấy giờ đã biến thành nổi tức giận

Hoàng thái hậu lúc này mặt đã tái mét, cổ họng cứng lại. Chuyện đã qua lâu vậy rồi, không thể nào lại..

Thị vệ lời lên một người đàn ông trung niên, mặt mày xúr xác đủ để thấy đã trải qua bao nhiêu cực hình, ông ta vừa được lời lên lập tức quỳ rạp xuống hành lễ, vừa lúc nhìn sang hoàng thái hậu nét mặt lập tức chuyển đổi từ sợ sệt sang kính hoàng rồi cứ thế đập đầu xuống đất

"Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng" Ông ta gào khóc trước sự chứng kiến của toàn thể bá quan văn võ, trong khi đó họ còn đang bàn tán xôn xao với câu hỏi "Chuyện này là thật, thái hậu ám sát tiên hoàng?"

Bách Lệ Băng từ từ tiến tới, hướng xuống người đàn ông đang quỳ rạp kia mà nói:

"Người có thể nói cho bản cung và mọi người ở đây cùng nghe chuyện năm xưa có được hay không, nếu hay bản cung sẽ thưởng" Nàng mở giọng chế giễu pha chút bông đùa, quả thực nàng không biết nên hành xử như nào vào lúc này, vậy thì cứ giả bộ cho xong.

Người đàn ông kia vừa nghe thấy nàng nói vậy lập tức ngẩng đầu, vẻ mặt vui mừng không giấu được ở đâu còn ánh mắt như giết người từ phía hoàng thái hậu ông ta coi như không nhìn thấy. Nghe được sòng còn được thưởng ông ta chẳng còn chần chừ gì lập tức mở miệng thưa

"Hoàng hậu đại từ đại bi, nô tài sẽ nói hết, năm đó chính thái hậu đã sai nô tài đem thuốc hạ độc vào rượu của tiên hoàng rồi giả thánh chỉ truyền hoàng hậu thị tắm đêm đó. Sau khi hoàn tất, thái hậu cho nô tài ít tiền về quê cùng gia đình. Hoàng hậu, những lời nô tài nói đều là sự thật, nửa lời cũng không dối, xin hoàng thượng minh xét tha cho gia đình nô tài" Người đàn ông đó hóa ra là nô tài của thái hậu năm xưa, Mạc Phong Thần đã bí mật cho người thầu tóm, đem gia đình ông ta ra uy hiếp để lấy lời khai.

Dường như biết trước được mọi việc, ông ta còn đem cả thánh chỉ giả mạo năm xưa đã sòn màu dăng lên. Bá quan ai nấy đều túm lại nhìn, muôn vàn biểu tình trên khuôn mặt mỗi người

Mạc Phong Thần cơ hồ không có chút động tĩnh, có lẽ đã đoán ra trước nên bây giờ nhìn tình hình chỉ nhủu mày đang xem xét cuối cùng sẽ xử trí như nào. Còn Bách Lệ Băng nghe xong chỉ gạt gù, đã thế còn vỗ tay

"- Tốt, coi như ngươi biết thức thời, còn nếu dám nói dối bản cung thì ..hậu quả..ngươi biết chứ "- Bách Lệ Băng tạm thời gạt đầu, làm động tác cắt cổ uy hiếp

"- Nô tài không dám "- Ngươi kia kinh sợ lập tức hô

Hoàng thái hậu này giờ mặt không có chút huyết khí, có thể thấy bà ta tức đến nghẹn rồi

"- Người nói láo, dám buông lời gần giờ trước mặt bản cung, người đầu mau đem ra chém đầu "- Không cãi nên bây giờ bà ta chỉ còn biết trút giận nên đầu tên nô tài năm xưa kia, hoàn toàn không để ý chút gì đến tội danh của mình còn lệnh thị vệ bắt giữ người ta

Nhưng nào có ai nghe, Bách Lệ Băng nghe xong còn cười lớn, bước đến chỗ bà ta

"- Ta nói này mẫu hậu của ta à, người cũng nên biết phải trái, đúng sai đi chứ, ai có tai có mắt có óc đều biết nơi này ai mới là người có tội thực sự. Có câu: kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Tốt hơn hết là mẫu hậu người nên nhận tội, ăn chay niệm phật thì lúc chết mới được siêu thoát "- Lần đầu tiên, nàng mới mở miệng gọi hai tiếng " mẫu hậu " nhưng trong tình thế này, hai từ đó chỉ làm nhấn mạnh cái chế giễu mà thôi

Mạc Phong Thần trong lúc này, điều duy nhất suy nghĩ trong đầu không phải là về vụ việc này mà chính là "Băng nhi của hần, hóa ra cũng rất thông minh, nói rất hay ". Đồng thời nhẹ nhàng vuốt mái tóc nàng, Bách Lệ Băng nhận được ánh mắt biểu dương lập tức cảm thấy tự hào, cao đầu ưỡn ngực nói tiếp

"- Thế nào, mẫu hậu nghĩ thông suốt rồi chứ ?"- Nàng cho rằng lão và hoàng thái hậu này sẽ nổi điên, kêu gào mình oan ức lần nữa. Vạn lần cũng không ngờ ...

"- Ha ha ha, đúng, là ta, chính ta là người đã giết tiên hoàng cũng như đổ oan cho bà hoàng hậu đó thì sao. Ai gia cũng chẳng còn gì để mất, muốn giết muốn chém cứ mặc. Hoàng thượng, nếu người còn niệm tình thì hãy chăm sóc hoàng tử - đệ đệ của người thật tốt cho ai gia. Coi như là tâm nguyện cuối cùng "- Hoàng thái hậu quả thực hóa điên, cười rũ rượi trước sự kinh ngạc của bá quan trong triều.

Mạc Phong Thần ôm Bách Lệ Băng một bên trầm ngâm nhìn bà ta, vừa lúc đang cười bà ta quay ngoắt sang bên tên thị vệ, giằng lấy thanh kiếm rồi nhanh như cắt cửa một đường qua cổ.

Tiếng hét vang lên khắp đại điện, cung nữ theo hậu hoàng thái hậu lao nhanh đến khóc như mưa. Quan thần từ này vẫn câm như hến, một lời cũng không hé, cứ thế ngơ ngác nhìn hoàng thái hậu cao quý lúc này máu chảy thành sông.

Theo lý mà nói thì chính hoàng thái hậu đã nhận tội, quân vương phạm tội xét như quân thường mà hoàng thái hậu phạm biết bao nhiêu tội. Hoàng thượng dù có thương tình thì cũng lưu bà ta trong cung cấm lạnh lẽo rồi chết già, nay cái chết không đáng mà sống khó tha, hoàng thái hậu tự vẫn coi như là hợp.

Mạc Phong Thần vẫn điềm nhiên nhìn máu chảy cứ như đang ngắm hoa không bằng. Ra lệnh cho thái giám giám bãi triều, xử lý di hài của hoàng thái hậu. Quan thần đi về mà vẫn ngơ ra, mọi việc diễn ra quá nhanh chóng vì dường như đã là chủ ý của hoàng thượng và hoàng hậu, chưa có ai xen được vào câu nào.

Mạc Phong Thần quả nhiên một chút thương tình cũng không xót, bỏ cáo thiên hạ tội ác của hoàng thái hậu cùng cái chết của bà ta. Thiên hạ được phen sững sờ, ai có thể đoán ra cái chết này.

Còn bây giờ trong hậu cung việc vẫn chưa hết.

Mạc Phong Thần vẫn giữ nguyên bản mặt lạnh đó, vô cùng bình tĩnh phê duyệt tấu chương như hôm nay chẳng có chuyện gì xảy ra. Còn về việc kia hần lo liệu rất ôn hòa, thần thích của bà ta trong triều, người nào hữu dụng có có tâm địa xấu hần sẽ giữ lại còn những kẻ ăn bám kia thì hần cho tiền về quê làm ruộng. Tang lễ của hoàng thái hậu diễn ra vô cùng đơn giản, chuyện đó hần giao cho bá quan.

Tất cả diễn ra đúng như những gì hần suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Ngịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Đột nhiên nguy kịch

Mạc Phong Thần thần nhiên chấm bút mực, bắt đầu phê duyệt tấu chương coi như không thấy người bên cạnh đang ngơ ngẩn vì điều gì đó mà hần đã hôn nhẹ vào môi nàng hai lượt mà vẫn không tỉnh

Sự thật , Bách Lệ Băng đang ngồi một bên mài mực , đang nghĩ gì mà ngăn cả người . Trông bộ dạng lúc này của nàng thực sự rất ngốc nghếch .

- " Băng nhi , nàng đang nghĩ gì vậy , nói cho trẫm biết được không ?"- Mạc Phong Thần phê duyệt được một lúc thấy nàng vẫn duy trì bộ dạng đó thì buông bút duỗi tay ôm nàng vào lòng rồi dựa vào ghế

- " Phong Thần , ta đang nghĩ nên làm thế nào xử lý hậu cung rắc rối kia của chàng "- Chưong ngại vật lớn nhất trong cung đã không còn , chỉ còn chưong ngại vật lớn không kém kia .

Nàng thực sự không biết làm thế nào bây giờ . Chẳng lẽ nàng lại cho bí mật xử lý tất cả, như vậy về sau nàng có phải sẽ được lưu vào danh sách những nữ nhân độc ác nhất trong hậu cung không , giống như Võ Tắc Thiên chẳng hạn

- " Sao , bây giờ nàng muốn độc chiếm hậu cung rồi à , trước không phải nàng rất thích tuyển mấy mỹ nhân ?"- Mạc Phong Thần không quên bỏ lỡ cơ hội trên nàng , lần tuyển tú nữ nàng có vẻ rất thích thú mà

- " Nếu ta định thủ tiêu hàng loạt , chàng không nỡ sao ?"- Bách Lệ Băng nghe vậy liền nổi đóa , đang định giận dữ thì hần đã kịp thời che miệng

- " Đúng , trẫm không nỡ , không nỡ để nàng mệt mỏi suy nghĩ , lại mang danh tiếng không tốt . Về việc đó cứ ban phát cho các quan đại thần coi như thưởng các ông ta không phải sao? "- Mạc Phong Thần là vị vua rất nhanh trí , nghĩ liền xong ngay .

- " Oa , thế cũng được sao ?"- Cái này nàng không biết nha ! Phi tần trong cung cũng có thể đem tặng được sao , cứ như một món hàng không bằng .

- " Vậy chàng cũng đưa cả ta đi luôn sao ?"- Bách Lệ Băng như vớ được cái chộc hần

- " Nàng nói xem "- Mạc Phong Thần nhếch miệng cười khiến cho nàng ngẩn ngơ một hồi

Ôn nhu của hần còn lan rộng mọi nơi , không khỏi khiến cho ám vệ sồn gai ốc

Y như lời hần nói , cuộc thiết triều hôm qua Mạc Phong Thần ra thánh chỉ sẽ ban cho các đại thần mấy đóa hoa đẹp nữa để về làm phong phú tẩm viện của mình .

Lúc đầu thì các đại thần ra sức phản đối kịch liệt , tranh luận gay gắt trên triều cuối cùng thì vẫn bại trước hoàng thượng anh minh .

Đúng là cái cố , mấy đại thần này chẳng qua nói mồm , lòng vui sướng chết đi được còn nói . Cả thiên hạ này , e rằng tin tức hoàng thượng độc sủng hoàng hậu đã biết từ đời nào rồi . Các phi tần trong hậu cung , nghe đồn toàn là những cực phẩm , mỹ nhân nào cũng đẹp sắc nước hương trời , đã thế còn nàng Bách Hợp đẹp như tiên kia nữa , không biết vị quan đại thần nào điểm phúc được hưởng .

Vậy là ngày hôm sau , Bách Lệ Băng vô cùng thích thú thấy cảnh các phi tần trong cung tấp nập sai cung nữ gói gém hành lý để về tẩm viện của quan viên . Nàng trông thấy , người thì vui như trẻ hội , giấu giếm nói thà vào làm thiếp trong quan phủ còn hơn chết già trong cung , theo nàng ý kiến đó đúng . Nhưng có người thì gào khóc thảm thiết , nháo nhào muốn gặp hoàng thượng mà không biết vị hoàng thượng anh minh nào đó vẫn đang đứng đưng nằm ngủ tĩnh giấc sau khi ăn no nàng .

Riêng có một trường hợp ngoại lệ , đó chính là Thần phi Bách Hợp , nàng ta vô cùng bình tĩnh như không có chuyện gì , khóc náo cũng không mà cười vui mừng cũng không cứ lẳng lặng bước đi .

Theo quan sát tường tận của nàng thì kiểu gì cũng xảy ra chuyện không ổn .

Quả nhiên , mới được một hồi đã có người đến báo Thần phi ngắt xiu . Bách Lệ Băng thân là hoàng hậu , nữ nhân sắp tới độc sủng trong hậu cung cũng phải đến xem . May là nàng vẫn còn chút thương tình nhan sắc đẹp đẽ của nàng ta nên cho vời Thái y đến xem bệnh

Quan thái y lập tức được triệu đến , sau một hồi bắt mạch ngắm nghĩ , ông ra kết quả là Thần phi trong người đã hoài thai , Bách Lệ Băng từng người , sai mọi người lui hết xuống , dặn dò thái y cẩn thận không được để tin tức này lọt đến tai bất cứ một ai . Quan thái y làm trong cung đã lâu lập tức hiểu tình hình , nhận một số ngân lượng nàng đưa rồi lặng lẽ đi ra ngoài , ai hỏi thì nói là Thần phi có chút suy nhược

Lúc này thì Bách Lệ Băng lâm trong tình thế khó xử .

Nếu nói đây là cốt nhục của hoàng thượng thì chắc chắn một điều là không bao giờ , tuyệt đối không . Mạc Phong Thần trước đến giờ còn chưa chạm đến nổi một sợi tóc của nàng ta nói gì.

Vậy thì cái thai này là của ai ?

Thần phi sau một hồi miên man thì tỉnh giấc thấy bên cạnh mình là hoàng hậu thì mặt có chút hoảng sợ muốn vén chăn hành lễ thì bị nàng ngăn lại .

Thần phi thấy hoàng hậu nhìn mình với ánh mắt dò xét trong lòng có chút hoảng loạn , chẳng lẽ đã bị lộ rồi sao

- " Thần phi có điều gì muốn nói với bản cung ?"- Bách Lệ Băng nhàn nhạt mở miệng , nếu không nói vừa ý nàng e rằng mạng nàng ta hôm nay khó giữ . Dám sau lưng làm chuyện xằng bậy với người khác , chuyện này là chuyện mà nàng trước giờ ghét nhất .

- "Hoàng hậu, xin tha nô tì một mạng, một mạng thôi, nô tì chết cũng được nhưng đứa bé thì không thể" - Thời gian vừa qua Thần phi vô cùng an phận không tìm đến nàng quấy rối, không ngờ bây giờ lại trở nên như vậy còn xưng nô tì với nàng

Lần đầu tiên nàng thấy có chút thương xót đối với những nữ nhân trong cung

- "Ngươi có biết hoàng thượng ban ngươi cho quan đại thần" - Bách Lệ Băng lạnh nhạt nói

- "Nô tỳ biết, nô tỳ định bỏ trốn" - Thần phi thành thật trả lời

- "Ngươi cho rằng binh lính thị vệ trong cung là bù nhìn sao?" - Bách Lệ Băng lập tức phản bác ý kiến ngu ngốc đó, ừ thì nếu trốn có khi cũng trốn được đấy, trước kia nàng cũng trốn được mà. Nhưng bây giờ quan trọng là mọi tin tức từ Thần phi

Sau một hồi lâu la lẽ mề nói, cuối cùng cũng rút ra được cốt lõi truyện này. Đó là như thế này, trước khi đến Mạc quốc, Bách Hợp có yêu một người nhưng do là lễ vật cống nộp nên phải chịu số phận. Nghe lời nhắc nhở trước khi đến, nàng ta luôn giả bộ yêu điệu lấy lòng hoàng thượng nhưng thực ra nàng ta luôn nhớ đến người mình yêu kia. Không ngờ một ngày lại gặp lại, người nàng ta yêu qua bao nhiêu khổ ải lại làm thị vệ trong cung. Ai người yêu nói lại, mới thành ra có cái thai trong bụng này.

Bách Lệ Băng dù là thế, thấy cũng thương hại liền bí mật gọi tên thị vệ kia đến đưa cho lệnh bài bảo hai người hãy cao chạy xa bay đừng có đến kinh thành nữa. Sau đó nàng còn rất nhân nghĩa cho người đưa hai người an toàn đến tận cổng thành

Nàng cũng phải thương thay ột mối tình đẹp, nên cũng giúp cho hai người.

Sau khi về cung nàng phải công nhận nàng hành động nhân nghĩa thật đó, ý nghĩ làm nữ hiệp hành tẩu giang hồ một lần nữa nổi lên.

Bách Lệ Băng nháo nhào đi tìm hán đế nói chuyện, lâu rồi nàng chưa xuất cung, thực muốn ra ngoài chơi một lát.

Hôm nay trong cung thật vắng lặng, các tẩm cung người đã đi hết, các phi tần giờ này có lẽ đang được hưởng sự sủng ái của các quan viên ở tẩm phủ. Còn nàng bây giờ độc chiếm hậu cung.

Tung tăng trên đường, Bách Lệ Băng vô cùng phấn khởi đi đến chỗ hán đế đang bận phê duyệt tấu chương. Đang định đi vào thì đột nhiên bị ám vệ cản trở không cho vào

- "Hoàng hậu, hoàng thượng có lệnh, bất cứ ai cũng không được vào trong, kể cả người" - Năm ám vệ mặt mày nghiêm túc nói

Bách Lệ Băng chưa bao giờ bị cản trở như vậy lập tức nổi nóng

- "Ngươi lăn ra một bên cho bản cung" - Nàng bức mình nói to, tất cả vẫn nguyên tư thế không nhúc nhích làm nàng càng tức giận hơn lập tức ra tay động thủ

Nàng không ngờ lần này bọn họ còn cả gan dám chống lại nàng, từng chiêu ra tay đều vô cùng chuẩn xác, nàng biết lực đạo không lớn chỉ tổn thương ngoài da nàng, còn nàng ra tay từng chiêu vô cùng nặng có thể gây trọng thương

Vậy mà lần này, cả năm người đều tránh được nàng đã thế nàng còn lãnh trọn một chưởng vào cánh tay, tuy rằng nhẹ nhưng có lẽ được sống sung sướng quá lâu nên lần này nàng cảm thấy đau. Con tức giận lên đến đỉnh điểm, nàng chống kiếm xuống đất, ngay trước ngự thư phòng nói

- "Mạc Phong Thần chàng mau lăn ra đây cho ta, bằng không ta sẽ bỏ đi đó" - Đáp lại nàng vẫn làm một mảnh yên tĩnh

- "Mạc Phong Thần chàng không ra, ta sẽ ở đây đến khi nào chàng chịu cho ta vào mới thôi, trời bây giờ có gió lớn lắm đó, chàng không ra ta sẽ cảm lạnh đến chết" - Bách Lệ Băng thấy vẫn không có tác dụng đành xử dụng khổ nhục kế không tin chàng sẽ không ra

Nhưng lần này không ngờ, vẫn không có chút động tĩnh

Bách Lệ Băng tức giận ngút trời, rút ra năm ngân châm bất ngờ phi về phái ám vệ, ám vệ cơ hồ đang suy nghĩ làm thế nào khuyên nhủ hoàng hậu không ngờ nàng ra tay liền nhanh chóng gục.

Không hiểu sao nàng lại có linh cảm chẳng lành

Bách Lệ Băng phi như bay, thẳng chân đập mạnh cửa ngự thư phòng, đập vào mắt nàng là hình ảnh đáng sợ mà suốt đời này nàng không quên được

Mạc Phong Thần nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt đang thổ những búng máu lớn như quả trứng gà, thấm đẫm mặt đất. Vừa nhìn thấy nàng bước vào, khuôn mặt tái nhợt lại càng tái khiến nàng trong phút chốc hóa đá tại chỗ.

- "Phong .. Thần .." - Nước mắt nàng không tự chủ mà rơi, như con thiêu thân lao về phía hán

Làm thế nào mà chàng lại thành ra như vậy, mới vừa rồi chàng còn khỏe mạnh lắm mà, còn....làm sao bây giờ lại...

Người nàng run từng hồi, nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt tái nhợt của hán, mắt ướt nhèm không muốn tin, môi khô khốc run nhẹ.

Đây chắc chắn không phải chàng , không phải Phong Thần mà .

Mạc Phong Thần thấy mặt nàng , gương sức cầm lấy bàn tay kia , mở giọng yêu ớt

-" BĂNG...nhi..ngoan..đừng...khóc...ta...không...s.a..o "- Nàng quả nhiên vẫn bướng bỉnh , hấn sai người sanh giữ cẩn thận như thế mà vẫn không ngăn được nàng .

Hấn không muốn Băng nhi đẩy sức sống của hấn lại lo lắng cho hấn đến phát sợ như vậy ?

Bách Lê Băng thực sự sợ , lần đầu tiên nàng sợ như vậy , nước mắt thi nhau chảy ra nhiều đến nỗi như chưa bao giờ khóc

-" Phong Thần , chàng làm sao vậy ?"- Nàng quý gục bên hấn , chàng như vậy rồi còn nói mình không sao , nàng lại càng khóc giữ hơn,rồi hít một hơi

Mình cần gì phải khóc , chắc chàng đang chơi đùa nàng mà thôi! Nàng đã tự nhủ như vậy .

Ánh mắt đột nhiên chuyển đổi lập tức cầm tay hấn bắt mạnh , Mạc Phong Thần tái mặt muốn giật tay ra nhưng sức chẳng đủ , gương mặt tái nhợt nhìn nàng lo lắng

Vừa mới đưa tay chạm vào mạnh chàng , nàng cơ hồ không muốn tin , mắt mờ đi vì nước mắt

Không phải chứ , tại sao lại như vậy , chắc chắn không phải

Phong Thần ...

Phong Thần của nàng..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Thuốc giải ! Người ở đâu

Người tính không bằng trời tính , ngay cả chính Mạc Phong Thần còn không thể biết được độc tố trong người lại độc phát lúc này . Thực ra ngay từ đầu hấn đã giấu nàng , không cho nàng biết bất cứ tin gì về bệnh của hấn , hấn là đương kim hoàng thượng cai quản nước làm sao có thể để cho thần dân lo lắng về bệnh của mình,càng không thể cho nàng biết để nàng có thể vui vẻ như hiện tại . Cuối cùng dù tránh ngàn lần cũng chẳng thể trốn tránh mãi điều hấn sợ đã xảy đến .

Sự tình ngày hôm nay phải kể đến những ngày hấn còn là hài tử chỉ mới được phong lên làm thái tử Mạc quốc . Thế lực của hoàng hậu lúc đó vô cùng lớn an nguy của mẹ con hấn luôn luôn trong tình thế nguy hiểm , từ lúc đó đến giờ , có lẽ hấn đã vài lần dạo chơi quý môn quan , mệnh lớn lên may mắn thoát chết vài lần nhưng biến chứng của nó lại khiến hấn khổ sở . Độc được gần như xâm chiếm cơ thể hấn tích lũy thành một khối mà không thể biết được lúc nào nó độc phát . Bao nhiêu năm qua , hấn sống yên ổn từng ngày nhưng cứ mỗi năm độc được trong người càng tích tụ . Chính hấn cũng tìm mọi cách tìm giải độc nhưng vẫn chưa thể tìm ra .

Mạc Phong Thần sai thuộc hạ khắp nơi tìm kiếm nhưng cái thu được cũng chỉ là một bể vô vọng . Hấn biết bản thân không thể cầm cự được lâu , có lúc đã từng buông xuôi nhưng bây giờ hấn không chỉ lo ột mình hấn mà còn lo cho thiên hạ , và quan trọng hơn cả chính là nàng Băng nhi của hấn

Làm sao hấn có thể yên tâm để nàng cô độc trong cái lạnh lẽo của hoàng cung này ..

Thà rằng hấn ích kỉ đem nàng cột bên mình bước đến gặp diêm vương , còn không nàng sống trong cung cấm sẽ chỉ có cái chết thê thảm .

Mạc Phong Thần khẽ truyền âm thị ra lệnh phong tỏa ngự thư phòng không ột ai bước chân vào .

Ngũ âm vệ biết tình hình chủ nhân không ổn lập tức tức tốc đi lấy thuốc , thuốc này chỉ có thể kìm hãm độc tố phát triển , không có khả năng giải độc tận gốc .

Bách Lê Băng lúc này nhào đến bên hấn , khuôn mặt xinh đẹp muốn có bao nhiêu sợ hãi thì có bấy nhiêu đã tái mét không còn giọt máu . Đôi tay trắng bệch nhẹ nhàng chạm tới khuôn mặt không chút huyết khí của hấn

-" Phong Thần , chàng ..chàng ..làm sao vậy ? Chàng đang đùa ta đúng không ? "- Giọng nàng run run không thành tiếng , đôi tay trắng bệch bây giờ đang nhẹ nhàng lần theo khuôn mặt của hấn .

Chắc chàng là đang đùa ta đúng không ? Chàng cũng thật giỏi , lừa gì mà đỉnh quá vậy . Ta bắt mạch cho chàng , làm sao mà kinh mạch đứt hết vậy , khí lực cũng còn chút xíu , nổi lực cũng chẳng thấy đâu . Ta công nhận chàng lừa giỏi thật đó , ta cam phục khẩu phục luôn , lừa ta đến nỗi ta còn thấy được một loại độc tố gì rất lạ đang lan tới lục phủ ngũ tạng .

Mạc Phong Thần ánh mắt sâu thẳm ẩn chứa một sự đau khổ đến tột cùng, thấy Băng nhi của hắn đang dối lòng mình, tim hắn đau thành từng hồi còn đau hơn cả nỗi đau bị độc phát. Từ cổ truyền đến một luồng chất lỏng tanh chất, độc lúc này lại độc phát, hắn lập tức buông tay nàng cúi mình xuống thành giường thổ huyết.

Một búng máu lớn đỏ thẫm mặt đất, Bách Lệ Băng thật sự lúc này lâm vào hoảng loạn, ánh mắt phút chốc thay đổi...-

"Phong Thần chàng nói mau, chàng làm sao vậy? Bằng không...bằng không..."- Nàng vừa nói vừa rơi nước mắt, nước mắt của nàng như dòng suối nhỏ chảy không ngừng. Bách Lệ Băng liên tục vỗ lưng hắn, lòng quặn đau từng hồi

Mạc Phong Thần thấy nàng hoảng loạn, cố gắng trấn tĩnh nắm bàn tay lạnh toát của nàng, giọng nói thều thào khiến nàng run rẩy

"Bằng không thì sao hả? Băng nhi, ta chỉ bị phong hàn nhẹ thôi, nàng khóc nháo lên làm gì. Ngoan nào nằm yên cùng ta một chút, lát dậy ta sẽ khỏi"
- Mạc Phong Thần cố gắng nói ra từng tiếng dịu dàng an ủi nàng, dùng hết sức kéo nàng đang khóc lên giường ôm vào lòng. Rồi nhẹ nhàng trên đầu nàng thủ thi

"Băng nhi, cứ ngủ đi tỉnh dậy là ta sẽ ổn"- Mạc Phong Thần vỗ về nàng, hắn không muốn nàng thấy hắn phát bệnh mà đau khổ, càng không muốn làm nàng bị tổn thương

Cách duy nhất bây giờ chỉ có thể dỗ nàng ngoan ngoãn rồi tìm cách kim hãm độc tố trong người.

Băng nhi của hắn quả thực rất thông minh nhưng đôi lúc lại ngu ngốc đại khờ mà yên ổn trong lòng hắn, giọng nói nhẹ nhàng run run từ từ thốt ra

"Phong Thần, chàng không được lừa ta, ta rất sợ, rất sợ đó. Chàng cũng không được rời khỏi ta, đòi đòi kiếp kiếp ở bên ta, bảo vệ ta, nghe chưa"
- Bách Lệ Băng run run thủ thi từng hồi, nước mắt theo gò má chảy xuống. Vừa này quả thực nàng rất sợ, tưởng chừng như thế giới hoàn toàn sụp đổ

Xung quanh là máu của nam nhân nàng yêu, nàng có thể không sợ sao.

"Được, ta sẽ không lừa nàng, tuyệt đối sẽ ở bên cạnh nàng mãi mãi. Ngoan, Băng nhi của ta, ngủ đi"- Từng lời từng lời của hắn như một cam kết đóng dấu mãi mãi hắn sẽ ở bên nàng, ôm chặt nàng vào lòng, hắn cố gắng ngăn chặn giọt nước mắt nóng hổi nhưng vẫn không thể kìm được, đôi này kiếp này duy nhất lần này hắn rơi nước mắt, chỉ vì nữ nhân mình yêu.

Mạc Phong Thần đau, quả thực còn đau hơn bất cứ nỗi đau nào khác. Băng nhi của hắn, bây giờ hắn biết phải làm sao.

Nhưng một sự thật mà ngàn vạn lần hắn chẳng thể ngờ đến, hoàng hậu của hắn - Băng nhi của hắn lại tỉnh tường, thông minh hơn bao giờ hết.

Bách Lệ Băng cắn chặt răng, đôi môi gần như bật máu, mắt đã nhòe đi, cả người cứng nhắc lạnh toát đột nhiên dươn lên hôn lên môi chàng mang theo một nỗi đau tận xương tủy rồi buông ra một câu nhẹ nhàng mà sâu đậm vô cùng

"Phong Thần, ta yêu chàng"- Lời vừa buông ra, chưa kịp để hắn ý thức được liền xuống một tay ngay bên cổ hắn một cây ngân châm theo đó là những giọt nước mắt nóng hổi

Mạc Phong Thần đôi mắt nhắm nghiền, cả người sùi lơ như cành liễu già yếu nhưng khuôn mặt anh tuấn bất phàm vẫn còn chút khí sắc. Một giọt nước mắt nhẹ nhàng đậu trên đôi mắt của hắn, nữ nhân bên cạnh khóc, rồi lại cười, một điệu bộ vừa cười vừa khóc thật thê lương.

Bách Lệ Băng dẫn lòng mình, vẫn vương hôn lên đôi môi lạnh toát của hắn lần nữa rồi nhẹ nhàng thủ thi

"Phong Thần, chàng yên tâm, ta sẽ chữa khỏi cho chàng, hai chúng ta vĩnh viễn sẽ ở bên nhau cai trị Mạc quốc này. Chàng phải chờ ta"- Bách Lệ Băng lau nước mắt, lòng nàng tuy đau nhưng ý chí vẫn vượt lên.

Nàng không biết chàng trúng loại độc gì, tình hình lúc này còn quá mức bất ngờ khiến nàng phải sốc nhưng nàng không ngu ngốc, cũng không bất lực. Nam nhân của nàng tuyệt đối không thể như vậy.

Bách Lệ Băng kéo chăn đắp lại cho hắn, trên đầu giường kê một loài cỏ lạ có mùi hương vô cùng khác biệt. Nên nhớ, nàng đến từ tương lai, lại còn rất giỏi về độc dược, tuy không biết loại độc hắn trúng nhưng cũng biết có cách kim hãm nó.

Vừa rồi, mau mà trên người nàng vẫn còn giữ một chút thuốc giải độc, thuốc giả độc này có thể giải cho tất cả các loại độc lớn nhỏ nhưng vẫn không hiểu sao không thể giải được độc này, nó chỉ có thể kim hãm trong thời gian nhất định. Còn lá cỏ kia là một loài cỏ mà nàng phát hiện ra trong lúc nghiên cứu, nó có thể giữ cho cơ thể con người toàn vẹn, không ăn không uống vẫn có thể duy trì sức sống nhưng đương nhiên thời gian có hạn.

Bách Lệ Băng nàng là ai, là đại tỷ thời hiện đại, bây giờ còn là hoàng hậu, quyền hành ngút trời. Triệu tập tất cả các ám vệ tinh thông trong Dạ Các đến ngự thư phòng một cách bí mật.

Lúc này đây, bên giường của hắn nàng uy nghi ngồi cạnh nắm lấy bàn tay lạnh toát của hắn mắt hướng về đám ám vệ đang nghiêm túc nhận chỉ thị

Ngũ ám vệ nhận được lệnh lập tức hiện thân, Lôi Viễn chính là người am hiểu y thuật nhất, trong số những danh y có tiếng bí hiểm chỉ có thể nghe qua lời truyền miệng của thiên hạ thì hắn ta là một người trong đó, điều này nàng cũng đã biết nên buông lời

"Người mau nói cho ta biết, hoàng thượng là làm sao?"- Bách Lệ Băng mang âm điệu không kém hấn là bao, lạnh đến thấu xương khiến cho người ta không thể không sợ hãi

"Hoàng hậu, chủ nhân bị trúng một loại độc gọi là độc Đan Từ, nó không độc phát ngay mà lớn dần theo từng ngày, rồi đến một lúc sẽ độc phát lan đến lục phủ ngũ tạng, tắc thở mà chết"- Lôi Viễn thông báo rõ ràng từng câu như những lưỡi dao cứa vào tim nàng. Nói như vậy, sẽ có ngày chàng phát bệnh mà chết, bây giờ mới chỉ là khởi đầu.

Tại sao nàng lại như vậy, không phải trong phim sẽ là anh hùng tìm đủ mọi cách để cứu mỹ nhân sao đến phiên nàng lại ngược lại vậy. Bàn tay nàng nắm chặt, những đốt ngón tay trắng bệch nắm chặt tay chàng

"Có cách gì giải được không?"- Tuy nàng đã gần lại nhưng tất cả các ám vệ có thể nghe được sự ghen ngào trong đó. Ai ai cũng thầm cảm phục tấm lòng yêu thương chủ nhân vô hạn của hoàng hậu

"Thưa hoàng hậu, hiện tại thì...không có cách nào"- Lôi Nhẫn là người được hấn cử đi, đến nay khắp thiên hạ quả thực vẫn chưa tìm được thuốc giải

"Không có, các người nói thế có ý gì, đã là độc được thì sẽ có giải, tìm ra người hạ độc sẽ tìm được cách giải, các người hiểu ý ta chứ"- Nàng tuyệt đối không tin trên đời này lại hết cách cứu chàng, làm sao có thể tin chứ

"Hoàng hậu, quả thực không có, thuốc hạ đã tìm đủ mọi cách giống như hoàng hậu nói, quả thực không có thuốc giải"- Lôi Nhẫn khản trương đáp lệnh, hấn ta cùng tất cả các ám vệ cách gì cũng đã nghĩ đến nhưng vẫn không tìm được

"Một đám ngu ngốc, các người nói thế cũng đủ để ta tin sao, lão nương đây không ngốc, lão nương sẽ tự đi kiểm, các người cứ để xem"- Nàng không tin đến nỗi tự trách bản thân, tự trách mọi người, giận dữ đến mức không kiềm chế được liền to tiếng.

Tất cả các ám vệ nhìn nhau không lên tiếng, hoàng hậu đã nói thế, ai muốn chết thì mời đứng ra can.

Một không khí quý dị im lặng bao trùm, Bách Lệ Băng quay người một lần nữa hôn lên môi chàng nói

"Phong Thần, chờ ta"- Dứt lời, giọt nước mắt cũng rơi xuống nhưng nàng lấy lại tinh thần, đứng lên lạnh lùng ra lệnh

"Gọi vương gia Mạc Diệp Thâm đến cho bổn cung, nói có chuyện gấp, sai người canh chừng thượng thư phòng, cứ nói hoàng thượng sẽ ở lại cung Càn Khôn tĩnh dưỡng một thời gian không được cho bất cứ kẻ nào bén mảng đến, ai đến liền giết không tha, kẻ nào dám nói nửa lời thì cắt lưỡi hằm cho lợn ăn, nghe rõ chưa"- Lệnh này ban ra có lẽ sẽ làm đại loạn hoàng cung mất, nhưng Bách Lệ Băng nàng là ai nào.

Thuộc hạ nhận được chỉ thị lập tức đi làm theo lời, cho bố trí một lực lượng dày đặc binh lính xung quanh điện Càn Khôn. Truyền người đi đưa tin cho vương gia Mạc Diệp Thâm ở tận quan châu canh giữ biên giới triệu về cung khẩn cấp

Còn riêng Bách Lệ Băng sau khi truyền lệnh liền bắt đầu kế hoạch tìm thuốc giải. Ngắm nhìn khuôn mặt lạnh lẽo của hấn, lòng nàng lại thêm vững tâm

Phong Thần, chờ ta, sẽ nhanh thôi mà!

Bách Lệ Băng lệnh cho Tiểu Hằng tìm kiếm một bộ nam trang đen từ đầu đến chân, mái tóc dài nay đã được cột lên ngắn gọn, hình thức bên ngoài cũng được chuyển đổi, ngực được bó lại có hơi đau nhói nhưng cũng sẽ qua, chân tay quần từng lớp vải đen che đi làn da trắng sứ. Khuôn mặt được che đầy bằng một chiếc nón có màn sa đen mỏng đầy bí ẩn. Xong xuôi đầu đầy nàng còn xách thêm một tay nải đen, bên trong có vài thứ quan trọng.

"Bây giờ các người cứ gọi ta là Dạ Băng, bên ngoài không được để lộ thân phận của ta"- Bên ngoài giang hồ, phải có một đại danh, Phong Thần là Dạ Phong, vậy nàng là Dạ Băng, quá thông minh đi!

Thuộc hạ cố gắng nhận lệnh, hoàng hậu cũng thật quá khoa trương, nghe như vậy ai đều cũng sẽ nghĩ đó là nữ nhân của đại hiệp Dạ Phong.

Tốc độ của vương gia Mạc Diệp Thâm cũng thật quá kinh người, từ nơi quan châu xa xôi như thế mà có thể về đến kinh thành nhanh như vậy, đúng là không thể khinh thường

Mạc Diệp Thâm toàn thân một màu lam tím nhuốm một vẻ sương gió phong trần lãnh đạm bước đến. Gương mặt đã lâu không gặp khiến hấn có phần hoảng hốt, đã lâu lắm rồi không gặp nàng, giờ nàng đã làm hoàng hậu nhưng đáng về bây giờ quả thực khiến hấn không nói lên lời

"Hoàng hậu, hoàng thượng đâu"- Mạc Diệp Thâm nói, vừa nãy hấn nhận được tin liền lập tức khởi hành đến kinh thành, lo có chuyện không hay

"Vương gia, ngài có nghe hoàng thượng có trúng độc"- Bách Lệ Băng hết sức bình tĩnh nói, ấn tượng về vị vương gia này vô cùng sâu sắc nhưng lúc này nàng chẳng còn tâm tình thừa thãi nào để ý đến

"Ta có nghe qua"- Mạc Diệp Thâm có hơi kinh ngạc, lẽ nào...

"Vương gia, có lẽ triều chính sẽ để ngài lo vài hôm, ta có chuyện cần ra ngoài cung gấp, mong ngài bảo vệ hoàng thượng thật tốt cho đến lúc ta trở về"- Hình như câu này có hơi ngược đời so với những chuyện tình khác, quả thực rất khác người, nàng đây một phận nữ yếu đào tơ đi xông pha giang hồ để ở nhà nam nhân bệnh tật nhờ người khác bảo vệ, đây là quá mức khác người đi!

Mạc Diệp Thâm không tin nổi, nàng là đang nhờ hấn bảo vệ Mạc Phong Thần đó sao?

Rốt cuộc nàng định làm gì ?Không lẽ

"- Hoàng hậu , người không thể làm thế . Ta sẽ đi tìm thuốc giải người nên ở trong cung thì hơn "- Làm sao có thể xảy ra chuyện này , Mạc Phong Thần bệnh đến mức phải để cho nàng đi tìm thuốc giả ư ? Hắn đã nghe nói đến chuyện không có thuốc giải , vậy mà nàng vẫn kiên cường đi tìm

"- Vương gia , coi như ta cầu xin ngài , ta nợ ngài một ơn , ngài cai quản triều chính giúp ta , lý do giải thích có lẽ ngài sẽ nghĩ ra , còn nữa , trong những ngày ta vắng mặt mong ngài đừng xảy ra sơ hở khiến chàng bị làm sao ? Nếu không thì đừng trách ta , ta nói thế ngài có lẽ đa hiểu , đừng khuyên ta , ta quyết định rồi "- Bách Lệ Băng đã nói thì sẽ làm , nàng biết có khi sẽ không tìm được thuốc giải nhưng đã thử đâu mà biết .

Mạc Diệp Thâm quả thực không ngờ tình yêu của nàng sâu đậm đến thế , yêu đến mức ngay cả cái chết cũng chẳng để tâm . Nàng một khi đã nói sẽ không rút lại , có lẽ hắn cũng không nên ngăn cản hành động vì yêu điên cuồng của nàng làm gì , ông trời sẽ có mắt không để nàng chịu khổ

"- Vậy được , mong hoàng hậu thượng lộ bình an , sẽ sớm tìm được thuốc giải . Ta nói trước , nếu Mạc Phong Thần mà khỏi thì hoàng hậu sẽ tránh không được bị trừng phạt đâu "- Mạc Diệp Thâm nói , trong lòng có muôn phần ngưỡng mộ Mạc Phong Thần đòi này có được nàng

"- Ta đã biết , lúc đó chắc lột da ta mất "- Nụ cười như vụt qua khóe môi rồi biến mất .

Bách Lệ Băng cáo từ rồi cùng với ngũ ám vệ và hơn năm mươi ám vệ cao thủ khác vô tung vô ảnh rời khỏi bức tường hoàng cung tiến về nơi giang hồ kia , tìm thuốc giải .

Lôi Viễn tính nhẩm chỉ còn khoảng hai ngày nữa khắc nữa thì chủ nhân sẽ độc phát , trong khoảng thời gian đó thì nhất định phải tìm được giải độc , vạn nhất không thể tìm được có lẽ hoàng hậu sẽ tuần táng cùng chủ nhân ngày hôm đó , giang sơn sẽ đổi chủ .

Tóm lại , thuốc giải ! Người ở đâu !

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Vô được

Trong bóng đêm , sự lạnh lẽo của hoàng cung bao trùm lên vạn vật nhưng vẫn không thể át đi sát khí lạnh thấu xương từ một người con gái toàn thân hắc y , thân thủ lạnh lẽo như gió đang biến mất khỏi hoàng cung , theo sau còn là một đám hắc y nhân như ẩn như hiện

Bách Lệ Băng nàng quyết định đi ngay trong đêm , càng sớm tìm được thuốc giải càng tốt . Toàn thân nàng một màu đen cùng với hơn chục ám vệ nhanh chóng rời khỏi hoàng cung tiến tới Bích Phù Lâu - kỹ viện nổi tiếng nhất kinh thành , nơi mà dạng nữ nhân nào cũng có , từ hiền lành thực nữ cho đến sắc sảo quyền rũ động lòng người , đều có tất .

Lý do đến đây , đương nhiên không phải để chơi mà là để tìm kiếm người tên Vô Được .

Lúc tưởng chừng như bệnh của Mạc Phong Thần là vô phương cứu chữa thì nàng vẫn một mực tin rằng sẽ còn có cách . Ông trời quả thực đã không phụ lòng nàng . Lôi Viễn nói rằng nếu thiên hạ còn có cách để chữa thì chỉ có một người may ra cứu được , đó chính là Vô Được .

Trong giới giang hồ có lẽ là không ai không biết hắn ta là ai . Cái tên Vô Được cũng nói lên tất cả , hắn là người có thể giải bách độc , độc gì hắn cũng giải được , từ kịch độc cho đến những độc được quý hiếm trên trời dưới biển đi chẳng nữa hắn cũng giải tất , miễn là phải trả cho hắn thứ mà hắn muốn . Mà đã là thứ hắn muốn thì khỏi bàn về mức độ quái dị .

Hắn nổi tiếng là hoa hoa công tử , rất phóng túng trong chuyện tình cảm mà tính cách lại vô cùng quái dị , gàn dở , thiên hạ nói hắn điên điên thích uống rượu ôm mỹ nhân , sớm tối chỉ biết chìm trong phần son nữ nhân .

Cái khó khăn nhất cũng là nút thắt mờ ra tia hy vọng chính là tung tích của hắn . Ngay cả Lôi Văn , một trong năm ám vệ cũng là người có thuật truy tung vang danh thiên hạ cũng không thể truy ra được . Thế mới nói , Vô Được là một kẻ vô tung vô tích , khó có thể tìm ra

"- Người nói Vô Được là một thích mỹ nữ , vậy thì ta cứ đến tiệm kỹ viện nào nổi tiếng nhất thử coi , biết đâu tìm thấy "- Vậy là bây giờ , nàng và thuộc hạ mới quyết định đi đến kỹ viện này

Ầy , không biết nơi này có nhiều mỹ nhân không đây ?

Bách Lệ Băng nhanh chóng di chuyển , thoát cái trời cũng đã sáng mà nàng cũng đã đến nơi .

Trước mắt nàng bây giờ là một trong những kỹ viện nổi tiếng nhất kinh thành , trên dưới những tấm lụa đỏ chói mắt được giăng khắp nơi , mỹ nhân trên cao , mỹ nhân phía dưới , đầu đầu cũng thấy toàn nữ nhân là nữ nhân tay cầm khăn lụa mời khách

Bách Lệ Băng chộp miệng một cái, công nhận là đẹp. Liếc sang thấy thuộc hạ đi theo mình vẫn giữ nguyên bộ dáng trời sập cũng không nhú mồm mà nhìn mấy nữ nhân lượn lờ trước mắt không chút xúc động

Quả thực hẳn dạy thuộc hạ tốt thật đó, còn dạy luôn cả cách đối phó với mỹ nhân

"Nè, các người đừng có sát khí đằng đằng vậy chứ, các cô nương sợ rồi kia" - Nàng rất tốt bụng lên tiếng nhắc nhở, ai bảo bọn họ đứng từ nãy đến giờ trước cửa, mặt mày hung tợn nhìn vào.

"Thuộc hạ biết, thưa chủ nhân" - Nói thế thôi nhưng chẳng thay đổi chút gì

Bách Lệ Băng đành bó tay, bắt đầu bước vào trong, bên trong quả thực khiến người ta ghen hòng.

Xung quanh vô cùng tráng lệ toàn một màu đỏ tuyết như máu, người người nhộn nhịp đi qua đi lại. Lắm kẻ vừa đi vừa cầm rượu tu ừng ực, tay kia thì ôm ấp mỹ nhân, hôn hôn hít hít nhìn mà ghê tởm.

Bách Lệ Băng cùng thuộc hạ hùng dũng tiến vào, ánh mắt bắt đầu tập chung vào nhóm người nàng, các quan khách bắt đầu thi nhau vào phòng không thèm nán lại ở ngoài nữa, xung quanh cũng dần vắng vẻ. Có lẽ sự xuất hiện của nàng khiến cho nhiều kẻ kinh sợ, ai mà đi vào kỹ viện mà mặt mày sát khí đằng đằng không cơ chứ.

Nàng nhẹ nhàng nâng thanh kiếm lên rồi để cạnh "một tiếng ngồi xuống, mở miệng

"Bà chủ, còn không mau ra tiếp đón bản đại hiệp" - Nàng ép hòng kiểu gì để cho có tiếng khả khẩu một chút, phải giả bộ cho xứng bậc đại hiệp chứ. Liếc mắt một cái, các thuộc hạ sau nàng cũng thực thoi ngồi bần bên cạnh.

Một chốc, bà chủ quản các mỹ nhân lật đật chạy đến, hốt hải đơn đã nói

"Ta đây, ta đây, đại hiệp thứ lỗi cho khách quán, ngọn gió nào đã đưa ngài đến đây vậy?" - Bà chủ ồ là nói, tay cầm khăn liều lướt qua lướt lại trên người nàng khiến nàng hắt xì vài hơi

"Ừm, kiếm cho người của ta vài nữ nhân, tốt nhất là xinh xinh một chút, rồi đem lên đây một chút điểm tâm" - Ách, nàng không cần nữ nhân, nhưng có lẽ bọn thuộc hạ lâu ngày ở bên cạnh chắc là cũng có một chút ham muốn đi! Thôi thì thương cho họ một chút

"Có ngay, có ngay, đại hiệp đợi một chút, Ngọc, Diệp, Hồi Hương, mau đến đây tiếp khách" - Bà chủ cười như hoa, đơn đã gọi từ đằng xa tới vài mỹ nhân.

Có thể thấy, mấy mỹ nhân này đang tiếp một vị khách nào đó, nhưng theo nàng quan sát, hình như khách quan đó ôm nhiều nữ nhân thật, trái ôm phải ấp, sau lưng còn tùm tùm một đám nữ nhân như ruồi bâu. Chắc là vị thiếu gia giàu có nào đó đây

"Ai dám tranh mỹ nhân với ta" - Một giọng nói từ tính vang lên từ đằng sau đám nữ nhân xanh xanh đỏ đỏ bâu ở nơi mà nàng vừa dừng mắt.

Bách Lệ Băng nhú mồm, thuộc hạ ám vệ đằng sau dù có đang chơi đùa với mỹ nhân nhưng cũng chưa buông lỏng cảnh giác. Có lẽ bọn họ lên nhanh chóng tìm người rồi rời khỏi nơi này

Nữ nhân dần dần tản ra nhường nổi ột bóng người toàn thân xiêm y màu tím, nhưng cái khiến cho người ta chói mắt chính là màu tóc của hắn, một màu trắng xóa như tuyết. Gương mặt yêu nghiệt trắng như sữa, đôi môi mỏng đỏ như son, thật khiến người ta không thốt lên lời.

"Tiểu huynh đệ, người dám giành mỹ nhân với ta" - Nam tử tóc trắng xòe quạt nói. mắt như dao phóng đến phía nàng

Bách Lệ Băng này giờ yên tĩnh, cũng chẳng khách khí đứng lên nhưng ra lệnh cho đám thuộc hạ ngồi im, yêu nghiệt tóc trắng này, nàng đối phó được

"Huynh đài, cần gì phải bần xin keo kiệt đến thế, ta chỉ mượn mấy mỹ nhân cho bằng hữu của ta mấy ngày không biết phần son nữ nhân là gì thôi mà!" - Nàng đang mệt, không muốn dài dòng lằng nhằng với tên yêu nghiệt này, nói ngắn gọn rồi nhanh chóng tìm người thì tốt hơn

"Ồ, thú vị thật đó. Được muốn bao nhiêu cứ việc lấy, ta không quan tâm. Tiểu huynh đài ta ngồi đây được chứ" - Nam tử tóc trắng bày ra bộ mặt cười tươi như hoa, thú vị, quả thật thú vị

"Người cứ tự nhiên" - Bách Lệ Băng cảm thấy không quan trọng cứ ừ ừ gật gật, cũng chỉ là một người ngồi chung bàn thôi mà.

Đánh giá lướt qua, nàng cảm thấy nam tử này sống trên đời đúng chỉ là gây họa cho thiên hạ, là mầm mống dẫn đến việc con gái nhà lành bỏ nhà ra đi. Haizzz... đúng là oan nghiệt, oan nghiệt..

"Tiểu huynh đệ, người từ đâu đến vậy, sao ta chưa thấy người bao giờ?" - Nam tử tóc trắng tao nhã nhấp chén rượu, tao nhã nói chuyện. Từ đầu chỉ cuối, ánh mắt chưa từng rời khỏi nàng

"Mắc mớ gì người phải gặp ta" - Bách Lệ Băng tỏ ra quái lạ nói.

"Nóng giận làm gì ệt người. Ta chẳng qua thấy người trắng trẻo, đẹp trai quá ha, cho ta bầu một cái được không?" - Mắt nam tử tóc trắng đột nhiên sáng lên làm toàn thân nàng nổi da gà. Cánh tay kia đang chuẩn bị động vào nàng thì đã dừng lại kịp thời khi trước đó nghe nàng nhả ra vài câu

- "Ngươi là đoạn tụ, là ái nam ái nữ, hay là đồ điên, đồ gay đồ đàn .."- Bách Lệ Băng nóng giận, tuôn ra một tràng xả hơi. Có thể thấy, gân xanh bắt đầu nổi trên mặt nam tử tóc trắng kia

(Đoạn tụ : có thể hiểu là gay đó , mình tra thấy thời đó người ta gọi như vậy)

- " Ngươi ...ngươi..ngươi ..ngươi nói cái gì, muốn chết hả ?"- Nam tử tóc trắng cũng chẳng vừa điên tiết đứng dậy, suýt thì lật bàn, thuộc hạ xung quanh cũng bật dậy sát khí bốc hỏa khiến không ít kẻ co giò chạy

- " Khô thân ngươi, vừa là đoạn tụ vừa bị điên, ta vô cùng thông cảm cho ngươi "- Nàng rất không nương bộ tiếp tục thêm dầu vào lửa .

Lúc này trong khách quán, kẻ nào kẻ đấy trốn đi hết cả rồi vì đang có mỹ nam tử nào đó đang bốc hỏa hùng hục, sát khí tăng lên mấy tầng

- " Ngươi ..ngươi muốn chết rồi đây ?"- Lời vừa dứt tiếng rút kiếm vàng lên, liếc mắt đa có một mũi kiếm đang hướng thẳng đến chỗ nàng

Bách Lệ Băng đương nhiên không phải dạng vừa liền né được, tiếp đó cũng rút kiếm đỡ lấy. Nam tử tóc trắng cũng được xếp vào hạng như nàng, võ công phải gọi là xuất chúng, từng đường kiếm vô cùng chuẩn xác, may mà nàng được huấn luyện cho nếu không e rằng cũng đã bại.

Một hồi kịch tính đi qua, nam tử tóc trắng có vẻ đã thấm mệt, nàng thì khỏi nói, mệt muốn chết đi được. Đang định tự mình rút lui thì đã thấy nam tử tóc trắng tiếp đất, cho kiếm vào chuôi rồi rất thản nhiên ngồi xuống bàn nâng ly rượu về phía nàng nói

- " Không đánh không quan biết, tiểu huynh đệ ngươi rất khá, ngồi xuống ngồi xuống, đừng đánh chém nữa, tôn thương lòng tự trọng của ta "- Nam tử tóc trắng rất bình tĩnh nói chuyện cứ như chưa xảy ra chuyện gì. Thấy thế, Bách Lệ Băng cũng thấy lả lợ, ngây ngốc ngồi xuống, ra lệnh cho thuộc hạ nhanh chóng bí mật đi kiếm người, còn nàng phải nói chuyện với tên yêu nghiệt này, không biết tại sao nàng có linh cảm gì đó về tên yêu nghiệt này

- " Quá khen, tại hạ không dám tiếp chuyện với kẻ đoạn tụ như ngươi "- Nàng là ai, dám đấu với nàng thì mơ đi nha !

- " Ngươi ..thôi được rồi, coi như là ta thua đi, nhưng không được nói ta là đoạn tụ nữa nghe chưa, ngươi thử nhìn ngươi xem, bộ dáng như thế, một chút cũng chẳng giống nam nhân " Nam tử tóc trắng yêu nghiệt như thế còn giả bộ hồn dôi trẻ con khiến nàng phát ói

- " Ách, ta là nam nhân đó "- Thấy tên yêu nghiệt nhìn mình nàng có hơi chột dạ rồi rất nhanh lờ đi

- " Ủ, ta mời ngươi một chén "- Nam tử tóc trắng rót rượu mời nàng

- " Tiểu đệ, ngươi đến đây làm gì ?"- Nam tử tóc trắng rất không biết câu hỏi của mình nó ngu như thế nào, chính vì vậy đã lãnh cú đâm tinh thần

- " Đồ ngu, ở đây ngoài gái ra thì còn cái gì ?"- Nàng rất nhanh bộp lại ột câu khiến cho nam tử kia giận xanh mặt mềo nhưng không dám nói lại

- " Ha ha, ta thích ngươi rồi đó "- Nam tử tỏ ra vô cùng thích thú

- " Nói thật đi, ngươi đến đây chắc chắn không đơn giản là chơi thôi đúng không ? Ta nói đúng rồi chứ gì, nói xem ngươi đến đây làm gì ?"- Nam tử gật gật có vẻ rất am hiểu

- " Ta không nói đó thì sao ? Tại sao ta phải nói cho ngươi biết ?"- Nàng bày ra bộ dạng hỏi trời, vì sao phải nói cho hắn ta biết

- " Mỗ quan tâm mỗ hỏi một chút cũng không được sao, bạn bè tri kỷ như thế đấy !"- Nam tử phát cáu nói khiến nàng ngậm miệng thấy có chút không đúng

- " Quái ta với ngươi lấy đâu ra tri với chẳng kỷ "- Nếu không nhầm hình như nàng với hắn mới gặp đã đánh nhau lấy đâu ra tri kỷ

- " Hừ, đối với mỗ mà nói, một khắc ở bên ngươi mà tưởng như dài ngàn vạn năm khiến cho con tim mỗ xao xuyến khiến cho tâm can mỗ thổn thức, khiến ..."- Nam tử róm róm nước mắt dài dòng lê thê nói, nhìn vào tướng tên này đang thất tình

- " Câm miệng, ta nói là được chứ gì ?"- Nàng chịu hết nổi rồi đó

- " Ày, ngay từ đầu, ngươi nói luôn có phải tốt hơn không, hại ta tốn hết nước bọt "- Nam tử nói xong uống một ngụm nước chưa chi đã bị nàng dùng đầu kiếm cộc ột phát vào đầu

- " Ta tìm người tên Vô Dục "- Sắc mặt nàng tuyệt đối nghiêm trọng nhả ra một câu khiến cho tên yêu nghiệt đang uống ngược sặc " khụ, khụ "

- " Ngươi..ngươi..tìm hắn làm gì ? "- Nam tử tóc trắng chăm chú nghe, thú vị, quá thú vị

- " Tìm để đem hắn về nấu canh tẩm bổ, ngươi đúng là đồ đàn, tìm hắn không để nhờ hắn giải độc thì vất vả tìm hắn làm cái gì ?"- Nàng đang nóng nghe xong câu hỏi thừa liền rất nhanh bộp lại

- " Ngươi bị bệnh sao ?"- Nam tử tóc trắng đột nhiên nói, ánh mắt có phần tối lại, theo như hắn thấy, nàng có bị làm sao đâu cơ chứ.

- " Không, người thân ta bị bệnh "- Nhắc đến đây, mắt nàng có chút bị thương. Phong Thần, chờ ta, ta sẽ nhanh chóng cứu chàng

Nam từ tóc trắng chẳng hiểu sao lại lặng đi, không nói nữa, tâm hồn treo lủng lẳng nơi nào.

Thuộc hạ được phái đi bí mật lục soát khắp kỹ viện, dò hỏi tin tức về Vô Dược nhưng vẫn như lời đồn đại, hần vẫn bất vô âm tín không một dấu tích.

"Các người đã tìm kiếm hết chưa, không chút manh mối gì sao?" Trên khuôn mặt nàng xuất hiện một chút lo lắng, càng lúc nàng càng khản trương.

Không thể tiếp tục thế này được. Nàng đột ngột đứng lên cầm kiếm cáo từ

"Tại hạ có việc gấp, hiện tại ta vẫn chưa tìm được tên kia, có lẽ sau này sẽ gặp lại người, tạm biệt" Nàng thấy yêu nghiệt tóc trắng này vẫn ngồi ngây ra đấy cũng chẳng quan tâm nhanh chóng rút ra khỏi quán khách, đang chuẩn bị lên ngựa khởi hành đi thì một bóng tím đập gió bay đến, đứng trước mắt nàng nói

"Người muốn tìm người tên Vô Dược đúng không?" Lời nói này nghe có vẻ mơ hồ nhưng nam từ tóc trắng có vẻ rất nghiêm túc

"Không nói chuyện với người nữa, ta có việc gấp" Nàng kéo dây cương chuẩn bị đi thì phía nam từ tóc trắng nhẹ nhàng buông ra vài câu

"Ta biết Vô Dược ở đâu?" Khóe miệng hần nhếch lên cười cười nói

"Cái gì, đừng có đùa" Bách Lệ Băng không tin nhưng thực sự trong lòng nàng vẫn còn đang phấp phới một tia hy vọng, lỡ đâu, tên yêu nghiệt này biết thật

"Vậy thì thôi, ta nói thế người không tin thì thôi" Nam từ tóc trắng quay bước định tiến vào kỹ viện thì đã bị nàng nhanh chóng kéo lại

"Ê, ta đâu bảo là không tin, người mau nói cho ta biết hần ta ở đâu?" Nàng gấp gấp xách vạt áo của hần nói, bây giờ nàng quả thật quá nóng nảy, tâm trạng rất muốn giết người

"Người người muốn cứu quan trọng lắm sao?" Nam từ tóc trắng nghi hoặc hỏi

"Đúng, chỉ cần hần ta muốn gì ta cũng có thể trả, chỉ cần cứu người của ta" Nàng nói như dao chém thớt, như đinh đóng cột.

"Kể cả người chết thì người kia cũng phải sống" Nam từ tóc trắng nheo mắt hỏi

"Đúng, nếu người đó chết ta cũng chẳng sống làm gì?" Đột nhiên nàng tỏ ra hơi đau thương, ánh mắt bỗng chốc có phần ướt át. Nếu quả thực không tìm thấy, nàng chắc chắn sẽ cùng đi cùng Phong Thần.

"Nói ít thôi, mau nói cho ta biết, hần ta ở đâu" Nàng chịu hết nổi rồi đó, gằn giọng lên tiếng

"Hần ở đây" Nam từ tóc trắng nói tình bơ

"Ở đây, không phải các người đã tìm kỹ rồi sao?" Nàng đưa ánh mắt sang đám thuộc hạ, nổi lên nghi ngờ về khả năng nhu nhược của đám người này

"Thưa chủ nhân, thuộc hạ đã tìm kỹ, tuyệt nhiên không thấy"

"Người cầm sao, nói, ở đâu?" Nàng nổi điên rồi, sắc trời đã dần dần tối, đã vậy một ngày sắp sửa qua, vậy mà chưa tìm thấy Vô Dược nói gì đến thuốc giải.

"Ta nói, ta là Vô Dược, người tin không?" - Nam từ tóc trắng ghé sát tai nàng nói

Sét đánh ngang tai, Bách Lệ Băng đứng sững.

Đây chính là Vô Dược, kẻ mà thiên hạ đồn đại quái dị, không biết tung tích nơi nào sao?

Đúng vậy, không còn nghi ngờ, nam từ tóc trắng yêu nghiệt này chính là Vô Dược.

Thần y vang danh thiên hạ, uy chấn giang hồ chính là hần. Kẻ mà nàng cho là đoạn tụ

OMG- Quá sốc đi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 40: Lấy máu của ta đi

"Ngươi nói ngươi là Vô Dục ?"- Bách Lệ Băng ù ù cạc cạc hỏi đi hỏi lại, ông trời đúng là có mắt, nàng cứ nghĩ tên đó chắc phải tìm mòn mỏi mới ra. Ai ngờ, xa tận chân trời gần ngay trước mắt, ngay bước đầu tìm kiếm đã tìm ra rồi.

"Ta nói rồi không nhắc lại nữa đâu ?"- Nam tử tóc trắng tên Vô Dục cúi gắt nói, hần chu du thiên hạ cho tới mới giờ là lần đầu tiên chủ động giúp đỡ kẻ khác. Lý do có lẽ chính hần cũng chẳng biết tại sao

"Được, ta tin. Nói đi, ngươi muốn gì ?"- Bách Lệ Băng tạm thời tin hần nhưng trong lòng nàng hiểu rõ hơn ai hết, hần chính là Vô Dục. Trong lòng vui là thế nhưng nàng vẫn lo lắng cho Mạc Phong Thần,

"Muốn gì là muốn gì ?"- Vô Dục nghi hoặc hỏi

"Không phải ngươi luôn muốn một cái giá để ngươi giúp sao ?"- Bách Lệ Băng ngạc nhiên, thiên hạ đồn hần rất quái dị, thứ hần muốn không phải ai cũng có thể tìm thấy

"Ồ, không cần không cần, bạn bè lâu năm ta không tính toán"- Vô Dục ra vẻ trượng nghĩa đại hiệp cứu người không tính toán so đo nhưng tên mù cũng biết hần chẳng qua giúp chơi. Hần muốn cái gì còn không có thứ đó hay sao ?

"Ta không thích nhận không ? Ngươi nói đi, ngươi muốn gì ?"- Nàng không thích cái cảm giác nợ nần của người khác cái gì đó, đặc biệt đâu còn là mạng sống của chàng thì càng không được. Hần ta muốn gì nàng sẽ đáp ứng trong giới hạn cho phép

"Ta muốn ngươi. Thế nào ? Được không ? Đừng có nói với ta ngươi là nam nhân !"- Vô Dục mắt sáng lên vô sỉ, mặt gian gian làm cho nàng muốn đấm một cái, lời này đã lại chọc tức nàng hậu quả là một cái đấm

"Bốp"- Ngươi muốn ăn đòn à "- Tên này được nước lấn tới đây mà

"Mẹ nó, mỗ đã nói mỗ không cần gì còn ép, đã thế mỗ nói muốn ngươi thì ngươi lại đấm, thế quái quỷ gì vậy ? Mỗ nói mỗ thích làm vua đây, ngươi làm được không hả? hả? Giỏi thì đó ngươi đi mà dành ngai vàng cho ta, thế nào ?"- Vô Dục vẻ ngoài thì rõ xinh đẹp mà hề mở miệng thì lập tức khiến đối phương chết ngay tức khắc. Hần ta đang nổi cáu quát nàng vừa xoa xoa cái má đáng thương của mình

"Ừm, làm tể tướng được không ? hay làm vương gia nhé !"- Bách Lệ Băng suy nghĩ một hồi nói. Điều kiện này, nếu hần thực sự chữa khỏi cho Mạc Phong Thần thì cũng có thể chấp nhận, dù gì cũng chỉ là cái danh phận thôi mà, có gì to tát

"Ngươi nói cái gì, ta mà tin thì ta là tên ngốc"- Vô Dục bực mình nói

"Chuẩn bị tinh thần đi là vừa"- Tên này không tin nàng thì nàng cũng chẳng buồn giải thích nữa, lúc đấy rồi hăng hay.

Vô Dục giận dữ hừ một tiếng rồi lớn giọng nói chẳng hợp chút gì với vẻ bề ngoài

"Còn không mau đi, chần chừ nữa là ta không giúp nữa đâu đó, tốn cả thời gian của ta"- Vô Dục quát rồi huênh hoang nhảy lên ngựa, một bộ dáng yêu nghiệt tóc trắng khiến không ít người ngoài đầu lại nhìn

Đánh chết chắc họ cũng không tin tên này là Vô Dục trong truyền thuyết

"Được, theo ta nhanh chóng vào cung"- Bách Lệ Băng cũng leo lên ngựa rồi nói, thuộc hạ nhận lệnh lập tức kéo dây cương xuất phát. Riêng người nào đó vừa nghe xong giật thót một cái, mặt đầy ngờ ngàng hỏi

"Cái gì mà vào cung, người thân đó của ngươi ở trong cung sao ?"- Vô Dục rất ngạc nhiên hỏi, trong lòng thầm nghĩ nữ nhân cái trang nam này rất không đơn giản. Riêng việc xuất hiện năm ám vệ thân thủ lợi hại bên mình đã thấy hần kinh ngạc rồi

"Hỏi nhiều, cứ đi thì biết"- Bách Lệ Băng không còn nhẫn nại để nói chuyện phiến, một câu cắt đứt tư tưởng kẻ kia, nhanh chóng phi ngựa về kinh thành

Ngàn vạn câu hỏi quay vòng vòng trong đầu Vô Dục, tay thì nắm dây cương mắt thì nhìn phía trước nhưng tâm tư lại treo ngược cành cây.

"Ê, ta hỏi câu này nữa thôi, ngươi tên gì ?"- Trong gianh hồ hình như chưa thấy xuất hiện người này bao giờ.

"Dạ Băng"- Nàng nhả ra một cái tên lập tức khiến cho tên kia oang một cái

"Dạ Băng...Dạ Phong...đừng nói ngươi chính là nữ nhân Dạ Phong khốn kiếp ấy"- Trong giang hồ đương nhiên ai ai cũng biết Dạ Phong, người đứng đầu Dạ Các, là người có võ công đã luyện đến cảnh giới cao nhất. Kẻ từng xưng vương trong giang hồ nhưng lâu lâu rồi không còn thấy hần xuất hiện. Có kẻ nói, bên cạnh hần bây giờ thường hay xuất hiện một nữ nhân không rõ mặt, hay luyện võ cùng nhau. Lại nói, nữ nhân đó nghe đồn là một nữ tử tuyệt sắc, phong thái như thần tiên cõi trời, hiếm có ai sánh bằng

Không ngờ lần này Vô Dục hần đây lại gặp được nữ nhân của tên Phong Thần này, Dạ Băng, Dạ Phong chính cùng chung chữ Dạ đi, nghe cái liền biết ngay rồi.

"Thì đã làm sao, ngạc nhiên quá à"- Bách Lệ Băng cười mỉa mai, không ngờ mình cũng có tiếng trong giang hồ đó chứ.

- "Ngạc nhiên, quá mức ngạc nhiên đó chứ" - Vô Dược cười cười nói.

Đúng là không tin được mồm miệng của mấy kẻ trong gianh hồ, toàn một lũ bịp bợm hại hấn ngày ngày mơ tưởng gặp được nữ tử như thế. Bây giờ thì gặp rồi, xinh đẹp cái rắm. (này, người chưa thấy rõ mặt của Băng nhi nhà ta thôi, khi nào nhìn thử xem, đừng có hối hận)

Không thể trách được, Bách Lệ Băng nàng ra ngoài, toàn thân nam trang, đội một cái mũ vành đen có một mảnh vải đen che trước mặt. Quả thực cũng khó mà nhận ra đây là một nữ nhân xinh đẹp. Chẳng qua Vô Dược hấn tinh thông y dược, vừa nãy trong lúc giao chiến thì mới nhận ra mạch đập của nàng khác lạ nên mới biết là nữ nhân đó chứ.

Tròn một ngày nàng rời khỏi cung, không biết Phong Thần hiện nay thế nào rồi.

Bách Lệ Băng cùng đám thuộc hạ nhanh chóng lẫn mình vào trong cung, may mà tên kia y dược tinh thông mà võ công khá giỏi lên cũng thuận lợi đi vào. Nhìn chung quanh thấy không còn người, nàng mới bắt đầu nhanh chóng tiến vào điện Cần Không, nơi này trước giờ đều bảo vệ nghiêm ngặt thị vệ xung quanh được bố trí rất nhiều, mặc dù nàng có thể đường hoàng đến nhưng dẫn theo đám người phía sau e rằng không ổn.

Đang trong lúc thần kinh căng thẳng thì tiếng hô chói tai cùng với những đóm lửa nhỏ chói mắt tiến về phía nàng

- " Có thích khách, mau mau bắt thích khách " - Quân lính đổ dồn về phía nàng khiến mọi người không kịp phản ứng, thuộc hạ xung quanh nhìn nàng. Dù gì đây cũng là ở trong cung, động thủ có lẽ không tốt cho lắm nên mới lo lắng nhìn nàng.

Bách Lệ Băng nhú mày, tay cầm kiếm cũng buông xuống từ từ đưa lên kéo chiếc mũ trên đầu xuống, mái tóc đen nhánh theo bờ vai chảy xuống làm mọi người lập tức hoảng sợ, ai nấy quý xuống hành lễ

- " Hoàng hậu nương nương " - Có ai nói cho họ biết hoàng hậu giờ này đang làm gì, còn đem theo một đám hắc y nhân nữa vậy. Hoàng thượng không phải đang tỉnh dưỡng sao, hoàng hậu lẽ ra phải ở bên cạnh sao bây giờ lại xuất hiện ở đây, còn là ban đêm nữa chứ

- " Bình thân, các người lui xuống cả đi. Không có chuyện gì to tát, ta ..giỡn chơi thôi mà ...đây đây ..là đoàn kịch ta vừa mới mời từ ngoài vào, định tạo bất ngờ cho hoàng thượng vui. Không có chuyện gì hết, lui xuống, lui xuống đi " - Bách Lệ Băng tạm thời cứ nghĩ bừa ra cái lý do nào đó ọi người đỡ hoảng rồi về sau tính tiếp

- " Chuyện này..hoàng hậu .." - Quan thị vệ chần chừ nói, tại sao hoàng hậu lại mời vào ban đêm, chuyện này tương đối mập mờ ..

- " Ta nói lui xuống, không nghe thấy sao ?" - Bách Lệ Băng nghiêm giọng nói, mắt nhìn như muốn giết người. Lập tức thị vệ quen lính nhận lệnh mau chóng lui xuống, phải biết rằng hoàng hậu rất được hoàng thượng sủng ái nha !

Bách Lệ Băng lúc này có thể đường hoàng vào cung, lúc này sau lưng nàng không còn là đám ám vệ nữa vì nàng cho lui hết rồi chỉ còn lại tên Vô Dược và vài cung nữ thái giám thôi.

Mất thấy tên yêu nghiệt kia vẫn đứng ngây ra đó nhìn nàng, Bách Lệ Băng lấy làm lạ uých ột cái

- " Người bị làm sao thế ?" - Đừng nói tên này sốc đến ngốc luôn rồi đó

- " Người đánh ta một cái coi " - Vô Dược vô hồn nói, mắt vẫn dán chặt vào nàng

" Bộp " nàng rất tốt bụng đánh cho hấn ta một cái đau điếng

- " Là thật, là thật, người ..là hoàng hậu. Ta lại đi kết thân với hoàng hậu, con ông bà nó, tên khốn Dạ Phong kia hóa ra lại là hoàng thượng " - Vô Dược một mạch suy nghĩ từ bụng ta ra bụng người, ừm mặc dù đúng là sự thật. Càng nghĩ hấn ta càng thấy tức, tại sao tên khốn Dạ Phong đó lại sướng như vậy, vừa danh chấn giang hồ vừa cai quản thiên hạ đã thế còn om trong tay vô số mỹ nhân, đặc biệt là nữ nhân trước mặt hấn đây.

- " Hối hận cũng đã muộn, đừng quên người đã đồng ý giúp ta " - Bách Lệ Băng không quên nhắc lại, trong lòng một con lo lắng ập đến khăn trương đến điện Cần Không

- " Mồ biết, tại sao người không nói ỡ biết sớm, mà người cũng đẹp thật đó " - Hấn thừa nhận là hấn sai rồi, nữ nhân trước mắt không đẹp mà là quá đẹp, vẻ đẹp của nàng tinh khiết biết bao nhiêu, đôi mắt trong như suối lay động lòng người, da thịt mịn màng, đôi môi nhỏ nhắn, mái tóc đen nhánh. Ôi, hấn lại mơ tưởng nữa rồi...

- " Câm miệng, nhiều nơi, đi theo ta " - Nàng một đao cắt đứt mạch cảm xúc nhanh chóng về điện Cần Không xem Mạc Phong Thần thế nào

Vừa thấy nàng xuất hiện, thị vệ canh gác cũng thức thời lui xuống. Hoàng thượng có lệnh không cho ai vào nhưng có ai có gan mà đi chặn cửa hoàng hậu không cơ chứ.

- " Hoàng hậu người đã về " - Trong điện ám vệ nhận được tin đã tìm thấy Vô Dược thì vui mừng không tả

Quả nhiên, hoàng hậu vô cùng lợi hại

- " Chàng thế nào rồi ?" - Nàng như gió lao về giường nơi hấn đang nằm, ánh mắt đau thương vạn phần. Bàn tay lạnh của nàng khẽ vuốt ve khuôn mặt tuần tú đã có phần xanh xao của hấn

Phong Thần , chàng sẽ nhanh chóng tỉnh lại thôi

Vô Dược đứng sau tiến vào đón nhận vô vàn ánh mắt từ phía đám ám vệ , có lẽ là đang sốc quá đây !

Bộ dáng của Vô Dược trong truyền thuyết là thế này đây sao ? Đặc biệt là mái tóc , trắng xóa như tuyết vậy !

Vô Dược kinh ngạc nhìn khung cảnh trước mặt , không ngờ tên khốn Dạ Phong này lại trúng độc , hơn nữa là độc đến nỗi không dậy nổi phải nhờ nữ nhân tìm hân đến đây . Không biết hân có bị hoàng tử hay không nhưng nhìn thấy nàng rót nước mát bên cạnh Dạ Phong , hân lại cảm thấy tức tối đau lòng

"- Hoàng hậu , chủ nhân vẫn chưa tỉnh lại ?"- Lôi Nhẫn đáp lệnh của nàng , độc của chủ nhân hiện giờ đã lan khắp lục phủ ngũ tạng còn không có thuốc giải thì e rằng..

"- Vô Dược , ngươi còn không mau đến đây "- Bách Lệ Băng khịt mũi lấy lại tinh thần hắng giọng nói

Vô Dược giật mình ngay lập tức đi đến , thấy tên Dạ Phong nằm đó còn được mỹ nhân nắm tay sưởi ấm thì lòng nổi chút khó chịu , ngứa mắt

"- Ủm, người ra kia , để ta khám cho hân "- Vô Dược bảo nàng ra kia đợi rồi từ mình ngồi xuống bên cạnh , thử bắt mạch cho hân . Trong lòng thầm nghĩ thái y trong cung này đúng là vô dụng , có độc gì mà lại không giải được

Nhưng cho đến khi Vô Dược hân bắt mạch Mạc Phong Thần mới trợn mắt giật mình

Tên này , làm thế nào mà ngươi có thể trúng cái loại độc cổ quái này .

"- Nói , hân bị trúng từ bao giờ "- Phải biết đây là độc Đan Từ , Đan Từ đó . Không phải hân không giải chỉ là thấy ngạc nhiên mà thôi . Loại độc này không phải độc bình thường mà là loại cổ độc , một loại độc xa xưa rất cổ quái , không biết khi nào nó phát độc , có khi phát độc chết ngay có có khi lại vài năm sau , chục năm sau cũng chưa biết chừng .

Chà , tên Dạ Phong này cũng may đó , may cho hân là ta biết giả độc . Vô Dược hân còn không giải nổi thì chẳng xứng với tiếng tăm giang hồ nữa rồi

"- Chàng bị hạ độc lâu rồi . Thế nào , ngươi có giải được không ? "- Nàng căn môi nói , nàng sợ , đúng thú , nàng chính là đang sợ

"- Yên tâm , mạng hân chưa tận, nhưng muốn cứu e rằng khó đây "- Vô Dược vuốt cằm nói mặc dù cảm chẳng có sợi râu nào có cổ làm ra vẻ

"- Ngươi nói thế có ý gì ?"- Tinh thần của nàng vừa thả lỏng một chút đã lạ căng thẳng

Tên khốn Vô Dược này , cứ nói áp a áp ứng

"-Khó ở chỗ không biết nên xử trí làm sao, muốn cứu hân, trừ khi ..."- Vô Dược trầm ngâm nhìn nàng như muốn nói một cái gì đó . Đây không phải độc thường đương nhiên thuốc giải cũng không phải thường

"- Trừ khi ..làm sao , ngươi tóm lại muốn gì ..?"- Bách Lệ Băng khẩn trương đến nỗi muốn giết người , ám vệ cũng lặng thinh lắng nghe

"- Máu trong tim ngươi , thế nào , chỉ cần một bát máu trong tim ngươi , ta sẽ cứu hân ngay ở đây , ngay lúc này "- Hân ta không nói đùa , thuốc giải chính là cần máu trong tim , nhưng không phải máu ai cũng được , phải là máu hợp với hân , âm dương hòa hợp mới có thể giải được

Khi này lúc Vô Dược nén bắt mạch nàng thì nhận thấy , kinh mạch nàng rất đặc biệt , lại hoàn toàn phù hợp với Dạ Phong . "Không ngờ ,nàng và hân ta ta lại hợp nhau như vậy " Vô Dược thầm nghĩ

"- Máu..máu trong ..tim ta sao ?"- Bách Lệ Băng nghĩ rằng nàng nghe nhầm , máu trong tim nàng có thể cứu được chàng sao ?

"- Đúng , máu trong tim ngươi ?"- Vô Dược lặng lẽ theo dõi thần sắc nàng , lấy máu trong tim đối với hân dễ như trở bàn tay , nhưng một bát máu , nàng lại là một nữ nhân , liệu có gắng gượng được không ?

"- Được , lấy đi "- Bách Lệ Băng không chần chừ đáp , nếu có thể cứu được chàng bằng mọi giá nàng sẽ làm , dù có là mạng sống đi chăng nữa .

Ám vệ xung quanh hít một ngụm khí lạnh , chẳng ai bảo ai quỳ xuống

"- Hoàng hậu , người không thể làm như vậy , chủ nhân nhất định không đồng ý "- Chủ nhân đã dặn không được để hoàng hậu xảy ra nguy hiểm gì dù có thế nào đi chăng nữa . Nhất định còn có cách khác mà , để hoàng hậu lấy máu trong tim chỉ bằng họ chết đi là vừa

"- Ta nói được là được , đó là mệnh lệnh lập tức thi hành , lấy máu của ta đi "-Bách Lệ Băng không nói nữa mà là ra lệnh hân hỏi , ám vệ ngậm miệng không biết nói gì . Thực sự trong thâm tâm , họ vẫn mong muốn chủ nhân khỏe lại

"- Được thôi , tất cả ra ngoài cả đi "- Vô Dược thấy nàng kiên quyết như vậy cũng chẳng chần chừ . Việc của hân là cứu người , những vấn đề khác coi như không để ý

Bất thành linh một bàn tay mạnh mẽ túm lấy cánh tay nàng , giọng nói khàn đặc trầm tính vang lên

"- Bảg nhi , nàng dám ?"- Giọng nói uy hiếp không lần vào đầu được , còn không phải Mạc Phong Thần thì là ai .

Mạc Phong Thần hấn đã tỉnh , tại sai lại vào lúc này chứ !

Mặc kệ dù sao đi chăng nữa nàng đã quyết định rồi

"-Bảg nhi , nếu nàng dám làm thế , ta sẽ chết trước mắt cho nàng coi "

Thà hấn chết cũng không thể để nàng tổn thương .

Tuyệt đối không .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Bảg nhi, mau tỉnh

"- Không , Phong Thần , ta chỉ lấy chút xíu máu thôi mà , chàng sẽ mau chóng khỏi , có được hay không ?"-Bách Lệ Bảg vừa nghe thấy hấn nói thế , lòng hốt hoảng vội vàng nhao đến , mắt ngân ngấn nước nhìn hấn càng làm cho hấn từng giận đến đau lòng hơn

"- Nữ nhân ngu ngốc , ta ...sao có thể để ....tên kia lấy máu nàng được "- Lòng hấn đau đớn từng hồi , hấn hứa sẽ bảo vệ nàng mà cuối cùng thành nàng liều mạng cứu hấn . Lấy máu trong tim , quá nguy hiểm , chỉ cần một sơ sót nàng sẽ ...hấn không dám nghĩ tiếp

"- Đây , tại sao ta không lấy được , đừng quên ta là ai nha ! "- Vô Dục lên giọng nói , tên khốn Mạc Phong Thần này cũng khinh thường hấn quá đi

"- Không cần , ngoan , nghe lời ta ..khụ ..khụ "- Vừa nói dứt câu trong họng dâng lên một luồng máu tanh , Bách Lệ Bảg thấy hấn tiếp tục nhổ ra máu , nước mắt lập tức rơi , nghiêng răng nghiêng lợi nói

"- Mạc Phong Thần , chàng thế mà còn dám nói không với cả sao , không nói nhiều nữa , việc cahnfg kệ chàng , việc ta tự ta lo , máu ta ta cho ai là quyền của ta "- Bách Lệ Bảg không khách khí chống đối lại hấn . Chàng ngày một yếu , nếu nàng còn tiếp tục lâu la cãi nhau với chàng thì không biết đến bao giờ đành liều mạng nói , mặc kệ lúc hấn tỉnh rồi xử nàng ra sao

"- Bách Lệ Bảg "- Mạc Phong Thần không thể không tức giận trước lời nói ngổ ngược của nàng , con tức giận động đến tâm can khiến hấn lại không cầm được ho liên tục .

Bách Lệ Bảg trừng mắt nhìn , một cước kéo tên Vô Dục đang đứng trợ mắt nhìn kia đi . Trước khi kịp bước đi đã lại bị Mạc Phong Thần tức giận túm tay lại , lần này nàng cố gắng nuốt nước mắt làm liều ôm lấy hấn rồi nhẹ nhàng nói

"- Phong Thần , ta không sao đâu , chàng đừng lo rồi chàng sẽ mau chóng khỏi , hai chúng ta lại bên nhau có phải không , ta còn muốn xuất cung đi chơi nữa , chàng hứa sẽ dắt ta đi chu du thiên hạ mà , chàng không được nuốt lời "- Nói rồi vẫn không kìm được nước mắt , kéo vạt áo rúc vào lòng hấn , ôm chặt hấn một hồi lâu vẫn không thấy người nói gì .

Vừa ngược lên đã thấy đôi mắt sâu như đáy bể chứa chất bao yêu thương dành cho nàng cùng với đó là tiếng cười khổ của hấn

"- Bách Lệ Bảg , xong lần này , nàng biết tay với trẫm "- Bây giờ hấn có thể nói được gì đây , Bảg nhi của hấn quá kiên cường quá ngang bướng . Nàng đã muốn cứu hấn như thế lẽ nào hấn không nhận để rồi chết đi trước mắt nàng , liệu hấn lỡ lòng để một mình nàng bơ vơ trong cung cấm này hay sao ? Liệu hấn lỡ lòng rồi bỏ nàng đi hay sao ? Để rồi chính hấn mới là người khiến cho người cho nàng đau khổ .

Bảg nhi, ta biết làm sao đây ?

"- Nhớ nhẹ tay thôi nhé , ta sợ đau "- Nàng dụi dụi người vào trong lòng hấn vội nhẹ nhàng đánh ngất hấn đi trước khi hấn còn trừng mắt tức giận với nàng . Chàng cứ yên tâm , ta sẽ chẳng sao cả đâu , rồi chàng sẽ rất nhanh chóng khỏi

Ấm vệ đứng bên xung quanh không khỏi xúc động trước mối tình cảm động của chủ nhân với hoàng hậu , đây đúng là vị hoàng đế chung tình nhất lịch sử nha !

"- Đây phải hai người sẽ không gặp lại nữa mà làm gì cứ như sắp sửa vào địa ngục đến nơi vậy"- Vô Dục đứng bên cạnh khoanh tay bữu môi nói , hai người này đúng là đủ sến mà .

"- Cầm miệng , nào lấy máu nhanh lên "- Nàng bày ra bộ dáng của người sắp sửa ra chiến trường nhìn chăm chăm hấn ta , bàn tay vẫn đang nắm chặt lấy bàn tay chàng , đột nhiên , có dự cảm chẳng lành , người lạnh toát ...

- "Gượm đã..ngươi ..định lấy bằng cách nào.?"- Tại sao trước giờ nàng vẫn chưa nghĩ đến vấn đề này nhỉ , muốn lấy máu tim không phải là lấy từ...trước ngực sao ?

- " Còn làm sao nữa , ngươi không nhanh chóng thoát áo cởi dây lưng ra đi "- Vô Dược nói với giọng tỉnh bơ con nai ngơ , nhưng thực ra nghe kĩ thì thấy rõ ràng vẻ thích thú trong đó .

Xung quanh một mảnh yên tĩnh , phải nói là rất lạnh .

Ám vệ thâm kêu than , thôi xong bây giờ hoàng hậu , à mà gọi là Dạ Băng đi làm thế nào bây giờ

" Bộp , bộp "- Ngươi dừng ngay cái ý nghĩ dơ bẩn đó đi "- Bách Lệ Băng không khách khí giờ tay gõ lên đầu tên Vô Dược kia hai nhát đau đing vì cái tội háo sắc .

- " Nha , nữ nhân khốn kiếp này , ngươi lại đánh mỗ , nhào vô , ta đánh với ngươi trận nữa "- Vô Dược nhảy xồm lên , đỉnh đầu bốc khói , từ trước đến nay chưa ai dám động đến hắn mà nữ nhân này từ khi gặp đã đánh hắn bao nhiêu lần rồi

- " Bớt giận , bớt giận , ta sẽ đền cho ngươi sau "- Thấy hai quả táo tàu sùng vù trên đầu hắn , nàng có hơi áy náy đành xin lỗi kéo hắn bỏ đi thì to chuyện . Thấy nàng như vậy , nam tử tóc trắng mới bắt đầu xẹp hỏa , khoanh tay nghiêm nghị

- " Không còn cách nào khác sao ?"- Nàng làm sao nguyện ý cởi áo trước mặt tên này , chàng mà biết không xoi tái nàng không phải là người nữa mà

- " Không còn thời gian không còn nhiều đâu đó "- Vô Dược tốt bụng nhắc nhở , thực ra có cách không cần cởi áo vẫn có thể lấy máu được nhưng cách đó còn nguy hiểm hơn rất nhiều

- " Dừng nói thế chứ , ta biết còn có cách khác mà "- Không phải nàng không biết , nàng thừa biết còn có cách khác , vì sao , vì vẻ mặt của tên kia rất gian

- " Nhưng cách đó rất nguy hiểm , ngươi chịu được không ?"- Vô Dược cũng hơi lo lắng cho nàng , chẳng qua vì hắn sợ sau khi tên khốn Mạc Phong Thần kia tỉnh lại biết chuyện nữ nhân của hắn cởi áo trước mặt hắn , không giết hắn mới là chuyện lạ

- " Ta chịu được "- Bách Lệ Băng cắn răng nói .

Sau khi nghe Vô Dược nói những thứ cần chuẩn bị , nàng sai ám vệ đi lấy về còn bây giờ là lúc lấy máu.

Ngay trong căn phòng này , nến được thấp sáng khắp nơi , ngồi đối diện với giường hắn là nàng đang ngồi , hai chân khoanh lại còn tên Vô Dược thì ngồi sau , kiểu dáng giống như chuẩn bị chuyển công lực vậy đó . Hai chân mày của nàng nhú chặt lại , người có hơi run run , khuôn mặt hồng hào lúc nào bây giờ trắng bệch còn tên kia cũng hơi căng thẳng , hắn có thể đảm bảo là nàng không chết nhưng có khả năng mất hơi nội lực võ công ..

- " Ngươi chuẩn bị tốt rồi chứ ?"- Vô Dược lên tiếng hỏi nàng , từ trước đến nay hắn chưa từng gặp bất cứ nữ nhân nào như nàng , cái gì cũng không cần chỉ một lòng một dạ yêu nam nhân của mình . Hắn tự nhủ , tên khốn Mạc Phong Thần này tốt số thật .

- " Rồi "- Nàng hít một hơi rồi thả lỏng toàn thân lập tức sau lưng bùng lên một luồng khí lực nóng ran lan tỏa khắp sống lưng nàng rồi lại từ từ lan ra khắp cơ thể , mắt nàng không tự chủ cũng không thể mở nổi , luồng khí nóng ấy không dừng lại mà cứ như sâu bọ bay lên người nàng , chỗ nào cũng có , ri rít khiến nàng cảm thấy nó đang từ từ gặm nhấm nàng khiến nàng đau đốn từng thân .

Rồi một luồng khí khác lại trào dâng , nàng cảm nhận được nó đang dần dần truyền đến trái tim trước ngực nàng , vô cùng lạnh như muốn đóng băng tim lại . Một lần nữa luồng khí nóng lại tràn vào trong tim , nóng và lạnh đang đánh chiến nhau trong tim nàng , một khí lực cực kì lớn đột nhiên ập đến . Bách Lệ Băng run rẩy toàn thân đau đốn lập tức mở trừng mắt , một luồng máu tanh trào lên từ tim đau đốn tột cùng .

Vô Dược thở một hơi nhanh chóng cảm một bát đến trước miệng nàng , dòng máu trong tim thế nhưng lại từ miệng mà ra . Nhìn thần sắc của nàng tái nhợt đến nỗi không còn một giọt máu , không hiểu sao hắn thấy đau nhói trong lòng .

Cầm bát máu trong tay , Vô Dược hơi xúc động , nàng bị tổn thương có hơi nặng , võ công đều mất hết hiện giờ đang nhất lịm đi , khóe miệng còn đọng lại những giọt máu tanh .

Vô Dược thở dài một hơi rồi đứng lên , hắn chỉ tốn một chút sức lực mà thôi không bằng một góc so với nàng . Để bát máu trên tay xuống rồi nhẹ nhàng ôm nàng đến bên giường , nhét vào miệng nàng một viên thuốc thì lúc này sắc mặt nàng mới hồng hào lên một chút nhưng bên trong có lẽ tổn thương hơi nghiêm trọng hơn hắn tưởng .

Ám vệ lúc này mới từ từ bước vào , nhìn Dạ Băng nằm trên giường trong lâu không khỏi xót xa , Dạ Băng thật sự yêu chủ nhân . Tấm lòng của Dạ Băng khiến bọn họ phải cảm động sâu sắc , trong lòng càng tôn kính nàng hơn.

Vô Dược cầm bát máu đi đến chỗ Mạc Phong Thần , bắt đầu nắm cổ tay hắn điều hòa kinh mạch , lấy từ bên trong tay áo một bộ kim châm , rút từng châm nhỏ như sợi tóc ra đâm vào mạch trên cổ tay trái hắn một cái , ở bên phải một cái . Ám vệ theo dõi từng động thái một , chỉ sợ xảy ra điều gì sơ xuất . Còn bên nàng thì đã sai Tiểu Hằng lo rồi .

- " Cái tên này , mệnh cũng lớn quá đi "- Vô Dược không khỏi cảm thán một câu , nếu chậm một ngày nữa có lẽ hắn đã chẳng ra hình người nữa rồi , độc

phát tán quá nhanh may mà kịp thời giải được .

Vấn đề bây giờ là làm sao mà cho hắn uống máu đây ?

"-Này , các người cạy miệng hắn ra để ta cho hắn uống "- Vô Dược liếc mắt nhìn mấy tên ám vệ vô dụng bên cạnh , cần phải nhanh chóng để hắn uống máu thì mới có thể lập tức khôi , võ công cũng sẽ có khả năng khôi phục , nếu không thì đừng nói đến võ công ngay cả thân thể cũng suy nhược luôn

Tất cả nhìn nhau , làm sao có thể bảo họ đi ra cạy miệng của chủ nhân được cơ chứ ?

"- Chẳng lẽ để ta à , các người muốn hắn chết hay sao , phí cả máu của nàng "- Vô Dược tức giận quát , mấy tên này cũng đủ vô dụng đi

"- Để ta "- Giọng nói yếu ớt từ phía sau lưng vang lên , quay lại thì đã thấy thân thể mảnh mai yếu ớt của nàng đang cố gắng bám tay Tiểu Hằng đứng dậy , từ nét mặt có thể cho thấy nàng kiên cường như thế nào . Vừa rồi bị Vô Dược dùng nội công truyền vào tim để lấy máu đã khiến nàng yếu đi rất nhiều mà bây giờ nàng đã có thể tỉnh dậy đòi tự thân vận động rồi

"- Người còn chưa khỏe thì muốn làm cái gì ?"- Vô Dược nhún mày nói , nữ nhân này quá cố chấp , ngang ngược , chưa bao giờ hắn thấy một nữ nhân nào lại như vậy , nói bảo đây là mẫu nghi một nước đánh chết hắn cũng không tin nếu không tận mắt nhìn thấy .

Bách Lệ Băng chẳng nói chẳng rằng , một mạch đi đến giường hắn mặc cho ám vệ cũng Tiểu Hằng hết sức ngăn cản vẫn cứ thích làm theo ý mình . Thấy gương mặt tuấn tú của hắn đang dần dần có khí lực , nàng vô cùng vui mừng , sai người nâng hắn dậy để tiện cho nàng .

"- Cho chàng uống bát máu này nữa là xong phải không ?"- Bách Lệ Băng khàn khàn giọng hỏi , nếu đúng như vậy , nàng gắng gượng một chút nữa có là gì ?

"- Đúng , người muốn làm sao thì làm , cứ cho hắn uống là được "- Thực chất , hắn không có công gì trong việc giải độc , thuốc giải hắn không có mà là lấy từ máu nàng , độc trong người hắn ta chỉ cần một lượng máu vừa đủ để tiêu tán độc được là có thể khỏe lại . Độc này gọi là nguy hiểm chẳng qua là rất khó xác định lúc là phát độc mà tìm người có máu tương thông lại càng khó. Vô Dược hắn chẳng qua chỉ điểm mà thôi .

"- Vậy thì các người ra ngoài đi "- Ở trong này , nàng không tiện hành động .

Tất cả thức thối lui cả ra , Vô Dược không hề có ý định đẩy vẫn chôn chân đứng nhìn nhưng cuối cùng vẫn bị nàng uy hiếp trừng mắt mà lui ra .

Trong phòng bây giờ chỉ còn lại nàng và hắn đối diện nhau , Mạc Phong Thần thì nhắm mắt dựa đầu giường , nàng mặt mũi chẳng còn chút huyết khí , môi tái nhợt cầm bát máu , nín thở ngậm một ngụm rồi nhẹ nhàng cúi xuống dán lên môi hắn cố gắng nuốt chửng để có thể dẫn máu vào trong miệng . Đôi môi tái nhợt lúc này vương những giọt máu đỏ tươi mê hồn , từng ngụm từng ngụm dán lên môi hắn , dẫn từng giọt máu vào . Bây giờ chỉ còn cách này thôi , sức nàng yếu đi rồi .

Máu tanh thật , nàng chưa từng biết máu nó lại tanh đến như thế cho đến lúc này . Nàng dùng miệng bón cho hắn từng ngụm từng ngụm cuối cùng cũng xong . Quả nhiên lợi hại , lúc này thân thể của hắn đột nhiên trở lại bình thường , kinh mạch vô cùng khỏe mạnh , sắc mặt cũng trở nên bình thường. Đó cũng là lúc nàng trút được nỗi sợ hãi trong lòng , toàn thân được thả lỏng , ngã vào lòng hắn nhẹ nhàng thở một hơi

"- Phong Thần , hứa là chàng không phạt ta đó "- Nàng nắm lấy bàn tay hắn , ngoắc vào ngón út như làm cam kết hứa hẹn rồi cũng không chịu nữa , sức chống đỡ không còn lập tức lâm vào trạng thái mê man

Bên ngoài , ai nấy lo lắng khôn cùng , quan thái y cũng biết truyện lập tức được triệu đến , quân thân tất cả đều quỳ trước cung . Vận mệnh quốc gia bây giờ phụ thuộc vào tình hình bên trong kia .

Mạc Diệp Thần trong lòng cũng như lửa đốt , đi qua đi lại mặc dù Vô Dược nói không có vấn đề gì nhưng hắn vẫn sốt ruột . Còn nam tử tóc trắng lúc này rất nhân hạ thân nhiên bỏ qua mấy ánh mắt quái dị của đám người kia ngồi ăn hoa quả .

"- Rốt cuộc hoàng thượng ra sao rồi ? "- Một vị quan đại thần nóng vội thưa , long thể của hoàng thượng không tốt tại sao giờ này họ mới biết

"- Yên tâm , không sao đâu , cái các người cần lo có lẽ là hoàng hậu thì hơn "- Vô Dược nói , đột nhiên bật dậy , lao nhanh ra ngoài không biết là đi nơi nào để lại một đám người trố mắt nhìn nhau

" Nàng làm sao ?" Mạc Diệp Thâm lo lắng nghĩ ngợi

Thời gian trôi qua , tất cả vẫn như trạng thái ban đầu quỳ bên ngoài đã qua ba canh giờ rồi mà vẫn chưa có động thái gì mà tên Vô Dược kia lại biến mất tăm không thấy bóng dáng

Ám vệ cuối cùng không thể chờ đợi đang định vô phép mở cửa đi vào thì đã nghe thấy tiếng gầm vang lên từ bên trong cho thấy có một nỗi tức giận đến nỗi long trời nổ đất khiến người ta hoảng sợ

"- Bách Lệ Băng , nàng mau tỉnh dậy cho trẫm , có nghe thấy không . Đáng chết , Băng nhi , nàng mau tỉnh dậy "- Tiếng gầm rú vang trời còn không phải Mạc Phong Thần thì còn ai vào đây

Khốn kiếp ,hắn vừa mở mắt tỉnh dậy thì đã bắt gặp bộ dáng yếu ớt của nàng đang tựa trên ngực hắn , trong miệng còn thoang thoảng mùi máu tanh . Cúi xuống nhìn kỹ hơn thì thấy gương mặt nàng lúc này đã không có một khí sắc mà trắng bệch , đôi môi thì còn vương máu tanh cho thấy rõ vừa rồi nàng đã

làm gì . Hắn cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể , mọi hoạt động quay trở về trạng thái bình thường như chưa từng bị trúng độc gì ,độc này đúng là cổ quái . Mạc Phong Thần ôm chặt nàng vào lòng , viên mắt có hơi đỏ sâu thẳm như muốn giết người , cảm nhận được toàn thân nàng lạnh toát , hắn càng tức giận hơn , Băng nhi của hắn quá mức ngốc nghếch khiến cho hắn phải đau khổ ,à

Ấm về nghe được tiếng nóng giận của chủ nhân lập tức chạy vào , quân thần lập tức cũng theo đuôi đi vào , đầu tiên là Mạc Diệp Thâm . Vừa vào họ đã lập tức hoảng sợ khi thấy đề vương của họ đang tức giận ôm hoàng hậu , bộ dáng như muốn ăn tươi nuốt sống . Họ còn tưởng nhìn thấy màu đỏ huyết trong mắt hắn vậy , thật khủng khiếp mà

- " BĂNG nhi , nàng mau tỉnh dậy cho trẫm "- Mạc Phong Thần tức giận ôm ghì lấy nàng nhưng không mạnh mà nhẹ nhàng như sợ làm tổn thương nàng . Bây giờ hắn chỉ muốn một điều , Băng nhi của hắn hãy mở mắt , linh hoạt nhìn hắn , cười với hắn , trách móc hắn cũng được đừng yếu ớt im lìm nằm một chỗ như thế

- " Hoàng thượng , thân thể hoàng hậu không tốt để thần kiểm tra "- Thái y run như cây sậy bước lên ,trong lòng nghi hoặc không biết hoàng hậu đã làm gì đến nỗi này

- " Cút , gọi tên khốn Vô Dược ra đây "- Mạc Phong Thần gầm lên , tất cả đều tại tên khốn kia , trước kia hắn đã từng tha cho hắn ta một mạng , không ngờ lần này lại để cho Băng nhi lấy máu .

Mọi người tro mắt nhìn nhau , họ không biết nam tử tóc trắng đó đâu nữa .

- " Ta đây , ta đây , cho nàng uống viên thuốc này nghỉ ngơi vài ngày là khỏi "- Quỷ thần , chẳng biết nam tử tóc trắng xuất hiện từ nơi nào ném cho hắn một viên thuốc rồi nói . Vô Dược hắn vừa mới xuất quỷ nhập thần đi tìm điều chế thuốc cho nàng , nhanh đến nỗi mà có thể thấy được trên trán còn lấp ló mồ hôi

Mạc Phong Thần nhú mày , sát khí giảm xuống hơn phân nửa , mọi người mới dám thở nhẹ một cái , hoàng thượng nổi giận cũng quá đáng sợ .

- " Người còn không đi "- Mạc Phong Thần lại nhú mày liếc xéo Vô Dược , tên này còn ở đây làm cái gì còn không mau chóng đi .

- " Nè , nữ nhân của người đồng ý cho ta làm quan đại thần rồi đó , dù gì ta cũng cứu người cơ mà , đúng là vong ơn bội nghĩa "- Vô Dược tỏ vẻ buồn rầu cảm khái , mọi người trừng mắt ,ngoài hoàng hậu ra họ chưa thấy ai dám xưng hô với hoàng thượng như thế

- " Không muốn chết thì đừng nhiều lời "- Mạc Phong Thần sát khí đằng đằng nói

- " Được rồi , ta không đòi hỏi nhiều , cho ta chỗ ở , ta ở đây chơi mấy ngày rồi đi , cũng tiện xem tình hình của nàng thế nào đã "- Vô Dược thông thả nói , trong cung xem ra cũng có nhiều điểm thú vị , hắn ở lại chơi vài ngày cũng không tồi .

Mạc Phong Thần đặt nàng xuống giường , cho tất cả quân thần lui xuống , buổi triều ngay mai ai muốn tấu gì thì tấu sau .

Lần này , ngược lại là hắn ngồi bên giường bàn tay to lớn ấm áp vuốt ve khuôn mặt của nàng , nắm lấy tay nàng áp vào má mình . Đôi mắt lạnh tanh khát máu lúc nào bây giờ trầm ngâm nhìn nàng , có chút xót xa không thể tả , bộ dáng của hắn bây giờ vô cùng yên lặng , vô cùng lạnh lùng nhưng chỉ có trời mới biết , hắn đang đau khổ thế nào .

Băng nhi , nàng mau tỉnh dậy , tỉnh dậy rồi ta sẽ không phạt nàng , có được hay không !

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Bách lệ băng ...hay bách ngọc lan

Bách Lệ Băng lúc này lâm vào trạng thái mơ mơ hồ hồ không rõ mình đang ở đâu . Toàn thân nàng nhẹ bẫng như một đám mây trôi nổi trong hư không , xung quanh là một màu trắng xóa mờ ảo . Rồi từ một góc vô định nào đó một luồng ánh sáng chói lòa làm nàng nhú mắt , bóng dáng của một nữ tử dần dần xuất hiện ngày càng rõ .

Nàng cảm thấy hình như có điều không bình thường một chút nào , rốt cuộc là nàng đang ở đâu , Phong Thần , hắn đang ở đâu sao không tới tìm nàng . Tại sao xung quanh lại một màu trắng xóa thế này ?

Đột nhiên , nàng kinh hoàng không tin vào mắt mình , người con gái trước mắt không phải nàng thì là ai .... gương mặt , dung mạo đó là của Bách Lệ Băng cơ mà . Nếu vậy thì...nàng là ai . Bên tai lúc này xuất hiện một giọng nói mà nàng nghĩ rằng nó rất quen thuộc , gần như ..đó là giọng nói của nàng :

- " Bách Ngọc Lan , xin lỗi cô , ta phải đi rồi , tạm biệt cô . Yên tâm , rồi cô sẽ sớm trở lại mà thôi . "- Giọng nói từ kia bắt đầu xa dần , bóng dáng cũng vô tung vô ảnh biến mất để lại nàng đang kinh ngạc đến nỗi không thốt nên lời .

Đưa tay chạm vào khuôn mặt của mình , nàng mới giật mình , rốt cuộc thì nàng là ai . Là Bách Lệ Băng của thời cổ đại ..hay Bách Ngọc Lan của thời

hiện đại . Không thể nào , chẳng lẽ ...nàng sẽ phải rời xa thế giới này trở về với cuộc sống trước kia , vậy thì Phong Thần phải làm thế nào , chẳng biết làm sao đây

-" Bách Lệ Băng , cô đứng lại cho ta . Đừng đi , mau đứng lại đó , còn không mau xuất hiện "- Trong con tuyệt vọng nàng quay cuồng hết to mà chẳng có bất cứ một hồi âm nào

Xung quanh vẫn chỉ là một màu trắng xóa , nàng sợ hãi bắt đầu hoảng loạn rồi thần trí bắt đầu không ổn định , mọi thứ dường như quay mòng mòng trong đầu nàng đến nỗi trở nên trống rỗng .

Rồi cứ thế nàng chìm vào trong vô thức .

-----Thế kỉ 21 - Biệt thự Bách gia -----

-" Ngọc Lan à , bao giờ con mới tỉnh dậy đây !"- Tiếng nói ấm áp hiền hòa của một người phụ nữ trong căn phòng lồng lộng lấy xa hoa một màu trắng xóa . Đây chính là phu nhân của Bách gia , con gái bà đã tròn một năm hôn mê , đến nay vẫn chưa có chút biến chuyển gì cả .

Trên dưới Bách gia đều hết lòng mời các bác sĩ giỏi nhất thế giới đến mà dường như không hề có chút biến chuyển tốt , tiểu thư nhà họ vẫn hôn mê bất tỉnh . Chuyện xảy ra kể từ khi tiểu thư cùng người qua hầm mộ kia khám phá , không biết thế nào mà tiểu thư lại rơi vào bẫy trong hầm mộ khiến ọi người hoảng hốt đi tìm , cuối cùng đại thiếu gia lo lắng lập tức cho cài bom nổ thì may mắn cứu được tiểu thư ở tận sâu dưới lòng đất . Trên người ngoài có chút xước xác thì không sao hết nhưng lại hôn mê từ đó , mà trên cổ tiểu thư lại xuất hiện một chiếc vòng có gắn mảnh ngọc cổ , dù có cố gắng thế nào cũng không tháo ra được .

Đến nay đã được một năm , phu nhân cũng dần mất hết hy vọng chỉ có thể ngày ngày đến chăm sóc tiểu thư rồi nhìn tiểu thư hôn mê . Ai nấy vô cùng buồn rầu .

-" Mẹ , mẹ mau chóng đi nghỉ đi , để con nói chuyện với Tiểu Lan một chút "- Tiếng nói có phần trầm thấp đó là đại thiếu gia cũng chính là con trai cả của nhà họ Bách - Bách Dật Ngôn .

-" Được rồi , mà ba con đâu rồi sao mẹ không thấy ông ấy về nhà "- Bách phu nhân hỏi

-" Ba còn có chút chuyện ở công ty , mẹ đừng lo "- Bách Dật Ngôn nói rồi gọi người đỡ mẹ về phòng rồi anh bước đến ngồi xuống bên cạnh giường nơi em gái anh đang ngủ mê mịch

-" Nha đầu Tiểu Lan , em còn không mau tỉnh dậy , suốt ngày chỉ biết ngủ , haizzz , còn không biết đến lúc nào em tỉnh dậy , mấy đàn em trong bang đang nháo nhào gọi đại tỷ kia kia , nhóc con chết tiệt này , đúng là hư mà "- Bách Dật Ngôn mặc dù ngoài miệng thì trách móc như thế nhưng chính anh cũng cảm thấy xót xa , đưa em gái bú sữa bình mà anh yêu quý ngủ tận một năm liền rồi thì làm sao mà anh không thấy buồn đây

Đột nhiên , anh cảm nhận hình như lòng bàn tay mình có cái gì ẩm ẩm lên rồi còn cử động nữa , anh giật mình đến nỗi suýt nữa hét lên khi thấy bàn tay của Bách Ngọc Lan giật giật rồi còn cử động . Chưa đủ kinh hoàng , ngay sau đó anh thấy mí mắt em gái chớp chớp rồi dần dần mở mắt nhìn anh . Hình như quá mức xúc động , anh còn tí nữa rồi nước mắt , không biết nói gì mà chỉ nhìn chăm chăm em gái tay không tự chủ vuốt lên mái tóc

-" Ngọc Lan , nha đầu ngọc này , bây giờ em mới tỉnh dậy à , có biết cả nhà lo muốn chết không ?"- Anh nhẹ nhàng nói còn quên khuấy mất việc phải gọi mọi người thông báo

-" Anh...hai...đây là đâu ?"- Giọng nói ngọt ngào trong trẻo sau một năm mới cất lên khiến cho cô có chút khó khăn .

-" Còn đâu nữa , nhà mình chứ ở đâu , mẹ.....a...người đâu mau tới đây gọi cả phu nhân nữa ....tiểu thư tỉnh rồi ..à anh còn phải gọi cho ba nữa chứ , còn mấy tên đàn em lắm mồm kia..."- Bách Dật Ngôn giờ mới nhớ lập tức hét hoảng gọi mọi người , trong khi đó cô vẫn mơ màng nằm trên giường

Tại sao đầu óc cô lúc này lại trống rỗng đến vậy , cơ thể dường như không còn nghe theo lời của cô nữa , cảm giác thật xa lạ .

Cô không biết thế nào nhưng trong lòng như có một tảng đá đè nặng có một điều gì đó khiến cô phải suy nghĩ mà cô không thể nào nhớ được . Cô cảm thấy hình như mình thiếu mất một cái gì đó , một cái gì mà cô biết nó rất quan trọng , vô cùng quan trọng..nhưng đó là gì..hiện tại cô chưa nhớ ra được .

Việc tiểu thư Bách gia tỉnh lại khiến ọi người vô cùng mừng rỡ , Bách gia mở tiệc ăn mừng . Mà sức khỏe của cô từ khi tỉnh lại đột nhiên tốt hẳn lên , mọi vận động quay trở về trạng thái ban đầu không có chút mệt mỏi gì .

Điều mọi người thấy lạ là tiểu thư đột nhiên ít nói hẳn đi , thỉnh thoảng cứ lăm vào trạng thái mơ hồ ngồi thất thần một mình như đang suy nghĩ về điều gì đó đến nỗi có người gọi mà cô cũng không nghe thấy .

Bách Dật Ngôn đưa cô tới bang gặp lại mấy đàn em , cả lũ nháo nhào kẻ khóc suốt mướt mếu máo kẻ cười hớ hớ gọi đại tỷ mới khiến cô giật mình , nhớ lại ban đầu

-" Đại tỷ , tỷ đi đâu mà lâu thế , hai bọn em nhớ da nhớ thịt , buồn muốn chết "- Một tên đàn em ủy mị khóc khiến cả lũ cười lộn

-" Hỏi thừa không phải ta bị hôn mê sao ? Đúng là một lũ ngốc mà , hôm đó không theo ta đi vào hầm mộ mới thế đó "- Bách Ngọc Lan bực bội cốc một cái vào đầu tên đàn em trách mắng

"Hu hu ...đại tỷ ...tỷ trở về rồi cùng em đi đánh mấy tên nhãi bên bang kia đi , mấy hôm trước tụi nó dám ức hiếp em "- Thế là cả lũ hò hét kháo nhau , khoe tội , nhào nhào thành một đồng mà cô thì đang rõ tâm trạng không ổn định ngồi trên ghế quất

"Im miệng lại ngay , ta về với được vài ngày mà đã bắt đi đánh nhau thế à , cũng chỉ là mấy tên nhãi nhép chẳng lẽ mấy người không giải quyết được , đúng là không xứng là đàn em của ta mà "- Bách Ngọc Lan khích đều làm ấy tên kia nổi máu , bắt đầu lại hò hét đi trả thù .

Bách Ngọc Lan chán chường ngồi nghịch mấy tỉnh , xem ra cả năm cô hôn mê bỏ qua rất nhiều thứ thú vị , mà kì lạ thật từ ngày đó trên cổ cô lại xuất hiện một dây có gắn mảnh ngọc mà cô không tài nào gỡ ra được .

Tối đó về nhà , ba mẹ cô đã có việc phải sang Pháp công tác , bây giờ trong nhà cô chỉ có cô và anh trai ngồi trên bàn cơm , cô vừa ăn vừa cắn dũa nhìn anh trai mình

"Anh hai , hình như anh cao lên thì phải , hi hi , anh có bạn gái chưa , còn không mau đưa về đây cho biểu muội xem mắt chấm điểm , ưng ý thì em sẽ gả anh cho cô ta "- Bách Ngọc Lan tận dụng thời cơ trêu chọc anh hai , anh hai này của cô đúng là kén cá chọn canh , đẹp trai thì khỏi phải nói , giàu thì miễn bàn , nấu ăn thì thôi rồi hoàn hảo từ lông tơ đến kẽ tóc mỗi tội là lạnh lùng .

"Bách Ngọc Lan , em còn dám nói mấy chuyện đó với anh thì anh tổng em đi Châu Phi làm việc "- Bách Dật Ngôn dơ tay muốn gỡ đầu cô nhưng rất tiếc không thành công còn bị cắn ột cái đau điếng một cái vào tay

"Anh thử gỡ vào đầu em thử xem , em đi mách ba mẹ cho anh biết tay "- Bách Ngọc Lan tròn mắt nhìn anh trai , xem ai sợ ai

"Em ...hừm ..không nói chuyện với em nữa "- Bách Dật Ngôn bực mình cầm đầu vào ăn cơm không thèm để ý

"Anh hai anh giận rồi sao , hi hi có thể cũng giận .."- Cô úy khuất quay mặt đi không ăn cơm nữa , hà hà , lần này thì xem ai sợ ai trước nào

"Tiểu Lan , anh đâu có giận mau ăn cơm đi "- Há há , cả đã cắn câu , hô hô

"Anh hai , hằm mộ kia bây giờ ra sao rồi ?"- Cô vẫn là tò mò nha

"Em còn dám hỏi , chỉ vì em lần đó mà anh đánh sập cả hằm mộ của người ta , thiệt hại biết bao nhiêu "- Anh cô tròn mắt nói

"Hi hi , em biết rồi mà , anh có biết tại sao em lại có mảnh ngọc này không , em nhớ lúc đó em chỉ chạm nhẹ vào nó thôi mà , kì lạ thật "- Cô cầm mảnh ngọc trên cổ sẫm soi kĩ càng , càng lục cô càng thấy quái lạ , chẳng biết làm sao cô luôn cảm thấy mình có cái gì đó không đúng .thực sự là không biết nói làm sao ?

"Ai biết được em , cho chừa cái tội thích đi chơi không xin phép "- Anh cô lần này đã rất thành công gõ cốc một cái vào đầu cô . Vậy là hai anh em lại cãi nhau um cù tòi .

Đến tối , cô ở trong phòng ngồi ngắm kĩ càng cái mặt mảnh ngọc , càng ngắm cô càng thấy kì lạ , vì sao cô lại thấy nó rất quen thuộc . Vì sao cô cảm thấy hình như mình quên đi mất một mảng kí ức rất quan trọng , trái tim cô tại sao lại có một cảm giác gọi là đau xót nhưng nhớ ? Vì sao trong mỗi giấc mơ , cô lại nghe thấy một giọng nói trầm ấm , quen thuộc nào đó gọi tên một người con gái mà cô cũng thấy quen thuộc mặc dù đó không phải tên cô ? Cô còn một cái tên khác ?

Mãi mê suy nghĩ cuối cùng cô đã ngủ đi lúc nào . Trong giấc mơ , lại là giấc mơ đấy , giấc mơ có bóng dáng một người đàn ông uy nghiêm , lạnh lùng có phần tàn nhẫn đang hướng mắt về phía cô mà cô lại cảm nhận được sự đau khổ của người đàn ông đó . Thật quái lạ ! Rốt cuộc có chuyện gì

Vì sao lại luôn luôn xuất hiện cái tên ....Bách Lệ Băng ...đó là ai ?

Tên mà người đàn ông kia gọi là tên cô sao ..Bách Lệ Băng...? . Khoan đã , lúc này cô lại thấy người đàn ông kia trầm tĩnh lại , im lìm không nói tiếng nào rồi cuối cùng lại thốt ra một cái tên khác , mà đó lại là tên cô...Bách Ngọc Lan . Đúng , là tên cô , không phải Băng nhi như vừa nãy mà là...Lan nhi ...người đàn ông đó gọi Lan nhi....Bách Ngọc Lan

Đột nhiên , đầu óc cô đau đớn một vết sáng chói qua , một cái tên mà cô sức nhớ !

Mạc Phong Thần ?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Bách ngọc lan

Cô ngàn vạn lần không thể biết được , nam nhân tên Mạc Phong Thần ở cách xa cô ngàn vạn lần đó đang điên cuồng tức giận , nổi cơn thịnh nộ long trời nổi đất vì hoàng hậu của hắn đã hôn mê suốt ba ngày ba đêm .

Thời cổ đại, cả triều đình Mạc quốc được một phen toán loạn, hoàng thượng Mạc Phong Thần gần như nổi điên lên vì hoàng hậu mãi không sinh. Các quan đại y đầu đầu bó tay không thể tìm ra căn bệnh của hoàng hậu khiến hoàng thượng càng nổi cơn thịnh nộ cho triều đình dán cáo thị khắp nơi triệu tập tất cả các thần y trong thiên hạ.

Trước giờ họ chưa từng chứng kiến vị vua nào chung tình đến vậy vì quả thực hoàng hậu gần như đã chết mà hoàng thượng nhất mực không tin, ngày đêm bên cạnh lo lắng cho người đi tìm thần y. Ban lệnh toàn dân thiên hạ, chỉ cần khiến hoàng hậu khỏi bệnh, vàng bạc châu báu tiền tài địa vị hay muốn chia nửa đất nước hần cũng bằng lòng.

Chính vì thế thiên hạ khắp nơi được phen đại loạn!

Trong khi đó, trong cung mọi người vẫn chạy ngược chạy xuôi vì đến giờ hoàng thượng vẫn còn đang nổi nóng, các quan đại thần vẫn túc trực bên ngoài tam cung của hoàng hậu chờ đợi cơn thịnh nộ của hoàng thượng.

"Một đám phế nhân, đến giờ hoàng hậu vẫn chưa sinh là thế nào? Các ngươi mau nói cho trẫm nghe? Tìm không ra thì lôi ra ngoài chém, trong cung không chứa chấp một đám người vô dụng như vậy?" Mạc Phong Thần đã sắp nổi điên thành dã thú, gần như găm quất một đám quan đại y đang run sợ quỳ dưới đất.

Từ ngày hần tỉnh, mọi chuyện càng ngày càng xấu đi, Băng nhi của hần không tỉnh lại dù chỉ một chút, khí sắc xanh xao như người chết càng làm hần nổi điên. Cũng đều tại hần, nếu hần cương quyết không để nàng lấy máu thì đã không ra nỗi này, thật đáng chết!

"Hoàng thượng, chúng thần quả thật bất lực, hoàng hậu đến nay đã mất hết khí lực hương tiêu ngọc vẫn thừa hoàng thượng...." Quan đại y chẳng thể nào dám dối thêm nữa, có trách cũng trách ông số khổ gặp đúng vận hạn, hoàng hậu quả thật đã không còn một chút hy vọng nào nữa, hoàng thượng có cố gắng đến đâu cũng vô ích thôi.

"Hoàng thượng, chúng thần tội đáng muôn chết xin hoàng thượng trách tội!" Tất cả đồng loạt quỳ xuống van xin, có khi hoàng hậu chưa chết họ đã chết trước vì cạn lực rồi.

Đến lúc này, ngay cả năm ám vệ cũng đồng loạt quỳ gối thấp đầu, cũng tại họ không ngăn cản hoàng hậu mới dẫn đến tình trạng này, có chết thì chết cũng đáng tội.

"Chủ nhân, chúng thuộc hạ cũng không đáng sống, mong người định tội!"

Mạc Phong Thần đột nhiên thần người, chẳng lẽ hần phải chấp nhận sự thật này, hoàng hậu của hần, Băng nhi của hần chỉ vì cứu hần mà chết, hần sẽ sống thế nào?

Lần đầu tiên trong đời hần mới biết đau tận tâm can là thế nào, đau đến thấu ruột thấu gan, trên khuôn mặt tuấn tú phi phạm xuất hiện một nỗi bi thương, cho dù bên ngoài hần có cố tỏ ra lạnh lùng thì trong lòng vẫn đang rỉ máu.

Phất tay áo, hần cho người lui xuống không một lời nào, ai nấy đều vô cùng ngỡ ngàng run sợ lùi xuống, chẳng lẽ hoàng thượng đã thông suốt rồi chăng?

Duy có một người vẫn đang vô cùng ân hận trách lòng mà ngồi uống rượu, người đó chính là Vô Dược. Đời người đúng là một bể khổ, hần hành tẩu giang hồ suốt bao nhiêu năm, độc lạ đến mấy nguy hiểm đến mấy hần cũng chữa khỏi, vậy mà đến lúc này, khi hần dốc lòng cứu một người con gái duy nhất khiến hần cảm thấy thú vị lại bất lực. Nàng ra đi ngay trước mắt hần mà hần không thể làm gì được.

Nếu không phải tên khốn nam nhân mà nàng yêu, nếu không phải vì hần khuyên nàng cứu kẻ đó thì đã không đến lúc này.

Quả thật là Vô Dược sau khi bị Mạc Phong Thần tức giận đánh một trận đến mức trọng thương cũng chẳng muốn trả thù. Bách Lệ Băng không thể nào tỉnh lại được nữa, điều đó ngay cả một thần y như Vô Dược cũng biết thì còn ai có thể chữa khỏi.

Mạc Phong Thần lặng lẽ nắm tay nàng, khuôn mặt nàng lúc này đã trắng bệch không còn chút máu, có thể nói gần như một cái xác nếu không phải hần cố tình chối bỏ. Nam nhân lạnh lùng lúc nào bây giờ lại có thể si tình đến vậy, Mạc Phong Thần đến lúc này chỉ còn có thể rủi rên tai nàng những câu thâm tình, nàng có nghe thấy hần nói gì không?

"Bách Lệ Băng, nữ nhân nghiệt ngã này còn không mau tỉnh dậy cho trẫm, nàng ngủ lâu lắm rồi đó biết không? Băng nhi, chỉ cần nàng tỉnh dậy, ta sẽ đưa nàng xuất cung dạo chơi, nàng muốn đi đâu ta sẽ đưa nàng đi đó, nàng muốn gì ta cũng chiều nàng, chỉ cần nàng hứa với ta sẽ mau tỉnh dậy. Băng nhi, băng nhi..." Chắc tại trời mưa phùn lên nước mưa rơi cả vào đây rơi trên gò má nàng hoặc một cái gì đó khác, hần cũng không biết.

Làm sao bây giờ Băng nhi, hần biết làm sao?

Đột nhiên, lúc này bên ngoài vang lên tiếng vọng

"Thưa Hoàng thượng có thần y từ Phong Châu cầu kiến!"

"Cho vào!" — Cho dù đã kết thúc thì hần vẫn muốn tin vào một điều gì khác, một tia hy vọng nhỏ bé nhất cũng được.

"Thần dân tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế..." Lần này là một vị lão già, râu tóc đã trắng xóa, có vẻ hơi lồi thối lếch thếch

- "Bình thân , ngươi có thể làm gì ?"- Mạc Phong Thần lạnh giọng hỏi .

- "Hoàng thượng , thần mạo muội nói thẳng , hoàng hậu quả thật hương tiêu ngọc vãn , không thể sống lại được , nhưng thần ngoài là thông thuộc y thuật còn là một thuật sĩ , thần có thể đoán ra , linh hồn ngự trong thân xác hoàng hậu thực chất không phải là của hoàng hậu , người có thể không tin mê thuật nhưng điều đó là sự thật , thần nói hoàng thượng có hiểu "- Vị thần y mạo muội nói thẳng trước mặt hần , điều này đã khiến hần kích động không nhẹ .

Những gì vị thần y đó nói có phải là những gì Băng nhi đã từng kể , nàng nói , thực ra nàng không phải người thế giới này mà là người thế giới khác , nàng chỉ tồn tại trong thân thể nữ nhân này mà thôi . Tên thật của nàng là...Bách Ngọc Lan ...đúng vậy ..là Bách Ngọc Lan

- " Ngươi biết điều đó , vậy thì có liên quan gì đến chuyện này "- Hần biết chuyện này có gì đó không ổn , mong là những điều thần y nói sẽ đúng những gì hần suy nghĩ

- " Thi ra hoàng thượng cũng biết điều này , khó trách hoàng hậu lại được sủng ái như vậy , vậy thì hoàng thượng , người cũng biết hoàng hậu không phải người thế giới này , vậy linh hồn của thể xác này đâu , tức là của con gái Bách tể tướng đó , thực ra người đó đã chết , chỉ là hoàng hậu mượn đó sống nhờ thôi , bây giờ mới chết thật , cái chết kia là cái chết của nàng , còn nữ nhân hoàng thượng yêu , giờ có lẽ đã về thể xác ban đầu của nàng rồi , nói cách khác , nàng còn sống , nhưng ở thế giới khác . Thần cũng đến từ thế giới đó , thế giới hiện đại "- Vị thần y bất ngờ nói ra điều đó , đúng vậy , ông cũng là người xuyên qua thế giới này , sống cũng đã được mấy chục năm rồi , nghe đồn về hoàng hậu ông mới xem mệnh mới biết được nàng cũng giống mình . Vị vua này cũng quá si tình đi

- " Nàng chưa chết , chỉ là nàng...ngươi cũng là người ở đó , nói đi bằng cách nào có thể đưa nàng về đây , giang sơn phú quý , ngươi muốn gì ?"- Mạc Phong Thần rốt cuộc cũng thả lỏng được tâm trạng của mình đôi chút mặc dù chưa thích ứng được chuyện này .

Hoàng hậu của hần thực ra không phải hoàng hậu mà hần yêu , hay chỉ là mượn thân xác ..nói kiểu gì cũng thấy lạ . Rốt cuộc hần cũng không biết , hần yêu nàng vì vẻ bề ngoài hay dung mạo , nhìn thân xác đã chết kia hần cảm thấy đau lòng mà lòng vẫn biết đó không phải nàng thực sự . Nhưng hình bóng đó đã in sâu trong lòng hần , nụ cười của nàng , tiếng nói của nàng .

Nàng từng nói , yêu một ai đó là yêu từng nụ cười của người đó , yêu từng thói quen tiếng nói và tâm hồn của người đó . Có lẽ là hần động lòng trước tâm hồn của nàng không phải vì dung mạo kia.

- " Hoàng thượng , đừng nóng vội , lão còn chưa nói hết . Muốn đưa nàng về đây e rằng khó vạn phần nhưng không phải là không có , chỉ sợ người đợi không nổi . Lão vẫn đang cố tìm cách quay về nhưng vẫn vô phương , hoàng thượng , lão vẫn đang tìm , người liệu có chờ nổi , lão đã chờ mấy chục năm rồi "- Vị thần y tỏ ra bất lực , ông ở đây đã bao nhiêu năm , mọi cách ông đã thử mà chưa lần nào thành công , cơ hội ngàn năm khó gặp , hoàng thượng cũng đang muốn tìm về nữ nhân , còn ông muốn tìm về gia đình mình , có người chờ lưng ai mà không muốn . Chỉ sợ ...

- " Ta đợi được , ta sẽ cho người sắp xếp chỗ ở cho ngươi , ngươi ở lại trong cung , bây giờ thì hoàng hậu ra sao ?"- Mạc Phong Thần cố gắng gì lòng mình nói rằng đó thực chất không phải hoàng hậu mà hần yêu , chỉ là cái xác trước kia , nhưng mỗi khi nhìn đến , hần lại đau thấu tận tâm can .

- " Có lẽ hoàng thượng lên an táng hoàng hậu chu toàn , dù gì thì nàng cũng ..."

- " Trẫm biết , ngươi lui ra đi "- Mạc Phong Thần lạnh lùng ngắt lời ra lệnh phân phó . Cuối cùng vẫn không tìm được quay về giường , ôm lấy thân thể mềm mại kia vào lòng . Hần từng ôm ấp thân thể này , từng yêu chiều , sủng ái từng li từng tí , nhưng hóa ra đó vẫn không phải là nàng , chỉ là...

Hần lạnh lùng sai người bố cáo thiên hạ hoàng hậu mất , cả nước chịu tang , riêng hần nhốt mình trong thư phòng vùi đầu vào chính sự cố gắng quên đi , mà tìm cách tìm thấy hoàng hậu thực sự hần yêu .

Cả Mạc quốc đau buồn khôn xiết , ám vệ cùng quân thần cũng không khỏi bất ngờ trước sự biến đổi của hoàng thượng . Một thời gian nào còn nổi cơn thịnh nộ vì hoàng hậu vậy mà bây giờ không hề đau buồn hay có bất cứ biểu hiện nào , quay về làm một đấng quân vương lạnh lùng tàn bạo .

Cả Mạc quốc chìm trong im lặng những ngày đó .

Mạc Phong Thần vùi đầu vào chuyện triều chính nhưng vẫn bí mật tìm cách đến thế giới kia cùng với vị thần y đến bây giờ vẫn chưa có một tia hy vọng nào .

Liệu hần có kiên nhẫn để tìm nàng về ..

Bách Ngọc Lan , hần lần bấm cái tên này mỗi đêm ngàn vạn lần ..

Bách Ngọc Lan - tên nàng ..

Bách Ngọc Lan , Bách Ngọc Lan , Lan nhi...của trẫm

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Quay về thời cổ đại

Mạc Phong Thần ...Sao cô lại thấy quen quen thế nhỉ , hình như cô đã từng nghe thấy cái tên này , rất nhiều lần là đằng khác ..

Mạc Phong Thần ....Cái tên này ...

Phong Thần...

-"AAAAAAA....."- đầu của cô đột nhiên đau như muốn nổ tung , ký ức tràn về như một cơn sóng thần nhanh đến nỗi khiến cô không thở được . Ký ức về ngày đầu đến thời cổ đại , về hoàng cung rộng lớn , về hậu cung thâm độc và còn hấn , chính hấn , người tên Mạc Phong Thần , là hoàng thượng , là người nàng yêu sâu đậm . Mỗi ký ức hiện lên rõ mồn một trong đầu cô , mọi thứ xung quanh dường như thật mơ hồ .

Cô choàng tỉnh dậy , trên trán bịn rịn mồ hôi ướt đẫm , gương mặt cô hiện rõ vẻ hoảng loạn , cô ôm lấy đầu cô gắng nhớ lại tất cả .

Cô đã nhớ , nhớ ra một kiếp mình từng trải qua , trái tim cô dường như đang nhói đau ..

Vậy còn chàng - Mạc Phong Thần , chàng sẽ biết làm sao đây....

Nhớ một lần , hấn từng ôm nàng trong lòng , yêu chiều sủng ái như một trân bảo quý báu , trên môi nói ra những lời thủ thi khiến cô cảm động

-" Đến lúc này ta vẫn không thể tin rằng ra lại động lòng với nàng , ta đã nghĩ nếu đời này ta không gần gũi sắc thi đến cuối đời ta sẽ nhường ngôi cho một người xứng đáng trong triều . Cả đời ta trị nước tính kế không ngờ lại động lòng với nàng . Vì vậy , tốt nhất là nàng hãy ngoan ngoãn ở bên cạnh ta cả đời đi , đừng rời xa ta nếu không , ta sẽ không biết ra sao , có lẽ ta sẽ nổi điên mà vong quốc mất . B៉ằng nhi , ta rất yêu nàng , có biết không ?"- Nếu cô không biết một thời quá khứ huy hoàng đẫm máu của tên hoàng thượng lạnh lùng này thì cô đã nghĩ đây là một người si tình điển hình trong truyện ngôn tình rồi !

Cô biết làm sao bây giờ ? Cô hiểu hấn hơn ai hết , cô biết hấn yêu cô , yêu cô đến mức mà khiến cô không thể hình dung ra được ...Nếu một ngày , à không , ngày đó đã đến rồi , là ngày hôm nay , cô đã rời xa hấn , nói cách khác là cô đã chết ở thời không kia thì ..hấn sẽ ra sao ?

Nổi điên mà hỗn loạn triều đình khiến bá quan thần dân lo lắng , hay sẽ khơi mào mấy trận đẫm máu sa trường cho vui nổi buồn...có nghĩ cô cũng chẳng dám nghĩ tiếp

Toàn người cô run như cây sậy , mặt trời lúc này đã bắt đầu ló rạng , tiếng đập cửa dồn dập ngay bên cạnh cô . Anh cô có lẽ nghe thấy tiếng hét vừa rồi nên chạy sang đây , cô biết giải thích thế nào đây , tâm trạng cô bây giờ đang rối bời

Hít một hơi thật sâu , cô cố gắng chấn tĩnh lại tinh thần , lau hết nước mắt trên mắt mà cố gượng một nụ cười trước mặt anh trai đang lo lắng vì cô

-" Em không sao , chỉ là gặp chút ác mộng mà thôi ! Còn sớm , anh nói với ba mẹ dì em rồi cũng về ngủ tiếp đi , em đi ngủ đây "- Cô hé cửa nói với anh trai rồi lập tức đóng cửa , cô đâu còn tâm trạng để giải thích mấy truyện này .

Cô ngồi thụp ngay say cánh cửa , đầu cô sụp xuống đầu gối trên nền đất ...

Cô đã trở lại cuộc sống hiện tại , cô không biết nên vui trước hay nên buồn . Điều này có lẽ đã rõ ràng khi lòng cô càng ngày càng đau xót .

Kể từ lúc mà cô động lòng với hấn , cô đã nghĩ cả đời này sống ở thế giới đó cũng tốt , làm một vị hoàng hậu trên vạn người , hưởng thụ cuộc sống vinh hoa phú quý

Không thể ngờ rằng cô lại thiệt mạng sau khi rút máu trong tim , có lẽ thân thể kia thực sự đã không thể chống cự đến cùng , chính vì thế cô mới xuyên trở về . Sự thật quá tàn khốc khiến cô chưa hết ngỡ ngàng .

Nhìn xung quanh những đồ vật hiện đại , lòng cô càng chua xót nhớ đến những bức trạm trổ trong cung , mái tóc dài xoắn lộn khiến cô nhớ đến mái tóc mềm mại tự nhiên trước kia , nhớ đến những y phục mà cô còn chưa biết mặc .

Mạc Phong Thần , thiếp biết làm sao bây giờ !

Mặt trời đã lên đỉnh đầu , suốt một buổi sáng cô nhốt mình trong phòng , mặc cho bố mẹ , anh trai khuyên nhủ cũng nhất quyết không nghe , làm ngơ .

Cho đến tối hôm đó , sau một ngày suy nghĩ về những thứ đã qua , cô đã có quyết định trong lòng . Cô thay quần áo sửa soạn đầu tóc gọn gàng , nhìn khuôn mặt trong gương , cô càng hạ quyết tâm về quyết định của mình .

Cô cũng không phải dạng con gái yếu đuối , chịu chết trước số mệnh , cô phải tự mình thay đổi , tự mình giành lấy hạnh phúc tương lai . Ông trời muốn làm khó cô đến mức nào thì cô sẽ chống mặt lên coi , xem ai mới là người thắng cuộc , nếu cô thắng , mọi thứ sẽ do cô quyết định .

-" Chào ba , mẹ anh hai "- Cô xuống nhà thì thấy cả nhà đang ăn cơm , lần này cô đi có lẽ sẽ hơi lâu , có khi còn cả đời .

Cô hơi chân chừ bước xuống nhà , nhìn thấy ba mẹ , anh trai , cả nhà thương yêu cô hết mức và bây giờ cô lại bỏ họ ra đi .

Con xin lỗi nhưng con không thể để mặc số mệnh !

Thấy cô xuống , cả nhà lập tức dừng bữa , lo lắng hỏi cô

" Con không sao chứ , mau lại đây ăn cơm , cả ngày đã không ăn gì rồi , ở trong phòng mãi làm gì vậy ?"- Mẹ cô lo lắng đứng lên kéo cô xuống bàn ăn , tự tay gấp đồ ăn cho cô .

Trong chốc lát , cô ngầy ngời , nước mắt như trực rót xuống nhưng cô đã kìm lại được . Liệu cô có rời xa ba mẹ được không đây ?

" Mẹ ngồi xuống đi . Ba , mẹ , anh hai con có chuyện muốn nói ."- Cô lên tiếng mở miệng , có lẽ cô nên tìm một lý do gì hợp lý để ba mẹ trước mắt khỏi lo lắng .

" Ba , mẹ , con định đi ra nước ngoài một thời gian , có lẽ sẽ hơi lâu . Con có việc phải sang đây , thật đó ! Ba mẹ đừng lo lắng , con tự chăm sóc được bản thân mà , ba mẹ biết con là ai rồi mà , đúng không ?"- Cô gắng gượng vui vẻ để ba mẹ khỏi phiền lòng , thấy thế anh hai cô đương nhiên cũng không dễ dàng đồng ý

" Em sang đây một mình làm gì , anh sẽ đi cùng , có việc gì thì anh cũng em giải quyết "- Anh hai cô chen lời làm cho ba mẹ cô lung lay đôi chút

" Không không ba mẹ ,anh hai đi chỉ làm vướng chân con , lỡ con đi hẹn hò với người yêu thì sao , anh ấy đi phiền chết đi được "- Cô quay sang nhìn ba mẹ bằng ánh mắt đáng thương mặc cho anh hai ra sức ngăn cản

" Được rồi , con muốn đi đâu thì đi , nhưng nhớ giữ gìn sức khỏe , mỗi ngày phải gọi điện về nhà có biết không . Vừa khỏe chưa bao lâu đã đi linh tính rồi ...đúng à con gái lớn không thể giữ trong nhà !"- Ba cô cuối cùng cũng thoả hiệp nói , chắc có lẽ ba nghĩ cô cần đi chơi cho khuây khoả

Anh hai cuối cùng cũng chẳng thể nói gì hơn , hậm hực ăn cơm , đã thế ba mẹ còn ra lệnh cho anh hai không được theo dõi cô .

Vậy thì được rồi , có lẽ cô lên bắt đầu từ lúc này cho sớm .

Nhìn cả nhà một lần nữa , cô lại cảm thấy buồn trong lòng , xin lỗi cả nhà !

Ăn cơm xong xuôi , cô sai người gói gém hành lý rồi chào ba mẹ , anh hai . Cô ôm từng người một , nước mắt không tự giác rơi xuống nhưng cô vẫn cố cười đùa là do cô sẽ nhớ . Đúng , cô sẽ rất nhớ !

" Xi , anh rồi cũng sẽ tìm ra em , có mà trôn đàng trời , đợi đấy "- Anh hai ôm cô rồi nói nhỏ bên tai , chắc anh hai vẫn chưa vừa lòng đây . Nhưng anh cô là lo lắng cho cô , anh hai , em xin lỗi nhé !

" Em sẽ chờ "- Cô ôm anh hai thật chặt rồi chính thức tạm biệt

Thực ra cô biết , ba mẹ không lo lắng vì tai mắt có khắp mọi nơi chắc chắn sẽ cử người sóc cho cô . Nhưng vẫn còn sớm , lúc này cô nên đi tìm cách để quay về thì hơn

Cô sẽ đáp thuyền cơ sang đảo Thiên Trường , cô mò được tin tức , hầm mộ trước kia sau khi bị sập nhưng đã được khôi phục lại , nghe nói vẫn còn nguyên giá trị như xưa , không biết nếu cô quay lại đây liệu có lần hai xuyên không được không .

Dù cơ hội thành công là 1|100.000.00 thì cô cũng nhất định phải thử , không có cách này thì có cách khác , cô không tin cô không tìm ra .

Trong lòng cô biết rõ điều này khó có thể xảy ra nhưng vẫn một mực muốn tin , tin vào nó một phần vẫn còn hơn là không tin mà không thử .

Ngay trong đêm cô đã bay sang đó rồi ở lại một khách sạn tìm hiểu thêm một chút về địa hình ở đây , cố gắng nhớ lại tai nạn lần trước . Mảnh ngọc cổ vẫn còn ở trên cổ cô chính là lý do khiến cô tin có thể quay trở về

Trời đã sáng , cô đứng trước gió nhìn bầu trời xanh biếc , lòng buồn đến khô quạnh .

Phong Thần , chờ ta , ta sẽ rất nhanh chóng trở về bên chàng ! Chỉ cần , đợi ta !

Cô không hề biết rằng ở thời không kia , Mạc Phong Thần cũng đang tìm đủ mọi cách để có thể phản xuyên , đến thế giới hiện đại để tìm cô . Nhưng e rằng không có cách vì họ không thể tìm được một khe hở nào để xuyên qua , một dấu vết gì cũng không thấy . Mọi nỗ lực dường như chưa đủ để tìm ra cách khiến cho hần càng ngày càng mất kiên nhẫn . Việc triều chính khiến hần càng điên cuồng hơn .

Cô hít thật sâu , hạ quyết tâm rồi chuẩn bị mọi thứ cùng với đoàn thám hiểm chuẩn bị tiến vào hầm mộ .

Ông trời , chúng ta cùng đánh cược .

Cô đi cùng đoàn thám hiểm chẳng qua để cho có lệ , ngay từ khi bước chân vào hầm mộ tối đen cô đã nhanh chóng tách ra lối khác . Bên trong là một màu đen khiến cho người ta sợ hãi nhưng cô vẫn can đảm cầm đèn bước tiếp

Nơi này không đón khách mà đoàn của cô do quen biết đây đưa mấy người có quyền mới lên vào còn lần trước là cô vào quang minh chính đại .

Lần này một mình cô đi tận vào sâu bên trong mắt hút một màu , càng đi cô càng cảm thấy mơ hồ , đây cứ như một ma trận khiến cô lạc lõng , xung quanh thật vô hướng , lòng cô có hơi chùng xuống nhưng chân vẫn bước tiếp .

-" Có ai không ?"- Cô thử lên tiếng gọi , đáp lại là tiếng vọng mắt hút . Cô cảm thấy càng đi cô càng lẫn , chưa có dấu hiệu gì của việc xuyên không cả . Hay là còn phải rơi xuống cái vực nào đó nhỉ ? Đã thế cô dầm chân nhảy mấy cái mà chẳng có gì xảy ra cả . Xung quanh đã dần xuất hiện mấy hiện vật

Có vài bộ xương nằm la liệt dưới đất , xung quanh rất nhiều đồ vật kì dị , cô nhìn xung quanh chân vẫn dậm dậm xem có chỗ nào thật xuống không mà chẳng có gì tiến triển .

Đột nhiên , tiếng đoàn người kia vang lên , họ đã tìm thấy cô từ lúc nào , có lẽ đi lòng vòng hoài rồi cũng ra , niềm hy vọng của cô lúc này đã vơi đi một nửa , bàn tay nắm mảnh ngọc siết chặt

-" Tiểu thư , cô đi đâu vậy làm chúng tôi tìm mãi , bên trong chẳng còn cái gì cả , chúng ta nên đi ra bên ngoài thôi "- Đoàn trưởng lên tiếng nói , họ cũng chỉ là nhận lệnh ông bà chủ đi theo tiểu thư , có mệnh hệ gì họ không đền nổi mạng

Cô không nói gì tiếp tục đi vào bên trong , cả đoàn người đi theo cô , không một ai lên tiếng , khung cảnh im lặng bao phủ khiến cho xung quanh càng lạnh lẽo hơn

Đi một hồi lâu , cô vừa đi vừa run trong lòng , chẳng lẽ không thể xuyên qua lần nữa ...

Mạc Phong Thần , ta nên làm sao đây ?

Đi trong hầm mộ một lúc , cuối cùng cô cũng không thể từ chối sự thật thêm được nữa , thất thần cùng đoàn người ra khỏi hầm mộ .

Ông trời , ông thắng rồi !

Cô làm sao bây giờ , cô cứ nghĩ rằng nhất định sẽ quay trở về được , cô đã tự tin khẳng định thế nhưng sự thật vẫn khiến cô đau lòng . Ngồi sụp xuống cô không kiềm được nước mắt , lòng cô đau xót

Vậy là hết thật rồi , cô thật sự không thể quay trở về được ..

Cô ngồi sụp như thế suốt bao nhiêu lâu , nước mắt cũng đã cạn , cô đột nhiên giật mình hoảng hốt

Mảnh ngọc của cô đâu rồi , cô cầm trong tay suốt từ nãy đến giờ cơ mà . Cô nhớ là mình cầm nó trong tay và....chắc là cô lúc đi ra hơi thất thần nên tuột mất từ lúc nào .

Cô đứng lên muốn đi vào tìm mảnh ngọc , đoàn người lại muốn theo cô vào nên cả nhóm lại tiếp tục vào lần nữa để tìm mảnh ngọc .

Lần ba chui vào hầm địa , cô đã không còn hy vọng vào chuyện xuyên không ở đây nữa , trong đầu cô đã có dự định đi tìm một tu sĩ nào đó có thể hiểu chuyện này mà giúp cô xuyên qua thời không .

Trong lúc đi tìm , cô phát hiện hoá ra dưới mặt đất có nhiều đường kẻ lạ hoắc chằng chịt , cô không để tâm lắm cho đến khi nhìn thấy mảnh ngọc bị rớt ở ngay bên kia .

Cô hô lên báo mọi người đã tìm thấy củi xuống nhặt mặt ngọc thì đột nhiên trước mắt tối sầm lại , cơ thể mất cảm giác rồi tất cả chìm vào trong bóng tối

Cô đã xuyên qua ư ? Ông trời cô đã xuyên qua thật ư ?

Mạc Phong Thần , đợi ta !!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Ngịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Bước đầu quay về

Bóng tối bao trùm nàng nhàn nhàn vào trong biển đen tối mịt mù .

Xung quanh là những vì sao đang trôi nổi và vụt qua trước mắt nàng , nhanh tựa như thời gian vậy , từng phút từng giây đi qua đều rất nhanh .

Nàng đưa tay lên muốn bắt lấy một vì sao nhưng không thể , tất cả như hư không vậy , rồi nàng bắt đầu chìm dần trong cơn mê mộng .

Nửa tỉnh nửa mê , Bách Ngọc Lan tỉnh dậy ngơ ngác nhìn xung quanh , mọi thứ dường như không đúng như trong suy nghĩ của nàng .

Đáng lẽ ra phải là hoàng cung tráng lệ , hoàng đế tuần tú đón chào nàng chứ , tại sao nàng lại lưu lạc đến nơi này .

Đang ngẩn người suy nghĩ thì một nam nhân trông có vẻ nghèo hèn rách rưới đến lay vai nàng

- " Cô nương , nàng thật xinh đẹp , thật đẹp động lòng người mà , có phải bị phụ mẫu đuổi ra khỏi nhà không . Tội nghiệp , một mảnh áo tử tế cũng không có , đi theo ta đi , ta lo ăn lo mặc cho nàng , có được không ?" - Một bộ mặt viết rõ hai chữ háo sắc xuất hiện ngay trước mắt nàng .

Gân xanh nổi đầy trên trán , nàng trông giống một đũa nghèo đến thế cơ à !

" Bốp, bốp " vài phút sau , nàng thong thả đi còn tên nam nhân còn lại đã nằm trơ trên mặt đất , mặt mũi bầm dập , cho chừa cái tội trêu ghẹo con gái nhà lành .

Chết thật, giờ nàng mới để ý , lần này nàng xuyên qua mà y phục vẫn là thời hiện đại , áo thun ngắn vì ngã lên rách vài chỗ , cái quần thì đúng kiểu mốt " rách " nên tên kia nhận nhầm là phải rồi . Thôi ! tại hạ xin lỗi chủ !

Giữa rừng rậm bát ngát này , nàng biết đi về đâu đây , trên người y phục tử tế cũng chẳng có , không có bất cứ một thứ gì trên người . Nàng biết làm thế nào bây giờ ?

Hay cứ trực tiếp xông vào kinh thành gặp chàng ! Nhưng bây giờ , dung mạo của nàng đã thay đổi , không bị đem ra xử trảm tức thì thì cũng phạt cho vài trượng .

Mạc Phong Thần ơi ! Ta đã đến đây rồi mà chàng còn không đi tìm ta sao ?

Nàng đành một mình mò đường đi trong rừng trúc , chán thật , ngay cả võ công lúc này nàng cũng chẳng biết , làm sao bây giờ .

Rừng núi âm u , nàng đi một hồi mệt gần chết thì thấy một ngôi nhà , trông bên ngoài rất lớn , rất uy nghi , có lẽ là nhà của một người giàu có nào đó , nhìn hai tên lính gác ngoài cửa cũng đã đủ để biết .

Ôi một thật , nàng đành cố gắng lết cái thân đến ngôi nhà đó , định sử dụng vài chiêu dò hỏi đường , mỹ nhân kế chẳng , hay khổ nhục kế . Trong lúc cái đầu nàng đang suy nghĩ vẩn vơ thì chợt nghe có người gọi nàng cùng với tiếng bước chân , tiếng mắng chửi bằng một danh xưng rất " lạ " , không phải hoàng phi , cũng chẳng phải tiểu thư mà là ti nữ :

- " Đây rồi , con ti nữ này , có biết phu nhân tìm cô cả ngày không , không biết cô chốn đi xá xinh nào mà giờ mới xuất hiện , y phục thì như kiếm ở xá rác nào không có tí phép tắc , để xem lần này phu nhân sẽ xử cô ra sao ?" - Vừa nói vừa giơ tay định túm tóc nàng nhưng rất nhanh nàng đã thoát được trực tiếp túm lấy cánh tay béo mập của bà ta mà vận ra đằng sau .

- " Á , con tiện ti này , người có biết người đang làm gì không ? Người ăn phải gan hùm rồi à " - Bà ta vừa gào vừa cố gắng rút tay , hai tên lính kia cũng chẳng rảnh hơi , cứ đứng đó trơ mắt xem kịch . Bách Ngọc Lan càng thích thú hơn với tình cảnh hiện tại , cuối cùng buông lời vàng ngọc

- " Ta nói cho bà nghe , bà có biết áo này , quần này của ta bao nhiêu đôla không ? Hàng hiệu đó , nghe rõ chưa , có bán cả nhà bà đi cũng không mua nổi đâu ? Mà bà gọi ta là cái gì ? Tiện nữ ư ? có mà bà tiện thì có , cứ để ta phải động tay động chân , mệt thật ? " - Nàng vận ngược cổ tay bà ta rồi dứt khoát đi vào nhà , dù gì thì lúc này cũng không nơi nào để đi , cứ thử vào xem sao .

Hai tên lính không phải bù nhìn lập tức cản nàng lại , đương nhiên là rất nhanh chóng bị nàng tặng cho vài cú rồi xiu , bà kia thì đau đến ngất rồi còn đâu , lúc này nàng ngang nhiên vào nhà .

Nhà này giàu ghê trang hoàng vô cùng lộng lẫy , nô bộc đông như kiến đi đi lại lại đông một đoàn , nàng lướt mắt nhìn xung quanh , mọi thứ dường như quá xa lạ , từ một hoàng hậu cao cao tại thượng giờ bị hạ xuống hàng " tiện ti " , ông trời , hình như có cái gì sai sai ?

- " Ngọc Lan tỷ , rốt cuộc tỷ cũng về rồi , mau đi thay y phục rồi đến gặp phu nhân , người tìm tỷ cả ngày hôm nay rồi đây , không biết bà vú Tề đi đâu rồi nữa , thôi , tỷ mau đi đi , sắp muộn rồi nghe nói tí có vị khách quý đến , muội phải đi làm đây không bị la thì chết " - Một nữ nhi bé xíu xinh xắn mặc một bộ y phục hồng phấn , tóc búi thành hai chỏm trên đầu toong rất ư là ngộ chạy lại báo nàng rồi đang định chạy đi ngay về như rất vội , mọi người nhón nháo .

Thì ra đây là phủ của một vị quan nào đó , nàng thật thối tiếc không biết tình hình trong cung bây giờ sao rồi nữa , đang từ ngại vị chủ hậu cung đột nhiên xuống làm nữ ti khiến nàng cảm thấy hơi khó chịu

Rồi , bây giờ sao nữa , nàng nhanh chóng túm lấy nữ nhi kia hỏi :

- " Ủm , vậy...y phục ta để ở đâu...ta hơi đáng trí...muội chỉ giúp ta có được hay không ?" - Nàng nghĩ bừa ra một lý do gắng hỏi . Đây là lần đầu tiên nàng đến đây biết được y phục nó trốn chỗ nào

- " Tỷ được ở phòng riêng mà còn không nhớ , phòng tỷ ở ngay đầu bên kia kia , có cánh cửa màu xanh ý , " - Nữ nhi đó tỏ vẻ nũng nịu nhưng vẫn trả lời nàng , mà còn một vấn đề , tên nàng..

- " Ta đồ muội nhé ! Tên ta là gì ?" - Nàng cười cười hỏi như cố ý đùa cợt cho vui để gắng hỏi tên

- " Bách Ngọc Lan , tỷ còn không đi nữa sẽ bị phạt đó , muội không nói chuyện với tỷ nữa đâu ?" - Nữ nhi tức rồi còn gọi thẳng tên nàng , lập tức chẳng

màng tới nàng nữa mà đi làm việc

Nàng cũng bực mình chứ . Hòì một chút thôi mà , làm gì mà tức ra mặt vậy !

Nàng bừa bãi một cái rồi đi đến cái căn phòng nhỏ màu xanh ấy nhìn ngó xung quanh thấy mọi người tấp nập làm việc chẳng ai để ý đến nàng thì đẩy cửa đi vào . Bên trong thực sự khiến nàng không nói thành lời muốn đập đầu về hiện đại luôn cho rồi !

Đây cũng được coi là một cái phòng ư ? Cái giường cũng không có chỉ có tấm mền dưới đất , bên trên có cái tủ gỗ nhỏ nhỏ chắc đựng cái gì đó , phòng thì rộng mà chỗ nàng chỉ chiếm một góc nhỏ , phần còn lại chất một đống củi gỗ . Đã thế , cái gọi là y phục cũng không tử tế chỉ là vài mảnh áo mỏng cũ rách được gấp gọn để ở trên tủ

Ông trời , ông sắp xếp cho con một chỗ ở tạm thời tử tế chút có được không ?

Cảm thấy chán nản , nàng quay bước đóng cửa , nhanh chóng thay cái bộ y phục cũ rách vào người , tóc vấn cho gọn lên cao rồi dùng một cái trâm đơn giản hết cỡ gài lại , xì , đây là kiểu tóc mà trước kia Tiểu Hăng dạy mãi nàng mới làm được cho tiện lúc nàng lười .

Mạc Phong Thần ơi ời , chàng có biết hoàng hậu của chàng đang lưu lạc khổ cực ở nơi này không , tại sao chàng không đến cơ chứ ?

Đúng lúc đấy , có tiếng gọi cửa bên ngoài làm nàng giật mình

- " Bách Ngọc Lan , phu nhân cho gọi cô đấy , nhanh lên " - Tiếng thúc giục vọng ra từ bên ngoài

Nàng chẳng nói chẳng rằng tặc lười một cái rồi mở cửa đi ra , trước khi đi còn thở dài vài tiếng

- " Có thể đưa ta đến chỗ phu nhân được không ? " - Nàng mà lớn tiếng bây giờ xem ra không ổn lắm đành dịu giọng nói

- " Đi , ta cũng đến đó luôn " - Cùng đi với nàng bây giờ là một lão già hơi gù , râu tóc bạc phơ

- " Bách Ngọc Lan , cô cuối cùng cũng đã đến được đây , xem ra không khó khăn lắm nhỉ ? Rồi cô sẽ trở lại vị trí ban đầu của mình thôi , yên tâm đi ông trời rất ưu ái cô " - Lão già vừa đi vừa nói mấy câu không đầu không đuôi khiến nàng chưa hiểu ra cái gì ? Lúc sau mới ngẩn người , mắt tròn tròn ngạc nhiên , ấp úng mới hỏi được vài từ

- " Ông.. là ai ? " - Tại sao nói với nàng mấy lời mang tính ám chỉ vậy chứ

- " Ta là ai không quan trọng , điều quan trọng là điều sắp tới kia kia , cô mà không chú ý sẽ bỏ lỡ đó , phu nhân, Tiểu Lan đến rồi " - Không biết từ lúc nào , nàng và lão đã đi đến chỗ phu nhân , nàng còn định hỏi thêm vài điều nhưng đã bị lão cắt lời

- " Mau vào đi , ta phải đi rồi " - Lão già chống gậy đi thẳng không nói thêm câu nào , nàng cũng không biết hỏi gì thêm , bên trong lúc này cũng vọng ra tiếng của phu nhân

- " Tiểu Lan , người còn không mau vào đây " - Giọng nói mượt mà quyến rũ khiến nàng hơi bất ngờ , và thật bất ngờ hơn khi nàng đi vào , trước mắt nàng bây giờ là một bà lão ...phì phì , à không một thiếu nữ thì đúng hơn , quả thật phu nhân này thực sự rất đẹp , đẹp y như lão thái hậu ngày trước

Nàng thức thời không nói tiếng nào , mà đúng hơn là nàng không biết nói gì . Còn chưa kịp định thần thì đã nghe thấy một tiếng nói đánh đá của một nữ nhân chưa ngoa nào đó

- " Người còn không mau quỳ xuống còn dám đứng trơ mắt ra đấy à , bây giờ là gan người cũng lớn lắm rồi nhỉ ? Coi phu nhân và bản tiểu thư ta không ra cái gì ? Người đâu , mang à tienejít này ra ngoài đánh 10 trượng cho ta " - Miệng lưỡi ác độc này là của tiểu thư xinh đẹp của phủ này , nữ nhân này ngồi bên cạnh phu nhân xinh đẹp , dung mạo như yêu quái , trông buồn nôn phát khiếp . Có vẻ như nữ nhân này rất ghét nàng mới phun ra lời độc ngay từ khi nàng vào

- " Yên nhi , con thôi đi . Đi ra ngoài cho ta , tất cả cũng lui ra cả đi , ai bén mảng tới nửa bước thì phạt theo gia quy , Tiểu Lan người ở lại , ta có chuyện muốn nói " - Phu nhân xinh đẹp không nặng lời với nàng mà vô cùng nhẹ nhàng nói , mọi người xung quanh có vẻ như cũng hơi sợ nên thức thời lui hết ra ngoài . Trong phòng lúc này chỉ còn lại nàng đối diện với phu nhân xinh đẹp .

- " Người có biết , người sắp đến phủ là ai không ? Là vương gia đó , nghe nói vị vương gia này , dung mạo xuất thần , uy quyền , nắm trong tay binh quyền còn là vị hoàng huynh mà hoàng thượng trọng dụng . Lão gia lần này , may mắn lắm mới có thể mới tới dự tiệc ở phủ , vị vương gia kia , nghe nói quả cấp không bao giờ đếm xỉa đến , lão gia và ta nghĩ sẽ tặng ngài ấy một món quà , đó là người ! " - Phu nhân xinh đẹp mới nói được nửa lời đã khiến nàng động cứng người , vị vương gia đó , lẽ nào là Mạc Diệp Thâm , mà từ từ đã , cái gì? Nàng bị coi là một món quà ư ? Xúc phạm thật đó

- " Người nên biết , đây là phúc phận cả đời của của người , người khác có muốn cũng không được đâu . Người có dung mạo động lòng người , xinh đẹp duyên dáng khó ai sánh bằng mà lại đi làm tì nữ trong phủ ta , có phải lãng phí một đời giai nhân . Có lẽ người cũng thắc mắc tại sao ta không mai mối cho tiểu thư , nói thật , ta muốn nó có thể làm nữ nhân của hoàng thượng , chứ không phải bên vị vương gia này , lần này nhường cho người . Dù chỉ là một thiếp nhỏ thì cũng đủ sống vinh hoa phần đời còn lại , ý ta người hiểu chứ " - Phu nhân nhẹ nhàng giảng giải một hồi , đầu nàng ong ong quay vòng quay

Hiểu cái đầu bà ý , bà bảo ta đi là thiếp cho tên vương gia đấy , nhường nam nhân của ta cho kẻ khác . Khùng à , ta điên mới làm thế ! Tức giận bốc lên đỉnh đầu , nàng đã phải quỳ xuống trước mặt bà ta , lặng thinh nghe rồi còn bị dòn vào chân tường thế này có tức không chứ . Chẳng nghĩ chẳng rằng ,

nàng đứng lên , nhìn thẳng vào phu nhân xinh đẹp rồi buông ra vài lời

- "Này phu nhân , bà cho rằng ta là món đồ chơi hay sao mà tặng mới chẳng không tặng . Nói cho bà biết , ta còn lâu mới lấy tên vương gia kia , cho dù hần có đẹp trai giàu có cỡ nào thì cũng mặc kệ . Bà tưởng ta thèm khát danh phận ấy lắm à , ta thích thì thích làm hoàng hậu thôi nhé ! Ta nói rồi , ta không nhận lời "- Nàng khoanh tay đứng trước mặt phu nhân xinh đẹp nói , nam nhân của nàng mọi thứ đều trên tầm cao mới so với tên vương gia kia , nàng không sao mà đi tên đấy .

Mạc Phong Thần ơi , người ta sắp bị gã đi cho huynh đệ của chàng rồi kia , chàng còn không mau đến cứu ta , hu hu hu !

Có vẻ phu nhân xinh đẹp hơi bị sốc một chút nên chưa nói tiếng nào , nàng đang định chuẩn đi , chón khỏi phủ này thì tiếng gọi của phu nhân gọi nàng lại

- " Tiểu Lan , người vẫn như ngày nào , không bao giờ chịu nghe lời của ta , năm xưa , mẫu thân người gửi gắm người cho ta chăm sóc , dù người sống ở đây khổ cực không dây phút nào bình yên nhưng ta kì thực vẫn để ý đến người . Người đã đến tuổi lấy chồng , ta tìm cho người một mối không gì tốt hơn như thế mà người vẫn không nghe lời . Tiểu Lan , người lui ra đi , chuẩn bị tiệc cho tốt "- Phu nhân xinh đẹp thở dài vẫy tay cho nàng lui .

Bách Ngọc Lan chẳng hiểu bà ta nói gì , chỉ gật gù đi ra ngoài , ý nghĩ chạy trốn bay tuốt đi đâu . Bây giờ , đột nhiên nàng nghĩ ra , nếu trốn nàng sẽ vào hoàng cung kiểu gì , còn dung mạo này nữa , Mạc Phong Thần đã bao giờ nhìn thấy đâu , chắc chắn sẽ không nhận ra nàng . Có lẽ , lần này quay về hoàng cung chắc hẳn rất khó khăn . Nhưng bây giờ , cơ hội ở ngay trước mắt , Mạc Diệp Thâm đến đây , hần ta cũng mấy lần giúp đỡ nàng , dù không nhận ra nàng nhưng tin chắc chỉ cần đưa ra ám hiệu gì đó sẽ nhận ra mấy phần .

Xem ra , Mạc Phong Thần à , ta sẽ nhanh chóng đến bên chàng , chờ ta .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Hoa mẫu đơn nở rộ

Yến tiệc lúc này đã chuẩn bị xong gần hết , sơn hào hải vị bày đầy một bàn tiệc , món nào cũng là của quý hiếm , công nhân phủ này cũng giàu có ghê . Đã thế còn có mấy bình rượu ngon nghe đồn được đưa về từ vùng thảo nguyên xa xôi nào đựng trong một bình gốm chạm trổ cầu kì đặt nổi bật trên bàn tiệc

Đúng là xa hoa xa hoa mà....

Xung quanh mọi người đang vội vã chuẩn bị sao cho chu toàn nhất , an bài hoàn hảo rồi chờ vị vương gia cao quý kia xuất hiện còn nàng đang ung dung ngồi trên ngọn cây phía sau phủ mà không một ai chú ý đến . Bách Ngọc Lan ngồi trên cây buồn chán , thi thoảng nhìn trước ngõ sau vẫn chẳng thấy có gì .

Haizz , may mà nàng treo cây không tồi mới có thể leo lên ngọn cây cao này . Từ góc độ này thì có thể nhìn rõ khung cảnh yến tiệc mà không bị ai phát hiện , đúng là quá tuyệt vời mà .

Mà phải công nhận , lão gia của cái phủ này đi đâu mất tiêu rồi nhỉ suốt từ nãy đến giờ chẳng thấy đâu cả , mà nàng cũng chẳng biết ông ta là ai nữa ?

Xa xa tiếng vó ngựa dồn dập vang đến cùng với tiếng hô náo ầm ĩ , xem ra vị vương gia kia đến rồi thì phải . Bách Ngọc Lan vô cùng nóng lòng rất muốn biết xem đó có phải Mạc Diệp Thâm không , cầu trời cho gặp đúng hần , may ra mới có cơ hội về kinh thành .

Nhảy tót từ trên cây xuống , nàng nhanh chóng lẩn trốn vào trong một góc xó xinh để xem tình hình , nô nhân đứng gọn một góc tạm thời lánh mặt để cho chủ nhân đón tiếp khách quý . Lúc này , nàng nhìn thấy có một lão nhân gia , tướng mạo uy dũng khí chất có phần oai nghiêm mặt mặt phúc hậu chạy vội ra đón tiếp theo sau là lão phu nhân kia cùng vài tì thiếp , những cô tiểu thư cũng xách váy vội chạy ra . Hoá ra đây là chủ nhân của cái phủ này , mặc dù gương mạo đã thấm tuổi già nua nhưng vẫn giữ được vẻ oai hùng .

Đang chăm chú nhìn thì nàng đột nhiên nhìn thấy bóng dáng của một nam nhân , thân hình cao ráo , sáng sủa tuấn tú , gương mặt mỹ nam không lẫn vào đâu được kia không phải tên huynh trưởng thì là ai , tên Mạc Diệp Thâm này xuất hiện đúng thời thật đấy .

Ôi trời ôi , hình như hần ta già đi một chút xíu thì phải , mặt hốc hác chưa kia , không biết đã gặp được tiểu mỹ nhân nào để sủng ái chưa hay vẫn duy nhất kiếp " trai tân " . Oa..hahaha..

Chết thật , lâu lắm mới gặp mặt mà nàng đã nghĩ linh tinh rồi . Haizzz...

- " Tham kiến Vương gia , Vương gia cát tường " Xung quanh nhanh chóng quỳ xuống hành lễ

Lão gia cùng phu nhân cũng thấp giọng hành lễ , còn hần ta vẫn trưng cái bộ mặt vô cảm xúc ấy chỉ lặng lẽ ngồi xuống bàn tiệc nhà thêm vài chữ

- " Ngồi đi "- Cũng quá kiệm lời rồi đó

Bách Ngọc Lan ngồi trong một góc ngựa ngáy cả người không chịu được đành nhảy ra khỏi ổ , lập tức khiến cho những đồ vật xung quanh rơi lảng vảng tạo ra âm thanh gây chú ý . Trong một chốc nàng cảm thấy lúc này dường như đang có một ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía nàng khiến toàn thân nàng sồn da gà . Tiếng phu nhân vang lên cứu vãn tình hình , còn nàng lúc đó nhanh chóng chạy vào bếp , chưa gì mà lúc này đã ra mặt thì có vẻ không hay cho lắm, thôi đợi một chút rồi đến gặp hân ta sau , lúc đó bằng mọi cách phải tiếp cận hân ta mới được

- " Vương gia , thất lễ rồi , ta sẽ dạy dỗ lại , mời ngài dùng bữa , mong rằng ngài không chê " - Mặc dù lúc đó , nàng có liếc qua thấy hân ta không nhạt không mặt có vẻ như không bận tâm cho lắm nhưng trong một tích tắc nào đó nàng như cảm thấy một ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía mình

- " Lần này ta đến đây là công chuyện , là ý của hoàng thượng " - Mạc Diệp Thâm lúc này mới lên tiếng bắt đầu cuộc trò chuyện , ánh mắt như có như không lướt qua đám người ngồi cũng bàn tiệc

- " Vương gia cứ nói , hoàng thượng đã có ý trọng dụng , thần làm sao từ chối " - Lão gia cũng kính cẩn đáp, rất tinh ý hiểu ý hân ta, đưa ánh mắt ý tứ đến phu nhân và các con đi ra ngoài để bàn việc chính sự . Tất cả cũng nhanh chóng thức thời và lui xuống hết chỉ còn lại hân và lão gia

- " Hoàng thượng muốn mượn ông món bảo vật gia truyền cũng chính là mảnh ngọc cổ màu xanh ngọc bích có từ thời Vũ đế , người dùng xong tất sẽ đưa lại và có thưởng bổng lộc . Ta khuyên ông , ông không nên từ chối vì dù ông có không đưa thì hoàng thượng cũng sẽ có cách lấy được . Lần này , hoàng thượng đích thân ra mặt mượn ông là quá xem trọng ông rồi " - Mạc Diệp Thâm nói một hồi dài , hân cũng không biết Mạc Phong Thần muốn mảnh ngọc đó làm gì nhưng có vẻ rất quan trọng .

Nói về mảnh ngọc cổ này thì quả thực không hết chuyện , nhà họ Vũ này thật ra thì cũng có dòng máu hoàng tộc , năm xưa là bà con họ hàng xa của vua Vũ đế còn được công chúa lúc đó xem trọng , Vũ Thừa Quân là phụ thân của lão nhân gia này , năm đó đã đánh thắng quân giặc được vua đích thân tặng miếng ngọc cổ màu xanh ngọc bích , đây là miếng ngọc duy nhất thiên hạ , được tìm thấy trong động băng trôi qua lò nung rồi ngâm xuống đáy biển , hoa văn thì không một thứ ngọc nào có được . Là vô giá .

Không hiểu sao Vũ Thừa Quân sau mấy tháng đột nhiên mất tích không rõ , miếng ngọc cũng mất tích , một thời gian sau không hiểu vì sao lại tìm thấy miếng ngọc đằng sau nhà nhưng quái lạ là miếng ngọc bội đã vỡ ra thành từng mảnh , lão nhân gia lúc đó còn nhỏ không biết đã đem đi cho người ta chỉ giữ lại cho mình một mảnh . Nhưng mà những người giữ mảnh ngọc đó , nghe đồn cũng mất tích không thấy đâu . Quả rất kì lạ , đã có biết bao tin đồn thất thiệt nhưng người ta vẫn cho rằng không đúng vì , lão nhân gia cũng giữ cho mình một miếng nhưng vẫn sống đến bây giờ còn gì .

Lúc này , lão nhân gia có vẻ ủ rũ , uống cạn một ly rượu rồi mới thưa

- " Bẩm vương gia , thủ tục chuyện này ta cũng không muốn nói cho ai biết . Kì thực , mảnh ngọc đó đã không còn ở chỗ ta từ lâu , năm trước không hiểu vì sao ta làm mất hay bị rơi ở đâu , có lục tung khắp nơi khắp nơi cũng không thấy , từ đó ta cũng chẳng buồn tìm nữa . Vương gia , xin người hãy khéo tâu lại hoàng thượng rằng ta đã không còn giữ nó , hay hiểu cho nỗi lòng của lão già này " - Lão nhân gia lúc này có vẻ lo sợ vì không đáp ứng được yêu cầu của hoàng thượng

Bên ngoài , ông luôn nói rằng không cho bất cứ ai nhìn thấy vì đó là báu vật ngay cả phu nhân hay các con bất cứ ai ông cũng nhất quyết không cho xem nhưng kì thực , nó có còn đâu mà nhìn , ông chỉ nói nhằm che mắt thiên hạ mà thôi .

Mạc Diệp Thâm nhấp một ly rượu , vẻ mặt đắm chiêu suy nghĩ

- " Có thật như ông nói , nó không còn " - Dù đã tin một phần nhưng hân vẫn chưa thể chắc chắn hoàn toàn lời ông ta nói

- " Vương gia , ngài có cho ta một trăm cái đầu ta cũng không dám nói láo , lão một lòng trung thành với hoàng thượng , cũng chỉ là một mảnh ngọc ta lẽ nào dám giấu " - Lão nhân gia cung kính nói một hơi biểu hiện cho lòng trung thành của lão .

Mạc Diệp Thâm không nói gì , nghĩ nghĩ một hồi rồi lại nhấp một ly rượu . Trong phút chốc không ai nói gì , lão nhân gia cũng biết mực chỉ ngồi im uống rượu nhằm đồ còn vương gia vẫn đang đắm chiêu suy nghĩ gì đó mặc dù lòng lão đang sôi ruột tự hỏi , không biết hoàng thượng đột nhiên cần mảnh ngọc làm gì ?

Còn trong lúc này Bách Ngọc Lan đứng ròm ở đằng sau cánh cửa sát với phòng tiệc chính mà hân ta và lão nhân gia đang ngồi mặt mày bức bối , mắt cứ chốc chốc lại liếc xem tình hình . Hai người này nói cái gì mà lắm thế không biết , nàng không biết rằng thứ mà vương gia và lão nhân gia kia đang nói đến kì thực đang ở bên người nàng . Mảnh ngọc bội đó đang được nàng cất giấu ở trong ngực , đó cũng chính là mảnh ngọc mà hai người kia nhắc đến .

Đang nhòm ngó , đột nhiên nàng giật bắn mình suýt chút nữa hét lên , nữ nhi nhỏ nhỏ xinh xinh mà lúc này nói chuyện với nàng đứng ngay đằng sau chọc vào nách nàng một cái rồi cười

- " Tỷ tỷ , tỷ trốn đây làm gì thế ? Lão gia biết được là không hay đâu , mau đi thôi phu nhân gọi tỷ đem rượu lên kia " - Nữ nhi bé bé đó nhắc nhở nàng rồi cười tít mắt một cái làm nàng hơi đỏ ra sau mới giật mình chạy vội đi .

Ha ha , cơ hội đến rồi !

- " Dạ , để ta mang rượu lên cho nha " - Nàng xông xáo đi đến bê khay rượu trên tay một nô nhân mặt cười đơn đả lấy lòng , trước mặt vẫn là lão phu nhân đang nhìn chăm chăm nàng có vẻ nghi hoặc

- " Tiểu Lan , ngươi lên biết rõ thân phận đừng có gây ra việc quá phận sự " - Bà ta nhắc nhở nàng xong liền rồi đi để lại nàng trong ánh mắt lạ hoắc của đám người xung quanh

- "Nha , lão gia gọi kìa , mau bên rượu vào "- Một người xua tay nhắc nhở nàng .

Bách Ngọc Lan nhanh chóng lấy lại tinh thần , hắng giọng một cái rồi cố gắng trưng ra cái bộ mặt " an phận " nhất của một người hầu hùng dũng bước vào .

Nhưng ngay từ khi bắt gặp ánh mắt của tên Mạc Diệp Thâm nhìn nàng từ khi nàng bước chân vào , dũng khí của nàng đột nhiên bay đi một nửa . Trong lúc thần thờ bê rượu , nàng dường cố tình làm ra vẻ bị vấp chân ,khay rượu nghiêng ngã rồi rơi " xoảng " xuống đất một cái , rượu ngon lập tức tràn lan trên đất còn nàng lại rơi vào tình huống không thể quen thuộc hơn

Cánh tay nàng đang bị một lực đạo mạnh mẽ nắm chắc nên không ngã , lòi nàng dậy , bộ dạng có vẻ lạnh nhạt không quan tâm . Nàng không nhìn nhầm , rõ ràng tên Mạc Diệp Thâm này có nghi ngờ .

- " Ôi trời ơi , sao người có thể bất cẩn như vậy . Thật đáng chết mà , vương gia xin thứ lỗi "- Lão nhân gia trợn mắt kêu lên rồi gọi người nhanh chóng vào dọn dẹp

Còn chính nàng vẫn đang đứng ngây ngốc trong phòng thấy Mạc Diệp Thâm bình thần uống rượu mới nhớ ra chính sự . Đang định nói thì phu nhân bước vào kéo tay nàng giật mạnh về phía sau

- " Vương gia , là lỗi tại ta dạy người của mình không tốt , mong ngài nhắm mắt cho qua "- Phu nhân cung kính cúi đầu rồi định kéo nàng ra ngoài .

Ôi trời , làm sao thế được ! Nàng còn chưa xong việc .

Bách Ngọc Lan giật tay mình khỏi tay mà gào lớn tiếng :

- " Tên khốn kia , lão nương là Bách Lệ Băng đây ! "- Lời nói hùng hồn như đang bỏ cáo thiên hạ

Dường như lúc này , mọi thứ dường như đã ngừng hoạt động , Mạc Diệp Thâm nhủ mảy , suy nghĩ đột nhiên trở nên hỗn loạn .Bàn tay trong phút chốc nắm chặt đến nỗi cả gân , nhìn không ra tâm tình của hắn lúc này

Nhận thấy Mạc Diệp Thâm cứng đờ , nàng cũng không biết nói gì hơn , làm sao để chứng minh nàng chính là Bách Lệ Băng xưa kia , à không chỉ là mượn xác người ta một chút thôi , còn giờ nàng là Bách Ngọc Lan mà . Đến lúc này , Mạc Diệp Thâm từ từ đứng lên , ánh mắt như dao sắc lướt qua nàng , rồi đột nhiên nhanh như cắt bóp cổ nàng , gần từng tiếng

- " Người nói cái gì ?"- Nữ nhân to gan , dám gọi lớn tự xưng là nàng , ai chẳng biết hoàng hậu đã mất .

- " Bỏ ta xuống , mau ..mau ...ta nói ...từ từ ..đã..khụ..khụ .."- Nàng không ngờ hắn ta phản ứng mạnh như vậy đến nỗi bóp cổ nàng , mặt mũi nàng tái mét , sắp thở không thông nữa rồi .

- " Vương gia , xin ngài tha bớt giận tha cho một mạng "- Phu nhân cũng kinh hãi lên tiếng cầu xin , mặc dù bà ta không ưa nàng nhưng cũng không muốn vương gia nổi giận mà giết người ngay trong phủ , bà ta biết nói sao với thiên hạ

Mạc Diệp Thâm nhìn nữ nhân sắp cạn khí trong tay , lạnh lùng ném xuống đất khiến nàng lao đảo suýt nữa thì ngất thật , hắn ta đang định bỏ ra ngoài cùng những suy nghĩ mông lung trong đầu thì đã dừng bước bởi tiếng nói kia

- " Mạc Diệp Thâm , xem ra người đã quên ta đã vì chàng mà đã liều mạng thế nào , ngay cả lấy máu trong tim cũng dám làm , chàng mà biết giờ này ta đang bị người si nhục thì không biết thế nào nhỉ ? Haizz...đúng là phải để lão nương phải mệt mà...có cần ta trực tiếp kể từng chi tiết một thì người mới chịu tin không ? Chỉ là dung mạo ta có thay đổi chút thôi mà ! Xinh lên hay xấu đi hả ! À mà gười có nghe chàng nói đến tên thật của ta lần nào chưa- Bách Ngọc Lan "- Nàng mặc kệ mọi người xung quanh có nghe thấy mà vịn vịn người , nói một hơi dài , không hiểu tên đàn độn này đã tin chưa , còn muốn nàng làm gì mới chịu tin .

- " Ta tin "- Chỉ một lời đó thôi đã khiến nàng vui vẻ ra mặt , ai ngờ chưa kịp nói câu tiếp theo đã bị hắn dội một gáo nước lạnh

- " Bằng không ta có thể hỏi người một số vấn đề , lúc đó ta mới thực sự tin"- Mạc Diệp Thâm quay đầu , ánh mắt đã dịu đi một phần nhưng vẫn lạnh lẽo nhìn nàng , mọi người cũng sồn da gà

- " OK , được thôi "- Nàng cũng đến chịu , hoá ra vẫn chưa tin . Mạc Diệp Thâm lạnh lùng ra hiệu cho tất cả ra ngoài , bây giờ chỉ còn hắn ta với nàng trong phòng , mặt đối mặt

Cửa đóng lại , tất cả bên ngoài thay nàng lo sợ còn bên trong nàng đang đối mặt với huynh đệ của nam nhân nàng

- " Mạc Diệp Thâm , lâu quá rồi không gặp ,lão nương rất nhớ người đó nha ..khụ ..khụ "- Nàng long lanh lệ mắt nhìn hắn ta , hai tay dang rộng muốn ôm một cái , dù gì cũng chỉ là thân quen thôi mà

- " Người là ai ?"- Hắn ta chẳng những không đón tiếp mà còn tránh , mặt mũi nghiêm trọng hỏi nàng . Hắn quan sát này giờ , thực sự tính cách , lời nói , cử chỉ , hành động rất giống nàng nhưng dung mạo thì...

- " Đã bảo rồi , ta chính là hoàng hậu cao cao tại thượng , mẫu nghi thiên hạ đây? Ta đây kiếp trước chính là Bách Lệ Băng giờ quay trở lại làm Bách

Ngọc Lan, thật sự để quay lại đây, ta đã rất mệt mỏi đó, người có biết không hả?"- Nàng tựa vào bàn, tay cầm điểm tâm vừa ăn vừa nói, không biết có lọt được vào tai hần ta hay không.

"- Người tưởng ta tin người sao, chỉ với mấy câu vớ vẩn, nàng đã chết, điều này ai cũng biết "- Mạc Diệp Thâm nghi ngờ, dù hần đã nghe qua chuyện của nàng, Mạc Phong Thần đã từng nói, thật ra nàng vẫn chưa chết, nàng chỉ về thăm nhà một thời gian rồi sẽ quay trở về, còn nói là đó chính là tương lai, một điều mà hần chưa từng tin, nhưng hiện tại..

"- Thân xác Bách Lệ Băng kia đã chết nhưng ta thì không, hiện tại đây là ta thực sự, Bách Ngọc Lan "- Nàng nhìn thẳng vào mắt hần hùng hồn nói

Cách nói đó, giọng điệu đó ...đúng là không khác biệt chút nào...là nàng?

"- Ta rất nhớ chàng, hiện tại chàng sao rồi hả, có ăn uống tử tế không, còn nữa không biết chàng đã nạp thêm vị phi tần nào không nữa, nếu có, khi nào về ta nhất định sẽ lột da chàng - Mạc Phong Thần của ta "- Đột nhiên mặt nàng lạnh đi, một tia đau khổ xuất hiện trên gương mặt xinh đẹp

Mạc Phong Thần, hiện tại chàng sao rồi? Sao vẫn không đến tìm ta, ta đợi chàng thật lâu

Còn lúc này, bên kia hoàng cung, Mạc Phong Thần đang lo chính sự, gần đây hần chỉ cố gắng vui đầu trong tấu chương để cố gắng quên đi nàng ..nhưng không được.

Ngày ngày hần vẫn xuống mật đạo, tiếp tục tìm những tung tích, nhưng bí thuật cùng với lão thuật sĩ kia để tìm ra tung tích của nàng. Trong lúc tìm kiếm, đột nhiên biết được những câu chuyện về nhà họ Vũ về những mảnh ngọc kì bí, hần sai người đi tìm hiểu rốt cuộc cũng có tung tích, những trường hợp giống như nàng và rồi mới truy lùng tung tích mảnh ngọc cổ đó.

Mạc Phong Thần có nói một số chuyện với Mạc Diệp Thâm cũng nhờ hần đi mượn mảnh ngọc về, dù chỉ là một thứ chưa có chứng cứ xác thật nhưng dù vậy hần cũng không muốn bỏ qua

Bách Ngọc Lan, hiện tại nàng ở đâu? Ta thật vô dụng khi không tìm được nàng nhưng ta hãy đợi ta!

Nàng vẫn hay nói, nếu không thấy nàng đâu thì hần nhất định phải tìm cho bằng được nàng, nếu không nàng sẽ chón đến khi nào hần tìm thấy thì thôi. Lần đó, hần bị uy hiếp trắng trợn nhưng vẫn chỉ cười lạnh, túm lấy nàng để nàng không chạy trốn. Nhưng lần này, nàng trốn lâu thật.

Nhanh lên, nàng không chờ mãi được đâu!

Mãi lo việc, mà có một số dấu hiện nhắc nhở hần nàng đã quay trở về mà hần không hề hay biết. Một điều kì diệu mà không điều gì lý giải nổi, hoa mẫu đơn đột nhiên nở rộ - loài hoa nàng yêu thích đang nở khắp ngự hoa viên y như ngày đầu tiên hần gặp nàng tại nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Thổ phỉ trong hẻm núi

"- Ta sẽ đưa nữ tử này đi, việc còn lại ta sẽ lo người không cần bận tâm "- Mạc Diệp Thâm tuy còn chút hoài nghi thân phận thật của nàng nhưng vẫn quyết định đưa nàng về kinh thành để làm rõ sự thật. Dù có đúng là nàng thật hay không thì hần biết nữ tử này cũng không hề đơn giản nên. Rốt cuộc nàng là ai?

- Việc này...Vương gia, xin ngài rộng lòng tha cho tiểu nữ một mạng dù gì nó cũng là người thân của ta, ta biết nói làm sao với phụ mẫu của tiểu nữ này. Xin ngài nể mặt ta tha cho nó một mạng"- Vị phu nhân xinh đẹp hình như hiểu lầm tưởng hần vì tức giận nên mới đưa nàng đi xử phạt chẳng... Bách Ngọc Lan thật sự muốn biết rốt cuộc bà ta có thật lòng hay không nữa đây? Ày, dù gì thì ta không quay trở lại cái chốn này thêm một lần nào nữa nên dù bà có hối hận thì cũng muộn rồi, bái bai..

"- Bà không cần lo lắng, ta sẽ không làm gì nàng ta, chẳng qua có chút việc, nếu có gì không ổn ta sẽ đưa nàng ta về"- Ai nha, hần là đang ám chỉ nàng đây mà, tên này đúng là không có chút gì gọi là tin tưởng, thật khiến người ta buồn lòng

Nàng bữu mỗi một cái rồi chẳng thèm chào hỏi lấy một tiếng lập tức quay người đi về phía chiếc kiệu đã được đưa đến để đón hần. Nàng chẳng quan tâm hần ta nói gì, nàng chỉ cần về kinh thành là được rồi, mọi việc sau đó thì tự hần phải biết tùy thời ứng biến.

Một lúc sau, không biết Mạc Diệp Thâm nói với lão gia cùng phu nhân kia cái gì mà mãi mới ra, vẻ mặt rõ chẳng có tí gì biểu cảm gì, lạnh nhạt, đứng đưng như không. Đúng là anh em cùng một lò đúc ra có khác.

"- Còn không mau đi thôi, lâu la lẽ mà quá đây hại ta chờ mòn cả ruột gan rồi "-Nàng hắng giọng nói to rồi nhảy lên xe ngựa, khiến cho ngay cả bọn đầy tớ, đánh ngựa cùng mấy tên thủ hạ xung quanh ngạc nhiên trố cả mắt, ngoài hoàng hậu trước kia ra đây là nữ nhân thứ hai dám to tiếng trước mặt vương gia.

Mạc Diệp Thâm nghe thấy cồng cêu có, liếc mắt với nàng một cái không nói gì, rồi thân ảnh tuấn tú tung lên thân ngựa nắm lấy dây cương giắt nhẹ một cái, con ngựa hí một tiếng rồi vào tư thế chuẩn bị xuất phát, thủ hạ xung quanh cũng đi ngựa lại gần kiệu nghe lệnh. Họ không thể hiểu nổi tại sao vương gia lại cho một nữ tử chẳng có lại lịch thể nào lên ngựa còn lớn tiếng quát tháo.

"Về kinh thành"- Mạc Diệp Thâm chẳng nói gì chỉ nhả ra ba từ ngắn gọn xúc tích, tất cả nghe lệnh gật đầu rồi tản ra quanh kiệu bắt đầu đảo bước

Bách Ngọc Lan hiện giờ đang an vị trong kiệu vô cùng thoải mái. Đây là kiệu mà lão nhân gia kia chuẩn bị theo lời của vương gia Mạc Diệp Thâm. Thôn này tuy nhỏ, cách xa kinh thành nhưng lại rất phù hoa, giàu có, người dân ăn no mặc ấm đầy đủ cả cho thấy cuộc sống nơi đây rất sung sướng. Thật là hiếm thấy!

Không ngờ trên lãnh thổ Mạc quốc cũng có nơi như này, giờ nàng mới biết.

Ngồi trên xe ngựa, nàng cảm thấy rất an tâm, cho dù nghe nói lát nữa sẽ đi qua một hẻm núi hẹp mà ở đó hay xuất hiện thổ phi chuyên trộm cướp tài sản của các đoàn người đi qua, còn có thời gian đồn rằng bọn chúng còn giết người cướp của, nếu có những cô nương xinh đẹp thì bắt về để hầu hạ bọn chúng. Toàn những bọn coi trời bằng vung.

Mà nàng đây, thân là một nữ nhân xinh đẹp sắc nước hương trời, lỡ gặp phải thì sao ha? Bách Ngọc Lan ngồi trên kiệu suy nghĩ ngời linh tinh rồi tự cười một mình đến là kì quái. Thủ hạ của chàng hay Mạc Diệp Thâm này toàn cao thủ giang hồ, võ công lợi hại, nếu không bảo vệ nàng an toàn về kinh thành thì đi chết đi là vừa.

Cho dù là thế, nhưng trời tính không bằng người tính huống hồ nàng bây giờ cũng không biết gì về nơi này nên chẳng nói trước được gì.

Đoàn xe ngựa đi rất nhanh nhưng muốn về kinh thành cũng phải mất ít nhất 2 ngày xe ngựa. Mạc Diệp Thâm luôn đi bên cạnh kiệu của nàng có vẻ như đang lo lắng điều gì, những thủ hạ xung quanh cũng hết sức đề phòng, mắt luôn nhìn tứ phía, kiếm trong tay luôn sẵn sàng vì bây giờ họ đang chuẩn bị đi qua hẻm núi hoang vu, cách trở, không ai biết trước sẽ gặp phải điều gì.

Tiếng xe ngựa vẫn cứ đều đều vang lên trong hẻm núi vắng lạnh. Mỗi cử động, âm thanh, ngay cả tiếng thở cũng trở nên vang vọng trong hẻm núi sâu hút. Đoàn xe ngựa vẫn cứ ung dung đi, thủ hạ bên cạnh luôn luôn cảnh giác, đề phòng xung quanh còn Mạc Diệp Thâm thì vẫn thâm trầm luôn đi sát kiệu bảo hộ cho nàng.

Trong khi đó người con gái đẹp sắc nước hương trời bây giờ thì đang say giấc nồng. Trên có chăn ấm, dưới có nệm êm, nàng tội gì không đi tìm chu công nói chuyện một chút.

Mỹ nhân còn đang say giấc, hào kiệt bên ngoài thì vẫn đang tập trung cảnh giác. Mạc Diệp Thâm đột nhiên phát giác có sát khí ở đây, dù đã cố che giấu nhưng gặp hấn thì cũng bằng không. Là thổ phi.

"Có thổ phi, cẩn thận"- Mạc Diệp Thâm lên tiếng dặn thuộc hạ. Không phải hoài nghi mà là chắc chắn, phía trước chắc chắn sẽ có thổ phi. Xem ra lần này không thể dễ dàng vượt qua rồi, đường về kinh thành ắt sẽ còn nhiều khó khăn hơn hấn tưởng.

Nhưng Mạc Diệp Thâm không hề hay biết rằng, chỉ một chốc nữa thôi, lần đầu tiên hấn phải bắt lực nhìn bọn chúng đem nàng đi mà không thể làm gì được.

Thủ hạ nhận lệnh, rút kiếm ngang bên hông ra mắt theo dõi về phía trước chậm chạp dắt ngựa vây quanh xe ngựa từng bước tiến lên. Dường như hẻm núi trở nên hiểm trở hoang vu hơn trước, những tảng đá dốc đè lên nhau, san sát hai bên, những lỗ hổng như kín như hở khiến người ta không thể biết chắc bên trong đó có cái gì hay không.

Đoàn người vẫn bình tĩnh đi qua, ngựa vẫn đi chậm chạp từng bước nhưng có một điều, nó vừa đi vừa cúi đầu xuống đất như muốn dò tìm một thứ gì đó, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng thở hừ hừ nặng nề của ngựa. Mạc Diệp Thâm nhanh chóng nhận ra điều bất thường, sát khí đột nhiên tăng lên, thân sắc lạnh lẽo đi vài phần cộng thêm cái hoang vu của núi đá khiến người ta phải sờn da gà.

Không ổn rồi, bọn thổ phi!

Đúng lúc này, một tiếng tù vang lên vang vọng khắp hẻm núi, tiếng kiếm tuốt ra từ chuôi vừa sắc bén vừa đanh thét chói tai, hàng trăm thổ phi lao ra từ những hốc đá, mặt tên nào tên nấy hầm hầm hung dữ như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương. Rất nhanh chóng, hàng trăm tên thổ phi cứ thế bao quanh đoàn xe ngựa, bọn chúng không nói một câu nào chỉ chăm chú nhìn bọn họ rồi quay đầu nhìn về phía sau như nhắc nhở thuộc hạ chuẩn bị tiến

"Giết"- Mạc Diệp Thâm lạnh lẽo ra lệnh, thủ hạ xung quanh đồng loạt lao lên phía trước, lũ thổ phi cũng lao lên, hai bên đôi co chém giết, người người lần lượt ngã xuống, máu thấm đẫm mặt đất. Mạc Diệp Thâm như bão tố giết hết người này đến người khác, người người cứ lao về xe kiệu, người người lại ngã xuống.

Tiếng hò hét, tiếng kiếm va chạm vang lên vọng khắp núi cho thấy một cục diện tàn khốc đang diễn ra

Bách Ngọc Lan vừa thiêm thiếp ngủ được một lúc thì nghe thấy những âm thanh hỗn loạn bên ngoài, hấn cũng nhận ra là nàng đã tỉnh nhưng quá nhiều thổ phi khiến hấn trở tay không kịp, thân ảnh lao lên xe ngựa một bước nắm lấy dây cương kéo ngựa hí lên một tiếng rồi lao nhanh về phía trước khiến bọn thổ phi vô cùng bất ngờ.

Thủ hạ xung quanh cũng nhận thấy liền nhanh chóng rút lui, leo lên ngựa lao về phía trước, bọn thổ phi thấy thế cũng như nổi điên, hàng loạt người kéo nhau chạy nhón nháo khiến cho vài tên thủ hạ ngã ngựa, không bao giờ nhìn thấy mặt trời nữa.

Trong 36 kế của Tôn Tử , vào tình thế khẩn cấp lúc này mà nói , chạy là thượng sách .

- " Có chuyện gì xảy ra vậy ? Người là sao thế " - Bách Ngọc Lan bức bối vì bị đánh thức , vừa vén rèm ra thì đã thấy Mạc Diệp Thâm toàn thân be bét máu , trên tay bị chém một nhát khá sâu khiến cho máu đang chảy càng thêm dữ dội . Còn chưa kịp nhận thức được gì đã giật mình hoảng hốt khi thấy đằng sau một đám người mặt mày hung tợn đang đuổi theo

- " Là thổ phi sao ? Tại sao lại gặp phải bọn chúng lúc này , làm sao bây giờ ? Đây , người nói gì đi chứ ? " - Bách Ngọc Lan hoảng hốt gọi Mạc Diệp Thâm đang im lặng đánh xe ngựa . Nàng không thể ngờ rằng lại gặp đúng bọn thổ phi vào lúc này , ôi trời ơi !

- " Người mau vào trong , nhanh lên " - Mạc Diệp Thâm lạnh lùng quát nàng rồi đánh ngựa một cái , cả xe ngựa lao nhanh về phía trước khiến cho nàng suýt rớt ra khỏi kiệu .

- " Dù gì người cũng phải cho ta biết chút tình hình bây giờ chứ , tay người chảy máu rồi kìa , có cần ta giúp gì không , mau băng vết thương lại nếu khôn.....aaaaa.....cẩn thận " - Nàng đang lo lắng nhìn vết thương trên tay hắn thì giật mình hoảng sợ , con ngựa hình như phát điên , hí lên một tiếng rồi phi lên cao khiến cho xe ngựa rung lắc dữ dội .

Mạc Diệp Thâm nhanh chóng kéo nàng ôm lấy rồi giật dây ngựa nhưng con ngựa vẫn phát điên . Ai ngờ lúc này lại có một cơn cuồng phong vô cùng lớn đi qua hẻm núi , mây mù lan đến , xung quanh mù mịt khiến cho người ta không thể định hướng . Nhưng lúc này , hắn đột nhiên nghe thấy một tiếng cười quỷ dị ngay ở bên tai mình , nàng vẫn đang được hắn bảo hộ trong ngực , đem áo choàng để che chắn khỏi gió cát .

- " Người làm sao vậy , Mạc Diệp Thâm , có nghe thấy ta nói gì không ? Mạc Diệp Thâm , người làm sao vậy ? " - Hắn cảm thấy mắt mờ đi dần dần , đầu óc quay cuồng , cả đời hắn chưa bao giờ cảm thấy bất lực như lúc này . Thân hình to lớn dần dần là xuống đất , cuồng phong vẫn đang nổi lên , mây mù bao phủ nhưng kì quái , cát trên mặt đất vẫn không hề bị tác động .

Kì quái , không ổn , đây không phải cuồng phong do thiên nhiên tạo ra .

Bách Ngọc Lan hoảng hốt khi thấy hắn gục xuống , mây mù khiến nàng không thể nhìn thấy gì cả

- " Mạc Diệp Thâm , người tỉnh lại cho ta , tên khốn này , mau tỉnh dậy . Người đâu , có ai không ? " - Nàng lạc cả giọng gào thét . Đột nhiên một bàn tay thô ráp cũng tiếng cười man rợ nắm lấy cổ tay nàng kéo lên khiến nàng hoảng sợ tột cùng , la hét vùng vẫy .

- " Bỏ ta ra , tên khốn này , người mau bỏ ta ra . Chết tiệt , một lũ vô dụng " - Nàng bắt lực vùng vẫy , cả người toàn thân không biết vì sao lại vô cùng mệt mỏi , cổ tay bị nắm chặt đến phát đau , dù nàng có tung ra chiêu thức gì thì tên kia vẫn né tránh được . Chết tiệt !

- " Mỹ nhân xinh đẹp , đừng kháng cự làm gì , ta có làm gì nàng đâu ? Ngoan nào , để ta đưa nàng về , tộc trưởng nhất định sẽ rất hài lòng đây " - Tiếng nói treu ghẹo của một gã thổ phi khiến nàng tức điên người , tên khốn Mạc Diệp Thâm này cùng một đám thuộc hạ thế nhưng lại gục hết , đồ vô dụng ,

Nàng bị kéo đứng lên đang chuẩn bị cho mấy tên này ăn độc thì ánh mắt đột nhiên tối sầm lại rồi nàng không còn biết trời xanh là gì nữa . Nàng bị bọn thổ phi đánh ngất cứ thế đem người đi .

Mạc Phong Thần , ta lại bị bắt cóc vậy mà chàng thật vô dụng , không thêm đến cứu ta gì cả . Khi nào mà về , ta nhất định tính sổ với chàng . Đây là suy nghĩ của nàng trước khi bị đánh ngất .

Mạc Diệp Thâm nằm trên mặt đất , lần đầu tiên hắn cảm thấy mình bất lực đến như vậy , toàn thân rã rời . Mắt hắn không thể mở ra nhìn xung quanh nhưng lại có thể nghe thấy tiếng gào thét bất lực của nàng . Xin lỗi , ta không thể đưa nàng về kinh thành được .

Nhưng mà , nàng không thể ngờ rằng , bây giờ tuy gian truân nhưng nàng rồi sẽ trở về kinh thành một cách đường hoàng , vô cùng đường hoàng . Duyên phận này của nàng với chàng , có lẽ được ông trời sắp đặt , se chỉ đồ từ thời này sang thời khác .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Nữ nhân với nữ nhân

Toàn thân nàng đau nhức , trên cánh tay trắng như tuyết xuất hiện một vết thâm tím khá lớn khiến cho người ta không khỏi thương xót . Bách Ngọc Lan dù cho có dấy dựa cũng chẳng thể thoát ra được . Tên khốn kiếp nào đó dám trói tay chân của nàng lại . Có cơ hội nàng nhất định sẽ báo thù . Hừ

Có lẽ nàng đang bị bọn bắt cóc đưa đi đâu đó , trên xe ngựa nàng ngồi khá xóc , bên ngoài là tiếng của bọn chúng . Chết tiệt , mới đến đây chưa lâu đã bị bắt cóc , còn chưa có về đến kinh thành mà , tên Mạc Diệp Thâm gì đó đúng là quá vô dụng rồi !

Tên thổ phi nghe được tiếng động bên trong biết là mỹ nhân đã tỉnh liền vén rèm , một bộ mặt dữ tợn cùng nụ cười ghê rợn xuất hiện lù lù trước mặt nàng .

- "Mỹ nhân, nàng tỉnh rồi sao? Ai ui, tay nàng bị thương à, xin lỗi nhé, khi nào đến nơi ta nhất định sẽ sai người đến chăm sóc nàng! Ngoan ngoan ngồi im nghe chưa"- Giọng điệu giễu cợt khiến cho nàng không khỏi tức giận, định đầu đường như muốn bốc khói, bàn tay nắm chặt lại cố gắng thoát khỏi sợi dây thừng đang cuốn lấy tay nàng

- "Tên khốn, ngươi là ai mà dám bắt lão nương. Ngươi chán sống rồi à, đến người của vương gia mà cũng dám động đến, chắc bây giờ hắn đang nhanh chóng đến cứu lão tử, đến lúc đó xem xem cái mạng chó chết của các ngươi có còn hay không. Nhân lúc lão nương còn dành chút lòng từ bi mà thả ta ra!..Bằng không."- Nàng lớn tiếng uy hiếp, Mạc Phong Thần cùng Mạc Diệp Thâm nàng biết hai người còn có những tổ chức trong giang hồ, danh tiếng cũng không phải nhỏ, đủ để khiến các bang phái trong giang hồ đảo lộn một phen.

Lần này nếu không cứu được nàng, xem như là quá mức vô dụng, giải tán đi là vừa cho đỡ tốn ngân lượng nuôi nhân lực.

- "Bằng không thì sao hả mỹ nhân? Nàng tưởng rằng chúng ta sợ đám người của vương gia đó chắc! Cho dù là đồ của tên hoàng thượng ở kinh thành kia thì chúng ta thích vẫn có thể liều mạng cướp về. Nói gì một mỹ nhân nhỏ bé như nàng đây! Ha ha ha...mỹ nhân nàng cũng quá mức ngây thơ khi lôi họ ra uy hiếp chúng ta rồi!"- Tên thổ phi kia chẳng những không tức mà còn cười lớn tiếng khinh thường, mấy thuộc hạ xung quanh hình như cũng nghe thấy cuộc nói chuyện cũng không khỏi tức cười mà cười rú lên.

Bách Ngọc Lan tức lòi cả mắt, dám khinh thường cả lão công nàng, đợi đó, ta sẽ cho chúng bay biết thế nào là lễ độ khi dám tùy tiện động vào đồ của người khác.

Nói cho các ngươi biết, lão tử đây đang rất tức giận.

Nàng loay hoay một hồi, quai lạ, cái dây thừng chết tiệt này vẫn không thể tháo ra được. Trước kia nàng chỉ cần một chút sức là có thể làm đứt gờ thì một chút nhích nhích cũng không thể.

Chết tiệt!

Tiếng ngựa hí lên, xe ngựa dần dần chậm lại. Đã đến nơi rồi ư? Đây là đâu?

Cửa rèm được vén ra, cánh tay to lớn của một tên thổ phi duỗi vào túm lấy tay nàng kéo ra ngoài khiến cho nàng giận dữ hét lên, vừa đau vừa tức. Hắn ta dám lôi kéo nàng như vậy quả thật không muốn sống nữa mà. Chưa hết, có vẻ như mấy tên đó nhìn thấy ý đồ muốn chống trả của nàng lập tức không kiêng dè lấy một cái túi to trùm nàng lại rồi vác ném lên ngựa mà đi vào.

- "Khôn kiếp, thả ta ra, lão nương có chân tự đi được, khôn kiếp....."- Nàng không ngờ rằng có ngày Bách Ngọc Lan này phải chịu thua một cách thảm hại như vậy. Khôn kiếp, chúng nó dám trùm kín nàng mà đem vào nhà.

- "Sửa soạn cho nàng ta, chăm sóc cho tốt. Nhớ kỹ, canh chừng cẩn thận đừng để cho nàng ta trốn, nếu không các ngươi cứ ngoan ngoãn chặt cái đầu xuống cho ta"- Tên thủ lĩnh một tay ném nàng xuống nơi nào đó rồi tiếng người xa dần, bên trong một khoảng tĩnh lặng, bên dưới nàng hình như không phải lớp đất cứng mà là một tấm nhung mềm mại mới không khiến nàng đau.

Bách Ngọc Lan nhú mày, khăn trùm nàng được tháo ra, đập vào mắt nàng không phải tên thổ phi hung tợn mà là một nữ tử có dung nhan khiến người ta không thốt lên lời. Nàng ta mặc trang phục mang hơi hướng giống với trang phục ở thảo nguyên Tân Cương trông vô cùng diễm lệ nhưng..điều khiến người ta không thốt lên lời ở đây chính là, một bên má của nàng có một vết sẹo rất lớn như một bông hoa xấu xí nở rộ trên khuôn mặt, cánh hoa kéo dài đến tận mắt lên ra một nửa khuôn mặt

Thú thật là nàng có hơi hoảng sợ khi nhìn thấy, nàng ta cũng đang trơ mắt nhìn chăm chăm nàng không chớp lấy một cái. Giọng nói ngọt ngào bật ra khiến nàng vô cùng ngỡ ngàng

- "Ngươi bị bắt đến đây ư? Mau đứng lên để ta kiểm tra tay, tay ngươi có vẻ như đã va đập mạnh vào đâu đó khiến cho máu tụ lại, cần phải nhanh chóng đắp thuốc nếu không thì sẽ để lại vết thâm, không đẹp đâu. Nay ngươi đang làm cái gì đó?"- Bách Lệ Băng gạt mình, tay nàng đang chạm đến vết sẹo trên mặt nữ tử kia, trên mặt muốn phần thương tiếc, nhìn sơ qua có thể thấy vết sẹo này chắc chắn không phải bẩm sinh mà do ai đó cố ý hủy dung. Tiếc thay cho một nhan sắc lộng lẫy nà

- "Nè, ngươi làm sao mà có vết sẹo này vậy, nhìn ngươi xinh đẹp như vậy, chắc không phải do bất cẩn mà tạo nên chứ. Nói đi, ta có cách giúp ngươi xóa bỏ nó"- Vừa này nghe thấy giọng nói ngọt ngào, ngọt ngào của nàng ta cùng với một nửa khuôn mặt mịn màng còn lại kia, nếu nhìn nghiêng mà che mất vết sẹo thì sẽ nhìn ra một mỹ nhân xinh đẹp không kém nàng. Tự nhiên nàng lại muốn giúp đỡ người ta một cái, dù gì thì nàng cũng biết cách, bỏ phí một dung nhan như vậy thì thật không nên

- "Ngươi nói cái gì? Chính mình còn lo không xong còn lo cho người khác, ngươi vào kia từ từ gột rửa cho sạch sẽ rồi mau ra đây băng thuốc, y phục ta đã để sẵn ở kia rồi"- Ô, nữ tử này có vẻ lạnh lùng ghê nhưng lại rất tốt với nàng, thôi được, nếu không cần thì thôi.

Nàng nhìn ngó xung quanh thấy bên trong tương đối rộng còn rất kín đáo, nơi này như một túp lều trại vậy nhưng được nâng cấp lên, sang trọng hơn nhiều, có một bồn gỗ đã được chuẩn bị sẵn cho nàng sau tấm bình phong kia, thấy có vẻ được che chắn rất tốt lên nàng không cảm thấy lo lắng cho lắm nên rất tự nhiên đi vào tắm rửa. Bách Ngọc Lan nhất thời quên mất, hiện tại mình đang bị bắt cóc.

Được một hồi, nữ tử kia có vẻ sốt ruột gọi với vào

- "Này, ngươi tắm xong chưa?"- Đã lâu như vậy rồi mà chưa xong, nàng ta có chuyện gì sao?

- "Này, người có thể vào đây giúp ta mặc y phục được không, ta không biết nó bị làm sao ấy!"- Thật bức mình, nàng vẫn rất ghét trang phục nơi này, đã thế bộ y phục này còn kì quái hơn, nàng chẳng biết mặc nó thế nào, đầu đuôi chẳng biết nổi.

Sau một hồi loay hoay, toàn thân nàng sạch sẽ, tươi mát bước ra, cánh tay nàng thoảng chốc đã hết bấm tím chỉ còn hơi đau nhức một chút thôi, thật kì diệu quá đi. Haizz, cũng quá là không thú vị đi, nàng đang đi du lịch hay bị bắt cóc vậy trời. Cự nhiên xuất hiện trước mắt nàng bây giờ là một bàn tiệc đầy sơn hào hải vị, món nào cũng rực rỡ bắt mắt đã thấy vô cùng ngon miệng rồi

- "Tộc trưởng bảo người ăn no đi rồi nghỉ sớm cho khỏe, cánh tay người ngày mai nữa là khỏi"- Nữ tử lạnh lùng vẫn không chút quan biểu cảm nào khác ngoài thờ ơ lạnh nhạt ngồi xuống dùng bữa.

Nàng ta có vẻ muốn cho nàng thấy thức ăn không có độc, giải đáp thắc mắc đang tồn tại trong đầu nàng. Thoảng chốc Bách Ngọc Lan nghĩ ra điều gì đó, lập tức ngồi xuống, vung đũa lên ăn như bảo tổ, haizz, muốn trách thì trách cái dạ dày của nàng mấy hôm nay không được ăn no. Đang ăn, nàng đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn chằm chằm nữ tử ngồi đối diện

- "Tộc trưởng là cái tên vừa ném ta vào đó sao? Hắn ta bảo chăm sóc tốt, ...chẳng lẽ...định ép ta làm vợ hắn à"- Thôi xong, tại sao nàng lại phải gặp tình cảnh này, ăn cơm nhanh rồi chôn thôi.

- "Không, tộc trưởng sẽ không lấy người đau mà lo. Chẳng có nữ nhân mình muốn rồi"- Trên mặt nữ tử lạnh lùng dường như phảng phất chút bị thương, điều đó không thể qua nổi mắt nàng. Xem ra đây là một mối tình đơn phương

- "Ồ, hắn là người si tình ư? Thế hắn ta bắt ta làm gì?"- Nàng tốt bụng không nói ra suy nghĩ của nữ tử đó mà hỏi về vấn đề liên quan đến mình đã. Thảo nào ông ta không hề có hành động gọi là thân mật lỗ mãng đối với nàng, mới có thể không chút thương hoa tiếc ngọc một mỹ nhân như nàng đây. Thì ra đã sớm có nữ nhân mình yêu rồi. Tên này, không tệ, rất chung tình nha!

- "Tiện. Chẳng đang định đến Lâm Dạ quốc một chuyến, ở đó có chuyện cần xử lý nhưng cần phải thông qua triều đình Dạ quốc, còn người sẽ là cống vật đem tặng hoàng đế Lâm Dạ quốc"- Lời nói băng quơ như lễ bình thường khiến nàng không khỏi bị sốc, hóa đá tại chỗ.

Chết tiệt, Bách Ngọc Lan này lại bị một món vật để cống tặng. Thù này không trả, nàng không lấy tên là Bách Ngọc Lan nữa.

- "Cái gì, hắn ta định bắt ta đến Lâm Dạ quốc, phải xem hắn có bản lĩnh không đã"- Nàng nhét thức ăn vào miệng nhai nhồm nhào, ăn cho lo cái bụng rồi tìm cách trốn thoát.

- "Người hãy từ bỏ ý định đó đi, không chốn được đâu. Bên ngoài có mấy chục tên thuộc hạ canh chừng, mà trên người người đã sớm bị hạ động, chỉ khi người được đem đến Lâm Dạ quốc an toàn thì ta mới đưa người thuốc giải. Bằng không, hậu quả người tự gánh chịu, nó không biểu hiện ra đâu nhưng rồi người sẽ chết bất đắc kì tử lúc nào cũng không biết đấy"- Nữ tử kia chẳng thêm liếc mắt nàng một cái chỉ hờ hững nói một câu vẫn tiếp tục chậm rãi nhai cơm

- "Người..người..dám hạ độc ta. Khốn kiếp mau đưa thuốc giải đây"- Thế nhưng nàng lại không biết, một người tinh thông y thuật như nàng lại không biết, nữ tử này, không tầm thường...

- "Người tốt nhất đừng làm điều gì ngu xuẩn, ví như định hạ độc lại ta, nếu thích người cứ việc, ta không quản"- Nữ tử sớm đã biết Bách Ngọc Lan nàng không đơn giản, vừa rồi giúp nàng ta mặc y phục mới phát hiện trên mái tóc nàng ta có vài trăm cái khá đơn giản, nếu nhìn sơ qua thì là vậy. Nhưng để ý kỹ hơn, ở trên tóc còn có một số ngấn chấm nhỏ như kim, chỉ có người tinh mắt mới nhìn thấy, nhân lúc nàng ta không để ý đã rút lấy một cái, thử ra quả nhiên có độc mà độc tính vô cùng mạnh, nàng ta chưa thấy bao giờ.

Bách Ngọc Lan biết người trước mắt không hề tầm thường, nàng cũng không phải kẻ ngu xuẩn tiếp tục cố chấp liền lấy lại tinh thần từ từ ngồi xuống, mắt vẫn chăm chú dán chặt vào nữ tử kia

- "Ta tên Bách Lệ Băng, rất vui được làm quen"- Nàng lịch sự đưa tay ra muốn bắt nhưng người trước mắt là người cổ địa làm sao hiểu được nên ngay lập tức rút tay lại, vẻ mặt thân thiện được trưng ra muốn làm quen

- "Gọi ta là A Nhiên được rồi! Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, người tốt hơn hết là an phận ở nơi này đi"- Người có tên là A Nhiên lên tiếng nhắc nhở nàng, nàng ta cũng là có ý tốt muốn nhắc nàng cẩn thận hơn mà thôi. Nam nhân kia cũng chính là tộc trưởng, hắn ta không đơn giản đâu.

- "A Nhiên, Bách Ngọc Lan ta lần đầu tiên hạ mình cầu xin người khác, người có thể đồng cảm cho ta mà giúp ta thoát khỏi nơi này không, ý ta là đưa ta thuốc giải, ta khẳng định sẽ không nói cho ai biết, tuyệt đối im lặng"- Bách Ngọc Lan đưa tay lên thề thốt, lão nương đã hạ mình thế này rồi còn không đồng ý à, dù gì hai chúng ta cũng là nữ nhân nên giúp đỡ nhau một tí. Nàng thấy, nữ nhân A Nhiên trước mắt đây có vẻ như không phải người xấu.

- "Không được, nếu người đi, những người đứng ngoài sẽ chết hết. Tin ta đi, những lời hắn ta nói là thật đó, hắn nói được là làm được. Người đi, những người kia sẽ chết, ta không thể làm thế. Ta nói rồi, đừng nhắc lại nữa không đừng trách ta bỏ mặc người ở đây"- A Nhiên bắt đầu thấy mất kiên nhẫn với nữ nhân này, nàng không thể vì một nữ nhân xa lạ mà để những người canh gác đã vốn thân thiết với nàng kia phải đền mạng, không đáng.

- "Thôi được rồi. không nói nữa thì không nói, đừng nghĩ rằng ta đã từ bỏ, việc này chưa xong đâu"- Bách Ngọc Lan tức tối với lấy ly rượu trên bàn ngửa cổ ực một hơi. Nói trắng ra là không giúp nàng. Được thôi, lão nương đây chưa chịu thua đâu.

A Nhiên khẽ nhếch mép cười nhạt cũng nâng ly rượu uống một hơi. Trong phút chốc, hai nữ nhân đối diện nhau không nói một lời nào, ai nấy mang

trong mình một mối suy nghĩ riêng .

- " Ngươi nói ta bị công sang Lâm Dạ quốc sao ? Cho hoàng thượng xấu xí sao ? không phải thái tử Lâm Kỳ thì sẽ tốt hơn nhiều "- Đột nhiên , trong đầu nàng nảy ra suy nghĩ đó . Đúng rồi , tại sao nàng không nhớ ra cơ chứ ! Hắn ta và nàng cũng có quen biết , à thì nó chẳng phải tốt đẹp gì nhưng giờ dung mạo nàng khác, có lẽ sẽ dễ dàng hơn đi !

- " Sao ngươi biết thái tử Lâm Kỳ ? à mà phải gọi là hoàng thượng Lâm Kỳ chứ, ngươi bị công sang đó vào đúng ngày hắn lên ngôi mà , nghe nói hắn ta đẹp lắm còn rất tử tế, không ham mê nữ sắc đâu , ngươi có thể yên tâm "- A Nhiên hơi bất ngờ nhưng cũng chỉ là thoáng chốc, dù gì thì sang bên đó sẽ tốt hơn ở nơi này gấp vạn lần .

Suy nghĩ của nàng đang mượt mà đột ngột bị cắt đứt , tế bào thần kinh ngừng hoạt động ....

WHAT!!! Hắn ta lên ngôi rồi ư ? Lại còn nàng bị công cho hắn ta !

Ông trời ơi , giết con đi !

Xem ra lần này khó rồi đây !

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Đế vương si tình

Toi rồi toi rồi , cái tên Lâm Kỳ này chính là yêu nghiệt trong các yêu nghiệt mà ! Dung mạo xuất thần như quý thi đã đành còn rất xảo trá yêu nghiệt , võ công thì cũng cao cường ngang ngửa chàng . Tên này vô cùng yêu nghiệt ! Tốt nhất là đừng có dây vào hắn . Lần này thì hay rồi , nàng còn bị đem đấn tận cửa , cũng may mà dung mạo của nàng đã thay đổi , hắn cũng chẳng nhận ra nàng đi !

Nhớ lại lần đầu nàng bị hắn bắt đi đến cái chỗ gọi là Lâm Môn Yến tận sâu trong hẻm núi , đã vậy còn khiến nàng một phen trốn đi gặp phải hai lão già hại nàng suýt chút nữa thì toi mạng .

- " Ta..ta.chưa gặp hắn bao giờ , chỉ nghe danh đã lâu , nghe rằng hắn ta có dung mạo vô cùng tuấn tú xuất thần , là thiên hạ đệ nhất mỹ nam không ngờ cũng chính là tân hoàng thượng của Lâm Dạ quốc, thật đáng để ngưỡng mộ "- Bách Ngọc Lan nở nụ cười nhàn nhạt mà toàn thân sồn da gà muốn chết , đệ nhất mỹ nam ! Xí, đúng là tên yêu nghiệt , biến thái !

- " Ngươi qua đây , có lẽ cũng sẽ tốt hơn ở đây , làm cung nữ cũng không tệ , nếu lọt vào mắt hắn mà được sủng ái thì đời này của ngươi không cần phải lo nghĩ gì nhiều "- A Nhiên dù rằng nói với nàng như vậy nhưng không hề xuất hiện một chút gì gọi là thật lòng , trong mắt nàng ta xuất hiện một tia mỉa mai đáng ghét , dù nàng ta không thích nơi này đi chẳng nữa nhưng còn hơn là đi đến hoàng cung lạnh lẽo kia .

- " Xí , ngươi coi thường ta rồi đây , lão nương đây không phải người dễ chơi đâu ! "- Nàng nhún mày bĩu môi nói , cái gì mà cung nữ , đánh chết lão nương đây cũng không làm , còn nữa , ta thêm vào làm nữ nhân của cái tên yêu nghiệt biến thái đó .

Cứ chờ mà coi, sang bên nước đây rồi nàng sẽ nhanh chóng tìm cách thoát thân , lẽ dĩ nhiên lần này chắc chắn sẽ có các sứ thần của các nước láng giềng bên cạnh đến để chúc mừng tân hoàng đế , xem như duy trì hào hão , nếu nàng nhớ không lầm , trước kia Mạc Phong Thần cũng đã từng nhắc đến Lâm Dạ quốc với vẻ mặt chán ghét nhưng không hề có ý định gây chiến mà là duy trì cục bộ ngoại giao . Lần này , chắc cũng sẽ có sứ thần Mạc quốc đến đây đi !

Mong rằng là người quen của nàng , kế hoạch quay trở về sẽ thuận tiện hơn nhiều !

- " Ta lo rồi muốn đi ngủ một chút , yên tâm đi , ta sẽ không trốn đi đâu đâu mà lo "- Bách Ngọc Lan vờn vai liếc A Nhiên một cái rồi lười biếng nằm xuống nệm gấm xa hoa đánh một giấc , phải ngủ mới có sức tiếp tục cuộc chiến .

A Nhiên bên cạnh không nói không rằng phát tay kêu người dọn cơm đi , chính nàng ta cũng nằm sang phía nệm bên cạnh nhưng không ngủ , có lẽ nàng ta đang chờ tộc trưởng trở về .

Bách Ngọc Lan ngủ không sâu giấc thì thoáng vẫn mở mắt đã xem tình hình , thấy nư tử ngồi bên cạnh không ngủ mắt còn ẩm ướt như được phủ một lớp sương chỉ cần khẽ động nước mắt sẽ rơi xuống .

Haizzz , lại là hình tượng điển hình của người đau khổ vì tình đây , hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình . Nàng có tình nhưng chàng lại vô tình , thật tội nghiệp !

Mạc Phong Thần , liệu lúc này chàng còn nhớ đến ta , liệu chàng có đi tìm ta hay không ? Hay chỉ một mình ta cắm đầu đi tìm chàng , vất vả để chờ về bên cạnh chàng .

Nàng không buồn mà nàng sốt ruột . Nếu vậy ta sẽ đi tìm chàng , trở về bên chàng , bằng mọi cách

Chỉ cần , đợi ta !

.....Hoàng cung Mạc quốc .....

- " Thưa chủ nhân , vương gia đã tỉnh , bất quá cơ thể vì hít phải khá nhiều khí độc nên suy yếu , khí quản bị tổn thương khá nghiêm trọng nhưng thần đã kê thuốc nên đã qua thời kì nguy hiểm nhưng cần một thời gian tĩnh dưỡng mới có thể hoàn toàn hồi phục "- Thái y sau khi khám cẩn thận cho vị vương gia đang bị thương nằm trên giường kia , mồ hôi chảy như thác hai tay chấp lại cung kính bẩm báo với vị hoàng thượng cả người đang tán ra sát khí lạnh lẽo kia .

- " Lui xuống , chuyện ngày hôm nay coi như không thấy "- Mạc Phong Thần lạnh lùng phân phó phát tay áo rồi ra khỏi phòng , chuyện ngày hôm nay xảy ra hẳn không phải là không biết nhưng cần điều tra rõ hơn .

Tại thư phòng lạnh lẽo đầy sát khí , mùi máu ám vệ quỳ sập xuống đất , một bộ dạng cung kính sợ hãi , có thể thấy chủ nhân đang rất tức giận , bọn hắc sát tùy tiện hành động chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi cái chết chuẩn bị ban xuống

- " Chuyện ngày hôm nay là như thế nào ? Tại sao một đám thổ phi mà các người không thể tiêu diệt được còn bị hạ độc thành ra như thế , là do thực lực của các người không đủ mạnh hay đối phương quá cao cường ?"- Thanh âm lạnh lẽo như đao từ dao sắc khiến cho bọn hắc sát lạnh run, lần này bọn hắc sát cũng là quá coi thường đối phương không ngờ bọn chúng lại dùng ám khí độc như vậy ,

- " Thưa chủ nhân , là lỗi của thuộc hạ quá khinh địch , xin chủ nhân trách tội "- Cả đám ám vệ quỳ trên mặt đất về mặt hồi lỗi mà hô lên , là bọn họ có lỗi , chủ nhân muốn chém muốn giết ra sao cũng được?

- " Ô , khinh địch sao ? Ta không trách các người tội này , ta trách các người đã quá vô dụng , kém cỏi , ngay cả một nữ nhân mà cũng không bảo vệ được mà còn để bản thân bị trúng độc , các người thật sự khiến ta thất vọng , mỗi người tự về Phong các lãnh 50 trượng , tự xem lại bản thân thiếu sót cái gì rồi hãy đến gặp ta "- Mạc Phong Thần lạnh lùng chỉ trích đám ám vệ vô dụng , cả một đám người võ công do chính hắc sát bồi dưỡng cũng không bảo vệ nổi một nữ nhân lại thất thủ trước đám thổ phi vớ vẩn .

Nữ nhân kia ? Nếu thật đó là nàng thì sao ? Nếu đúng là Băng nhi...à không là Lan nhi mà hắc sát tâm khổ tứ tìm kiếm thời gian qua thì sao ? Nếu đúng là nàng quay trở về để đến bên hắc sát lần nữa thì sao ? Mạc Phong Thần xoa huyệt thái dương đang đau nhức mấy ngày qua , lại còn nhận được tin báo của thủ hạ về chuyện gặp một nữ nhân tự xưng là nàng , bao nhiêu chuyện khiến hắc sát không thể an tâm một giây phút nào

- " Chủ nhân , người nên nghỉ ngơi một chút , thuộc hạ đã phái người mau chóng tìm kiếm vị cô nương kia , nhất định sẽ có tin tức chính xác "- Một trong năm ám vệ bên cạnh hắc sát cung kính bẩm , chủ nhân quả thật mấy ngày nay đã quá mệt mỏi , chỉ mong cho vị cô nương kia đúng là hoàng hậu thì đúng là trời xanh có mắt .

- " Ừm , truyền ý chỉ của trẫm , giao toàn bộ trọng trách của triều đình cho tể tướng và vương gia Mạc Diệp Thâm quản lý , ngày mai trẫm đích thân đến Lâm Dạ quốc dự lễ đăng cơ của tân hoàng đế , không cần khoa trương cử yên tĩnh mà truyền xuống là được "- Mạc Phong Thần phân phó rồi tiếp tục phê duyệt tấu chương đang còn dang dở , lần này hắc sát đi còn có mục đích khác .

Mạc Diệp Thâm đi đến Vũ phủ cuối cùng không thu thập được cái gì , việc tìm kiếm mảnh ngọc lại rơi vào bế tắc , không ngờ ngày hôm qua lão thuật sĩ tiết lộ cho hắc sát biết , mảnh ngọc kia bị vỡ làm hai mảnh , một mảnh vỡ dĩ đã không biết tung tích , mảnh còn lại lão cho hắc sát biết là đang ở trong tay thái hậu Lâm Dạ quốc .

Chuyện ngày hôm nay xảy ra , hắc sát nhất định phải biết được có chắc chắn là nàng đã quay về hay không liền một cước nhanh chóng xuống Phong các tìm lão thuật sĩ kia

- " Ai ui , hoàng thượng đã đến rồi đó sao ? Chắc là nghe được tin tức kia rồi chứ gì , chớ vội chớ vội không được mạnh động nha ! "- Dần dần ngày này qua ngày khác , lão thuật sĩ này đã chẳng sợ vị cửu ngũ chí tôn này nữa mà còn có thể lên giọng đùa cợt , ông biết chắc Mạc Phong Thần chẳng giết ông đâu , vì ông là người duy nhất có thể giúp hắc sát tìm nữ nhân trong lòng về

- " Lão đầu , ông biết được những gì mau nói ngàn vạn lần nói nửa chữ giả dối "- Mạc Phong Thần thực ra cũng mắt nhắm mắt mở cho qua lễ nghĩa với lão thuật sĩ này , cứ như hai người đã là sư trò của nhau vậy nhưng đánh chết Mạc Phong Thần hắc sát cũng không chịu nhân . Thanh âm lạnh lùng nhưng vẫn có phần kính trọng .

- " Người đoán xem , nàng đã trở về hay chưa ? "- Lão thuật sĩ không thích nói thẳng à đặt ra câu hỏi tiếp tục nghiên cứu mấy loại thuốc đang bốc hơi trên tay , mắt vẫn chăm chú nhìn nó .

- " Nàng đã quay trở lại có đúng hay không ? Trả lời "- Tính tình của hắc sát tuy lạnh lùng tàn khốc nhưng lại ít khi nổi nóng tức giận , lần này hắc sát sốt ruột đến mức cả ruột cả gan muốn bốc hỏa

- " Bình tĩnh nào , lão nói cho người biết , nàng đã quay trở về , người vừa lòng chưa ?"- Lão thuật sĩ đã sớm nhận thấy tên hoàng thượng này đang rất nóng ruột cũng sợ hắc sát nổi giận mà ném ông đi vì giờ ông chẳng còn tác dụng gì . Chi bằng nhân lúc này tốt nhất là nên lấy lòng hắc sát , có thể ở nơi tốt như vậy có người chống lưng là vua thì quãng đời còn lại của ông cũng nhân hạ đi phần nào .

Nàng đã quay trở về , thật sự ? Hắc sát không dám tin , hắc sát còn cảm thấy trái tim mình đang run mãnh liệt , các khớp ngón tay nắm lại trắng bệch , hắc sát cũng có cảm giác này ư ? Chờ đợi , sợ hãi , mong mỏi ...Bách Ngọc Lan..Lan nhi của hắc sát đã trở về tìm hắc sát...

Mạc Phong Thần, người là tên nam nhân vô dụng, là tên nam nhân ngu xuẩn ngay cả nữ nhân của mình còn không bảo vệ được chẳng những không tìm được nàng còn phải để nàng đi tìm kiếm mình. Đáng chết, Mạc Phong Thần ngán lèn trách mình

"Nói, hiện tại nàng đang ở đâu"- Đám thuộc hạ thật vô dụng, nếu đưa được nàng về đây không phải là hần sẽ gặp lại Lan nhi của hần sao? Hiện tại thì nàng lại bị bắt đi nơi khác, đáng chết

"Cái này thiên cơ không thể tiết lộ, vậy như này, chỉ cần người lấy được mảnh ngọc về đây, thì phu thê hai người sẽ đoàn tụ, ta chắc chắn"- Lão thuật sĩ vuốt vuốt râu trắng như cước nói, để tên hoàng thượng này ăn không ngồi rồi mà đi rước thê tử về ư? không có chuyện đó đâu?

"Người dám thương lượng với trẫm"- Hần gầm lên muốn động thủ với lão thuật sĩ nhưng đã nhanh chóng bị lời nói của lão cản lại

"Ta đã nói người hãy cứ đi tìm mảnh ngọc kia về cho ta lúc đó người chắc chắn sẽ gặp lại thê tử của mình, duyên hai người vốn dĩ cho trời đất tác thành, se chỉ đồ từ thời này sang thời kia nên người yên tâm đi còn thiên cơ không thể tiết lộ, ta nói cho người biết nàng ở đâu thì quá không thú vị rồi!"- Lão thuật sĩ cười to không hề sợ hoàng thượng nào đó mặt lạnh như băng đang âm thầm căn răng rồi lại lạnh lùng phát tay áo bỏ đi..

Lan nhi đợi ta, ta nhất định sẽ tìm được nàng, đợi ta!

Sáng sớm ngày hôm sau khi trời vẫn còn là đang rạng sáng, đoàn người của Mạc Phong Thần đã chuẩn bị xong xuôi, hần không dùng võng lộng hay kiệu giả xa hoa mà dùng ngựa còn cải trang thành bộ dạng dân thường cùng với một số binh lính cao cường cũng cải trang hộ tống bên cạnh bảo vệ hoàng thượng, hơn nữa bên cạnh hần còn bố trí rất nhiều ám vệ.

Đi đến Lâm Dạ quốc cũng phải mất ít nhất hai ngày đêm, sáng ngày thứ ba sẽ đến mà sáng hôm đó cũng là lúc lễ đăng cơ bắt đầu, hần đã tính toán đúng thời điểm để đến kịp lúc. Còn phải tìm cơ để gặp thái hậu bên đó, cái tên Lâm Kỳ đó từng dám bắt cóc hoàng hậu của hần, Mạc Phong Thần coi hần như kẻ thù nhưng vì mối quan hệ láng giềng nên không gây chiến cho thiên hạ thái bình.

"Chủ nhân, ngựa đã chuẩn bị xong, xuất phát được rồi"- Ngoài người và ngựa lần này còn mang theo không ít của cải báu vật để làm quà mừng nên bọn hần cần phải chuẩn bị kỹ càng không được xảy ra sai sót, bằng không lần này không phải là 50 triệu nhẹ nhàng nữa đâu.

"Được"- Thân ảnh cao lớn khoác một bộ thường phục nhưng không giấu đi khí chất đả vương đã tồn tại trong máu, toàn thân vẫn tỏa ra sát khí khiến đối phương cảm thấy lạnh lùng nhưng đằng sau trong vẻ ngoài đó là một đế vương si tình đang đi tìm kiếm nữ nhân trong lòng, hoàng hậu của hần, Lan nhi duy nhất của hần.

Lan nhi à, nàng mau chóng trở về cung đi, hoa mẫu đơn nàng thích đã nở rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Đến Lâm Dạ quốc

Sáng sớm, bên ngoài đã có tiếng náo động ầm ỹ khiến Bách Ngọc Lan phải tỉnh giấc, toàn thân dường như đã được hồi phục hoàn toàn, rất có sức lực, điều này khiến tâm tình nàng cảm thấy thoải mái hơn. Có lẽ A Nhiên để nàng ngủ yên trên bàn đã chuẩn bị sẵn điểm tâm sáng còn nàng ta đã đi đâu rồi thì nàng không biết.

Haizzz, đãi ngộ thế này làm nàng quên mất chính mình đang bị bắt để cống nạp cho tân hoàng đế, thôi cứ phải ăn cái đã.

Bách Ngọc Lan vươn vai vài cái rồi nhanh chóng dùng điểm tâm, trong lòng còn đánh giá, thức ăn ở đây đúng là không tệ ngon hơn rất nhiều so với lúc còn ở phủ kia! Ăn ư một cái, bàn điểm tâm đã hết veo, nàng thảo mãn ngồi dựa trên ghế, một lát sau khi đã xuôi com nàng nhấc chân muốn ra bên ngoài xem chút tình hình thì bất thành lình hai ngọn giáo nhọn hoắt xuất hiện ngay trước cửa trước mặt nàng cản nàng lại

Bà nó, dọa chết lão nương!

"Hai vị đại nhân, ta chỉ muốn ra ngoài xem chút thôi, nhất định không chôn đầu nên hai vị cứ yên tâm, đi mà, ta đi chơi một lát thôi"- Lúc này sử dụng bạo lực là không thể nên nàng dịu giọng đàm phán một chút xem sao? a ha thử sử dụng chút mỹ nhân kế xem sao? Hai vị đại nhân này cũng không quá nhỏ mọn đi!

"Không có lệnh của tộc trưởng, cô không thể đi ra ngoài"- Hai vị đại nhân đó trước mỹ nhân Kế không hề bị nao núng, mắt không chớp mà kiên định nói. Đùa à, dù giọng của cô nương này mềm mại thật đó nghe quyến rũ thật đó nhưng so với cái đầu của bọn họ thì không đáng giá chút nào.

"Khốn kiếp, ta chỉ muốn đi ra ngoài thôi mà có trốn đi đâu, ngồi trong này nóng như cái hầm lò, bức bối muốn chết. Gọi tộc trưởng các người đến đây, lần ra đây cho lão nương nói chuyện"- Bản tính của nàng đã cộc cằn khó tính lại còn rất đanh đá vừa nói lời mềm mại có thể lập tức nói lời ngổ nghịch được khiến cho hai vị đại nhân kia sợ xanh mặt mèo.

"Ngươi ra đây làm gì? Mau trở lại, ta chuẩn bị chút cho ngươi rời lên đường" - A Nhiên xuất hiện thấy nàng đang ồn ào thì quát một tiếng liền đi vào trong, Bách Ngọc Lan định mở miệng ra cãi nhưng nghe được nửa câu sau thì dừng lại, đã lên đường rồi sao?

"À, tay ngươi đã đỡ chưa, đưa ra xem nào?" - A Nhiên chưa kịp để nàng trả lời đã nắm lấy cánh tay nàng nhẹ nhàng xem vết thương, vẻ chuyên tâm kia thật khó bắt gặp. Bách Ngọc Lan còn chưa kịp nói gì đã bị nàng ta nói dồn dập

"Không có việc gì rồi, chăm sóc kỹ một chút sẽ lành lại không để lại sẹo, được rồi nhanh chóng chuẩn bị đi rồi ta sẽ tiễn ngươi đi" - Tuy không biết vì sao nhưng A Nhiên lại đột nhiên có chút gì đó hơi thất vọng khi nghĩ nữ nhân này chuẩn bị đi

"Đi luôn bây giờ sao? Mà chuẩn bị cái gì?" - Bách Ngọc Lan hơi ngớ ngẩn chút rồi nhanh chóng bình tĩnh lại, thế cũng tốt, nàng trở về sớm ngày nào hay ngày đó, tiếp tục ở đây cũng chán chết

"Ngươi đi thay bộ y phục này đi, trang điểm đẹp một chút" - Lúc này nàng mới để ý trên tay A Nhiên có mang một bộ y phục màu đỏ rất chói mắt cùng một loạt châm cài hoa mỹ gì đó, nàng mới hiểu được nàng chuẩn bị cái gì.

"Ta không mặc đâu, có bạch y không, ta thích màu trắng không thích màu đỏ" - Màu đỏ này thực sự quá chói lóa rực rỡ mà nàng không muốn mình thành tâm điểm đâu, tốt nhất là nhạt nhòa một chút thì tiện lợi trốn đi hơn

"Đừng nhiều lời mau đi thay đi, tộc trưởng đang đợi ngươi đó" - A Nhiên không nhiều lời nhét bộ y phục vào tay nàng rồi đẩy nàng vào màn trường thay nhanh. Không còn cách nào khác Bách Ngọc Lan phải khoác cái xiêm y rực rỡ này vào người đang định mặc thì ngó ra, sao rắc rối quá vậy trời? Nàng thực sự rất ghét y phục cổ đại, lăm lờ mà khó mặc

"A Nhiên, ngươi giúp ta mặc y phục được không, thật khó mặc" - Nàng bức bối kéo kéo lớp áo trong áo ngoài mà nó vẫn rối mù. A Nhiên thở một hơi rồi đi vào giúp nàng, đập vào mắt mà một nữ nhân đang loay hoay mặc xiêm y nhưng lại lộ ra chút tư sắc, nàng mới mặc được lớp xiêm y mỏng, thân thể trắng như tuyết như ẩn như hiện dưới lớp xiêm y đó kia thật sự quá mê người. Màu đỏ này quả thật tôn lên nàng da trắng như tuyết của nàng, nữ nhân như nàng ta còn mê nói đến đám nam nhân kia

Bách Ngọc Lan rốt cuộc cũng mặc xong y phục thì thì thở phào một hơi, thật mệt mỏi nha!

"Ngươi mau đi trang điểm đi, tộc trưởng đang đợi" - A Nhiên giục nàng mau chóng tránh cho tên tộc trưởng bức mình, định lui ra ngoài nhưng lại bị nàng gọi với vào

"Này, này, ta không biết trang điểm, có thể không trang điểm được không" - Lão nương đây chính là tôn vinh vẻ đẹp tự nhiên nên rất ít khi trang điểm có hiệu hay không?

"Ta giúp ngươi" - A Nhiên bắt lực quay lại cầm lược lên, trước chải tóc cho nàng sau lại trang điểm, tô son vẽ phấn

Mái tóc đen tuyền óng ả của nàng thật mềm mại được vấn lên một chút cài vào đó một mũ miện ngọc rất đẹp, làn da kia trắng mịn không tí vết, dung mạo khi chưa trang điểm vốn đã tuyệt thế sau khi trang điểm vào càng kiều diễm kinh người, môi đỏ sắc mê người, mũi cao mang vẻ vừa yếu đuối vừa mạnh mẽ, mà đôi mắt kia, linh động đến kinh người, trong suốt vừa quyến rũ động lòng lại vừa có phần ngây thơ đáng yêu.

Bách Ngọc Lan vốn dĩ đã rất hài lòng với dung mạo của mình nên cũng không ngạc nhiên lắm, lão nương thừa nhận mình rất đẹp so với thân xác Bách Lệ Băng trước kia còn có phần hơn.

"Khụ...khụ...Ngươi mau đến chỗ tộc trưởng đi, đứng cứng rắn chống lại không có lợi cho ngươi đâu" - A Nhiên lên tiếng nhắc nhở, nàng biết nữ nhân trước mắt này tuy không bình thường rất là ngang ngược nhưng có khi lại rất hiểu ý lại có mưu mô.

"Biết rồi, khỏi nhắc" - Nàng nhắc vạt áo muốn đi thì lại dẫm phải vạt áo khác tưởng lại hôn đất thì được một cánh tay kéo lên

"Ngươi đi đứng cho cẩn thận" - A Nhiên nghiêm giọng nói nhưng không có thả nàng ra mà trực tiếp đỡ tay giúp nàng di chuyển. Bách Ngọc Lan cảm nhận được thành ý tốt của nàng ta nên không cự tuyệt.

Vừa đi ra đến ngoài, biết bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về phía nàng, hầu hết ở đây toàn nam nhân nên trong chốc lát nàng trở thành đối tượng khiến người ta thêm muốn nhất, nam nhân quanh đây dường như muốn xông đến bắt lấy mỹ nhân này về nhà.

Đến tên tộc trưởng thấy nàng còn ngó người trong chốc lát khiến nàng muốn dẫm vào mặt hắn ta một cái nhưng không dám hành động, nàng nhin.

"Quả thật là mỹ nhân, mỹ nhân, nếu không phải vì tên tân hoàng đế kia thì ta nhất định sẽ đem nàng về mà hảo hảo âu yếm" - Tộc trưởng còn đang định giơ tay ra vuốt ve khuôn mặt mỹ nhân thì bị một ánh mắt bên cạnh phóng tới cảnh cáo. Bách Ngọc Lan rất ngạc nhiên, tên tộc trưởng này lại sợ A Nhiên sao, sao hắn ta vừa nhìn đã rút tay lại không dám làm gì nàng?

Những tên thuộc hạ xung quanh cũng nhìn nàng với vẻ thêm muốn, lần này họ đúng là cướp được bảo bối, một mỹ nhân xinh đẹp thế này, ai nhìn mà không trầm mê, tân hoàng đế kia nhất định sẽ hài lòng mà đáp ứng điều kiện của bọn chúng

"Đưa nàng ta lên xe, A Nhiên hay ngươi cũng đi cùng đi để tiện chăm sóc cho nàng ta" - Tộc trưởng đột nhiên đưa ra ý kiến này, hắn ta không dám động tới nàng có lẽ muốn để cho nàng sạch sẽ để cống nạp cho tân hoàng đế vừa lòng. Nghe thấy hắn lệnh cho A Nhiên đi theo, nàng không khỏi vui sướng

"A Nhiên , đỡ ta lên a "- Nàng khó khăn không thể bước lên kiệu , tộc trưởng còn đang tính ôm nàng lên thì đã bị một cánh tay khác gạt sang đỡ lấy bàn tay ngọc ngà của mỹ nhân

"Được , ta sẽ đi theo "- A Nhiên không nói không rằng kéo nàng lên rồi chui vào kiệu

Bên trong nghe thấy tiếng cười có chút ghê rợn của tộc trưởng cùng với tiếng vó ngựa chuẩn bị xuất phát . Bách Ngọc Lan vẫn còn đang vận vẹo vì cái bộ y phục này , A Nhiên đã giúp nàng chỉnh lại y phục , tiện tay xoa bóp vai nhức mỏi cho nàng , trên khuôn mặt có vết sẹo kia đột nhiên xuất hiện một tia dịu dàng .

"Sao ngươi đột nhiên tốt với ta như vậy ? Hay ngươi định lợi dụng ta làm gì có phải không ?"- Bách Ngọc Lan cảm thấy khó hiểu vô cùng , từ sáng đến giờ hành động của nàng ta luôn khiến nàng cảm thấy có phần kỳ lạ , là thật hay do nàng quá đa nghi

"Ngươi ..rất giống muội đã mất của ta "- Tuy dung mạo không giống nhau nhưng Bách Ngọc Lan lại mang lại cho nàng cảm giác thân thiết như muội muội đã mất của nàng . Về ngang ngực bọc bình đó còn đôi mắt trong trẻo kia thật sự rất giống khiến cho nàng không nhận được đối xử cẩn thận như đối với muội muội của mình .

"A..ta giống muội muội của ngươi sao ? Xin lỗi ? Chắc ngươi yêu muội muội của mình lắm !"- Bách Ngọc Lan đột nhiên nhớ ra đêm qua nàng ta không ngủ mà hình như có tâm sự gì đó , mắt long lanh như muốn khóc

"Không có gì , ta đã sớm không còn đau lòng , dù gì thì nó ở bên kia có lẽ lại tốt hơn so với cuộc sống ở trần thế này. Muội muội ta rất bọc bình ngang ngực như ngươi vậy nhưng nó lại rất nghe lời ta , rất hiểu ý ta , rất quan tâm ta ..chỉ đáng tiếc ...một lần vì ta đã để lạc nó đi tìm thức ăn trong rừng đã khiến nó phải bỏ mạng"- A Nhiên nói đến đây dường như không kiềm nén được nên nước mắt rơi , Bách Ngọc Lan thấy thế liền an ủi nàng ta nhẹ nhàng , tuy nàng rất không biết an ủi người nhưng cũng có thể nói được vài câu

"Không phải lỗi của ngươi , đừng có khóc nữa , bọn chúng bên ngoài kia nghe thấy lại rách việc "- Nàng không nói đùa đâu , nàng vừa nghe thấy bọn chúng hỏi nhau có chuyện gì xảy ra đoán chắc nghe thấy tiếng khóc của nàng .

A Nhiên ổn định tinh thần lại thì đột nhiên không nói một lời gì nữa mà lặng ngắt , Bách Ngọc Lan cũng chẳng nói gì mà tựa vào kiệu ngủ một giấc . Haizzz, hai ngày mới đến nơi cơ mà , cứ việc ăn rồi lại ngủ mà thôi !

Quả thật trong suốt quãng đường đi , thi thoảng được cho xuống kiệu ngắm cảnh nhưng nàng không xuống mà ngồi trong kiệu cùng với A Nhiên thì là vào khách quan dùng chân gọi com , com nước cũng được đưa tận vào kiệu của nàng , Tối đến thì dùng chân tại một khách quan nào đó vắng tanh , bọn chúng tuy có hầu đỏi nhìn nàng nhưng không hề dám động tới một cọng tóc nào của nàng .

Bách Ngọc Lan hiểu là bọn chúng trân trọng món quà dâng lên tân hoàng đế , tối đến nàng ngủ cùng A Nhiên trong một phòng ngoại trừ nói chút chuyện ra thì không nói gì mà lập tức đi ngủ

Cứ như vậy , thoát cái đã đến lãnh thổ Lâm Dạ quốc , ngày hôm nay là ngày lễ đăng cơ của tân hoàng đế , người dân vô cùng náo nhiệt ầm ỹ , dân chúng ở Lâm Dạ quốc này có cuộc sống rất sung sướng , xa hoa cả kinh thành tràn ngập vẻ xa hoa tráng lệ , nhìn qua màn trướng Bách Ngọc Lan có thể thấy rõ điều đó .

Sắp xếp lại kế hoạch trong đầu , nàng thầm nhủ phải nhất định thành công , bằng không lần này khó mà quay trở về Mạc quốc được . Trước hết nàng cần phải biết ai là người được cử sang đây để chúc mừng tân hoàng đế , có lẽ nào là Mạc Diệp Thâm hay không ? Nhưng Mạc Phong Thần cũng không mấy coi trọng Lâm Kỳ , có khi cũng chỉ cử một vị đại thần nào đó mang quà cáp sang đây chúc mừng .

Cầu trời đó là một người một người mà nàng quen biết !

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Công chúa Lâm Dạ quốc

Hôm nay chính là đại lễ đăng cơ của tân hoàng đế Lâm Dạ quốc , kinh thành đông đúc càng trở lên nhộn nhịp , từng đoàn xe ngựa nối đuôi nhau tiến về phía cửa cấm thành chuẩn bị tham dự đại lễ đăng cơ .

Lúc này trong xe kiệu , Bách Ngọc Lan còn đang say giấc nồng A Nhiên ngồi bên cạnh lặng lẽ nhìn ra ngoài màn trướng ngắm phía phố xá kinh thành đông đúc người qua lại , có lẽ đã quá lâu rồi nàng mới thấy lại được cảnh tượng này . Tiếng ồn ào bên ngoài đánh thức nàng dậy , trong một khoảng khắc nhìn thấy vẻ mặt bi thương của A Nhiên đột nhiên nàng cảm thấy nữ tử này có một chút gì đó đáng thương

"Cô nghĩ gì mà thất thần vậy ? Trước kia cô đã gặp phải chuyện gì rất ....thê thảm sao ?"- Thứ tội , ngôn ngữ sử dụng từ của nàng rất tệ .

"Không có gì , chỉ là ta cảm thấy kinh thành có vẻ như ngày càng giàu đẹp hơn so với hồi trước thôi . Cô đã dậy rồi thì hãy sửa soạn lại một chút , chuẩn bị vào cung rồi đây "- A Nhiên cố tình lảng tránh qua chuyện khác , giúp nàng sửa sang lại xiêm y trang sức trên người , thấy thế Bách Ngọc Lan

cũng chẳng biết nói gì hơn

Vào cung thì sao chứ , có gì đáng sợ lắm sao , lão từ đây còn từng sống trong cung rồi đó , còn là hoàng hậu đó biết không ?

Đoàn người của tộc trưởng đã đến gần cửa cấm thành trước khi vào hoàng cung còn cần phải thông qua cấm vệ quân ở cổng , phải có thư mời từ hoàng cung đến tham dự đại lễ hoặc phải xưng danh và lý do chính đáng mới được tiến vào .

Bách Lệ Băng thân nhiên ngồi găm nhắm điểm tâm thi thoảng lại vén rèm nhìn phố xá . Được lắm , không tệ , rất đẹp , rất giàu có , hừ dù sao cũng chẳng bằng Mạc quốc ?

Đã đến Cửa cấm thành , đoàn xe ngựa dừng lại , nàng nghe thấy tiếng trao đổi của tộc trưởng với cấm vệ quân về một số thủ tục trước khi tiến vào cung . A Nhiên ngồi bên cạnh thấy nàng có vẻ hơi lo lắng thì nhắc nhở

-" Cô không cần lo lắng , vào cung cũng không tệ như cô nghĩ đâu , nếu được sủng ái thì cũng chỉ ngày một ngày hai , đừng cố tranh giành tình cảm hoàng đế làm gì cô chỉ có chết sớm thôi . Nói thật , làm cung nữ có khi còn tốt hơn vào hậu cung "- A Nhiên thật lòng khuyên nàng - một nữ nhân đã từng làm hoàng hậu . Bách Ngọc Lan liếc mắt ngán ngẫm , ta từng làm hoàng hậu , hoàng hậu rồi đó , Bách Ngọc Lan gào thét trong lòng

Lão nương đây thêm đi tranh sủng ! Ta đây chỉ là sợ tên tộc trưởng kia không thể vào cung phá hỏng kế hoạch của ta mà thôi

Trong lúc đó , bên ngoài kia tộc trưởng đã được lệnh tiến vào lúc hắn đang đi vào trong kiệu thì một đoàn người áo đen đột nhiên phi ngựa chen trước làm xe ngựa nghiêng ngã thiếu chút nữa làm hắn rớt xuống

-" Mẹ kiếp , tên nào dám tông vào xe ngựa của ông "- Hắn tức giận quay đầu lại găm rú , trước mắt hắn là một đoàn hắc y nhân người nào người lấy tóa ra sát khí nồng đậm không làm gì hắn cũng đã khiến hắn cảm thấy rét run .

Đó chính là đoàn người của Mạc Phong Thần , hắn khoác trên mình một bộ hắc y , mũ miện che kín làm tăng thêm vẻ sát khí . Đôi mắt chim ưng quét qua tộc trưởng khiến hắn run như cây sậy . Đã vậy , tộc trưởng còn cố nói thêm câu nữa cố lấy lại danh dự của mình -" Người là ai mà dám chen trước ta , rõ ràng là đoàn ta được đi vào trước , các người lại dám chen trước ta , muốn chết sao ?"- Tuy hắn rất sợ đám người này nhưng dù gì đây cũng là hoàng cung Lâm Dạ quốc , mấy người này từ nơi khác đến , cũng không dám giết người ở đây .

-" Người muốn chết "- lời vừa dứt một lưỡi kiếm đã kề sát cổ của tên tộc trưởng khiến hắn sợ tái mặt , châm mềm nhũn

-" Được , các người đi trước , ta còn có chút chuyện chưa xử lý xong "- Hắn giật lùi lại về phía sau nhanh chóng lên xe ngựa , một tên tộc trưởng bộ dáng hung tợn lại bày ra vẻ mặt sợ hãi thật khiến người ta muốn cười vào mặt hắn . Bách Lệ Băng đứng lúc này vén màn trường lên xem tình hình bên ngoài , đột nhiên một tà áo màu đen như lướt qua trước mắt , bóng dáng của người đang cười ngựa trước mắt nhìn thấy quen mắt mà nàng không nghĩ ra là ai . Một cảm giác gì đó xuất hiện trong tim nàng !

Mạc Phong Thần thong thả tiến vào hoàng cung , vừa rồi đột nhiên hắn cảm thấy một luồng khí quen thuộc , một cảm giác khiến cho hắn đột nhiên rung động mà chính không không tự chủ được mà dừng lại nhìn xung quanh . lạ thật !

Bách Ngọc Lan , trong lòng hắn luôn gọi cái tên này , bằng mọi giá hắn sẽ đưa nàng về bên hắn , bảo vệ yêu thương nàng , sủng ái nàng .

Đoàn người của Mạc Phong Thần thuận lợi tiến vào hoàng cung , tên tộc trưởng kia cắn răng nhịn tức âm thầm sai người đi điều tra mấy tên hắc y nhân kia vì cái đám đặc tội với hắn .

Bách Ngọc Lan cảm thấy hơi khó chịu trong lòng , đột nhiên mắt tối sầm lại , một lần nữa bị đánh ngất đi . Lũ khốn kiếp , lại dám đánh ngất lão tử !

Trong hoàng cung Lâm Dạ quốc được trang hoàng vô cùng nguy nga tráng lệ , những bậc thang bằng ngọc thạch được trải một tấm thảm lụa đỏ dài bất tận , những dây lẵng được treo đèn lồng lầy , vọng vọng xa hoa rèm ngọc tinh xảo , khắp nơi trong hoàng cung đều được sắp xếp tỉ mỉ kỹ càng , từng hoa văn sóng lượn trên ghế rồng được chạm khắc từ vàng chói lóa .

Quần thần đông đúc như quân nguyên , mỗi người mang một vẻ mặt , tâm trạng khác nhau . Người vừa lòng thì cười hớn hở , người không vừa lòng thì cau mày khó chịu . Muôn màu muôn vẻ . Cung nữ , thái giám đi qua đi lại vội vàng chuẩn bị sao cho hoàn mỹ nhất .

Bách Ngọc Lan lúc này đã bị đánh ngất đi được A Nhiên cẩn thận chuẩn bị lại xiêm y , trang điểm lại lớp phấn đã bị nhoe đi phần nào trên gương mặt nàng rồi cùng người khác đỡ nàng vào trong một cỗ kiệu lồng lầy hơn gấp vạn lần cái kia , người khác nhìn vào cũng đã đủ để thấy bên trong ắt hẳn là một mỹ nhân xinh đẹp rồi .

Mạc Phong Thần sau khi tiến vào hoàng cung liền thoát lớp hắc y trên mình thay vào đó là một lam y màu tối nhưng lại toát lên khí thế lãnh đạm của hắn . Mạc Phong Thần đến đây với tư cách là một khách mời của Lâm Dạ quốc nhưng vẫn mang thân phận là hoàng đế Mạc quốc .

-" Các người tra tung tích miếng ngọc bội đến đâu rồi , hiện tại sao vẫn còn chưa rõ ?"- Hiện tại nếu còn chưa biết mảnh ngọc bội ở đâu thì đến bao giờ mới tìm được , có khi nào lão đầu kia dám nói dối hắn .-" Chủ nhân , thuộc hạ đã tra ra tung tích , hiện tại , mảnh ngọc bội đó đúng là ở trong hoàng cung chính là trong tay hoàng thái hậu đương triều "- Thật may mắn , đúng lúc này một ám vệ được cử đi tra đã về kịp báo tin .

Bọn hắn biết chủ nhân đi tìm mảnh ngọc bội này chỉ để tìm về hoàng hậu trước kia , chuyện của hoàng hậu , chính bọn hắn là thuộc hạ còn được chính chủ nhân nói cho biết . Nói thật , ngũ âm vệ rất nhớ hoàng hậu trước kia hu hu , tuy bọn hắn đánh bạc với chủ mẫu bị thua rất nhiều bạc nhưng dù sao vẫn là muốn chủ mẫu quay về , nếu không mỗi ngày sống dưới sát khí của chủ nhân , bọn hắn chắc chết mất !

Mạc Phong Thần bề ngoài nhìn không ra cảm xúc gì nhưng trong lòng đang vui mừng vạn phần ,cuối cùng cũng tìm được rồi , chỉ còn một thời gian nữa thôi hẳn sẽ tìm được nàng .

- " Trong đại lễ hôm nay đừng để xảy ra sơ suất gì "- Hẳn nhắc nhở ám vệ để kế hoạch xảy ra suôn sẻ , lần này hẳn không muốn đánh nhau với tên Lâm Kỳ kia mà chỉ có một mục đích là tìm được mảnh ngọc cổ , tìm được nàng

- " Tuân lệnh , chủ nhân "- Ám vệ nhận lệnh rồi lùi hết vào tối , đi theo hẳn đằng sau là ngũ ám vệ mang danh tùy tùng theo hầu

Sau khi các sứ thần các nước , được sắp xếp chỗ ngồi ổn thỏa , đại lễ bắt đầu .

Lâm Kỳ xuất hiện với bộ long bào rồng bay lộng lẫy , từng bước vững trãi tiến đến ngai vàng nhận ngọc tỷ rồi được quần thần tung hô chính thức trở thành hoàng đế Lâm Dạ quốc .

- " Các khanh bình thân "- Giọng nói Lâm Kỳ trầm ổn hơn lúc bắt cóc nàng rất nhiều không còn vẻ yêu nghiệt như trước kia nữa thay vào đó là bộ dạng của một đấng quân vương . Liếc mắt thấy Mạc Phong Thần vâng dạ phong khinh ngồi phía dưới , Lâm Kỳ trong nháy mắt muốn bốc hỏa , tại sao hắn lại nhận được tin nàng đã chết , thật sao ?

Nhận thấy có ánh mắt nhìn về phía mình Mạc Phong Thần có tình làm ngơ như không thấy tiếp tục sự im lặng của mình mong cho qua đại lễ này . Mạc Phong Thần suốt từ nãy đến giờ tập trung vào nơi hoàng thái hậu , tại sao thái hậu Lâm Dạ quốc lại có mảnh ngọc cổ này .

Đại lễ đã xong , yến tiệc chúc mừng bắt đầu , Lâm Kỳ ngồi trên cao , bên cạnh là hoàng thái hậu đương triều hạ rèm ngồi dự , Lâm Kỳ thi thoảng nhếch mép cười một tiếng , thi thoảng nói một vài câu tiếp rượu với quần thần . Lúc này , đột nhiên Lâm Kỳ hướng hẳn mà lên tiếng

- " Lâm Dạ quốc rất vinh hạnh khi mời được hoàng đế Mạc quốc đến đây tham dự đại lễ của trẫm , trẫm có thể kính một ly coi như làm thân hai nước "- Lâm Kỳ giờ một ly rượu kính hẳn , trong lòng thì ngán lặn

- " Hoàng đế Lâm Dạ quốc nếu thực sự có thiện ý như vậy Mạc quốc đương nhiên không khách sáo "- Mạc Phong Thần cười lạnh một tiếng giờ cao ly rượu hướng Lâm Kỳ rồi uống hết .

- " Sau yến tiệc có thể mời hoàng đế Mạc quốc gặp trẫm một lát , bàn một chút chuyện hai nước "- Lâm Kỳ lên tiếng hỏi , thật muốn ngay bây giờ hỏi xem nàng đây , nàng đã chết rồi sao ? Nữ nhân tai quái đó đã chết thật rồi sao ? "- Được "- Mạc Phong Thần không chần chừ mà đồng ý , người đừng tưởng đây là lãnh thổ của người mà ta không dám làm gì

Lúc này là lúc các sứ thần dâng lễ vật chúc mừng tân hoàng đế , từng đoàn lễ vật được đưa vào đại điện , vô số các trân bảo , của ngon vật lạ , các thứ quý hiếm nhất được đưa về đây khiến trong chốc lát cả yến tiệc nhộn nhịp tiếng bình phẩm . Vô số thứ quý hiếm được dâng lên , Lâm Kỳ cũng chỉ liếc mắt một lần , thi thoảng buông lời đem những lễ vật đấy tặng cho hậu cung phi tần , không thì một số tặng cho quần thần .

Bách Ngọc Lan mơ màng tỉnh dậy thấy mình đã bị đưa vào một cỗ kiệu khác thì tức giận muốn chết , đang định đập cửa ra ngoài thì đã thấy cỗ kiệu được khênh lên lưng la lung lay .

Thì ra nàng đang chuẩn bị được đưa lên làm công vật , nàng nhin nổi nhục này , nàng nhin . Chỉ cần thoát ra khỏi đám người này , đưa vào tay Lâm Kỳ kia thì kiểu gì nàng cũng có cách trốn thoát , dù sao khi ấy tên yêu nghiệt kia chắc chắn cũng chẳng để mắt đến nàng đâu , dù sao hẳn cũng có ba ngàn mỹ nhân trong hậu cung soa còn có thời gian nhớ đến một nữ tử nhỏ bé như nàng .

Trong lòng sắp xếp lại kế hoạch , Bách Ngọc Lan cảm thấy ổn hơn nhiều , điều chỉnh lại tư thế ngồi , làm mái tóc bù xù đi một chút cho có vẻ nhếch nhác , môi cũng nhòe đi một chút , khả khả , tên kia mắt có đom đóm mới thích nàng .

- " Hoàng thượng , thần có một lễ vật đảm bảo hoàng thượng sẽ yêu thích vô cùng "- Giọng nói của tên tộc trưởng kia vọng đến thật khiến nàng buồn nôn .

- " Có vẻ như là một mỹ nhân "- Tiếng của một quan thần khiến yến tiệc nhộn nhịp hẳn lên , dâng mỹ nhân lên hoàng đế không phải là điều xa lạ nhưng lần nào cũng khiến cho quần thần nháo lên , vì dường như những mỹ nhân được dâng lên này ai đều cũng có nhan sắc chìm sa cá lặn không hề tầm thường chút nào mới dâng lên cho hoàng đế .

Nhiều tên quan trong lòng thầm mong ước hoàng đế sẽ ban tặng mỹ nhân kia cho mình .

Bách Ngọc Lan thẫn thờ trong lòng một tiếng , hít một hơi rồi bước ra khỏi cỗ kiệu . Nàng vừa bước ra lập tức khiến cho tất cả mọi người ngỡ ngàng , mỹ nhân , quả nhiên là mỹ nhân , vóc dáng kia , dung mạo kia thật khó có một nữ nhân trong hậu cung nào sánh bằng .

Tên tộc trưởng có vẻ như rất vừa lòng với phản ứng của mọi người , Mạc Phong Thần liếc mắt nhìn nữ nhân này , không hiểu sao trái tim khê nhói một cái , chẳng lẽ hẳn động lòng trước nữ nhân này , không thể nào ? Hẳn chỉ có Bách Ngọc Lan , Lan nhi của hắn ! Bách Ngọc Lan hơi nhíu mày nhìn thấy tên yêu nghiệt trước mắt đang kinh ngạc nhìn mình , đột nhiên nàng cảm thấy có gì đó lạ ! Tại sao ánh mắt của tên yêu nghiệt này lại kỳ lạ như vậy ?

Trong lúc mọi người vẫn còn đang bàng hoàng trước vẻ đẹp của mỹ nhân là nàng , một tiếng vỡ thanh tú vang lên trên đại điện nơi chỗ ngồi của hoàng thái hậu . Toàn thể mọi người trong yến tiệc ngước mắt lên nhìn chỉ thấy hoàng thái hậu được người vén rèm bước ra , khuôn mặt đã có nhiều nếp nhăn nhưng vẫn được bảo dưỡng kia hiện rõ lên vẻ kinh ngạc dường như có chút xúc động . Ngay cả hoàng đế cũng có ánh mắt kỳ lạ , đến lúc này mọi người mới nhìn kỹ mỹ nhân kia

Trời ời, kia không phải ...

"- Lan nhi , lan nhi , có phải con không ?"- Tiếng gọi của hoàng thái hậu đánh gãy suy nghĩ của nàng bấy giờ , cái gì mà Lan nhi ? Bách Ngọc Lan lúc này ngơ ngời ra

"- Hoàng nhi , mau nhìn kia có phải biểu muội của con không , có phải biểu muội không ?"- Hoàng thái hậu xúc động hỏi hoàng đế Lâm Kỳ , hắn cũng không biết trả lời làm sao , quả thật rất giống biểu muội của hắn .

"- Ngươi , lên đây "- Lâm Kỳ lên tiếng lệnh nàng tiến lên , Bách Ngọc Lan lững thững tiến lên mà không biết chuyện gì đang xảy ra .

"- Lan nhi , là con đúng không ?"- Hoàng thái hậu bắt lấy cánh tay của nàng , xúc động nhìn nàng nói , ánh mắt ...phải gọi là có muôn vàn vì sao hy vọng .

"- Ta..tên Bách Ngọc Lan "- Nàng ấp úng nói ra cái tên mình , hình như lão thái hậu nhận nhầm mình là ai thì phải ?

"- Hoàng thái hậu , đó chẳng phải là công chúa sao ?"- Quan thái giám bên cạnh thái hậu tiến lại nói một tiếng .

Công .chúa..

"- Đúng là con rồi , Lan nhi tội nghiệp của ta , cuối cùng con đã trở lại rồi , cảm ơn trời phật "- Lão hoàng thái hậu ôm nàng vào lòng , Bách Ngọc Lan chưa kịp tiếp thu được hết những gì mình vừa nghe .

Thế quái nào mình rõ ràng vừa ở trong cổ kiệu làm lễ vật nay đã thành công chúa rồi !

"- Chúc mừng hoàng thượng , hoàng thái hậu đã tìm được công chúa "- Quần thần mấy người tiếng lên chúc mừng . Lâm Kỳ có vẻ như rất vui mừng nhìn chằm chằm nàng một hồi lâu rồi lấy tay xoa đầu nàng

"- Buổi muội , nàng làm ta và thái hậu lo lắng đấy có biết không ? "- Mẹ nó , tên yêu nghiệt này có thể nói dịu dàng hơn được nữa không , thật khiến nàng sồn da gà .

Tiếp đó chính là tên tộc trưởng kia tự xưng lại được ban thưởng hậu hĩnh , tên khốn kiếp kia đã thế còn bịa ra một câu chuyện vô cùng khoa trương hiển hách về việc đã tìm thấy công chúa thế nào . Tên khốn , nếu ta không phải đang là công chúa đang bị mất trí nhớ thì nhất định sẽ giết ngươi .

Lúc này nàng đang được ngồi bên cạnh được hoàng thái hậu ân cần hỏi han chăm sóc , sau khi nỗ lực dùng hết chất xám có trong đầu nàng đã bịa ra được một câu chuyện là mình đã mất trí nhớ nhưng trong lòng vẫn nhớ đến có một lão bà đã chăm sóc mình như thế nào khiến cho lão hoàng thái hậu khóc chảy hết nước mắt .

Đúng lúc này , khi ánh mắt nàng chuyển xuống dưới một hình bóng khiến cho nàng không nhìn được mà hô lên " Mạc Phong Thần !" .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Lan nhi của ta

Ngay khi nàng vừa hô tên của hắn " Mạc Phong Thần " sự chú ý lại tập trung vào nàng , hoàng thái hậu đang xúc động cũng ngạc nhiên mà hỏi

"- Lan nhi , con biết hoàng đế Mạc quốc sao ?"- Lan nhi yêu quý của bà không biết thời gian vừa qua đã xảy ra chuyện gì với nó ? Tại sao không xưng lại gọi tên hoàng đế Mạc quốc , phải biết là biểu ca của nó cũng chính là hoàng đế Lâm Kỳ bấy giờ rất nhiều lần đã giao chiến với hắn ta .

"- Ta...con..không biết "- Nàng ngượng ngùng trả lời , ánh mắt vẫn dán chặt vào hắn , Mạc Phong Thần cuối cùng ta cũng gặp lại chàng . Nàng thực sự , thực sự muốn ngay lúc này nhào vào lòng hắn , ôm chặt lấy hắn , nước mắt nàng đột nhiên ứa ra vì bây giờ nàng không thể đến bên hắn ngay được , dung mạo nàng đã thay đổi nhìn thấy hắn lạnh lùng nhìn mình nàng cảm thấy thật tủ thân .

"- Biểu muội , nàng biết hoàng đế Mạc quốc sao ?"- Lâm Kỳ cũng thắc mắc hỏi biểu muội của mình , đối với biểu muội này hắn rất là yêu quý , ngay từ bé hắn đã chiều chuộng nàng như em gái ruột của mình , sau lần đi du ngoạn đó , nàng mất tích khiến cho mẫu hậu khóc hết nước mắt đau thương vô cùng . Hắn đã cử người đi tìm khắp nơi mà không có tung tích , lần này mất mất thay lại về hoàng cung thật khiến hắn mừng rỡ . Nhưng mà tại sao , biểu muội lại có thể quên biết tên khốn kia ?

"- Không "- Nàng vẫn khóc nhưng vẫn lắc đầu nguây nguẩy , Mạc Phong Thần , liệu chàng có nhận ra ta không ? Nàng vất vả bao nhiêu , gian nan bao nhiêu cuối cùng cũng đã gặp lại được chàng .

Mạc Phong Thần lúc này , không rõ cảm xúc của mình lúc này là gì , chỉ biết vị công chúa mất tích mới quay trở về kia đột nhiên lại gọi tên hắn , nhìn hắn mà rơi nước mắt . Không hiểu vì sao , ngay khi nghe tên mình thốt ra khỏi miệng nàng một tiếng gọi quen thuộc nào đó lại văng vẳng bên tai hắn , thật

giống như nàng vẫn thích gọi thẳng tên hần như xưa .

Hần nhìn nàng khóc , nàng nhìn hần khóc , trong một khoảng khắc , hần cảm thấy nhận ra một điều gì đó cũng cảm thấy không hần là nhận ra cái gì , cảm xúc lẫn lộn này thật khó chịu . Ngoài nhìn nàng ra hần chưa nhìn nữ tử nào mà lâu như vậy ? Hần động lòng , thay lòng đổi dạ ư ? Không , chỉ là vị công chúa kia có gì đó rất lạ , cái gì đó rất ...quen thuộc .

"- Lan nhi , con làm sao vậy , cảm thấy không khỏe ư ?"- Hoàng thái hậu lo lắng nắm tay nàng nói , Bách Ngọc Lan không nói gì . Nàng cần chần chờ lại , Mạc Phong Thần đã đang ở trong cung , thân phận nàng cũng là công chúa , việc gì phải khóc !

"- Con không sao ? Đột nhiên con cảm thấy cảm động quá thôi ! Con cứ nghĩ mình là đứa trẻ mồ côi không nơi nương tựa , số phận cực ải bị công vào cung , ai ngờ ông trời thương xót cho con gặp lại người"- Cái gọi là duyên xuất chính là vậy , Bách Ngọc Lan nói dối không chớp mắt làm điệu bộ đáng thương khiến cho lão thái hậu càng đau lòng không thôi

"- Ôi đứa trẻ đáng thương của ta , ông trời đúng là có mắt , ai gia nhất định sẽ bảo hộ cho con thật tốt không để con chịu bất cứ khổ ải nào nữa "- Lão thái hậu vô cùng hiền hậu nắm lấy tay nàng .

"- Nhưng tại sao muội lại gọi tên hoàng đế Mạc quốc vậy "- Lâm Kỳ lại hỏi , hần không hiểu tại sao bả muội lại gọi cái tên kia trong khi đó đại diện đang tấu nhạc , mỹ nhân xinh đẹp múa lượn như hồ điệp , quần thần ngả nghiêng đắm chìm trong khi Mạc Phong Thần vẫn mãi mê trong suy nghĩ của mình . Hần liệu có quen nữ tử kia ?"- À , muội chỉ là từng nghe danh tiếng của hoàng đế Mạc quốc là một minh quân tài giỏi vô cùng xuất chúng có tài trị nước trị dân , hôm nay nghe danh đã lâu mà được gặp mặt thật khiến muội cảm thấy ngưỡng mộ , hoàng huynh , muội cảm thấy hoàng đế Mạc quốc thật ư nhìn"- Một mũi tên trúng hai đích , vừa khen ngợi vừa thể hiện rõ ý đồ của nàng , hoàng huynh yêu nghiệt này chắc là hiểu ý nàng đi ! Chết thật , hình như có hơi liều quá , nàng đang mất trí nhớ cơ mà !

"- Ha ha ha , thì ra biểu muội của ta đã động lòng rồi , thế nào nhìn trúng hoàng đế Mạc quốc kia rồi sao ?"- Lâm Kỳ cười khở trong lòng , ngay cả biểu muội của hần mới nhìn đã thích , tên khốn kia có mị lực hơn hần sao ?

"- Đúng là , nữ đại bất trung lưu , nhưng hoàng đế Mạc quốc thì không được , ai gia không đồng ý , để hôm nào đó ai gia bảo hoàng thượng sắp xếp tổ chức tuyển phò mã cho con , lúc đó người nào con vừa ý thì ai gia sẽ xem xét "- Hoàng thái hậu dịu dàng nói , công chúa của bà sao có thể gả cho hoàng đế kia được vừa xa xôi lại không biết có được sủng ái không , nghe bảo từ khi hoàng hậu mất hần ta giải tán hậu cung , để tang hoàng hậu , một tên hoàng đế si tình .

"- Thái hậu , con thích chàng , thái hậu người có thể sắp xếp cho con gặp chàng chút được không ? "- Nàng biết nếu nàng không làm rõ thân phận để hần tin nàng chính là Băng nhi trước kia thì không đời nào hần lấy người khác , nàng quá hiểu hần rồi , tên hoàng đế ngốc si tình của nàng

"- Chuyện này ..."- Thấy đứa cháu yêu quý nũng nịu như những ngày xưa , bà cũng thấy lung lay

"- Đi mà , con chỉ muốn gặp chàng một chút thôi "- Nàng dịu vào lòng lão bà , tuy có chút ớn lạnh nhưng dù gì việc gặp chàng quan trọng hơn .

"- Được , lát nữa trẩm sẽ cho người mời hoàng đế Mạc quốc đến , biểu muội cố gắng lên "- Ha ha , biểu muội xem ra sẽ đau lòng thôi , tên khốn kia trong lòng chỉ có nữ nhân kia mà thôi .

"- Hoàng huynh hứa đó "- Yêu nghiệt , người dám nói dối thì ta nhất định sẽ giết người , hừ .

Yến tiệc dần đi vào hồi kết , Bách Ngọc Lan được lão thái hậu đưa về tẩm cung của " nàng " ngày trước , quả thật tẩm cung này vô cùng tráng lệ , vô cùng xa hoa . Phải nói , lão thái hậu với tên hoàng huynh yêu nghiệt có vẻ như rất yêu quý biểu muội này cũng là nàng bây giờ .

Haizz , về thân phận của nàng bây giờ- công chúa Lâm Dạ quốc thực ra nàng là con gái của tể tướng đương triều cũng là đệ đệ của hoàng thái hậu với công chúa Sở quốc nhưng phụ thân của nàng đã tử trận hy sinh trong chiến tranh mầu thân thương tâm quá độ nên mất theo . Nàng là đứa con gái duy nhất được thái hậu đưa vào cung nuôi dưỡng nên hoàng thái hậu vô cùng yêu quý chiều chuộng đứa cháu này , Lâm Kỳ là biểu ca cũng rất cưng chiều nàng . Nhưng trong một lần đi chơi trên thuyền rồng nàng bị rớt xuống nước từ đó mất tích khiến cho thái hậu vô cùng thương tâm .

Ông trời sắp xếp cũng chu đáo quá đi , lần này quay lại còn được làm công chúa cơ đấy !

"- Công chúa , người nên đi tịnh thân và thay bộ xiêm y khác , nô tỳ đã chuẩn bị xong hết "- Tiếng cung nữ từ bên ngoài vọng vào . Bách Ngọc Lan đã lâu không có được hưởng thụ những thứ này nên rất thoải mái để cho nô tỳ thoát xiêm y rồi từ từ ngấm mình vào nước . Trong nước được pha thêm thảo dược vừa có mùi hương dễ chịu vừa thoải mái toàn thân , bên cạnh còn có người thêm nước vào thùng còn rải thêm cánh hoa hồng . Đúng là loại hưởng thụ chỉ có người hoàng thất mới được , đã xuyên không phải xuyên vào thân phận thế này mới gọi là tuyệt chứ !

Sau khi tắm rửa sạch sẽ , toàn thân thoải mái , nàng được người hầu hạ từ việc thoa hương thảo thơm ngát cho đến việc mặc xiêm y , đúng là thoải mái thật . Lần này không phải xiêm y đỏ rực nữa mà là bộ xiêm y màu xanh lam vô cùng mát mắt , tóc nàng được vấn gọn gàng , đẹp để lại thoải mái vô cùng . Thực ra hoàng cung Lâm Dạ quốc cũng không tệ lắm .

Lúc này Mạc Phong Thần đang ở trên đại diện , sau một màn vừa rồi , hần biết mình sẽ được mời đến gặp công chúa kì lạ kia , trong lòng ngàn vạn lần không muốn nhưng nếu đến đây hần sẽ có cơ gặp mặt hoàng thái hậu .

Lâm Kỳ lúc này uống đã ngà ngà say được tiểu quan dìu về tẩm cung , yến tiệc đã tàn , màn đêm đã buông xuống . Hần theo người đi đến nơi đã được sắp xếp dành cho khách mời và sứ thần để nghỉ ngơi . Có lẽ đây là tẩm cung để không nào đó đã được dọn dẹp , trang hoàng vô cùng đẹp đẽ , mọi thứ ngăn nắp , có thái giám và cung nữ luôn luôn túc trực để sai bảo , có lính gác bảo vệ bên ngoài .

Mạc Phong Thần đi vào phòng , lệnh cho mọi người lui hết rồi từ từ bình tâm lại , chờ đợi người đưa tin mời hẳn qua . Lúc này ám vệ trong tối xuất hiện , báo cáo tin tức đã điều tra được

- "Thưa chủ nhân , người mà đáng lẽ hôm nay là một mỹ nhân cũng là công chúa kia chính là tộc trưởng của đám thổ phi ám sát vương gia , có cần xử lý hẳn ta không thưa chủ nhân"- Dám đắc tội với chủ nhân còn gây trọng thương với vương gia , chắc hẳn hẳn sẽ chết !

- "Ngươi nói , hẳn chính là gã thổ phi ở trong hẻm núi kia , vậy nữ tử hẳn bắt cóc .....mau , đem hẳn đến đây cho ta , bằng mọi giá lập tức đưa hẳn đến đây "- Theo lời của Mạc Diệp Thâm , nữ tử hôm đó hẳn gặp được tự xưng là nàng , lão đầu cũng nói nàng đã quay trở lại , vậy nữ tử kia đâu , liệu đúng là nàng , vậy nàng đâu ?

Trong chốc lát , ba ám vệ bí mật đưa gã tộc trưởng kia vào cung mà không ai hay biết ,miệng hẳn bị nhét một miếng rẻ lên không thể la hét được gì , một gã thổ phi dữ tợn nay lại bị chối gập bắt quý dưới chân hẳn

- " Nếu ngươi mở miệng nên hết , thanh gươm này sẽ tiễn ngươi xuống địa ngục "- Một ám vệ đưa kiếm gần sát cổ hẳn , một ám vệ bỏ miếng rẻ ra khỏi miệng . Tất cả chờ Mạc Phong Thần lên tiếng

- " Ngươi , mấy hôm trước ngươi động thủ với người của vương gia trong hẻm núi kia đúng không ?"- Mạc Phong Thần nhẹ nhàng lên tiếng

- "Tiểu nhân đắc tội , xin tha mạng , xin tha mạng , muốn gì tiểu nhân có thể bồi thường , xin tha mạng "- Gã tộc trưởng run như cây sậy , đập đầu xuống đất xin tha

- " Vậy nữ tử ngươi bắt đâu , nữ nhân đó đâu "- Mạc Phong Thần gần giọng nói , ngay cả ám vệ quen thuộc cũng run người - " Là công chúa...chính là công chúa kia....tiểu nhân không biết đó là công chúa , xin tha mạng , xin tha mạng .."- Gã vẫn đập đầu xuống đất , trán đã bắt đầu rướm máu

Là công chúa kia , công chúa kì lạ nhìn hẳn mà khóc , gọi tên hẳn....là nàng sao ? Bách Ngọc Lan sao ? Mạc Diệp Thâm nói dung mạo nàng đã thay đổi , thực sự như vậy ?

Trong lòng hẳn rung động dữ dội , nếu là thật , đó đúng là nàng ? Hẳn không kìm được lòng muốn ngay lập tức đến xác nhận lại , chắc chắn là nàng , đó phải là nàng

- " Đem hẳn ra ngoài , ta không muốn nhìn thấy hai tay của hẳn "- Ý chính là chặt hai cánh tay của hẳn đi , không giết coi như cảnh cáo .

- " Xin tha mạng , xin tha mạng ,xin..um.. "- Gã tộc trưởng hoảng sợ la hét nhưng bị ám vệ nhét rẻ vào miệng lại bí mật lòi đi .

Mạc Phong Thần sốt ruột đi đi lại lại trong phòng , ngũ ám vệ thấy thế cũng thấy làm lạ

- " Chủ nhân , công chúa kia thực sự là chủ mẫu sao ?"- Chuyện này tuy có khó tin một chút nhưng thực ra cũng có thể xảy ra , trên đời này thiếu gì chuyện lạ

- " Hoàng đế Mạc quốc , hoàng thượng đưa tin mời ngài đến ngự hoa viên thưởng trà ngắm trăng "- Thái giám bên ngoài loan tin truyền đến , thực ra đây là ý của hoàng thái hậu , hoàng thượng lúc này đã ngủ say lâm rồi

Mạc Phong Thần vừa nghe tin xong liền như gió đi đến ngự hoa viên mà không cần người dẫn đường , hẳn thực muốn gặp nàng , người hẳn lúc này có thể nói run lên từng hồi

Trong ngự hoa viên lúc này , nàng đang ngồi trên ghế vui vẻ ăn bánh nguyệt quế ngắm trăng , khả khả , hoàng huynh yêu nghiệt cũng rất quân tử làm đúng như đã hứa với nàng .

- " Lan nhi , ta chỉ giúp con duy nhất lần này thôi đó , có khiến người ta thích con không thì đó còn tùy thuộc vào con "- Thực ra bà cũng hơi tò mò không biết hoàng đế Mạc quốc có thích Lan nhi của bà không , tuy rằng biết hẳn ta rất si tình nhưng Lan nhi của bà cũng rất xinh đẹp

- " Thái hậu à , người yên tâm , nhất định sẽ được "- Bách Ngọc Lan vui vẻ nói , vừa thấy bóng dáng lam y kia đang đến gần nàng bỏ ngay miếng bánh ngậm trong miệng xuống kìm lấy khao khát muốn chạy đến ôm hẳn mà vờ đoan trang dịu dàng

- " Bái kiến hoàng đế Mạc quốc "- Mạc Phong Thần ,đã lâu không gặp chàng , chàng có vẻ...xấu hơn trước rồi đó !

- " Không biết hoàng thượng Lâm Dạ quốc có nhã hứng gì mời ta đến đây "- Mạc Phong Thần tuy miệng nói như thế nhưng ánh mắt vẫn dán vào nàng , nhận thấy ánh mắt của nàng như sao mai nhìn hẳn , đột nhiên hẳn muốn ôm nàng dù không biết đó có chắc chắn là nàng không

Nhưng linh cảm của hẳn nghĩ rằng đó là nàng , chính là nàng

- " À , không có gì , hoàng thượng mời người đến đây nhưng đột nhiên cảm thấy không thoải mái nên về cung trước rồi , người có thể nói chuyện với ai gia một lúc được không ?"- Lão thái hậu thỉnh thoảng nháy mắt với nàng , Mạc Phong Thần vẫn mãi chú ý đến nàng lên cũng không để ý

- " Ui , ai gia đột nhiên cảm thấy đau đầu quá , người đâu mau đưa ai gia về tẩm cung "- Lão thái hậu , người già bộ lổ liễu quá đấy !

- " Thái hậu , để con đưa người về "- Bách Ngọc Lan thật có cảm xúc cung đứng lên diễn kịch

- "Lan nhi, con ở đây tiếp hoàng đế Mạc quốc giúp ta, để người khác đưa ta về cung được rồi" - Ngàn vạn lần cảm ơn lão thái hậu tuy rằng bà diễn vai phụ cũng chẳng có cảm xúc gì cả, không đạt yêu cầu rồi

Bách Ngọc Lan giả bộ một công chúa hiếu thảo, đoan trang nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện hấn, lòng run lên muốn ôm lấy hấn nhưng kìm được.

- "Các người lui xuống" - Hấn và nàng đồng thanh lên tiếng, trong chớp lát hai ánh mắt chạm nhau, mắt nàng đã bắt đầu rớm lệ, nhìn hấn.

Mạc Phong Thần chàng nhận ra ta đúng không?

Mọi người xung quanh lui xuống hết, âm vệ cũng được lệnh lui xuống, trong ngự hoa viên yên tĩnh chỉ còn lại hai người cùng với hoa và bóng trắng trên cao.

- "Mạc Phong Thần, chàng có biết ta" - Bách Ngọc Lan nhẹ nhàng lên tiếng, một câu hỏi không đầu không đuôi mà trực tiếp hỏi,

- "Bách Ngọc Lan, là nàng sao?" - Bàn tay hấn không tự chủ nắm chặt, tim hấn co thắt lại, chỉ cần nàng đáp, đúng là nàng, hấn sẽ tin.

- "Mạc Phong Thần, ta nhớ chàng, lúc lấy máu từ tim ta không hề nghĩ đến việc mình sẽ chết, sẽ rời xa chàng nhưng khi nó xảy đến thì đã muộn, ta xin lỗi vì đã không nghe lời, Mạc Phong Thần ta nhớ chàng" - Một lời bày tỏ cũng là một lời giải thích để hấn tin nàng chính là Bách Lệ Băng trước kia, nhưng bây giờ dung mạo nàng đã thay đổi, giờ nàng là Bách Ngọc Lan.

- "Bách Ngọc Lan, là nàng" - Hấn vẫn lặp lại câu nói kia, không dám tin cũng không dám tiến lên bước nào, ánh mắt vẫn dán chặt vào nàng

- "Là ta" - Bách Ngọc Lan nức nở lên tiếng

- "Ngọc Lan, là nàng"

- "Đúng, là ta"

- "Ta nhớ nàng" - Một người lạnh lùng như tảng băng trước kia, Mạc Phong Thần bây giờ cũng rớm nước mắt

- "Mạc Phong Thần, ta yêu chàng" - Bách Ngọc Lan chạy lại ôm chầm lấy hấn, thật ấm áp, hấn không lạnh lùng như người ta vẫn thường nói mà thực ra rất ấm áp, rất ấm áp

Mạc Phong Thần vẫn không dám tin, không dám ôm lấy nàng cho tới khi nàng chạy lại. Thân hình người con gái mà hấn nhớ mong suốt thời gian qua giờ đã quay lại lòng hấn.

Hấn ôm chặt nàng như muốn hòa nàng vào thân thể, bên tai nàng vẫn không ngừng nói "Lan nhi, lan nhi của ta, nàng đã quay lại" - "Phong Thần, ta đã quay lại, quay lại rồi"

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Bắt đầu tuyển phò mã

Không gian dường như ngừng lại, xung quanh bỗng chốc mơ hồ như ảo ảnh, như hư vô. Chỉ còn nhìn thấy hai bóng hình, một nam từ cúi đầu vui mặt vào vai một nữ từ lam y xanh biếc, đôi tay chàng ôm trọn nữ tử đó như muốn hòa vào tim, đáp lại chàng là một vòng tay nhỏ bé ấm áp, nữ tử đó vui mặt vào lòng chàng, đôi lúc có thể nghe thấy tiếng nghẹn ngào nào đó.

Mọi đau khổ, xa cách nhờ nhưng bỗng chốc thu lại chỉ bằng một cái ôm ấm áp.

Mạc Phong Thần còn mơ màng ôm chặt nàng vào lòng, trong lòng không ngừng nhắc nhở bản thân đó đúng là nàng, là Băng nhi, à không là Lan nhi mà hấn điên cuồng nhớ nhung, điên cuồng tìm kiếm suốt thời gian qua. Nàng đã trở lại thật rồi, trở về bên hấn.

- "Phong Thần...chàng..ôm đủ chưa, có người nhìn kìa" - Bách Ngọc Lan ngẩng lên từ trong lòng hấn nói, xung quanh đang có rất nhiều người nha!

- "Ngoan nào, để ta ôm nàng chút đi" - Mạc Phong Thần cứng rắn ôm chặt nàng, không để cho nàng toát khỏi vòng tay mình

- "Một chút nữa thôi nhé" - Bách Ngọc Lan thở dài. Thôi, ta chỉ để cho chàng ôm thêm chút nữa thôi đó, không thì ngạt chết ta mất! rồi nàng ôm lấy hấn vui mặt vào lòng hấn, tham lam hít lấy mùi hương quen thuộc mà nàng đã xa cách bấy lâu nay.

Đột nhiên một tiếng thét giận dữ của ai đó truyền đến

-” Hai người đang làm cái quái gì ở đây! Mạc Phong Thần ngươi đang làm gì biểu muội của trẫm?”- Lâm Kỳ vị vua không được hoan nghênh đột nhiên xuất hiện từ nơi nào mà thần không biết quý không hay khiến cho hai người đang ân ái ôm nhau kia giật cả mình không vui

Mạc Phong Thần mặt không đổi sắc buông nàng ra nhưng đôi tay nắm chặt bàn tay của nàng, cất giọng lãnh đạm đáp

-” Ta và biểu muội này của ngươi có giao tình từ trước, mong ngươi tác thành tứ hôn cho ta và biểu muội của ngươi “- Mạc Phong Thần không thèm giải thích, thẳng thừng trợn mắt nói dối.Cái gọi là giao tình là từ lúc nào vậy? sao nàng không biết. Ừ thì, trước kia quan hệ kia, không nói làm gì..nhưng từ lúc đến đây giao tình lúc nào vậy.

Mạc Phong Thần chàng học thói nói láo ở đâu vậy?

-” Mạc Phong Thần, ngươi có bị điên hay không? Đó là biểu muội của ta, là biểu muội của ta đó “- Lâm Kỳ tức tối chạy ra giằng lấy nàng từ tay hấn che chắn đằng sau mình khiến cho Bách Ngọc Lan suýt chút nữa vồ éch

-” Biểu huynh, ha ha, ta quả thực có giao tình với ngài ấy mà. Trước kia có một lần ta suýt chút nữa rơi xuống núi nhá! Đúng lúc đó có một tà áo trắng bay bay đột nhiên xuất hiện, hóa ra là ngài ấy lao ra cứu ta, còn đem ta về quán trọ tận tình, còn cho ta tiền nha, còn ...còn....nói chung là ngài ấy giúp ta rất nhiều, lâu ngày sinh tình, cảm kích tấm lòng ngài ấy ta đã hứa gả cho ngài ấy rồi. Ai dè, ngài ấy lại là hoàng đế Mạc quốc! Ta..”- Chàng nói dối còn kém lắm nha! Cái gọi là diễn xuất phải học ta đây này! Bách Ngọc Lan dựng truyện anh hùng cứu mỹ nhân điển hình mà mặt không đổi sắc, tim không đập nhanh. Đến Mạc Phong Thần đứng cảnh còn ngạc nhiên trợn mắt nhìn nàng, Lâm Kỳ mặt mày hung dữ vẫn giữ thái độ thù địch

-”Hừm, là biểu muội của ngươi thì sao? Không xứng với ta?”- Mạc Phong Thần nhếch mép cười lạnh. Nàng đã trở về, không nên ở lại nơi này lâu, hấn muốn đem nàng về, đem nàng quay lại bên hấn

-” Mạc Phong Thần, ngươi là đồ bạc tình bạc nghĩa, nàng vừa mới chết mà ngươi đã muốn lấy biểu muội của ta! Ngươi có xứng với tình yêu của nàng, xứng với mạng sống của nàng, Mạc Phong Thần ta sẽ giết chết ngươi “- Lâm Kỳ đột nhiên lao đến ghì cổ áo hấn rồi rút kiếm bên hông ra, ánh mắt hơi có chút mơ màng, động thủ muốn giết hấn

-” Hoàng thượng, xin ngài đừng kích động “

” Hoàng thượng, hoàng thượng “

Đám nô tài cung nữ, lính đứng xung quanh lập tức quỳ rạp xuống sợ hãi hô lên, bọn hấn không biết tại sao đột nhiên tân hoàng đế lại xuất hiện ở đây. Vừa nghe thấy tiếng binh khí, chạy đến đã thấy hoàng đế Mạc quốc và tân hoàng đế đã rút kiếm động thủ như muốn đánh nhau. Chuyện này là sao?

Bách Ngọc Lan hồi hồn, biểu huynh yêu nghiệt nói “ Nàng “ ở đây? chính là nói nàng đó ư? à không, là Bách Lệ Băng đó ư? Hấn ta....thực ra cũng yêu nàng sao? Mới có thể tức giận với Mạc Phong Thần như thế.

-” Lâm Kỳ, đó là chuyện của ta và nàng, không phải chuyện khiến ngươi quan tâm! Mà ta cùng biểu muội ngươi thì sao? Nành đã đi không lẽ ngươi muốn ta phải thủ tiết cả đời sao? Nực cười, hoàng đế không phải tam cung lục viện sao? Ta không cần, ta chỉ cần một nữ nhân bên cạnh, ta sẽ lấy biểu muội của ngươi, lấy làm làm hoàng hậu, làm nữ nhân duy nhất trong hậu cung, không phải tốt sao?”- Mạc Phong Thần lãnh đạm cười nói để mặc cho lưỡi kiếm kề sát bên cổ.

Hấn đoán không sai, Lâm Kỳ này thực có tình cảm với nàng. Đáng chết!

-” Đừng biện minh, hôm nay ta phải trả thù cho nàng “- Lâm Kỳ lại càng kích động muốn một kiếm chém chết hấn nhưng Mạc Phong Thần đã nhanh chóng lùi lại rút kiếm động thủ

Bách Ngọc Lan bên cạnh, nhìn thấy hai người động thủ đánh nhau thì nhanh chóng chạy ra ngăn

-” Này này, không cần thiết phải rút kiếm chứ! Mau thu lại có gì từ từ nói đừng động thủ, đao kiếm vô tình nha! Biểu huynh, đó là ân nhân của muội nha!”- Bách ngọc La sở hãi hô lớn, nhất quyết đứng giữa hai đầu kiếm muốn ngăn cản

-” Muội mau tránh ra, ta phải giết chết tên khốn này “- Lâm Kỳ tức giận một tay đem nàng ném cho đám cung nữ kia đỡ,lập tức động thủ đánh và phía hấn

Mạc Phong Thần thấy nàng bị ném như vậy, tức giận xông lên nào cũng động thủ tiếp chiêu

Hai bên giao chiến hỗn loạn, đám nô tài cung nữ, binh lính chỉ biết kêu gào nói nào là đó là hoàng đế bắt giết, đó là hoàng đế Mạc Quốc đó...v..v

-” Ôi ta sợ quá, ta sợ đánh nhau nha! Ta sợ máu đó “

-” Ôi ôi, biểu huynh ta thấy mệt ghê, Mạc Phong Thần ta mệt quá, đau bụng quá “

Khó nhọc kẻ không được rồi..

-” Biểu huynh, thái hậu sắp đến rồi kìa, mau mau thu kiếm không ăn mắng “

-” Mạc Phong Thần, chàng mau dừng tay, nếu không ta không bao giờ nhìn mặt chàng nữa “

Không được rồi...

-" Yêu nghiệt chết tiệt, ta đã chết đâu, ta chính là Bách Lệ Băng, là Bách Lệ Băng, ngươi dừng lại nghe ta nói "- Bách Ngọc Lan sốt hết cả ruột, nóng lên cả máu não buột miệng nói

Yêu nghiệt, yêu nghiệt...đúng chỉ có nàng mới gọi hần như vậy!

Lâm Kỳ bỗng chốc ngẩn người, đột nhiên như bị sét đánh, kiếm trong tay dừng lại, Mạc Phong Thần nhú mày nhìn hần liếc mắt về nàng tỏ ý không vui.

-" Ách, yêu nghiệt, ngươi mau thu hồi về mặt đó, ta sẽ nói, sẽ nói, đừng động thủ nữa "- Bách Ngọc Lan thấy vẻ mặt của hần thì có hơi chột dạ, người có cần phải xúc động mạnh thế hay không. Chưa gì đã tin là thật hay sao?

-" Biểu muội, muội đừng nói lung tung nữa, người đâu, đưa công chúa về cung cho trẫm, tuyệt đối không được để nàng ra khỏi phòng "- Lâm Kỳ đột nhiên cười lạnh, ra lệnh cho người đem nàng về, quả nhiên không tin?

Thấy hần chuẩn bị động thủ tiếp, nàng sốt ruột kêu

-" Yêu nghiệt, chính là ta, ngươi không nhớ người nào ngày ngày trước bắt cóc ta đem đến cái nơi nào đó ở sâu trong rừng núi của ngươi sao? Ngươi không nhớ ta đã hạ được cho ngươi cùng mấy tên thuộc hạ đau bụng tưởng chết sao? Ha ha, sao chỉ có mỗi ta nhờ nhĩ?"- Bách Ngọc Lan vừa tiến đến phía hần vừa nói. Chuyện đã đến nước này, nói ra luôn cho rồi

Mạc Phong Thần nhanh chóng tiến đến kéo nàng vào lòng mình từ từ chờ xem động thái Lâm Kỳ, chỉ thấy hần bỗng chốc ngạc nhiên về không tin nổi, nhìn về phía nàng và hần muốn nói cái gì đó mà không nên lời

-" Kỳ thực, có một chút chuyện mà ngươi không cần, Tả thi hoàn hồn hay gì gì đó, ngươi nghĩ sao cũng được, chỉ cần biết là chính là Bách Lệ Băng trước kia chỉ đổi một bộ dáng khác, còn nữa tên thật của ta cũng là tên biểu muội của ngươi Bách Ngọc Lan "- Bách Ngọc Lan tựa trong lòng hần nhìn Lâm Kỳ mà nói, quả thực bộ dáng của yêu nghiệt bây giờ có chút đáng thương

-" Ha ha ha, biểu muội đừng ăn nói linh tinh nữa, nghe lời huynh về cung nghỉ ngơi thôi "- Lâm Kỳ hồi hồn, cười một nụ cười khó hình dung, khó hiểu

-" Ta đã nói, ta không phải biểu muội của ngươi "- Bách Ngọc Lan gằn giọng nói

-" Phải, ngươi là biểu muội của ta, là công chúa Lâm Dạ quốc "- Lâm Kỳ cũng cứng rắn đáp

-" Không phải, ta không phải, yêu nghiệt, ngươi phải tin ta "- Bách Ngọc Lan cũng cứng rắn đáp lại

-" Yêu nghiệt, quả thực chỉ có nàng mới gọi ta như vậy? Yêu nghiệt, yêu nghiệt, ha ha ha ha .."- Lâm Kỳ bỗng chốc cười lớn, buông kiếm trong tay nhìn hai người rồi từ từ lui đi, vừa cười vừa đi về cung mình

Đám nô tài cung nữ sợ hãi theo sau, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Mạc Phong Thần ôm nàng trong lòng, cả hai không nói câu gì mà chỉ im lặng ôm lấy nhau

Ám vệ trong bóng tối mừng muốn rót nước mắt, hoàng hậu, chủ nhân người về rồi, bọn thuộc hạ nhớ người, hu hu hu

-" Mạc Phong Thần, làm sao đây?"- Bách Ngọc Lan ôm lấy hần lo lắng nói, tên yêu nghiệt kia cười thật kinh dị, rồi chúng ta sẽ sao đây

-" Đừng lo có ta ở đây"- Mạc Phong Thần ôm nàng một lúc. Ngày mai hần phải sắp xếp nhanh chóng đưa nàng về nước, không thể để nàng tiếp tục ở đây, bằng cách nào đi chăng nữa.

Trời cũng đã tối, Mạc Phong Thần cứng rắn không được mềm mỏng không xong muốn đem nàng về phòng ngủ nhưng Bách Ngọc Lan nhất quyết không chịu, nói hần về phòng mình rồi nàng về cung ngủ trước.

Tình hình bây giờ còn chưa biết ra sao, xảy ra chuyện gì..nàng không dám nghĩ đến.

Cả đêm, hai người không ai chợp mắt ngủ được.

Sáng sớm tại tẩm cung của nàng, Bách Ngọc Lan vừa mới tỉnh giấc, đang ngáp dài ngáp ngắn để người khác mặc xiêm y cho mình thì một nô tài thân cận của Lâm Kỳ đến, nói là truyền lệnh của hoàng thượng, mời nàng đến thư phòng ngay lập tức.

Thái hậu đã biết tin, muốn ngay lập tức đến hỏi chuyện nhưng đã có người báo tin lại không có chuyện gì xảy ra, đêm qua chẳng qua là đột nhiên có nhả hứng múa kiếm xem chơi chút thôi. Haizz, thật khổ tâm cho ai phải nghĩ ra lý do này!

Bách Ngọc Lan lúc này tuy sợ hãi nhưng vẫn còn lý trí biết chắc hần sẽ không dám làm gì mình liền lập tức nhanh chóng sửa soạn đến

-" Hoàng thượng, công chúa Ngọc Lan bái kiến "

-” Cho vào “- Tiếng của Lâm Kỳ vọng ra

Bách Ngọc Lan vững bước ngang đầu tự tin bước vào, đối diện với ánh mắt xinh đẹp của yêu nghiệt nàng cũng không tỏ thái độ gì chỉ cung kính nói

-” Biểu huynh, người có chuyện muốn nói với ta “- Bách Ngọc Lan lặng lẽ quan sát hần nói

-” Ngươi là biểu muội của ta sao?”- Lâm Kỳ mơ màng nói, sau một trận kích động đêm qua lúc tỉnh dậy hần không biết đây là thực hay là mơ nữa. Hôm qua nàng nói nàng là Lệ Băng trước kia, nàng gọi hần là yêu nghiệt...đây là sự thực

-” Không phải, ta không phải biểu muội của ngươi, ta là Bách Ngọc Lan nhưng trước kia ta là Bách Lệ Băng người mà ngươi biết, cũng là hoàng hậu Mạc quốc “- Bách Ngọc Lan nhìn vào mắt hần nói, nàng tin yêu nghiệt này đã nghĩ thông suốt.

-” Ta tin đó là nàng, Bách Lệ Băng cứ cho là bây giờ nàng là Bách Ngọc Lan thì nàng cũng là biểu muội của trẫm, mãi mãi là biểu muội của trẫm, chuyện trước kia, coi như không có, có được không?”- Lâm Kỳ thực chất đã sớm cho người điều tra, nàng quả thực không phải biểu muội của hần, hần chẳng qua tự dối lòng mình. Chuyện tối qua, quả thực có gây sốc với hần, là nàng sao?

Hần muốn ích kỷ đem nàng về bên mình nhưng thấy nàng yêu Mạc Phong Thần như vậy, hần đột nhiên muốn cười. Dù kiếp này hay kiếp khác, dù thể xác linh hồn này hay linh hồn khác thì nàng vẫn chỉ yêu một người, còn hần chỉ là yêu nghiệt xinh đẹp trong lời nàng.

Nếu bây giờ, nàng đã trở về, còn là danh phận biểu muội của hần, công chúa Lâm Dạ quốc thì cứ để nàng làm, ít nhất giữa nàng và hần sẽ có một sợi dây vô hình. Hần có thể quang minh đứng cạnh nàng, có một chỗ đứng trong lòng nàng.

-”Ngươi đừng nói gì, đối với trẫm từ giờ phút này cho đến mãi mãi về sau ngươi vẫn sẽ là biểu muội của trẫm, Lan nhi, có được hay không? Ta chỉ cần nàng làm biểu muội của trẫm, làm công chúa Lâm Dạ quốc này!”- Lâm Kỳ nhìn nàng nói, trong ánh mắt không có dục vọng chỉ có một tình cảm chân thành, một niềm hy vọng

-”Được, yêu nghiệt xinh đẹp bây giờ ta sẽ coi ngươi là biểu huynh, hoàng huynh duy nhất của ta ở thế giới này “- Bách Ngọc Lan trong lòng có chút xao động, nếu thế thì nàng không chế, nàng sẽ là công chúa Lâm Dạ quốc, có thể quang minh chính đại trở về bên hă, ha ha, lại có thể hưởng bao nhiêu vinh hoa phú quý nữa nha!

-” Ta có thể ôm muội một lần được không?”- Ánh mắt của hần có chút chờ mong, hần đã cho người lui hết, giờ chỉ còn hai người trong thư phòng

Bách Ngọc Lan có chút mũi lòng định ôm hần một cái đáp lại hoàng huynh mới kết nghĩa thì đã bị một vòng ôm que thuộc vây lại.

Haizz, ở đâu làm đồ bình dân vậy, chua quá!

Mạc Phong Thần vừa biết được tin nàng được lệnh đến thư phòng hoàng thượng đã tức tốc lao đến. Ai dè vừa vào đã nhìn thấy một cảnh tình ái sắp diễn ra, đáng chết!

-” Lan nhi, nàng đang định làm cái gì?”- Mạc Phong Thần ôm nàng vào lòng tức giận nói, trừng mắt về phía Lâm Kỳ đang trợn mắt nhìn lại mình.

-” Ta đâu có làm gì, chỉ định ôm hoàng huynh của ta một cái thôi mà “- Nàng ở trong lòng hần lẽ lười nói, Mạc Phong Thần - chàng ghen nha!

-” Mạc Phong Thần, ngươi dám tự ý xông vào thư phòng của trẫm, dù có là hoàng đế Mạc quốc ta cũng không khách khí đâu “- Lâm Kỳ có chút ngoài ý muốn không nghĩ đến còn một vấn đề phải giải quyết nữa, là hần ta - hoàng đế Mạc quốc

-” Chuyện tối qua, ta không muốn nhắc lại, ngươi làm sao thì làm nhưng ta nhất định sẽ đem lại đi khỏi đây về Mạc quốc cũng với ta, ngươi muốn nàng về quang minh chính đại hay muốn nàng chôn lủi về thì là do ý ngươi quyết định “- Ngụ ý, nếu hần tử hôn, nàng sẽ được gả đi với tư cách là công chúa Lâm Dạ quốc sang hòa thân với Mạc quốc, còn không đồng ý hần sẽ bí mật đem nàng về.

-” Ngươi...được, ta không ngăn cản, nhưng muốn đem nàng về ít nhất cũng phải chờ được sự đồng ý của trẫm, của thái hậu nữa chứ. Hoàng đế Mạc quốc, ngài nghĩ ta sẽ đem biểu muội duy nhất gả cho ngươi dễ dàng như vậy sao?”- Lâm Kỳ cười lạnh nói, Bách Ngọc Lan đột nhiên cảm thấy, kỳ thực có một hoàng huynh cũng tốt, còn có thái hậu nữa chứ.Nơi này cứ coi như là nhà ngoại nàng, về sau Mạc Phong Thần dám làm nàng tức giận nàng liền trốn về đây, ha ha

-” Đúng vậy, sao ta lại gả cho chàng dễ dàng như vậy chứ! Hừ, lần này chàng phải mau nghĩ cách lấy lòng ta đi, còn phải cầu hôn gửi sính lễ nữa nha! Ít nhất phải cho ta cảm giác được người ta theo đuổi là như nào chứ! “- Bách Ngọc Lan ngang phất từ lòng hần dậy, oang oang nói rồi nhanh chân chạy ra ngoài khỏi phải để ai đó tức giận mà muốn vồ lấy nàng

Lâm Kỳ cười muốn ngất, ha ha, đây đúng là nàng rồi. Thấy vẻ mặt đen xì tức muốn xì khói của Mạc Phong Thần hần cười còn điên cuồng hơn nữa.

Đáng đời ngươi!

Buổi sáng ngày hôm đây, tân hoàng đế ra chiếu chỉ bố cáo thiên hạ muốn tìm phò mã cho công chúa. Cáo thị được dán khắp Lâm Dạ quốc.

Chuẩn bị có một đại hội nỷ nam được tổ chức rồi!

Không biết khi hoàng thượng anh minh tuần tú phi phạm Mạc Phong Thần biết được tin này sẽ có phản ứng ra sao đây!

Haizz, muốn lấy công chúa Lâm Đạo quốc, người còn phải cố gắng nhiều nha!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Tuyển phò mã (1)

Ngày hôm nay, cả kinh thành Lâm Đạo quốc còn rộn ràng hơn cả ngày hôm qua - ngày tân hoàng đế lên ngôi. Khắp các nơi tứ xứ đều đổ về nơi đây, tất cả đều nghe nói hoàng thượng đang tìm phò mã công chúa, nghe nói công chúa đó mất tích đã lâu giờ mới tìm thấy, nghe nói công chúa đó còn có một dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, mỹ miều như hăng nga trên tiên giới vậy.

Một truyền mười, mười truyền trăm, người người đều nói về công chúa của Lâm Đạo quốc xinh đẹp ra sao, tuyệt thế ra sao. Vì vậy có thể nói, ai lấy được nàng quả thực là nam nhân hạnh phúc nhất thiên hạ này.

Con cháu các quan lớn, các đại công tử nhà giàu cho đến những nam nhân cuộc đất bình thường đều nhất loạt đổ xô đến kinh thành. Có thể dễ dàng nhìn thấy trên đường nhưng rương lớn kéo dài, đựng bên trong đó là gì thì khỏi nói cũng biết. Không châu báu ngọc ngà thì cũng là vàng bạc đầy rương.

Còn có một chuyện mà ngày hôm nay có thể coi là ngày hạnh phúc nhất của những cô nương xinh tươi phơi phới vì. Hãy nhìn xem, đâu đâu cũng thấy mỹ nam cười ngửa nha! Quả thật tuấn tú, quả thực là khung cảnh trăm năm có một.

Trong khi các mỹ nam đang đổ xô đến để ra mắt vị công chúa xinh đẹp thì có một mỹ nam anh tuấn nhất thiên hạ, "xinh đẹp nhất thiên hạ"...khụ khụ đây là do công chúa nào đó nói đang tức giận ngồi trời trong điện

"- Lâm Kỳ, ngươi còn không thu hồi thánh chỉ bổn vương khẳng định sẽ giết ngươi tại nơi này!"- Mạc Phong Thần toàn thân muốn bốc hỏa. Gì cơ? Tuyển phò mã? Được lắm, hẳn đây tìm mọi cách trăm phương ngàn kế để tìm nữ nhân của mình về lại để nàng đi tìm một nam nhân khác lấy làm chồng.

Hắn muốn giết tên cầu hoàng đế trước mặt!

"- E hèm, Mạc Phong Thần, ta nói rõ cho ngươi biết, ta sẽ không thu hồi thánh chỉ, có giỏi thì giết ta thử xem. Ta vì hạnh phúc của biểu muội mà tìm một phò mã phù hợp cho nàng chẳng lẽ là sai, ngươi có tư cách gì mà can thiệp. Mà Mạc Phong Thần hình như đại lễ của ta đã cử hành xong, ngươi không mau về nước chẳng lẽ còn phải để ta đuổi khách"- Lâm Kỳ không mảy may nhếch nhếch môi cười nói. Ha ha, buổi muội của ta dù sao cũng sẽ về với ngươi, chỉ là đột nhiên thấy buồn chán chơi đùa một chút.

"- Ngươi..."- Mạc Phong Thần tức giận đến nỗi đập vỡ cái bàn ngọc đồ ỳnh một cái, cung nữ thái giám sợ hãi rút về đằng sau mà hoàng đế nào đó còn đang sung sướng ngồi cười.

Lúc này một thân ảnh lam nhạt nào đó xuất hiện chạy với tốc độ tên lửa vào trong, trở mắt nhìn

"- Ai nha, Phong Thần, chàng đang làm gì vậy? Ta tìm chàng suốt từ nãy đến giờ, định nói cho chàng biết..."- Chưa kịp nói xong bị ánh mắt sắc lạnh của hắn chiếu đến thì run rẩy cả người

"- Biết cái gì?"- Đây là tiếng rít từ kẽ răng ra

"- Biết...biết...ta không biết, ôi đột nhiên thấy đau bụng, ta về cung một chút"- Nói xong lấy tốc độ nhanh nhất từ khi sinh ra đến bây giờ chạy về cung, được nửa đường thì bị một cánh tay mạnh mẽ nào đó túm lại rồi chân không chạm đất, đập gió về điện của hắn. Cung nữ xung quanh bị quất lui xuống hết, cánh cửa đóng sập một cái-" Phong...um"- Vừa bị túm vào phòng lời chưa kịp nói ra khỏi miệng đã bị ai đó túm lấy môi áp môi mạnh mẽ chiếm đoạt hơi thở của mình. Lâu lắm rồi cảm xúc mạnh liệt này mới quay lại, đôi môi hắn với lạnh như ngày nào, mềm mại như ngày nào, miết xát môi nàng, cắn nuốt lấy nó, đoạt đi từng hơi thở. Mạc Phong Thần một tay nắm eo nàng, một tay nâng gương mặt nàng, mạnh mẽ chiếm lấy môi nàng rồi lại từ từ dụ lại, nhẹ nhàng liếm cánh môi nhỏ nhắn ngọt ngào kia, thì thoảng cần nhẹ như muốn trừng phạt đến khi cả bình tĩnh lại mới thả nàng ra ôm vào lòng.

"- Bách Ngọc Lan, nàng là muốn ta tức chết đúng không?"- Mạc Phong Thần giọng trầm thấp khàn khàn nói bên tai nàng khiến toàn thân nàng mềm nhũn như con chi chi dựa vào lòng hắn.

"- Chàng tức giận cái gì? Không phải ta đã nói sao? Ta muốn có cảm giác được theo đuổi một lần, hừ hừ lần trước đã vô duyên vô cớ trở thành hoàng phi của chàng, ta cảm thấy ảm ức, ảm ức nha! Vì vậy, lần này chàng mau theo đuổi ta đi, nếu ta động lòng lần nữa biết đâu sẽ về với chàng!"- Bách Ngọc Lan tức giận đâm vào ngực hắn một cái, cái người này động tí là nóng giận còn nói muốn giết yêu nghiệt huynh nữa chứ.

"- Ta không sợ mình không theo đuổi được nàng? Vì bất kể kết quả ra sao thì nàng vẫn thuộc về ta"- Mạc Phong Thần bá đạo tì trên đầu nàng nói.

"- Không biết còn tưởng rằng chàng theo chủ nghĩa, không cần giang sơn gấm vóc chỉ cần mỹ nhân bồi giường"- Bách Ngọc Lan bấu môi với hắn, ta mới không nhanh chóng chấp nhận chàng đâu, còn rất nhiều mỹ nam trên thiên hạ này nha!

"Mỹ nhân bôi giương? Nàng là mỹ nhân sao, còn có thể bôi giương ta tốt chắc "- Mạc Phong Thần hiềm khi trêu đùa nàng, bàn tay không an phận lướt qua đầu đó khiến nàng đỏ mặt, lần này lời vừa dứt đã khiến cho ai đó "không phải mỹ nhân" tức giận.

"Mạc Phong Thần! Một thời gian không gặp chàng, chàng học được cái giọng điệu đùa bỡn con gái nhà lành của ai thế! Chẳng lẽ thời gian ta không có ở đây chàng đi giải khuây với những mỹ nhân khác! Hừ hừ, lần này bốn công chúa ta nhất định sẽ tìm mấy nam sủng để giải khuây"- Bách Ngọc Lan tức giận cắn vào bàn tay hấn muốn chạy lần nữa,kết quả vẫn vậy bị bắt lại

"Nói vậy, ta không cho phép nàng nói linh tinh, bằng không, cái miệng nhỏ này..."- Mạc Phong Thần túm nàng lại đè nàng lên cái bàn nhỏ, cắn một cái lên đôi môi nhỏ nhắn hay nói linh tinh của ai kia.

Bách Ngọc Lan vừa xấu hổ vừa tức giận vùng vẫy chạy đi, lần này ngược lại hấn không có đuổi theo.

Ra đến bên ngoài Bách Ngọc Lan thở một hơi mặt đỏ bừng chạy đến tìm Lâm Kỳ xem mấy "tân phò mã" sắp đến chưa

Từ bên ngoài đã nghe thấy tiếng bước chân, Lâm Kỳ đang phê duyệt tấu chương liền dừng bút, phát tay cho nô tài đi xuống. Quả nhiên, Bách Ngọc Lan đang tiến vào,miệng còn còn hơi sưng đỏ có thể nhìn thấy chuyện gì vừa xảy ra

"Yêu nghiệt huynh, sao rồi sao rồi?"- Nàng không nhanh không chậm nhảy tót đến hỏi, mấy cung nữ nói cho nàng nói trên đường phố kinh thành hôm nay rất náo nhiệt có vô số các mỹ nam anh tuấn đang chờ để diện kiến công chúa điện hạ "- Ta đã loại bỏ một số kẻ không xứng để muội nhìn, chiều nay chính thức bắt đầu ở bãi săn. Mà muội không sợ vị kia tức giận sao? Hấn ta có vẻ mất bình tĩnh quá, tội cho biểu muội của ta, nhìn bộ dạng xem..."- Lâm Kỳ nháy mắt nhìn nàng, bất giác Bách Ngọc Lan nhìn lại mình, vừa này, Mạc Phong Thần chỉ hôn nàng.hôn?

"Yêu nghiệt huynh, huynh dám cười nhạo ta, được lắm, các người đều khi dễ ta "- Bách Ngọc Lan không khách khí, đập bộp vào cái long thể một cái rồi chạy nhanh. Lâm Kỳ cười cười, từ trước đến nay không ai dám đụng chạm đến người hấn mà nàng dám...Haizz, ai bảo hấn dung túng nàng làm chi!

Buổi chiều, tại bãi săn đã được chuẩn bị cẩn tốt, ở vị trí cao nhất là chỗ ngồi của hoàng thượng và thái hậu, bên cạnh là vị trí của công chúa và những người có chức tước cao như tể tướng, riêng Mạc Phong Thần thì lại không thấy hấn đâu.

Lần này công chúa phá lệ được ngồi cạnh hoàng thượng và thái hậu.

Xiêm y chuẩn bị cho hội săn đều là đồ chuyên dụng rất gọn gàng mà không mất đi vẻ xa hoa quyền quý, rất đẹp. Có rất nhiều những công tử, tiểu thư các quan đều được tham dự, ngồi phía dưới, ai nấy đều áo quần rất xa hoa đẹp đẽ.

Tiếng thái giám hô hành lễ vang lên, khung cảnh lập tức trở nên nghiêm túc, ai nấy cúi xuống hành lễ cẩn thận. Người nào đó vẫn chỉ bấu môi nhún một cái như không, nàng chưa có bao giờ hành lễ với ai đâu đó! Lâm Kỳ liếc mắt thấy cũng làm như không.

"Các khanh bình thần, trẫm mở hội săn này tất chỉ vì muốn tìm cho công chúa một phò mã như ý, để cho công bằng hội săn này được lấy làm trung tâm, ai sẵn được vật phẩm quý đương nhiên sẽ được công chúa ưu ái, còn về phần quyết định trẫm sẽ để công chúa tự mình chọn đức lang quân "- Tân hoàng đế chậm rãi nói, hấn đúng là rảnh rỗi quá mới kiếm chuyện chơi. Nah đầu kia chọn ai còn phải nói sao, nếu đột nhiên có hứng lại chọn người khác có lẽ Lâm Dạ quốc của hấn không sống yên mất. Lâm Kỳ cười khò

Xung quanh lập tức ồn ào, từ phía ra vào xuất hiện khoảng 4 người nam nhân cười ngửa đi vào. Đây chính là bốn vị mà âm Kỳ đã nhọc sức chọn ra để có thể sánh tầm với cái người dễ tức giận kia.

Bốn người này xét về dung mạo, tiền tài, năng lực, danh tiếng đều không kém cạnh. Coi như là có sức cạnh tranh đi

"Yêu..yêu nghiệt huynh, mấy người này là sao?"- Rất đẹp, vô cùng tuấn tú, tư thế cười ngửa, không tệ rất được nhưng mà..

"Mạc Phong Thần hấn đâu rồi?"- Thật sót ruột hấn không định đến tham dự, không muốn theo đuổi nàng mà định khi nào...trực tiếp bắt cóc công chúa về làm hậu,thật khủng bố

"Ta làm sao biết hấn chốn ở đâu, không đến thì muội cứ chọn một trong mấy người này đi, ta đã phải tốn sức để chọn ra cho muội đó "- Lâm Kỳ cười nhạt, hấn ta không đến mới là lo, với cái tính cách kia, không đến đường đường chính chính lấy về thì chỉ có cướp về.

"Lần này, hấn không đến ta nhất định sẽ không theo hấn trở về, hừ hừ "- Bách Ngọc Lan tức giận quay lại cười tươi khiến mấy vị mỹ nam kia ngây ngẩn có người còn suýt ngã ngựa Ôn ào, rất ồn ào, rất náo nhiệt, các vị cô nương kia quả thực mất bình tĩnh quá, vừa nhìn thấy mấy vị đến tuyển phò mã kia đã không ngừng bàn tán. Sao lại đẹp thế này, ôi ước gì ta được lao vào vòng tay chàng

Bách Ngọc Lan trừng mắt, này, bốn công chúa còn chưa chọn đâu, đến lượt các người thêm muốn

Bốn vị công tử này, nói là đẹp nhưng là mỗi người một vẻ, không ai giống ai nhưng đều khiến cho người đối diện ngây ngẩn.

"Tại hạ là Lăng Tương Vũ, nghe nói hoàng thượng có ý muốn tìm phò mã cho công chúa thì lập tức tới đây, cốt là muốn có thể cùng công chúa sánh vai. Công chúa là cảnh vàng lá ngọc, tài sắc vẹn toàn, tại hạ nhất định sẽ không phụ tấm lòng của nàng, nguyện yêu thương nàng suốt đời "- Lăng Tương Vũ, là Lăng Tương Vũ đó! Xung quanh ồn ào

Lăng Tương Vũ là con trai duy nhất của nhà họ Lăng giàu có nhất nhì Lâm Dạ quốc này, nghe nói hấn văn võ song toàn, thơ ca rất hay, có vô số các bài thơ được truyền tay nhau. Là một nam tử học vấn uyên bác, dung mạo tuấn tú thư sinh đẹp không nhiễm bụi trần nhưng không thi trạng nguyện để làm

quan mà chu du khắp thiên hạ ngấu húng làm thơ. Chỉ cần có được một chữ do chính tay hân viết có thể sống đủ cả một đời mà không lo ai đụng đến. Nghe đồn có rất nhiều nữ hiệp khách trên giang hồ muốn cùng hân sánh vai, không ai ngờ lần này người không ham nữ sắc quyền thế lại đến tuyển phò mã

-" Tại hạ là Lãnh Huyết, xin bái kiến bệ hạ và công chúa. Công chúa, chỉ cần nàng gả cho ta, nàng sẽ không phải sợ ai cả, muốn trả thù ai muốn giết ai ta đều có thể giúp nàng hết . Nàng có thể tùy ý trêu chọc người này , tùy ý gây gổ đánh nhau này không phải sợ ta sẽ che chở cho nàng, đảm không có ai dám động đến nàng nha điều kiện thật hấp dẫn đúng không! "- Thật đáng sợ, thật đáng sợ là Lãnh Huyết đó

Lãnh Huyết là ai? Là người máu lạnh, vô cùng máu lạnh, giết người không chớp mắt. Nổi tiếng có tính tình quái dị thấy ai không vừa mắt là cho một dao, không có ai dám đối nghịch với hân, người trong giang hồ đều phải chạy trốn mỗi khi thấy hân. Người này luôn luôn mặc đồ đồ chói, cây kiếm lúc nào cũng giắt bên mình có thể tùy ý rút ra lúc nào.

-" Tại hạ Trọng Triết Bình, thần xin bệ hạ có thể gả công chúa cho thần, thần nhất định thương yêu nàng, lấy hết sức bảo vệ nàng, cho nàng một cuộc sống bình yên hạnh phúc "- Người này thì họ quá quen thuộc rồi.

Trọng Triết Bình là tể tướng trẻ nhất trong lịch sử Lâm Dạ quốc từ trước đến nay, võ công cái thế, 23 tuổi đã đánh thắng vô số trận chiến, lập được những chiến công to lớn đem lại một cuộc sống ấm no bình yên cho nhân dân. Người này nổi tiếng là cương trực, liêm khiết, làm quan vô cùng trong sạch, đời tư cũng không nhiễm hạt bụi nào , được mọi người kính trọng. Dung mạo tuy hơi dữ dằn một chút vì luyện binh đao nhưng lại toát lên vẻ mạnh mẽ, tuấn tú cuốn hút. Các quan văn mong muốn có thể gả nữ nhi của mình cho hân nhưng cho đến bây giờ một nữ nhân cũng chưa từng thấy xuất hiện bên hân

-" Tại hạ là Vô Dục, bái kiến hoàng thượng cùng với công chúa điện hạ, chỉ cần nàng lấy ta, ta có thể đảm bảo nàng chắc chắn sống đến 100 tuổi mà không có vấn đề gì, được chứ "- Vô...Vô..Dục, rất nhiều người đã ngắt xiu.

Vô Dục, là Vô Dục đó, tiền nhiều thì sao, dung mạo đẹp thì sao, chết rồi thì còn có thể làm được gì. Vô Dục là người dùng độc giỏi nhất thiên hạ, giải độc giỏi nhất thiên hạ, cũng chữa bệnh giỏi nhất thiên hạ, ở bên hân thì còn lo lắng cái gì. Đã vậy, nhìn xem, dung mạo kia lại đẹp rung động, mái tóc trắng lại toát lên vẻ thần tiên của hân. Tiền tài thì không cần phải nói, để mua được một viên thuốc của hân nhiều người nguyện ý đem cả gia tài để mua còn không được.

Bách Ngọc Lan á khẩu không nói được gì.

Bà nó, Vô Dục người đến đây làm gì?

Đúng lúc này một tiếng ngựa hí vang lên, một bóng dáng nam nhân cao lớn xuất hiện.

Bách Ngọc Lan cười tủm tỉm, nhìn bóng hình đó.

Mạc Phong Thần chàng đến rồi, cứ tưởng không đến chứ, đang định chọn lấy một nam sủng để âu yếm

Cảm thấy đột nhiên lưng lạnh buốt, nhận ra thấy ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống mình của ai đó nàng rung mình một cái rồi nhanh chóng trừng mắt lại.

Chuyện vui còn dài, chàng phải cố gắng lên!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Ngổ Nghịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.